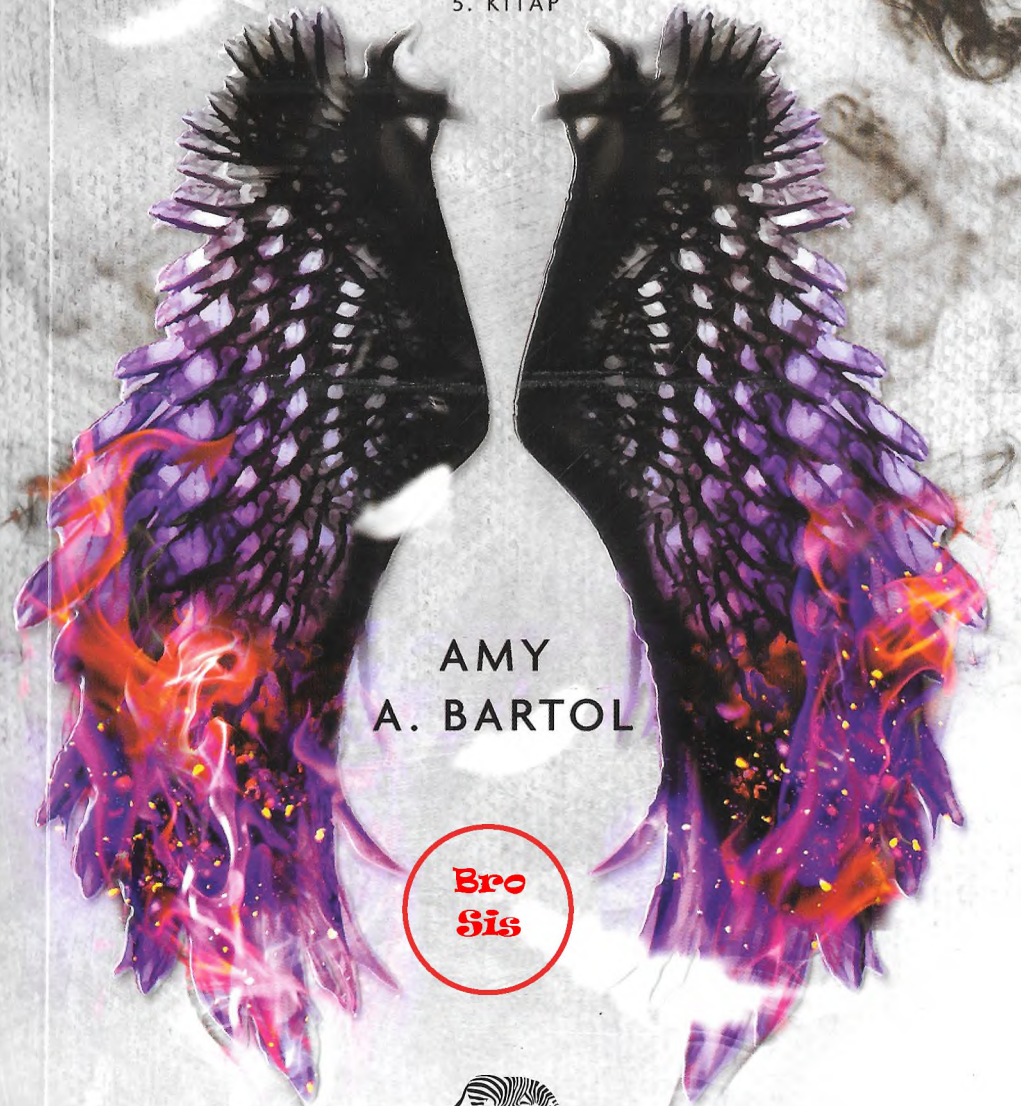
Kefaret

ÖNGÖRÜ SERİSİ
5. KİTAP

AMY
A. BARTOL

Bro
Sis

YABANCI

"Vücudum güneşe doğru bükülen bir çiçek misali gönülsüzce ona yaslanınca iç çektim verdiği zevkle... Beni kendisine sımsıkı bastırdı. Boynumun kokusunu içine çekti. Kalp atışlarımın kükreyip hızlanmasını hissettim. Oyuncağıydım onun; enerjisi içimde dolaşıyordu. Sırtımdaki görünmez anahtarı çevirdi ve zevk, içimde kaynayıp çark gibi döndü. Tık... Tık... Tık..."

Evie, Reed ve arkadaşları, bir yanda Brennus'un diğer yanda Tau ve Xavier'ın ordularından gizlenmekteydi. Ancak çok kadim ve kötücül bir ruhun uzun zamandır Evie ile karşılaşacağı ânı beklediğinden habersizlerdi. Evie'nin unutulmuş anılarından gelen bu eski düşman, hem Evie'nin karanlık geçmişinin kapılarını ardına kadar açacak hem de cennet ve Sheol arasındaki en büyük savaşı başlatacaktı.

Bro Sis

Çeviren: Merve Özcan

YABANCI

9 786059 585651

23 TL

www.yabanciyayinlari.com
facebook.com/yabanciyayinlari
instagram.com/yabanciyayinlari
internet satış: ilknokta.com

Kefaret
Özgün Adı | *Iniquity*
Amy. A. Bartol

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin
Yayına Hazırlayan | Tuğçe Nida Sevin
Redaksiyon | Merve Süzer
Düzelti | Gizem Sert
Kapak Tasarımı ve Sayfa Düzeni | Aslıhan Kopuz
Kapak Görseli | Shutterstock

1. Baskı, Eylül 2017, İstanbul
ISBN: 978-605-9585-65-1

Türkçe Çeviri © Merve Özcan, 2017
© Yabancı Yayınları, 2017
© Amy. A. Bartol, 2015

Sertifika No: 11407

Bu eser Kayı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
www.yabanciyayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Amy A. Bartol

KEFARET

Öngörü Serisi

5. Kitap

Çeviren

Merve Özcan

Annem Gloria Lutz'a.
Seni seviyorum.

BÖLÜM 1

yüreğim sensiz kaldı

-Evie-

Hafif fısıltılar yanağıma şelale gibi dökülüyordu. Öyle yumuşaklardı ki adeta kirpiklerimde birer gölgeydiler. Yatakta kıpırdanıp kolumu Reed'e doğru uzattım, uykulu halimle bile meleğimi arıyordum. Parmaklarım nemli toprağa dokununca kollarım boş kaldı. Gözlerimi puslu bir yanlışlık hissiyle açtım. Parmaklarım kanatlarımdaki ipeksi tüyleri okşadı. Başım çimenlerin üzerindeydi ve her yerden keskin duman kokusu buram buram geliyordu. Yukarıda melekler kavga kıyamet uçuşuyordu.

Karanlık semadan düşen ateş yağmurları maviliği, kırmızı ve turuncu renklere dönüştürürken fırlatılan devasa roket ortalığı karıştırdı. Patlamalar toprağı titretti. Böğrümde bir acı vardı; karnım korkuyla buruldu. Yankılanan bir kükreme vücudumdaki tüm tüyleri bir anda diken diken etti. Daha önce hiç böyle bir ses duymamıştım ve böyle kükreyen şeyi görmekten ödüm kopuyordu.

Oturup güm güm eden başımı ellerime bıraktım ve dünyanın dönmeyi keseceğini umut ettim. Gözümün ucuyla, baştan ayağa zırh kuşanmış bir Güç meleğinin bana doğru uçtuğunu gördüm. İri cüsseli bir Serafim yan tarafından ona çarptığında gökteki ilerleyişi sekteye uğradı. Hızla irtifa kaybederek üzerime doğru düşmeye başladılar.

Savaşa tutuşan melekler benim birkaç metre öteme düşünce ellerimi

başımın üstüne kaldırdım ve çarpışma için kendimi hazırladım. Onlar tarafından ezilmek üzereyken biri beni kaldırıp omzuna atıverdi. Yanağım kan rengi, güçlü kanatlarına çarptı. Savaşın kaosu etrafımdaki zemini kirletiyor, Melek lisanındaki bağırışlar dört bir yanda yankılanıyordu.

Kafatasımın içinde kolonlardan verilmiş gibi, "Mo chroí," yankılandı.

Artık bir meleğin omzundan sarkmıyordum. Uyandığımda yatağımdaydım ama Crestwood'da değildim. Yatağım savaş meydanının tam ortasındaydı. İrkilerek yastıkların üzerinde oturduğumda incecik, beyaz bir çarşaf güç bela üzerimi örtüyordu.

Daha görmeden Brennus'u kemiklerimde hissettim. İçime çektiğim egzotik kokusu, tenimi ona dokunma arzusuyla dans ettirdi. Brennus'u kırmızı renge boyasaydım bana daha hayret verici görünemezdi. Kara, kadife kanatları gecenin köründeki bir gölge gibi arkasında duruyordu. Neredeyse saçları kadar karaydılar.

Yanardöner yeşil gözleriyle her santimimi içti. Bembeyaz çarşafı göğüslerimin üzerine sımsıkı bastırmıştım ama başımı eğip baktığımda neredeyse saydam olduğunu gördüm. Göğüslerimi örtmek için uzun, kestane rengi saçlarımı omuzlarımın önüne çektim. "Ah Genevieve, sana daha önce güzelliğini benden saklama çabalarının boşa olduğunu söylememiş miydim? Daha çekici hale geliyorsun sadece."

"Neredeyiz biz?" diye sordum. Hâlâ yatağımdaydım ama odamdan çok uzaktaydım.

"Sen söyle, bu senin rüyan." Brennus hafifçe güldüğünde dehşet içinde etrafa bakındım. "Girer girmez bu kâbus üzerime çökmeye başladı. Cennet gizemlidir ama aradaki farkı az çok ayırt edebiliyorum."

"Ne gördün peki?" diye sordum ona.

İrkildiğimi görünce gülümsedi. "Bu hoş bir gelecek değil. Yeni çağa hoş geldin ha? Görünüşe göre yarın iptal edilmiş." Brennus tek kaşını kaldırdı ve etrafımızdaki kaosun biçim değiştirerek puslu şekillere dönüştüğü rüya âlemini inceledi. Çorak toprakların tozu rüzgârda daire çizerek dönüyordu.

Etrafta görebildiğim en az korkutucu şeye odaklanmaya karar verdim. "Rüyama nasıl girebildin?" diye sordum.

"Diğeri seni kurtaramayacak diye endişelendim. Aingeal'ın evine gittiğimde etrafında kat kat büyü vardı. Senin büyün olduğundan emin olamadım. Diğerinin büyülerinde de benzer bir esans var."

"Büyünün kokusu mu var yani?" diye sordum.

"Öyle," dedi başıyla onaylayarak. "Seninki egzotik, tutsak edici."

"Hayatta kalıp kalmadığımı bilmiyor muydun?" İrkildim. Evimize gelerek bizi gözetlemişti.

"Senin için endişelenmekten aklımı kaçırıyordum. Sana duyduğum özlem öyle kötüydü ki gidermenin bir yolunu bulmalıydım. Bana verdiğin parfüm şişelerinden birini aldım."

"İçine kanımı sakladıklarımı mı?" Kalbim tekledi.

"Tadını aldığım an hissettim seni. Gözlerimi kapatıp seni düşündüm. Gülümseyişini, yürüyüşünü, kızdığında kaşının bükülüşünü... Göğsüm acıdı. Öldüğünden korkuyordum. İçimde bir çekim hissettim... Burada." Elini kalbinin üstüne koydu. "Yüreğimi takip ettim, sana... bu yere." Kollarını açarak rüya âleminde göz gezdirdi. "Sensizken acı çekiyorum."

Ben bir aptalım, diye düşündüm. Ona bana ulaşmasını, zihnime ve rüyalarıma girebilmesini sağlayacak bir hediye vermiştim.

"Acımasız bir dünyada yaşıyoruz Brennus. Bir de beni öldürmeye çalıştığında nasıl hissettiğimi düşün."

"Bu vahşi bir dünya Genevieve. Bu yüzden geldim. Bilmen gereken birkaç şey öğrendim."

"Öyle mi?" Vakit kazanıp bu kâbustan uyanmanın bir yolunu bulabilmek için biraz durdum. Kolumu sertçe çimdikledim ama sadece canımı yakmayı başarabilmiştim.

"Onlara karşı biz olduğumuzu öğrenemedin mi sen hâlâ?"

Ağzım bir karış açıldı ama kapattım. "Hayır, sana karşı ben olduğunu düşünüyordum."

Brennus kaşlarını düşürdü. "Öyle değil. Aynı saftayız biz. Sen benim kraliçemsin."

"Ben senin kraliçen falan değilim! Beni öldürmeye çalıştın. Seni boşuyorum ya da tahtından ediyorum. Her neyse işte! Aramızda hiçbir şey yok bizim!"

"Duygularımı incitiyorsun ama. Kimse beni böyle incitmedi... asla." Brennus yanıma geldi. Teninin rengi daha yumuşaktı ve ışıktan kaynaklanmıyordu bu. Çıplak bedeni bir meleğinkini andırıyordu. Sanki daha aydınlıktı artık. Taklit etmesi zor bir zarafetle hareket ediyordu kanatları. Onlara baktığımı gördüğünde dudaklarına çarpık bir gülümseme yerleşti. "Kanatlarımı bana geri verdin... ama doğduğumda oldukları renkte değiller, eskiden beyazdılar."

"Çalışıyorlar mı? Onları kullanabiliyor musun?" Yanına gitmek istedim. Kanatları kadife gibi yumuşak mı görmek için onları okşamak...

"Ah, muazzam hem de. Eski kanatlarımdan daha güçlüler. Finn kıskançlıktan çatlıyor."

"Finn... O hayatta mı?" Brennus ve askerlerinin üzerine enerji hiddetimi saldığımda Finn'i öldürmediğimi öğrenince içimde bir şey büyüdü.

"O aralarında değildi." Rahatladığımı görünce gülümsemesini bastırmaya çalıştı. "Hâlâ epey ölü ve doğruyu söylemek gerekirse bana çok kızgın. Seni yine kaybettiğimiz için beni suçluyor. Her şeyin benim hatam olduğunu düşünüyor."

"Senin hatan falan değil. Sadece başka birini seviyorum," dedim kısık bir sesle.

"Beni de seviyorsun, sen en çok beni seviyorsun."

"Sevmi..."

"Sen en çok beni seviyorsun. Bununla mücadele ediyor, korktuğun için nefrete dönüştürüyorsun. Kurallarına göre oynamadığım için nefret ediyorsun benden. Seni, kendi kurallarıma uymaya mecbur bıraktığım için."

"Senden Reed'e yaptıkların için nefret ediyorum," diye hırladım.

"Yaşamasına izin verdim," dedi öfkeyle dişlerini gıcırdatarak. "Tekrar aramıza girmeye çalışırsa o kadar şanslı olmayacak."

"Onu sevi..."

"Tek nedeni ilk önce onunla karşılaşmış olman ama hayatta kalmak istiyorsan iyi bir savaş tanrısına ihtiyacın var ve sen de bir tane yarattın: beni. Yeni güçlerle donatarak beni daha güçlü kıldın."

"Bu bir kazaydı Brennus. Adamlarının hepsini öldürdüğüm gibi seni de öldürmeye çalışıyordum."

"O zaman berabere kaldık ve baştan başlayabiliriz. Hem sen sadece eleği salladın. O işini bitirdiklerin yeni askerlerimden birkaçıydı yalnızca, bir çentik bile atamadın yani. Ateşi bensiz söndüremezsin. Artık hissedebiliyor musun? Aramızda soğukluk yok; bu ateş."

Haklıydı. Bana yaklaştıkça aramızdaki hava ısınıyordu. Çarşafa oturunca bacaklarımı kendime çekerek ondan uzaklaştım. Yatak ağırlığı yüzünden çöktü. Gerçekten de rüyamın içindeydi. Fiziksel bir varlığı vardı, sadece hayalet değildi. En az benim kadar gerçekti.

Güçlükle nefes alırken uzanıp çarşafı hafifçe çekişini izledim. Örtülü kalmak için ona sımsıkı tutunuyordum. Yine de yumuşak kumaş tenimin üzerinde kayarak aç gözlerini besledi. Daha sertçe çektim ama Brennus parmaklarını oynattığında kollarım arkamdaki yatak başlığına gergin biçimde bağlanmıştı.

Kıstığım gözlerimi üzerine dikip ona baktım, bileklerimdeki bağlara karşı mücadele ederken çarşafın göğüslerimin üzerinde kaydığını hissettim.

Brennus çarşafı daha da aşağıya çekti ama beni bol bir tişört ve kot içinde görünce bakışlarındaki tutku yerini bıkkınlığa bıraktı. Çabucak yaptığım büyünün sonucuydular. Muzırca ona sırıttım, gözlerime bakıp somurttu. Kendi büyümle bağlardan kurtardığım bileklerimi ovaladım.

"Eğlenceden hiç anlamıyorsun Genevieve." Elini bana doğru hafifçe sallayınca başımı eğip vücuduma baktım. Kaburgalarımı kıracak kadar sıkı bağlanmış ipeksi, kara bir korse giydiğimi gördüm. Kombini ufacık, siyah bir külotla jartiyer tamamlıyordu.

Bana uzandığında hırlayıp elimi ona salladım. Arkadaki ahşap yatak direğine doğru uçtu. Artık elleri arkasından bağlanmıştı ve boğazındaki metal kelepçe başını oynatmasını engelliyordu.

"Peki sence bu eğlenceli mi?" diye sordum. Yataktan kalktım ve ellerimi korseli belime koyup ona yaklaştım.

"Dürüst olayım mı?" diye sordu kaşını kaldırarak. "Öyle mo chroí." Sonra o şeytani gülümsemesiyle her yerime dokundu. Üzerime siyah bir trençkot yaratıp telaşla belimdeki kemeri bağladım.

Beni nasıl etkilediğini görememesi için ona arkamı döndüm; ona dokunma istediğinin bıraktığı acı yüzeyin hemen altındaydı. Brennus'un

kolları arkamdan belime dolandığında ürktüm. Kendini büyümden kurtardığı gibi, bir de belime doladığı kolları soğuk değil, sıcaktı. Bu, içimde kıyamet kopmasına neden oldu.

"Brennus." İsmi dudaklarımdan şaşkınlıkla dökülmüştü.

"Benimle savaşma Genevieve. Sana mühim bir şey söylemem gerek ve bekleyemez."

Kaskatı kesilmiş vücuduma sarılmasına izin verdim. "Bana ne söylemen gerekiyor?" Onu tanıyordum; dışarıdan sakin görünebilirdi ama sesi bir şeyi açık etmişti. Bana endişe, büyük endişe gibi gelmişti.

"Senin hakkında yanılmışım." Saçımı kenara çekerek ensemin kokusunu içine çekti.

"Kötü olmalı. Sen hatalı olduğunu nadiren kabul edersin."

"Ve sen de katır gibi inatçısın. Sadece muhtaç kalınca iblisinin sözünü dinlemeye boyun eğiyorsun... Ve ona muhtaçsın," dedi parmak uçlarını boğazımın kıvrımında gezdirirken.

"İblisim sen misin?"

"Öyle," diyerek onayladı. "Senin, sadece senin."

"Ruh halin değişip duruyor iblis, seni mutlu edemiyorum." Sert bir karşılık vermesini bekliyordum ama bunu yapmadı. "Merhamet nedir bilmiyorsun."

"Senin aşkın merhamet nedir bilmiyor," diye soludu yanağıma doğru. "Sus artık. Bunu daha sonra tartışabiliriz. Persephone gibi olduğunu düşünmekte yanıldım," diye itiraf edip açıklamaya başladı. "O portre gözlerimi asıl kişiliğine karşı köreltti. Sana daha çok yakışan bir isim var." Gözlerimin içine bakmak için beni döndürdü. Gözleri kadim ateşlerle yanıyordu. Başparmağını kullanarak şefkatle yanağımı okşadı. "Sheol'da felaket başlattın. Yüzün... zarafetle güzelliğin birleşimi. Bin tane gemiyi düşmanın üzerine salmaya değer. Peşindekiler Persephone olarak görmüyor seni artık... Helen oldun."

"Ne?" diye fısıldadığımda sesim titriyordu.

"Gerçeği öğrenen Finn oldu. Molly aslında. Sürgünlerin tadı hoşuna gidiyor. Özel bir hünerle onları kendisine çekiyor. Masum havası onlara süt ve bal gibi geldiği için tuzağa düşüyorlar. Epey ilginç bir kuşa rastladı."

"Nasıl ilginç?"

"Senin hakkında çok şey bilen bir kuş." Beni izlerken gözlerinde harlı ateşler yanıyordu. "Bildiklerini söylemesini sağlayan Finn oldu."

"Neymiş peki onlar?" diye fısıldadım. Yanaklarımdaki tüm kanın çekildiğini hissettim.

"Senin tek insan ve melek melezi olduğunu düşünmekte hata etmişiz."

"Tek olmadığımı zaten biliyorum. Russell da var..."

Yavaşça başını iki yana salladı. "Diğerinden bahsetmiyorum. Sheol, türünün kendi sürümünü yaratmanın bir yolunu bulmuş... ve onunla tanışmanı istiyorlar. Sen çok özelsin Genevieve, hâlâ eşsizsin. Tek dişi sensin."

"Kaynağının yalan söylemediğinden nasıl emin olabiliyorsun?" Sözlerini inkâr etme ihtiyacı o kadar güçlüydü ki korkunun tadını dilimde hissettim.

"Kaynağı Finn sorguladı. Dokunuşunun bırakacağı zevk için Finn'e öğrenmek istediği her şeyi anlattı."

"Bu da ne demek?" diye sordum güç almak için ellerimi göğsüne koyduğumda. Bacaklarımın dermanı her an kesilebilirmiş gibi hissediyordum. "Ne istiyorlar?"

"Düşmanların, yani Sürgünler, bir savaşa değer olduğuna karar verdiler ve gerekenleri toplamaya başladılar. Her iblis bir rol oynayıp oynamayacağına karar veriyor."

"Peki sen nasıl bir rol oynamayı planlıyorsun?"

Öne eğildiğinde dudaklarıyla dudaklarımın arasında birkaç santim kalmıştı. "Yaşamamıza izin verecek rolü elbette. Sürgünler seni yavrularıyla tanıştırmak istiyor. Bu da benim planlarımla uyuşmuyor."

"Peki ya bedel planların için çok yüksek olursa?"

"Senin iliklerine işledim mo chroí. Sen de benim. Seni korumak için hayatımı feda ederim," diyerek söz verdi. "Ateşkes yapmamız lazım. Hem seninle hem de onlarla savaşamam."

"Sana güvenmiyorum. Aramızda ateşkes falan olamaz."

"Sen bana güvenene dek seni rüyalarında seveceğim," dedi kısık bir sesle. "Karar sana düşüyor. Gündüzleri mi benim olacaksın yoksa geceleri mi? Bir şekilde benim olacaksın."

O anda Brennus başını eğerek beni öptü ve içimde bir acı yayıldı. Elleri saçlarımı tutarak dudaklarımı dudaklarında tuttu. Sarhoşa çeviren öpüşünün içimde uyandırdığı açlık yüzünden titredim. Saçlarımı okşarken dudaklarıma doğru fısıldadı. "Seni seviyorum Genevieve. Seni kâbuslarından koruyacağım."

"Evie." İçimde kıvrılan kader hissi, Reed'in fısıltısıyla aniden sonlandı ve içimde büyüyen ateşi kırdı.

"Evie... aşkım?" dedi Reed yine. Sesi daha yakındı. Gözlerimi açıp kırptığımda, odamızdaki yatağımızda uzanan Reed'i gördüm. "Günaydın," diye mırıldadı dudaklarını benimkilere dokundurarak. Ancak dilimde Reed'in değil, Brennus'un tadını vardı.

BÖLÜM 2

isterim ki

Benimle kal Genevieve... Brennus'un derin sesini kafamın içinde duydum, sonra solarak yok oldu.

Yüreğimle ruhum arasındaki karanlık şişerek ikisini daha da ayırdı ve Brennus için yer açtı. *Karanlığındaki ışığıyım onun. Kaçış yolu yok; o benim bir parçam.* Gözlerimi kapattım. *Bir taraf seç iblis,* diye payladım kendimi, sessizce kendi kara yüreğimle konuşuyordum. *Öpücüğü tarçın kadar tatlıydı...*

Artık dudaklarım Reed'inkilerle hareket ediyordu. Kollarını etrafıma saran *aspire*'ıma duyduğum tutku benimle beraber uykudan uyandı. Yumuşak ve hafif dokunuşlar içimde ona karşı alevlenen gerilimi artırıyordu. İçimi ısıtıyor ve tenime sevgiyi öğretiyordu. Kokusunu içime çektim.

İçimdeki ateş harlanarak beni yaktı. Karşımdaki mükemmel yeşil gözlere bakmak için gözlerimi açtım. Zevk yayılarak varlığından bihaber olduğum yerlere ulaştı. Yer çekimi kazandı ve manyetik arzu kıvılcımlarıyla beni Reed'e yakınlaştırdı. Onun içinde yok olmak, teninin altına sığmak istiyordum.

Parmaklarım kulağının arkasına uzanarak koyu kahverengi saçlarına gömüldü, başını kendime çekerken saçlarını karmakarışık etti. Dudaklarımız diğerini tatmak için aralandı. Hafifçe inledim. Reed'in kanatları tepki vererek yüksek bir *şak* sesiyle açıldı. Kopkoyu gri tüyler sırtının arkasına yayılarak heyecan uyandırdı. Kolu belime dolanarak beni kendine çektiğinde bacaklarım etrafına dolandı. Bu his içimi titreterek yüreğimdeki en

karanlık yere ulaştı. Bir an için çekilen karanlık, mücadele ederek en koyu arzuyla öne atıldı.

Tırnaklarım Reed'in başmda durdu. Etrafıma dolanan beyaz çarşaf dayanılmaz biçimde sınırlayıcıydı. Çarşafın altındaki çıplak bacağım kayarak Reed'in tenini okşadı. Çaresiz bir acıyla onu tüketmek istedim aniden. Reed'in kanını akıtmak istedim. Kanının sadece benim için dökülmesini istedim. Tırnaklarım saçlarından ensesine kaydı. Dişlerimin sivri uçları boğazını aşağıya doğru takip ederek teninin yumuşak pürüzsüzlüğünü çizdi. Kalçalarımdaki tutuşu sıkılaştı.

Dilimin altında atan nabzını hissettim. Elini ensemdeki saç yığınına dolayıp başparmağının şefkatli dokunuşlarıyla boğazımda daireler çizdi. Açgözlü şehvet bir an için geri çekildiğinde ona duyduğum aşk büyüdü. Tuhaf dürtüden kurtulduğumda rahatlayarak tenine doğru iç geçirdim.

İçimde bir şey büyüdü. Yüreğimdeki karanlık yerden kötücül bir öfke dalgası zehir gibi dışarı yayıldı ve damarlarıma nüfuz etti. Nefesim kesildi. Merkezimden yayılan soğukluk tenimi dondurdu. Zehir koşarak içime işledi. Dudaklarım gevşeyerek Reed'in omzunda dinlendi. Kara iksir boğazımdan yükselerek gözlerime ulaştı. Hafif bir nefes aldığımda irislerim kapkara oldu.

Kollarımın arasmdayken bendeki değişikliği fark eden Reed gerildi. Çarpışan iki çizgi misali karanlıkla buluştuğumda sivri bir uç bıçakladı beni. Omzundan kaldırdığım dudaklarımdaki gülümseme incecikti. Ağzımı kocaman açtıktan sonra omzunu sertçe kaptım. Etini delip iyice batırdım dişlerimi. Kanının demir tadı ağzımı doldurduğunda şaşkınlık aklımı ele geçirdi ama çenem mengene gibi sımsıkı kaldı.

Reed irkildi ve inleyerek nefesini verdi. Beni uzaklaştırmayı denemek için parmakları ensemi sıkıca tuttu. "Evie?" Soluk alıp göğsünde tuttu ve nefesini verdi. Hırladığında ağzından tek kelime döküldü. "Brennus."

Göğsümden hırıltılı kahkahalar döküldü. Çenem gevşediğinde Reed'in omzuna saplı dişim dışarı çıktı. Ağzımm kenar-

larında biriken kanlar çenemden aşağıya kayarak aramızda sıkışan beyaz çarşafa damladı. İçimdeki bir şeyin canlanarak beni Reed'den uzaklaştırdığını hissettim. Göz ucumla gördüğüm yüz ifadesi ciddiydi.

Gözlerim kısılırken kaşlarım düştü. "*Benim* kelimesinin nesini anlayamıyorsun *aingeal*?" dediğimi duydum.

Reed iki omzumu kavradı, beni dik tutup yerimde kalmamı sağladı ki gözlerimin içine bakabilsin. "Onunla mücadele et Evie," diye emretti. Harekete geçirmek için sertçe salladı beni. Kol kaslarıma batan parmaklarında, kanının ağzımda bıraktığı tat kadar somut bir telaş vardı. Sırtındaki kömür rengi kanatları kıpırdanarak gerginliğini hiçbir kelimenin yapamayacağı kadar ifade etti.

"Karanlık karanlığı arar," dedim ama ben değildim bu. "Bana muhtaç."

"Seni öldürmesi gerek Brennus." Reed yine sertçe sarstı beni. "Onu öldür Evie!"

"Yapmayacak ki. Beni seviyor."

"Kâbus gibi çöküyorsun üzerine. Aşk değil bu, katliam."

Attığım kahkaha küçümserdi ve hiç de benimkilere benzemiyordu. "Kıyametle kurtuluş arasındaki köprüyüm ben. Eğer ben yoksam onları durduramaz *aingeal*."

"Onları da seni de yok edecek." Reed'in bunu söyleme şekli yüzünden titredim. İçime dönerek acıyı aradım ve hortum gibi dönen karanlığın toplandığı yere yönelttim. Kendime Brennus'un kontrol edemediği yüksek frekans enerjiyi çektim. Karanlık, acıdan geri çekilerek bana vücudumu ele geçirme fırsatı verdi.

Reed çenemi tuttu. "Evie?" dedi gözleri benimkileri incelerken.

Damarlarımda dolaşan Brennus'un karanlığına karşı hamle yapıp, "Brennus! DEFOL!" diye homurdandım. Beni duyan Reed hafifçe iç geçirdi ama vücudumun üzerinde kazandığım kontrol narindi.

Brennus yüksek ve alçak enerji denizi çekerek beni bastırdı.

Çıkardığı dalga sesleri kulaklarıma doldu. "Reed," dedim nefes nefese, şaşkınlıkla. Boğulmadan önce kendimden kurtulmak için odanın etrafına bakındım çaresizce. Brennus artık sadece alçak enerjiyi kontrol etmiyordu. Hepsini kontrol ediyordu... ve bunda benden çok daha iyiydi.

Reed çeneme parmaklarını batırarak yine kendisine odaklanmaya zorladı beni. "Evie, oyuncağı olma! Bir kopya gibi dışarı at onu!"

Dudaklarıma çirkef bir gülümseme yayıldı. "Sana onun için geleceğimi söylemiştim. Biraz kan dökmek ister misin *aingeal*?" Çenem Reed'in tutuşundan kurtuldu.

Brennus vücudumu kontrol ederek beni yatağın yanındaki komodinin üstünde duran hançere doğru sıçrattı; Reed'in daha dün bana sadakat yemini ettiği hançere... Ağır kabzayı avucumun içinde tutup hızla Reed'e döndüm. Kanatlarım sonuna kadar açılarak hamlesine karşı koymayı denedi. Reed bana çelme attıktan sonra boğuşarak beni şiltenin üzerine düşürdü. Gönülsüzce onunla mücadele veren vücudumu kontrol eden Brennus, ellerimden biriyle hançeri Reed'den uzak tuttu.

Reed dizini göğsüme bastırarak beni, dolayısıyla da Brennus'u yatağa tutturdu. Yumruğumun içindeki tarihi bıçağa uzanarak elimden almaya çalıştı. Brennus tıslayıp hırlayarak Reed'in ağırlığı altında çırpmıyordu. İçimdeki ölümsüz peri diğer elimi kurtarmayı başarıp onda ölümcül bir enerji topladı. Cehennem ateşi tarafmdan vurulan Reed, üzerimden fırlayarak duvara uçtu ve raflardaki kitapları etrafa saçtı. Vücudum şiltenin üzerinde emekleyerek ilerledi. Kırmızı kanatlarım rüzgârda dalgalanan bayraklar gibi silkelendi. Brennus vücudumu kullanarak Reed'i odanm içinde takip etti. Gebe bir dansa tutulmuştuk. Havada ıslık çalan kesin bıçak hamleleri Reed'i kesilmekten sakınmak için kaçmaya mecbur bırakıyordu.

Brennus! Kes şunu! diye haykırdım aklımdan ama dudaklarımdan tek söz dökülmedi. Brennus bana kulak asmayarak Reed'e odaklanmayı tercih etti.

Reed herhangi bir biçimde saldırmayı reddediyordu, çünkü saldırırsa bana zarar vereceğini iyi biliyordu. Hainlik hapishanesine karşı daha çok mücadele ettim. Habis, felç edici dalgalar halinde etrafımda dönüp duruyordu. Mecburen onu takip ettim, çünkü Brennus yüreğimi ele geçirmişti.

"Uyansana Evie," dedi Reed. Herhangi bir işaret için yüzüme bakıyordu.

"Uyumuyor o," diye açıkladı Brennus. "Beni daha güçlü kıldı. Kara geleceğiyle yüzleşmek için onu bulabileyim diye bana kanını verdi. Yoluma çıkıyorsun. Onu sadece kendime saklamayı planlıyorum."

"Çok. Geç! Bana bağlandı. *Her zaman* bana."

"O zaman ölmen gerekiyor ki sadece benim olsun."

Reed hemen saldırarak bize elinin tersiyle vurdu. Yüzüm yana savruldu. Brennus ağzımm kenarmda toplanan kanı yaladı.

"Mmmm, tadı aynı hayal ettiğim güneş ışığı gibi. En leziz alev."

Reed hırladı ve Brennus'un fırlattığı, muhtemelen onu ikiye bölecek olan hançerden kaçarak kurtuldu.

"Beni öldüreceğini sanıyordum," diye dalga geçti Brennus.

"O vücuttan çıktığın an olmuş bil."

"Evie'nin içinde çok büyük bir güç var. Tahmin ettiğimden de fazla. Sanki tüm dünya parmaklarımın ucunda. Bu gücün hepsini emrine almayı öğretmeliyim ona."

Brennus kaşlarımı düşürerek jilet kadar keskin bakışlar attı. Dudaklarım tuhaf şekilde hareket ederek asla dilimden dökülmemiş sözler oluşturdu. Brennus dudaklarımı Reed'e bir öpücük gönderecekmiş gibi büzünce ışıltılı bir nefes kaya tozu gibi parlayarak etrafa yayıldı. Reed buluttaki yanıp sönen ışıktan kaçıp uzaklaştı. Dönen sis kolunu yakalayarak etini ufak cam parçaları gibi kesip biçti. Kesiklerde kan birikti.

Reed koluna baktığında Brennus vakit kaybetmeden elimdeki hançeri ona doğru fırlattı. Reed'in gri gözleri bıçağı takip etti. Yana adım atarak keskin ucundan kurtuldu. Hançer hızla yanın-

dan geçti ancak tarihi bıçak durdu. Reed'in arkasındaki duvara saplanmak yerine, aniden dönerek bıkmak bilmez bir ısrarla Reed'i kovalamaya başladı. Brennus şişmiş dudaklarımla yaptığı bir büyüyle hançeri yönlendirirken uzattığım elim de Reed'i takip ediyordu.

Tüm kuvvetimi çenemi kapatmak için kullandım. Brennus'un büyüsünü kırmayı umut ediyordum ama bir işe yaramadı. Brennus hâlâ Reed'i kesmek için hançeri hareket ettiriyordu ama kıl payı kaçırdı onu. Ölmemek için odada doğaüstü hızla koşan Reed bulanık görünüyordu.

Zephyr odamızın girişinde göründü, Reed'i öldürmeye çalışmamı şaşkınlıkla izliyordu. Mavi gözleri beni mıhladı. İçimdeki karanlığı gördüğünde titredi. Açık kahverengi melek kanatları, sırtından titrek tüyler halinde dışarı fırlayıp genişçe açıldılar. Tehditten dolayı keskindiler. Yüzünden şaşkınlık akıyordu. Tehlikeyi hissetti ama nereden doğduğunu bilmiyordu.

Brennus'un büyüyle kullandığı hançer Reed'in omzunu kesti ve sıçrayan kan kömür rengi kanatlarında kırmızı benekler oluşturdu. "Evie?" diye hırlayarak bağırdı Zephyr.

Yüzüm bir an için Zephyr'e doğru döndü ve Brennus diğer elimi kaldırdı. Aramızdaki kapı hemen çarparak kapandı ve kilitlendi. Zephyr'in diğer taraftan gelen boğuk bağırışlarıyla vuruşları duyuldu ama kapıyı kırarak içeri gelemiyordu. Birine bağırdığını duydum. "RUSSELL'I BUL."

Kendi vücudumda bir turist gibiyim, diye düşündüm.

Hançer durmamıştı. İnatla Reed'i takip etmeye devam ediyordu. Sol elimin hareket eden parmaklarına odaklandım çaresizlikle. Enerji kolumdan aşağıya dönerek indi. Pürdikkat odaklandığımda parmaklarım titredi ve sonra büküldüler. Çabalayarak sol kolumu kaldırıp yüzüme götürdüm ve elimle gözlerimi kapattım. Ahşap zemine düşen hançerin şangırtısı şok edecek kadar yüksekti. Sesi üzerine uzun uzun nefesimi verdim.

"Evie?" Reed ismimi söylerken hızlı solukları yaklaşıyor, ben de bu sırada Brennus'la içimde savaş veriyordum. Soğuk karan-

lık içimde hızlandı ve damarlarımda atmaya başladı. Görünmeden tenimi ele geçirdi.

Sonraki an sağ elim, sol elimi tutarak gözlerimden ayırdı zalimce. Hançerin keskin, mat metali zeminden kalkarak kamçı gibi Reed'e doğru uçtu. Reed hançerin kabzasını tutmuştu ama ucu ilerlemeye devam ediyordu. Gerilemek zorunda kaldı. Bıçakla mücadele ederken dişlerini sıkmıştı ve alnında ter birikmişti. Uzattığım elim daha da parlayarak silaha enerji yüklüyordu. Hançerin ucu öne atılarak Reed'in çıplak göğsüne battı; tam da yüreğinin üstünde kanatlarımın mühürlendiği yere.

İçimde körükleyici bir korku alevlendi. Sol kolumu sallayarak bulabildiğim tüm korku ve enerjiyi ona yükledim. Bahis yüreğimdi ve Reed için yanıyordu. Asla onu inciten kişi olmayacaktım. İçimde ateş buzla buluştu. Reed'i kesmesine ramak kalan hançer ani bir dönüşle yön değiştirdi. Reed kabzasını tutmaya devam etti ama bu sefer, hançerin odayı kat ederek bana gelmesini engellemeye çalışıyordu.

Kanatlarının güçlü çırpışından doğan rüzgâr saçlarımı yüzümden geriye doğru savurdu. Tuttuğu tarihi metal yüzünden zeminden bana doğru sürükleniyordu. Hançer bana doğru gelmeye devam ettiği için dudaklarından derin bir hırlama döküldü. Tehlikeli ucu tenime battığında yüreğimin üstündeki kömür rengi kanatlarda kan birikti.

Reed'in şakağından aşağıya boncuk gibi bir ter damlası kaydı. "KES!" diye haykırdı bana Reed. "YAPMA EVIE!" Bana öyle yakındı ki dudaklarım öpebilirdim. Bunu yapmayıp tüm enerjimi hançeri kullanmaya harcadım. "BRENNUS!" diye hırladı Reed. Topuklarıyla zeminden destek alarak bıçağm kalbime saplanmasını engellemeyi deniyordu. "KENDİNİ ÖLDÜRECEK!" Acı, duyularıma hücum etti. Reed'in ellerine odaklandım. İsteğime şiddetle direnirken ellerindeki gerilim kollarına aktarılıyordu.

Damarlarımdaki buz geri çekilerek yüreğimle ruhum arasındaki karanlık yere toplandı. Şaşkmdım ve oda dönüyordu. Kopyalarıma hiç de benzemeyen Brennus'un görüntüsü, başı-

mın üstünde göründü. Parlıyor ve ışıldıyordu. Uhrevi ışığı solarak teninin normal tonuna döndü ya da "yeni normal" rengine. Teni artık daha altın rengiydi. Kara kanatları arkasmda geniş ve tehditkârca açıldı ama onu besleyecek enerjimi kaybettiği için, Brennus'un ışıltısı soldu. Yine de hâlâ biraz vardı.

"Kendini öldürme *mo chroí*," dedi nefes nefese. Az önce yorucu bir yarışta koşmuş biri gibi çökmüştü. "Zayıf davranıyorsun."

Hâlâ hançerdeki tutuşu sağlam olan Reed, onu içimden çıkardı. Öne, kollarının arasma düştüğümde beni yakalayarak göğsüne bastırdı. Hançeri elinde döndürdükten sonra fırlattı. Bıçak Brennus'un şeklinden geçerek arkasındaki duvara saplandı.

Reed etrafıma doladığım çarşafın kenarını yırtıp yaramdan akan kanı silerken dişlerimi gıcırdattım. "Seni durdurmanın tek yolu buydu Brennus. Senin zayıf noktan benim," dedim acıdan kesik kesik soluyarak. "Ben senin *tristitiae*'nim; senin kederin."

"Hayır," dedi bir an için şefkatle bakıp. "Sen benim aşkımsın."

Reed hünerli parmaklarıyla el yapımı bandajı bağlarken, "Onu nasıl ele geçirdin?" diye sordu.

"Kan yoluyla bağlandık. Bana kanını verdi."

Reed'in parmakları durdu ve ellerini yumruk yaptı. Brennus'a bakıp, "Seni öldüreceğim," dedi.

Brennus gözlerini kısarak Reed'e baktı. "Sen kim beni öldürmek kim! ZAYIFSIN sen! Onu ZAYIF kılıyorsun *aingeal*! İşte bu yüzden ölmen gerekiyor," diye yanıt verdi Brennus tiksinerek. "Bunu göremiyor musun *mo chroí*? Onun kurbanı olacaksm sen; kendisi için ölmene izin verecek. Bunu onun yanında kazanamazsın. Acımasız olman gerek! Eğer acizsen *aingeal*'lar seni yüzüstü bırakacak. Bunun doğru olduğunu biliyorum!"

"NEREDEN BİLİYORSUN?" diye karşılık verdim. Brennus'a bakmak için döndüğümde kanım Reed'in göğsüne bulaştı.

"BİLİYORUM, ÇÜNKÜ BENİ DE YÜZÜSTÜ BIRAKTILAR! YAPTIKLARI BU! Aodh beni *sclábhaí*'si yaptığı gün Finn için, kendim için dua ettim. *AINGEAL*'LAR KILLARINI BİLE KIPIR-

DATMADI!" Parmağını suçlayarak Reed'e doğrulttu. "SANA DA BUNU YAPMALARINA İZİN VERMEYECEĞİM! Vermem," dedi. Son kısmı kısık sesle söyleimiş, tehditkâr bir ifadeyle başım sallamıştı.

"Beni kurtarmaya çalışmayı bırakman gerekiyor Brennus!" diye hırladım. "Beni kurtarmanı istemiyorum."

"Senin isteklerine kafa yormuyorum. Artık var olmana bile karşı çıkanlarla dolu her taraf. İlk başta Werree'nin seni istediğini mi sanıyordun? Sana tapıyorlar, doğru bu ama artık sana yapmak istediklerinin yanında hiç kalır. Eğer Sürgünler seni ele geçirirse İlahi melekleri ortadan kaldıracaklar. Sürgünler yeryüzündeki ve Sheol'daki her şeyi kontrol edecek. Kimse bunu istemiyor; aynı İlahilerin de o kadar çok gücü elinde bulundurmasını istemediğimiz gibi. *Aingeal* savaşı biter bitmez, eğer birbirleriyle savaşmayı keserlerse, kazanan taraf o kadar da ilahi olmayan yaratıklara, bizlere odaklanacak. Egemenliklerini kalanların üzerlerinde kuracaklar. Yani, her yaratık ya hayatta kalma şansları olsun diye taraf seçecek ya da seni kendileri yok edecekler."

Bu bilgi yüzünden irkildim. "Ben senin sorunun değilim. Bunu rüyamda hallettik sanıyordum."

"İşte yanıldığın yer burası. Sen herkesin sorunusun ama ben malıma sahip çıkarım."

"Ben SENİN değilim!"

"Öylesin. Sadece benim, başkasının değil. Bana, ondan daha çok ihtiyaç duyacağm bir an olacak. O gün geldiğinde yanında olacağım."

"Bugün değil," dedim inatla.

Brennus'un gülümsemesi insafsızdı. "O zaman seni bu gece ve sonraki her gece göreceğim. Belki birinde şansım yaver gider."

"Kanım bitene kadar demek istiyorsun yani. Elinde sonsuz bir kaynak yok, sadece iki ufak şişe. Sonsuza dek sürmeyecek."

"Belki de yeterince uzun sürer, kim bilir?" Kaşı kurnazca kalktı. "Nerede yaşadığını bildiğimi unutuyorsun galiba? Belki bana daha fazlasını vermenin bir yolunu bulursun."

Arkamızdaki pencerenin camının kırıldığını tam anlayamadan Zephyr, Brennus'un yanına gelerek geniş darbelerle gölgeli şeklini kesmişti. Brennus titredi, görüntüsü bozulup dalgalandı ama bu onu kızdırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Bir zararı olmadığı bariz olunca Zephyr ona saldırmayı bıraktı.

Bir an sonra Russell yatak odasının kapısını kırdı ve içeri girdiğinde kaşlarını çatarak hepimizi baştan ayağa inceledi. İki yana açtığı kırmızı melek kanatları, bir doksan beşlik cüssesini daha heybetli göstermişti. "Brennus, seni solucan! Buraya gel de seni öldüreyim."

Brennus tebessüm etti. "Diğeri," dedi, "bu sefer sana müsamaha gösteriyorum ama bunun tek nedeni Genevieve'i iyileştirmiş olman. Ancak ben hazır olduğumda sen de olsan iyi edersin."

Russell ilerleyerek Zephyr'in yanında dikildiğinde kanatları açık kahverengi kanatlarla birleşerek bir melek duvarı ördü. "Ama ben hazırım," diye yanıt verdi Russell. Beni incelediğinde, göğsümdeki bağlanma mührünün üzerindeki kanlı bandajı gördü. "Sırf bu olay için kokulu mumlar bile aldını."

Brennus'un gülümsemesi büyüdü. "Eğlenceli biri *mo chroí*, tek sorun eğlendirmemesi." Russell'a bir bakış attı. "Endişelenme, yakında biri incinecek ve bu, ben olmayacağım. Yarınız hayatta kalamayacak. Kayıpların arasında Anya'nın olacağına bahse girmek ister misin?" Brennus bana döndüğünde yüzünde şehvetli bir gülümseme vardı. "Bu dünyayı ele geçireceğiz. Seçim şansınız yok."

"Her zaman bir seçim şansı vardır," diye fısıldadım.

"Öyle. Ya her şeyi sen yönetirsin ya da onlar. Akşama görüşürüz *mo síorghrá*."

Brennus'un görüntüsü kuruyan kum kale gibi dağıldı ve parçacıklar ahşap zemine döküldü. Tozlu bir duman bulutuna dönüştükten sonra solarak ortadan yok oldu.

"Uyurken seninle miydi?" Reed beni kucağına alarak kaldırdı.

İrkildim ve gözlerimi kaçırdım. "Rüyama geldi. Uyandığımda gittiğini sanıyordum..."

"Seni ele geçirdi Evie," dedi duygularını gizleyerek. Beni yatağa yatırdığında artık gözlerimi kaçıramadım.

"Seni öldürmeye çalışan ben değildim, oydu. Onu engellemeye çalıştım."

Saçımı okşadı. "Biliyorum ama onu öldürmeye çalışmıyordun. Kendini öldürmeye çalışıyordun."

"Seni incitmeden gitmesini sağlamanın tek yolunun bu olduğunu gördüm. Onun zayıflığıyım ben. Ölmeme izin vermeyecek."

"Kumar oynuyorsun Evie," dedi Reed'in arkasından Zephyr. Bandajımı inceledi. Kanı emmişti. Yatağın ayak ucuna gelerek şefkatle ayağımı sıktı. "Belki de onu içinden dışarı atman yeterdi."

"Gitmedi! Bir saniye daha kalarak beni yine kontrol etmesi riskine giremezdim."

"Peki ya gitmeseydi?" diye sordu Reed.

"Ölsem kalamazdı," diye mırıldandım.

Birkaç soluk içinde, Reed'in yüz ifadesi sakinden kudurmuşa döndü. Demir yatak başlığında duran eli, tiz bir çığlık eşliğinde metali ezdi. Derin bir nefes çekti. "Ve sen bunun bir seçenek olduğunu mu düşündün?"

"İşe yaradı ama."

Kendini toplamaya çalışan Reed'in burun delikleri açıldı. "Kendini öldürmen asla bir seçenek değil. Açık mıyım?"

Zephyr'e baktım. Tüm bunlardan kurtulmak, kendime başka bir kader çizmek istersem böyle bir yardım için ona gitme fikri vardı aklımda her zaman. Yaşamak için değil, ölmek için. "Benim olanı korurum," dedim Brennus gibi.

"Hayatın pahasına mı?" diye sordu Reed.

"Hayatım pahasına," dedim başımla onaylayarak.

"Brennus haklı. Seni zayıf kılıyorum," dedi acı acı. "Başıma geleceklerden korkuyorsun diye kendi hayatım alamazsın."

Yanağını avucumun içine aldım. "Benim hayatım sensin. Seninle başlayıp seninle bitiyor."

Reed geri çekilerek benden uzaklaştı. "Böyle konuşma Evie yoksa gitmek zorunda kalacağım."

Rengim attı. "Ne diyorsun?" Biraz önce beni kesen bıçak yarasından daha büyük bir sancıyla sıkıştı yüreğim.

"Seni güçsüz kılan ben olmayacağım." Sesindeki kararlılık yüzünden titredim.

"O zaman olma. Beni asla bırakma." Uzanıp koluna dokundum.

Russell tiksinerek homurdandı. "Palavra sıkma Reed. Sanki birbirinizden ayrı kalabilirsiniz de. Kıza başka masal anlat."

Reed, Russell'ı göz ardı ederek eliyle göğsüne dokundu. "Ben bir Güç meleğiyim, bir katil. Beni korumana ihtiyacım yok. Brennus gibi yaratıkları o kadar uzun zamandır avlayıp öldürüyorum ki aklın hayalin almaz. Bana tekrar dokunmasına izin vermeyeceğim."

Russell araya girdi. "Reed ve Zee Güçler Kızıl. Sen Brennus'un kraliçesiyken Gancanaghları nasıl avladıklarını görmedin. O şeytani ucubeleri esirleri ettiler. Bu yüzden daha az saçmalayıp Brennus'un 'Akşama görüşürüz' derken neden bahsettiğini açıklamaya başla." En iyi Brennus taklidini yapmıştı Russell.

"O eskisi gibi değil Russell," dedim minik bir sesle. "Artık daha güçlü. Büyüsü meleklerin üzerinde işe yarıyor."

Russell yatağa gelerek Reed'in karşı tarafına oturdu. Sırtımı yastığa dayadığımda acıdan irkildim ve başım döndü. Russell kaşlarını çatıp bandaja uzandı. Eli ışıldamaya başladı. Gözlerimi kıstıktan sonra Reed'in elini bıraktım ve Russell'm eline vurarak kendimden uzaklaştırdım.

"Sakın!" Russell'ın beni, ikimizde de olan büyülü güçlerle iyileştirmesine engel oldum. Yaralarımı kendisine aldığını ve göğsünün yarılıp kanamaya başladığını seyretmek istemiyordum. "İyiyim ben. İyileşmem fazla sürmez."

"Acı çekmeni görmek hoşuma gitmiyor."

"Biliyorum ama sırf ruh eşimsin diye acımı benden alman gerekmiyor."

Russell'm bakışları yumuşadı. "Peki ya en iyi arkadaşın olduğum için?"

"Hayır. O zaman bile olmaz."

Russell iç geçirdi. "O halde ne var ne yok dökül ve Brennus'un kafanın içinde neler karıştırdığını anlat bana." Russell elini tedirginlikle kumral saçlarından geçirdi.

"Kısadan hissesi şöyle: Kanımı içip rüyama girdi. Bence kendisi bile geldiği için şaşkındı."

"Ve senin kanın ondaydı çünkü... Ah! Sahi! Çünkü ona sen verdin. Kahrolası vampiri davet ettin!" Parmağını suçlayarak bana doğru salladı.

"Sağ ol Russell." Kaşlarımı çatarken dilimden oluk oluk alay akıyordu ama onunla tartışmaktan için için memnundum. Reed'in olan biteni nasıl kaldırdığını görmeme engel oluyordu. "Ben halledeceğim."

"Nasıl yapacaksın?" diye sordu bir gıdım bile alttan almaya tenezzül etmeyen Russell.

"Henüz bilmiyorum," diye mırıldandım. Oturdum ve ayaklarımı yatağın kenarına çektim ki Reed ile Russell'a arkamı dönebileyim. "Bir yolunu bulacağım."

"Rüya âleminde ne yaptı?" diye sordu Reed.

Omzumun üstünden ona bakıp bakışlarımı kaçırdım. "Sürgünlerin benim için savaşmayı planladığını söyleyerek uyardı beni. Aynı benim gibi bir melez daha olduğunu düşünüyor. Şey, aynı benim gibi değil de... Eee... Bir erkek..." Sustum ama sessizlik kısa sürdü.

"Nereden biliyormuş?" diye sordu Reed. Bana epey sorgulayıcı gelmişti bu tonu.

"Molly bir Sürgünle karşılaşmış. Finn onu sorgulayıp savaşmayı planladıklarını öğrenmiş."

"Senin için mi?"

"Benim için," diyerek doğruladım.

"Peki Brennus senin yandaşın mı?" diye sordu Reed.

"Ne olduğunu bilmiyorum. Bir dakika düşmanımken sonrakinde beni ölümden daha kötü bir kaderden kurtarıyor..." Çaresizce Reed'e baktım.

Sinirlenen Reed'in kanatları kabardı. "Ona güveniyorsun!"

Gözlerimi kıstım. "Beni istediğine güveniyorum. Ona değil. Arada fark var."

"Var elbette," diye kabul etti Zephyr. "Sadece bunun farkında olduğundan emin ol."

Geç gelen şok dank edince titremeye başladım. "Biliyorum," diye fısıldadım. Elim yaralı göğsüme doğru kalkmayı başardı. Yaranın üstü kapanmıştı şimdiye ama hâlâ canımı yakıyordu ve kırmızıydı. "Ayrıca düşmanımın düşmanının dostum olduğunu da biliyorum." Ve düşmanımın düşmanının bu gece gözlerimi kapattığımda geri geleceğini de...

Karnım korkuyla burulduğunda midem bulandı. Beyaz çarşafa sarılı halde banyoya doğru sendeledim. Kıl payı yetişerek yakında yediklerimin hepsini tuvalete boşaltmayı başardım. "Ahh," diye inledim, kusmayı bitiren hasta insanların çıkardıkları sesi çıkararak. Kanatlarım dışarıda kalmayı reddederek sırtımın içine çekildiler.

Sifona uzanıp çektim. Reed dirseğimi tutarak ayağa kalkmama yardım etti. Tek kelime etmeden beni banyoya götürüp duşu açtı. Çarşafımı alıp bandajımı çıkardı ve içine girmeme yardım etti. Ancak bana katılmadı, bunun yerine lavaboya giderek bir diş fırçası buldu ve üzerine kafasma göre diş macunu sıktı. Duşa gelerek bana verdi. Sonra duş kabinin kapısım kapatıp lavaboya geri döndü ve ona yaslanıp kollarını önünden çapraz yaparak işimi bitirmemi bekledi. Bol kesim pijama altı kalçalarında epey düşük duruyordu. Akıl almaz biçimde yakışıklı oluşu, ona karşı güçsüz kalmama neden oluyordu.

Suyun şakır şakır üzerime akmasına izin verdim ve dudaklarımı aralayarak ağzımdaki korku tadını yıkadım. Duşun duvarındaki kırık fayansların baştan çıkarıcı desenine göz attım. Uzanıp dokunduğumda, parmaklarım sert dokularının üzerinde akarak kaydı. Reed'le bu izi yapışımızın anısı içimi ısıtarak karanlığı kovaladı.

Bu his, bugün yaşananlar yüzünden epey beklenmedikti.

Suyu kapatarak cam kapıyı açtım. Reed siyah bir bornoz tutuyordu. Diş fırçasını elimden alarak üstüme giymeme yardım etti. Dönüp ona baktığımda omzundaki kurumuş kanı gördüm. Brennus'un ya da bakış açısına göre benim onu ısırdığıma dair kalan tek izdi bu. Kaşlarımı çatarak elini tuttum ve onu lavaboya çektim. Isırık izindeki ve Brennus'un kavga sırasında açtığı diğer kesiklerdeki kanı sildim. İşimi bitirdiğimde, "Özür dilerim," dedim nazik bir sesle.

"Sen yapmadın ki."

"Hayır, ben yapmadım ama bunları ben yapıyorum," dedim. İz falan kalmamış olsa da öne eğilerek onu ısırdığım yeri öptüm. Reed taş kesildi. "Ve bunu da." Boğazında ilerleyerek oraya bir öpücük daha kondurdum. "Ve bunu," dedim dudaklarım onun dudaklarını bulduğunda. Onu şefkatle öptüm. Tutkuyla değil de sevgiyle.

Reed parmak uçlarıyla yanağıma dokundu ve boynumdaki hassas noktaya doğru okşayarak indi. Tenimi ele geçirmişti. Yine tutkuyla titredim. Dokunuşuna verdiğim tepkiyle gözleri buğulandı. Bornozumun ipek kumaşı üzerimden kaydı ve Reed'in teşvikiyle omuzlarımdan aşağıya düştü. Eli aşağıya doğru hareket ederek önce göğsümü okşadı, sonra da belime indi. Reed beni sahiplenerek kendisine doğru çektiğinde şaşkınlıkla iç geçirdim. Her yerimde ona karşı bir ateş hissediyordum.

Beni döndürerek yüzümü kendinden başka tarafa çevirdi. Ellerim, lavabonun yanındaki mermer tezgâhın üzerinde duruyordu. Aynadan hareketlerini görüyordum. Etrafımdan uzanarak bornozumun kemerini çözüp kenarlarını açtı. Akışkan kumaş kollarımı yalayarak dirseklerime doğru kaydı. Kollarımı indirince bornoz üzerimden düşerek zemine aktı. Bana dokunması için yanarken karnım kasıldı.

Reed'in eli saçımı omzumun üzerine topladıktan sonra yanımızdaki çekmeceye gitti. Aynada bir şey parıldadı. Uzanıp doğum günüm için bana verdiği kırmızı elmas kolyeyi gerdanıma koyarken onu seyrettim. Kolyenin ucu tenimde buz gibiydi. İlk

Noel'imizde ona verdiğim yüzük de yanında duruyordu; dayımın yüzüğü.

"Bekle," diyerek verdim nefesimi. Çengelleri bağlamadan önce ellerini durdurdum. Yüzüğü zincirden çıkardım; elimde ağırdı. "Tamam."

Reed çengelleri geçirdi. Öne eğilerek hemen kulağımın arkasını öpünce, vücudumdaki her molekülün canlanmasına neden olmuştu. Kolları belime dolandı. Yüzüğü parmağma takarken elim, elini tuttu.

"Yüzüğümü özlemişim," diye mırıldadı eli kalçamı tutarken. Nefes almakta güçlük çektim, kanatlarım sırtımdan dışarı fırladı. Göğsüne bastırıyor ama onu uzaklaştırmayıp sadece tahrik ederek göğsünde kıpırdanıyorlardı. Ne yaptıklarından tam olarak emin değildim. Açıklayamadığım biçimde hareket ediyorlardı ama sanırım hoşuna gitmişti, çünkü dudaklarından seksi bir inleyiş dökülmesine neden oldular. Sesi duyar duymaz, onu böyle inletecek başka yollar bulmak istedim.

Aynadaki yansıması şehvetle gülümsedi ve kanatları etrafımı sararak benim kanatlarımın hareketlerini taklit etti. Kolları belime dolanarak beni kendisine doğru çekti. Aynadaki koyu yeşil gözleri nabzımı hızlandırıyordu. Kollarımla koyu saçlarına uzanarak parmaklarımı aralarında dolaştırdım. Öne doğru eğilerek burnunu boynuma sürttü. Kalbim hızla atıyordu. Reed'le olan hayatımdan başka hayat istemiyordum.

Daha ne söylediğimi bilemeden ağzımdan bir fısıltı döküldü: "Yanımda kal." Biraz önceki tehdidi içimi dağlamıştı. Ciddi miydi bilmiyordum ama yine de beni korkutmuştu.

Melek lisanında benimle konuştuğunda, Reed'in sesi seksi ve iç rahatlatıcıydı. Ağzı kulağıma öyle yakındı ki sıcak nefesi bana çılgınca şeyler yaptı. Parmağmm ucu yüreğimin üstündeki bağlanma işaretini buldu, kanatlarım. Bana anlayamadığım şeyler fısıldarken parmağıyla şekli okşuyordu, sanki bir yemin daha etmişti.

"Dünya güneşten ne kadar kopabilirse, ben de senden o ka-

dar kopabilirim. Beni her daim kendine geri çekeceksin," dedi Reed benim dilime dönerek. Sözlerinin tadını çıkarırken gözlerimi kapattım.

Kolları arasmda dönerek tüm dünyam olduğunu bilmesini sağlayacak biçimde öptüm onu. "Sen benim tek gerçek aşkımsın," diye fısıldadım.

Reed beni kaldırarak tezgâhın üzerine oturttu. Bacaklarım beline dolandığında yekvücut olmuştuk. Ben kendimi onda, o da kendini bende kaybetmişti. Biri, diğerinin açlığına tamamen korunmasız kalmıştı. Yüreğim göklere doğru süzülürken yüreğimle ruhumun arasmdaki karanlık, o hep isyan eden yer, beni kendisine düşman etmeye ant içiyordu.

BÖLÜM 3

dünyayı fethet

"Yeni bir strateji toplantısı yapmamız gerek Evie," dedi Reed ben kıyafetlerimi karıştırırken. Özel tasarım kot pantolonla tişört bulup üzerime giydim. Dizlerime varan deri çizmeleri de ayaklarıma geçirdim.

"Brennus hâlâ Crestwood'da olduğumuzu bildiği için konumumuz hakkında mı endişeleniyorsun?" Ayrılmak istemiyordum. Uzun zamandır yuvama en yakın hissettiğim yerdi burası. Geleli iki gün olmuştu ama kötülüğü uzak tutan büyülerle sararak koruyabilmiştik burayı, ta ki Brennus gelip beni ele geçirene kadar.

"Yerimizi bilmesi beni endişelendirmiyor. Yararsız," diye mırıldandı. "Coğrafya önemsiz. Gözlerini kapattığın an seni bulabilir."

Sözlerinin doğruluğu içimi dondurdu. "Stratejimiz ne olabilir ki? Bir ordu toparlarken Brennus'u kovuşturup Sürgünlerin saldırmasını mı bekleyeceğiz? Ve tabii önce Tau beni bulmazsa."

"Ordudan başlayacağız," dedi içimi rahatlatması gereken bir gülümsemeyle. Elimi tutup beni odamızdaki gardıroba götürdü. Ortalık toparlanmıştı. Russell kırılan pencerelerden dökülen camları birleştirmek için büyü kullanmıştı. Hâlâ kırık görünüyorlardı ama şimdi hepsi yerine dönmüş ve çerçevenin içine yerleştirilmişti.

"Onları Crestwood'a getirmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun?" Elimi kaldırıp bir büyü mırıldandım ve pencerelerdeki camı pürüzsüzleştirdim.

Reed ilgiyle izledi. "Sağlam bir pozisyon..." Rengimin attığını görünce konuşmayı kesti. "Sorun nedir?"

Gözleri uzun araba yolunun sonuna bakan gözlerimi takip etti; tesadüfen de evi koruyan büyü engelimin olduğu yerdi orası. Kapalı kapıların hemen ardında park edilmiş bir araba vardı. Xavier araca yaslanıp kollarını önünde kavuşturmuştu. Parlak, altın sarısı saçlarma karlar düşüyordu. Koyu kırmızı Serafim kanatları göze görünmüyordu. Bu mesafeden uyumsuz gözlerini pek seçemedim ama gergin çenesi bana fırtınalı olduklarını söylüyordu.

Lisede olsam, Xavier'ı yatak odamın penceresi dışında görmek kalbimi ihya ederdi ama ne lisedeydim ne de ona âşık olduğunu sanan kızdım artık. Gerçek Xavier'ı hiç tanımamıştım. *Tanıştığımız günden beri bana yalan söylüyor.* Bundan ötesini düşünmeyi reddediyordum; Xavier'm, doğmadan önceki hayatlarımdaki koruyucu meleğim olduğunu... *benim* meleğim olduğunu. Hatırlamıyordum.

Reed'e baktığımda beni incelediğini gördüm. Kaşlarım biraz daha düştü. "Buraya geleceğini biliyordun." Durumu ifade etmiştim.

"Eğer ondan kaçmmak istiyorsak geldiğimiz gibi buradan gitmemiz gerekirdi."

"Ondan kaçınmak isterim." Yine Xavier'a baktım.

"Kısa süre önce biz de aynısını yapardık." Kaşlarım soru sorarak kalktığı için Reed açıkladı. "Brennus'la yüzleşmeni engellemeyi denerdim."

"Peki ya şimdi?"

Bana uzandı. Omuzları koruyucu bir edayla bana doğru düştü. "Şimdi, her daim sana yardım etmenin bir yolunu bulacağım."

"Ne değişti peki?" Parmağımı göğsüne koyup kalbinin üzerine bir kalp çizdim dalgın dalgın.

"Sen. Sen değiştin."

"Ben mi?" Bakışlarımı gözlerine kaldırdım.

Reed'in eli yanağımı avucunun içine aldı. "Sen muazzam biçimde hünerlisin aşkım." Beni öperken dudakları sertti. "Cesur," diye soluyup yine beni öptü. "Korkusuz. İçgüdülerine güveniyorum."

"Sensiz nefes alamam. Seni geri almaktan başka hiçbir düşüncem yoktu."

Gözlerimin içine bakarak gülümsedi. "Ve aldın. Buradayım işte." Beni yine öptü. Dokunuşunun verdiği hazla yüzüm kızarırken kalbim daha hızlı attı.

"Xavier konusunda ne yapacağız?" Pencereden dışarıya baktığımda hâlâ evi izlediğini gördüm.

"Hiçbir şey. Yakında bana meydan okuyacak ve onun icabına bakacağım," dedi Reed, sanki bu beklenti ta en başından beri varmış gibi. Gözlerindeki endişeyi fark etti. Eğilerek beni bir kez daha öptü. Dudakları nazik, içimi rahatlatmaya yönelikti ama öpüşmemiz çabucak daha fazlasına dönüştü. Beni her yerimden öpmesini istedim, teninin tenimde olmasını. Vücudumu ona bastırıp kollarımı Reed'in ensesine doladım. Yakınımdayken kıpırdanan kelebekler parti veriyor, daha da yaklaşmam için ısrar ediyordu.

Zephyr boğazını temizledi. "Sorun var." Reed gönülsüzce kendini toparladı ve kapı girişindeki Zee'ye sorgulayarak baktı. "Ölüm melekleri evi terk etmeye karar verdiler."

"Buns ve Brownie gitti mi?" Korku içimde dörtnala koştu.

Zephyr buz mavisi gözlerini üzerime çevirdi. "Biçilmesi gereken bir ruh hissettiler."

"Sen de öylece gitmelerine izin mi verdin yani?" diye yanıt talep ettim.

"*Ben* gitmelerine izin vermedim. Ben *hayır* dedim," oldu Zephyr'in cevabı. Dönüp yanında duran ve şimdiye dek tek kelime etmemeyi beceren Russell'a gözlerini dikti.

Utançtan yerin dibine giren Russell konuştu. "Yaa, bana kızma Zee! Yükselmeye ihtiyacı olan bir ruhu göz ardı ettiklerinde canlarının yandığını söylediler." Zee öfkeyle kabarmaktan başka bir

şey yapmayınca yüz ifadesi çaresizleşti. "Bana karşı takım oldular, gördün onları!" Elleri yakararak açıldı. "Amansızlar. Engeli aşmalarına izin vermeye mecburdum. İşleri bittiğinde beni arayacaklar ve ben de girmelerine izin vereceğim!" Cep telefonunu kaldırdı.

Zephyr hırlayınca sesi kollarımdaki tüyleri diken diken etti. "Eğer Sürgünler onları tuzağa düşürmediyse Russell. Bana söylemen gerekirdi. Onlarla giderdim." Kızdığında harbi korkutucuydu. İlk karşılaşmamızda beni öldürmeye çalıştığından beri onu böyle görmemiştim.

"Biliyorum," diyerek hatasını kabul etti Russell, sinirle gözlerini ovuşturdu. "Üzerimde işe yarayan bir şeyleri var, birleştiklerinde düşünemiyorum. Gaddarca bu."

"Anya nerede?" diye sordu Reed. Muhtemelen havadaki gerilimi biraz dağıtmaya çalışıyordu.

Russell başparmağıyla omzunun üstünü gösterdi. "Kütüphanede, *cehennemi* getirmişim gibi beni göz ardı ediyor."

Anya, çıt çıkarmadan Russell'ın arkasında belirdi. "Şimdi de buradayım ve seni göz ardı etmeye devam ediyorum," dedi Anya hafifçe kaşını kaldırarak. "Cehennem olduğu yerde kalabilir." Soru sorarak Reed'e baktı. "Bana ihtiyacın mı var?" Uzun, siyah saçları başının arkasında atkuyruğu yapılmıştı. Bir kot pantolon ve bol bir kazakla bile kusursuzdu. Nasıl insan sanılacaktı, hiçbir fikrim yoktu. Teni, tek kusur göstermeden ışık saçıyordu.

Russell ürktü ve kaşlarını Anya'ya çattı. "Aaaaah! Sinsice yaklaşma böyle! Kedi gibisin!"

Anya gözlerini Russell'a uyumlu hale getirerek çattı. "Ben bir Taht meleğiyim. İnsanlara sinsice yaklaşırım; karma cezalarını böyle veririm. *İşim bu*," diye tam bir içtenlikle yanıtladı Anya. Kâinattaki görevini açıklamıştı.

Reed, Anya'ya gülümsedi. Ona karşı zaafı vardı. Bu, sadece Brennus'tan kurtulmasında önemli bir rol oynadığı için değil, bir de birbirlerini epey içgüdüsel bir seviyede anladıkları içindi. İkisi de birbirlerine duygular besleyen ruh eşlerine âşıktı. "Buns ve Brownie'den haber aldın mı?"

Anya başını iki yana salladı. "Hayır ama nerede olduklarını biliyorum."

"Biliyor musun?" Russell'ın kaşları kalkarken omuzları rahatlayarak düştü. "Neredeler?"

Anya pencereyi işaret etti "Xavier'la beraberler."

Hemen iç çektim. Buns ve Brownie, Xavier'ın kaportasında oturuyorlardı. Elleriyle kanatları bağlanmıştı ama zarar görmüş görünmüyorlardı. Zephyr bir an sonra yatak odamızdan çıkmıştı. Reed ve Russell hemen onu takip etti.

Onlara yetiştiğimde, Zephyr engelin bizim tarafında dikiliyordu. Diğer taraftaki Xavier onunla göz gözeydi. Zephyr kısık kısık hırlarken kanatları tehditkârca açılmıştı. Xavier'm yüz ifadesi duvar gibiydi. Kanatlarını bile çıkarmamıştı.

"Biz iyiyiz tatlım." Buns, Xavier'ın siyah Aston Martin'inin kaportasından Zephyr'e seslenmişti. Araba Xavier gibi görünüyordu; yırtıcı ve güzel. "Xavier sadece pislik gibi davranıyor."

Aheste aheste düşen karlar hepimizi yumuşak, beyaz şekiller haline getirdi. "Onları serbest bırak," dedi Zephyr dişlerinin arasından.

Xavier'ın egzotik gözleri bana döndü. "Canlarını yakmak için gelmedim. Seninle konuşmam gerek."

"Russell, çıkmama izin ver de benimle konuşabilsin," dedi Zephyr sadece işine odaklanarak.

Xavier benimle göz teması kurup çenesini sıktı. Yavaşça siyah deri ceketinin fermuarını indirdi. Şık atkısına karlar düşerken ceketinin içine uzandı ve maçalara benzeyen bıçaklar çıkardı. Kabza yerine, çentiğe benzeyen parmak tutamaçları vardı. Reed'in Pagan'ı öldürürken kullandığı silahlara benziyorlardı.

"Xavier!" diyerek iki elimi uzattım. Hızlı soluklarım ağzımdan çıkan kıvrımlı, beyaz buharlardan belli oluyordu. "Seninle konuşacağım. Brownie ve Buns'ın gitmesine izin ver sadece."

Bir an sonra Reed yanımdaydı. Arkasını Xavier'a dönüp kulağıma doğru fısıldadı. "Bunu yapmana gerek yok. Onu ben hallederim."

Gerildim. Xavier'a olan öfkem iliklerime işlemişti. Bana karşı o kadar çok sınırı ihlal etmişti ki onu hiç affedebilecek miydim, bilmiyordum. Buna rağmen, ölmesini hoş karşılamazdım asla. Lisede onu sevmiştim ve bir parçam da onu, bundan çok önce sevdiğimi biliyordu. "Serafimi tarafımıza çekmemiz gerekmiyor mu? Eğer Xavier'ı, Tau için bana yardım etmeye ikna edebilirsem, o zaman ordumuzu daha kısa sürede toparlayabiliriz." Reed gözlerimi inceledi. "Gancanaghlardan asla kin tutmamak gerektiğini öğrendim. Bugünkü düşmanın, başka gün yandaşın olabilir."

"Kötü sana her daim ihanet eder Evie. Bunu unutma." Reed'in dudaklarında seksi bir gülümseme belirdi. "Xavier senin düşmanın değil." Parmağını kullanarak koyu kestane bir perçemi yüzümün yanına götürdü. "Benim düşmanım."

"Bizim düşmanımız. Biz biriz. Bu da bizi aynı tarafta yapıyor. Daima."

"Öyle." Reed kabul edip beni öptü. "Eğer bir şey denemeye kalkışırsa gücünü kullan. Kızart onu. Müsamaha gösterme."

Omuzlarımı geri attım. Reed benim için yana çekilince engele yaklaştım; enerjisi kuru yatağında bir salmcak misali öne arkaya savruluyordu. Yanımda duran Zephyr'in parmakları beklentiyle irkildi. Engelin diğer tarafında bana katılmaya can atıyordu.

"Zee, bunu bana bırak," dedim yumuşak bir sesle.

Kaşlarını çattı. "Tehdit ettiği *benim* meleğim. *İkinci* kez."

Durumun ciddiyetine rağmen Zephyr'in Buns'ı koruma ihtiyacına karşı içim ısındı. "Biliyorum." Elimi omzunun üstüne koydum. "Ona ihtiyacımız var. Babam ona güveniyor." Bir ordu toparlamam gerekiyordu ki Brennus'un bu sabah söylediği gerçekleşmesin. Ailemin bir üyesini kaybedersem hayatta kalamazdım. Bizi korumam gerekiyordu.

Gözlerinden savaş okundu. Nihayet konuştu. "Yaşayacak... şimdilik. Onu öldürme. O zevk bana ait."

Hafifçe iç geçirdim. "Xavier'ı öldürmeyeceğime söz veririm."

Yüzümü Xavier'a döndüm. "Onlar içeri girdiklerinde dışarı çıkacağım."

Bir an için beni inceleyip başıyla onayladı, sözüme güvenmişti. Brownie'yi kaportadan indirdi. Arkasına geçerek elleriyle kanatlarındaki melek saçı iplerini çözdü. İyi ki Preben burada değildi de buna tanık olmuyordu. Döndüğümüz gece davamıza melek toplamaya başlamak için ayrılmıştı. Zephyr'in aksine onunla mantık çerçevesinde konuşabileceğimden emin değildim.

İplerin düştüğü bileklerini ovalayan Brownie, "Zorbanın tekisin Xavier," dedi. Eliyle platin sarısı saçlarını yüzünden geriye tarayıp kar biriken kızıl-kahverengi, kral kelebeklerinkine benzeyen kanatlarını silkti.

Xavier kaşlarını çattı. "Sen bir Ölüm meleğisin, emirlerime itaat etmen gerekirdi."

Buns'ı çözmeye koyuldu. "Biz senden emir almayız," dedi omzunun üstünden Buns. Altın rengi kelebek kanatları karakterine ters bir *şak* sesi çıkardı. "Oradaki Serafime sadakat yemini ettik biz." Elini bana doğru salladı. "Bizim için sen sadece statiksin." Bir an için Buns'ın ona dil çıkaracağını sandım ama ortaparmağını göstermeden önce Xavier'ın sırtını dönmesini bekledi.

Xavier omzunun üstünden ona zehirli bir bakış fırlattığında hareketi kıl payı kaçırmıştı. "Oradaki Serafim de bana itaat ediyor."

"Kanıtla," dedi Brownie şakıyan bir sesle.

"Zaman içinde." Xavier kaşlarını çattı.

"... nerede?" Brownie Melek lisanında bir şey söyleyip elleri belinde Xavier'a baktı. Xavier yolcu koltuğunun krom kolunu kaldırdı. Arabadan iki tane, altın rengi çim hokeyi benzeri sopayı çıkarıp ona verdi. Ölüm oraklarının keskin bıçakları kış mevsiminin gri ve kapalı havasında bile parlıyordu.

Xavier'ın bakışları sanki onlara daha fazla sabredemiyormuş gibi karardı. "Gidin," diye emretti.

Buns, Brownie'nin koluna girdikten sonra *Tweedledum ve Tweedledee* gibi bize doğru geldiler. Elimi kaldırıp kelimeleri fısıldadım hafifçe. Dudaklarımdan dökülen esinti, parmaklarımdan damlayarak enerjinin etrafında döndü. Engel hayali bir ışıkla parıldadı. Sonra içinden rengarenk parçalar ayrıldı. Cama ben-

zeyen kelebekler gelişigüzel bir sürü gibi etrafa uçarken, kızlar onların duvarda bıraktığı açıklıktan içeri girdi.

Bana sarıldılar. Buns, "Ah tatlım, bu adamdan kaçman gerek. Mağara adamı kompleksi var," dedi gözlerimin içine bakarak. Sonra Reed'i işaret etti. "Sen. Senin antrenmanlarını artırıyoruz. O meydan okumayı kaybetmeyeceksin!" Reed'in dudaklarında bir tebessüm belirdi ama bunu saklamaya çalıştı.

"Evie," dedi Xavier sabırsızca.

Keyfime göre büyümdeki aralıktan ilerledim. Geçişim tamamlandığında büyülü kelebekler duvara geri döndü. Tedbirlice ona yaklaşırken tepkisinin ne olacağını merak ediyordum.

Xavier sanki hafızasına kazıyormuş gibi inceledi yüzümü. Buz gibi rüzgâr saçlarımı savurunca titredim. Kaşlarını çattı. Ceketini çıkarıp konuştu. "Kanatlarını içeri al."

"İyiyim ben," diye yalan söyledim.

"İyi falan değilsin. Buz tuttun. Hiç kendine bakmıyorsun. Şimdi kanatlarını içeri al!"

"Kendime bakıyorum ben."

Çenesinin inatçı duruşu bu işin peşini bırakmayacağını söylediği için bu kavgadan kurtulma amacıyla kanatlarımı içeri alıp ceketini omuzlarımın üzerine bırakmasına izin verdim. Ceketinin yakalarını kapatıp beni içinde kalan ısısına ve kokusuna hapsetti. Fiziksel tepkim Pavlov'un klasik koşullanması gibiydi. Merkezimin en derinlerinde bir özlem patlak verdi. Savaşarak onu bastırdım. *O bir yalancı. Kalbini kırıp seni şu dünyada bir başına bıraktı,* diye hatırlattı bana amansız iç sesim. *Ve sen Reed'i seviyorsun.*

Xavier benim için yolcu kapısını açtı. "Arabanın içinde konuşabiliriz." Ben içeri girene kadar bekledikten sonra, gereğinden fazla kaba kuvvet kullanarak kapıyı sertçe kapattı. Bir andan daha kısa süre sonra neredeyse kendi kapısını da ezerek kapatmış ve yanıma oturmuştu. Öfkesi karşısında rengim attı. Hissettiği öfkeyi içinde tutmaya çalışır gibi hızlıca nefes alıp veriyordu. Daha önce de bana kızmış, sinirlenmişti ama bu aynı şey değildi. Öfkeden kuduruyordu. Çenesini sıkarak arabayı çalıştırdı.

"Şimdi seni götürüyorum," diye bildirdi. Arabayı vitese takmak için kolu avucunun içiyle kavramıştı.

Elimi salladığımda arabanın motoru kapandı. "Hayır."

Gerginlik, silüetinde kendini gösterdi. Vites kolunu eliyle ezdi. Bıraktığında üzerinde parmak çentikleri vardı. "Burada açıktasın Evie. Şu anda korunmak için ya bir ordun olmalı ya da paspasın altındaki bir anahtardan daha iyi saklanmış olmalısın."

"Kimden saklanıyorum ki?" Dominion artık düşmanım mı bilmem gerekiyordu.

Mavi gözünün üzerindeki kaşı kalktı. "*Kimden* saklanmıyorsun ki?"

Öfkesine karşılık olarak derin derin iç geçirdim. "Senden saklanmıyorum ve senin sorunun da değilim artık..."

"Sen asla bir sorun olmadm; başımm belasısın ama asla bir sorun olmadın. Sorunlar yok edilir. Bu, senin başına asla gelmeyecek. Buradayım ben."

"Ne kadar süreliğine?" Yüreğim buruldu. Yaşları temizlemek için gözlerimi kırpmam gerekti. Bu tepkiyi vermeyi beklemiyordum.

"Sen kaldığın sürece."

"Önderlik etmeyi planladığım orduyla ilgilenmiyorsan buraya ait değilsin artık. Bu yüzden konuşacak bir şeyimiz de yok."

"Bir orduya önderlik etmeye hazır değilsin Evie." Xavier bıkkınlıkla arabanın tavanına baktı. "Hâlâ iyiyle kötünün arasındaki farklı ayırt edemiyorsun." Başını çevirip bana bakınca koltuğuma biraz daha gömülmeme neden oldu.

"Seninle benim kötü tanımımız aynı değil. Belki bunun bir nedeni vardır."

Xavier bıkkınlıkla nefesini verdi. "Buna harcayacak vaktimiz yok. Şimdi benimle geliyor musun, gelmiyor musun?"

Düşünüyormuşum gibi yukarıya baktım. "Eeee... Mmmmm... Gelmiyorum."

"Sende istediğim bir şey var," diye hırladı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Nedir?"

"Jim'in evini aradım ama..."

"Evime mi gittin sen?" diye sordum güçlükle nefes alarak.

"Teknik olarak, orası artık benim evim. Satın aldım. Evi aradım ama eşyalarının çoğu gitmiş. Brennus'un evini de didik didik aradım. Yurt odanda da değildi." Yüzünde neredeyse hiç duygu göstermeden bana baktı ve tepkimi değerlendirdi.

"Evimi mi aldın?" dedim şok içinde. İçine ne girdi de böyle bir şey yaptı, anlamaya çalıştım.

"Bizim evimiz olması gerekiyordu," diye mırıldadı. "Sana aldım ama geçmiş senin umurunda değil."

Eski evimi ya da onunla orada olmanın nasıl hissettirdiğini düşünmemeye çalışırken yüreğim sızladı. "Ve eski yurt odama zorla mı girdin?"

"Bu sefer duvardaki bir gölge değildim sadece," dedi acı acı. İrkildim.

"Ne arıyorsun?"

"Sana yüzüğümü verdiğimi hatırlıyor musun? Zincire takmış ve bir kolye olarak sana vermiştim. Kaybettin mi?"

Yüzüm domatese döndü. "Unuttun mu? *Benden* ayrıldığında sana vermeyi denemiştim."

Xavier bakışlarını kaçırdı. "Sende kalmasını istemiştim ancak koşullar değişti ve şimdi ona ihtiyacım var."

Kaşımı kaldırdım. "İhtiyacın mı var?"

"Kayıp mı ettin?"

Başımı salladım. "Hayır."

"Kılıç gibi görünen yüzük? Hâlâ sende mi?" diye sordu biraz içi rahatlayarak.

Başımı eğdim. "Öyle sayılır. Niye ihtiyacın var ona? Güzel bir yüzük, beni yanlış anlama ama sen istediğin her şeyi satın alabilirsin."

Bir an için bakışları yumuşadı. "Benim için önemli Evie yoksa sana vermezdim." Aramızdaki konsolun üzerindeki eli benimkine yaklaştı. Az kala durdu. Vücut ısısının bana ulaştığını hissettim ve elimi kucağıma götürdüm.

Aniden arabada oksijen kalmamıştı. "Nerede olduğunu biliyorum," dedim gözlerine bakmadan.

"Nerede?"

"Benim için birkaç soruya yanıt verirsen sana söylerim."

"Bana nerede olduğunu söyle!"

"Tau'nun bize katılması için ne gerekli?"

Başını iki yana salladı. "Olmaz o. Tau önderlik eder sadece."

"Her koşulun taşma noktası vardır. Tau'nunki nedir?"

"Buraya tek başıma gelmeye onu ikna edebildiğime minnettar ol. Bunun daha ne kadar sürmesine izin vereceğini sanıyorsun?"

Neşesizce güldüm. "Pek bir seçim şansı yok, öyle değil mi?"

Xavier göz ucuyla bana baktı. "Seni ezmeden emirlerine uymanı sağlamanın bir yolunu bulmaya çalışıyor ama seni ezmek hâlâ bir seçenek."

"Kapım açık, buyursun," dedim Brennus gibi.

"Bunu yaptığında arkadaşların gidecek," diye tehdit etti. "Anya bir hain. Onunla Dominion ilgilenecek."

"Anya'nın hiçbir yere gittiği yok, hiçbirinin. Beni ölmem için terk edenlerin sizler olduğunu hatırlaman gerek."

"Ve sen de bana bunun bedelini ödettin. Yüz katı," diye zehir saçarak karşılık verdi.

İç çekerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım. "Bedelini ödetmiyordum X. Reed'e âşık oldum. Seninle hiçbir alakası yok."

"Hepsi benimle alakalı! Yüzüğümün yerini söyle bana. Tau'ya kendi rızanla gelmediğini söylerim."

"Ne yapacak?"

"Onun ne yapacağı konusunda endişelenme. Seni endişelendirecek şey, *benim* ne yapacağım olmalı."

"Sen ne yapacaksın?"

"Eğer önümde kalmak istiyorsan, sırlarımı öğren Evie," dedi.

"Bana neden burada olduğumu söyle yoksa sana hiçbir şey anlatmam. Görevim nedir?"

Xavier önündeki direksiyonu tutup büktü. "Buraya benim için geldin."

"Peki bunu neden yaptım?"

"Birlikte olabilmemizin tek yolu buydu. Bir tür anlaşma yaptın. Son bir ömür için buraya gelmeyi kabul ettin ve sonra... sonra sonsuzluk bizim olacaktı. Buraya gelmeden önce bana bunu söyledin."

"Sadece bu mu? Sanki onu hiç sevmemişim gibi Russell'ı kendimden uzaklaştırdım yani? Sanki birlikte geçirdiğimiz ömürler bir hiçmiş gibi?"

"Sadece bu değil. Yaratıldığın günden beri senin koruyucu meleğinim. Birlikte ne badireler atlattık haberin yok. Ne gerekiyorsa yapacağım. Benim için o kadar değerlisin."

Göğsüm sıkıştı. "Tam olarak nasıl bir anlaşma yaptım? Seninle olmak istediğimi mi söyledim? Bunun için mi pazarlık yaptım?"

"Kesin olarak bilmiyorum. Bana söyleyemezdin. Sadece kendi seçtiğin bir aşka sahip olabilmek için buraya gelmeye söz verdiğini biliyorum."

Elimi kaldırdım. "Heeey! Dur bakalım. Senin adını vermediğimi mi söylüyorsun?"

"Beni kastettin," dedi net bir eminlikle. "Beni seviyorsun. Ömürlerinin her birinde seninleydim. Öldüğünde Russell yeryüzünde kalırken biz cennette beraberdik. İlk o öldüğünde, seninle gölgelerde kalıp izledim, bekledim. Şimdi de zamanın sonuna dek sen ve ben olacağız."

Ona inanmak istemiyordum. Bunu bir kenara kaldırdım. "Peki burada tam olarak ne yapmalıyım? Görevimin amacı ne?" Kollarımı kaldırıp etrafa baktım. "Seninle birlikte olabilmek için neyi kabul ettim ben?"

"Buraya gelmen gerekiyordu ve bunu yaptın. Başka bir şey yapman gerekmiyor. Gerisini ben halledeceğim."

"Ama buraya gönderildiysem..."

Xavier bıkkınlıkla alnını ovaladı. "Artık kimse kurallara göre oynamıyor Evie," diye hırladı. "Sırf uzlaşmayı daha iyi bir seçenek olarak gördükleri için seni kaybetmeyeceğim."

"Onlar kim? Cennet mi? Bana cennetin uzlaşmadığı söylendi. Brennus benim gibi birinin daha olduğuna inanıyor, ruhu olan bir insan-melek melezi. Ve Russell'dan bahsetmiyorum."

Xavier cinayete kalkışacakmış gibi göründü. Sanki hayatı boyunca aldığı en kötü haberdi bu. "Brennus'a güvenilmez."

"Ona inanıyorum. Bağlantıları var ve bağlantıları Sheol'un benim erkek versiyonum olan bir yarı melek yarattığını söylüyor."

"Şayet bu doğruysa o şeytan tohumunu öldürürüm."

Hakareti yüzünden gözlerim büyüdü. "Şeytan tohumu mu?"

"İblis melez. Sheol'un menfuru."

"Menfur olduğumu mu düşünüyorsun?"

Xavier bana kaşlarını çattı. "Senin Sheol'un canavarıyla hiç alakan yok. Sen ilahi bir yarı meleksin, kirli ruhlu Sürgün bir iblisin yavrusu değilsin. Şeytani melez hakkında Brennus ne anlattı sana? Seni kalesinde öldürmeye çalışırken mi söyledi yoksa?"

Aşağılaması kaçmamıştı gözümden. "Tam olarak değil," diye ağzımda geveledim. Bu bilginin bana nasıl verildiğini açıklamak istemiyordum. "Cennet neden seni zorla çağırdı ve sonra da dönmene izin verdi?"

"Sheol uyum sağlar." Dudakları keyifsiz bir gülümsemeyle inceldi. "Yani cennet de uyum sağlamalı. Diğerleri tarafından daha etkili bir şekilde öğretileceğini düşündükleri belirli hüner-ler edinmen gerek. Geri çağrıldığımda bana bunu söylediler en azından."

"Ne gibi?" diye fısıldadım. "Neyi öğrenmem gerekiyor?"

"Hayatta kalmayı." İtiraf ederken çenesini eğdi. "Sana Jim'i gönderdim... Houghton'daki mağarada, Brennus seni neredeyse öldürdüğünde. Dayının yardımcı olacağını düşündüm. Oldu mu?" Aniden gözlerim yaşlarla parıldadı. Onlarla savaşarak düşmelerini engellemeyi başardım ama sadece başımla onaylayarak yanıt verebildim. Xavier benden bakışlarını kaçırıp pencereden uzak bir anıya baktı. "Elimden ne gelir bilemedim. Ölürsen ruhun bana gelecekti... ama o zaman da birlikte olmamıza

asla izin verilmeyecekti. Görevin her neyse, bedeli ne olursa olsun kazanmalısın. Eğer kazanmazsan, sen ve ben ayrı düşeceğiz. Artık senin koruyucu meleğin olmayacağım.

"O andan sonra çok duygusallaştım. Senin hakkında bana bilgi vermeyi kestiler. Sadece Tau bana başma gelenler hakkında bilgi verdi ama ona da pek bir şey söylemiyorlardı."

"Neden diğer yarı meleği öldür..."

Gözleri ansızm bana döndü. "Sana söyledim, o yarı melek değil. O Sürgün bir melekten, tamamen lanetli bir ruhla doğmuş bir iblis."

"Onu nasıl bulacağım?"

"Ben bulacağım."

Titredim. "Neden ölmesi gerekiyor? O kişi ben de olabilirdim. Şeytan bir iblis melezi olduğumu düşündüğüm zamanlar vardı X," diye fısıldayarak itiraf ettim. Kucağımdaki ellerime bakıp ona döndüm.

Gözlerinden hüzün okunuyordu. "Bunu nasıl düşünebilirsin Evie? Senin içinde şeytani hiçbir şey yok."

Zorla omuzlarımı silkip ufak bir sesle konuştum. "Düşündüm işte."

Sessiz bir öfkeyle konuştu. "Eğer yanında olsaydım bunu asla düşünmezdin. Bir an için bile."

"Ama yanımda değildin. Gerçek benliğimi görmeme yardım eden Reed oldu. Bana destek çıktı. Yine bana yaklaşmana izin veremem. İş işten geçti."

"Seni bırakmayacağım." Xavier'ın ölümcül sesine çaresizlik sızmıştı. "Senin için ona meydan okuyacağım."

Nefes almakta güçlük çekerek onu uyardım. "Xavier, eğer Reed'e zarar verirsen seni öldürürüm."

"Eğer gitmesine izin vermezsen ona zarar verecek olan sensin. Burada acımasız bir dünyadasın Evie ve seni buradan kurtaramaz. Onu toprağa gömeceksin. Sen, onu toprağa gömeceksin. Kendi etrafına muhtemelen koruyamayacağın bir aile inşa ettin. Menfur onları bulduğunda ki bulacak, onları sana karşı kullanacak.

Russell'ın neden ölmesi gerekti sanıyorsun? İnsanken sana ayak bağı olacaktı. Sen böyle olmasını istedin; sen erkenden bu görevden alınmasında ısrar ettin ki işkence çekmesin. Lanetlenme ihtimali kalmasın."

"Neden cennette kalması için ısrar etmedim sadece?"

"Bir görev kabul ettiğini öğrendiğinde gelmeye karar verdi."

"Yani Russell ölmeli ve Anya'ya geri dönmeliydi? Yani bunların hiçbirinin bir parçası olmamalıydı?"

"Yaptığın anlaşma yüzünden Anya ile birlikte olmasına izin verilmişti; bize hiçbir zaman tamamen açıklamadığın anlaşma. Ruh eşini uzaklaştırdın. Seni ona bağlayan bağı kestirdin. Sadece benim için yaptığını düşünmüştüm ama artık görev için yaptığına inanıyorum. Bize yapman gerekenlerin bazı parçalarını anlattın yalnızca ama asla amacı açıklamadın. Bunu tartışmanın yasak olduğunu söyledin. Melek yeteneklerin evrilmeye başladığında Russell'm bu ömürden alınması konusunda kararın katiydi. Ruh eşinle olan tüm bağlarının koparılmasını istedin. Bence ne olur ne olmaz diye önlem alıp onu korumak için yaptın."

"Ne için önlem?"

"İnayetten düşersen diye."

Hayalete döndüm. "Ruhum Sheol'un malı olur diye mi demek istiyorsun?"

"Evet."

"Ah." Midem bulanmıştı.

"Bu bir olasılık bile değil Evie. Tüm ömürlerin boyunca senin yanında oldum. Seni asla ikna edemeyecekler. Onları yok edeceksin."

"Başka bir ömürde dönmek için anlaşma yaptığında, Russell ve Anya birbirlerine âşık oldu. Fransa'da Simone olup döndüğünden beri beraberler."

"Birlikte mutlu muydular?"

"Öyle görünüyorlardı ama Russell sana karşı bir yükümlülük hissetti. Bu görevde sana katılmak için ısrar etti. Pek de seçim hakkı yoktu ya. Cennet, ruh eşlerinin bir ömürde karşılaşma fır-

satı olmasını zorunlu kılıyor. Seninle dönmeye mecburdu ama kalmaya değil. Russell olarak doğduğunda, ruh eşin Anya'dan ayrılmıştı. Sen de çok geçmeden onu buraya takip ettin. Meleğe evrilmen onun ölümü için geri sayımdı aslında. Anya'yla birlikte olmak için 7-Eleven'ın zemini olmasa başka şekilde ölürdü."

Vicdan azabı boğazımı sımsıkı yaptı. "Ama cennet bana rüyalarımda onu kurtarmamı söylüyordu."

"Sana seçenek veriyorlardı."

Karnım buruldu. "Neden planı değiştirip seni benden aldılar?"

"Sadece fikir yürütebilirim. Hep olduğum gibi, seni koruyucu meleğin olarak korumaya atandığımdan başka görev hakkında bir şey bilmeye iznim yoktu. Senden koparıldığımda, sana aksi tavsiye vermediği için Russell'a tutunacağını biliyordum. Onu yanında tutma, onu değiştirip kendin gibi yapma seçimini yaptın. Cennet onu burada tutmama sözünü bozmadı, sen bu sözden feragat ettin."

Bana söylediklerinden kaçma çabam sırasmda, arabanm fırlatarak ittirdiğim kapısını neredeyse menteşelerinden koparacaktım. Dışarı çıktığımda Xavier arabanın kaportasının önünden dolaştı ve bir an içinde karşımda duruyordu. Tişörtünü çekip soyunduğunda gözler önüne serilen kasları gerildi. Kırmızı kanatları sertçe sırtından dışarı çıktı. Arkasına baktığımda üstü çıplak Reed'in koyu kanatlarının Xavier'ın saldırgan kanatlarına uyum sağladığını gördüm.

Xavier kollarımın üstünü tutup beni yine kendisine bakmaya zorladı. "Şimdi, hepsinin ölmesine neden olmadan önce benimle gelmen gerek."

"Russell," diye bağırdı Reed. "Çıkmama izin ver!"

Russell kararsızlıkla tereddüt edip kararan gökyüzünü izledi. Kapalı hava değişti. Kara bulutlar hareket ederek dalgalar gibi yuvarlandı. "Millet, gökyüzüne bunu ben yapmıyorum! Büyü kokusu alıyor musun Kızıl?" Russell, Anya'ya giderek onun önüne geçti. Kanatları onu korumak için açılmıştı. Anya ona sır-

tını döndü. Kara kanatları tam olarak açıldı, arkasını korumaya hazırdı.

"Russell!" Reed'in eli onu uzak tutan gergin enerji alanına bastırmıştı.

Zephyr baldırlarına tutturulmuş kılıflardan bıçaklarını çekip çıkardı. "Buns, Brownie'yi içeri götür."

Buns başını *hayır* anlamında salladı. "Sopalarımız yanımızda. İyiyiz biz." Zephyr uyararak ona hırladığında bunu göz ardı etmeyi seçti.

Bakışlarımı Xavier'a çevirince yüzünün arabasının ilerisindeki göğe dönmüş olduğunu gördüm. Bana doğru o kadar hızlı bir şekilde hareket etti ki bulanıklaştı. Kolu belime dolanarak beni kendisine doğru çekti ve kulağıma fısıldadı. "Kaç güzelim, iblisler gittiğini görmeden önce duvarının arkasına dön." Onunla buluşmak için geldiğim yöne doğru beni döndürdü. Ölümcül sözleri içimi buz tutturarak olduğum yerde taş kesilmeme neden oldu. *Onu burada bırakamam.*

Reed'in malikânesini çevreleyen gökyüzünden ürkütücü ıslıklar işitildi. Vahşi çağrılar her yandan stereo olarak geldi. Eşliğinde kollarımdaki tüyleri diken diken eden, mide bulandırıcı bir ninni getirdi. İstenmeyen bir misafir gibi gitmişti güneş. Yokluğu korkudan ayaklarımı ağırlaştırdı.

"Yüzüğüm nerede Evie?" diye talep etti Xavier. Dudakları kulağımın dış hatlarına değmişti. "Çabuk söyle bana ve geri dön. Onları senden uzaklaştıracağım."

Titreyerek elini tuttum ve çektim. Onu engele doğru götürmeye çalıştım. "Burada tek başma kalmıyorsun. Seni koruyacağım..."

Ama aniden ucube gösterisi başladı. Melun, kara kanatlı *reconnoître* şekilleri, Sheol'un iblis izcileri bulutlarm gölgelerinden yağmur gibi döküldü. Yüzlercesi göçmen kuşlar gibi uçup rüzgârın dönen desenlerini takip ederek geometrik düzene girdiler ve hep beraber dalışa geçtiler. Kara, deri kanatlar, kar tanelerinin çekimini bozan tekinsiz inleyişlerle havayı deldi. Bu ya-

ratıkların bir kısmı düzenden koparak Xavier'la beni çevreledi; onları takip eden leş gibi ekşi sülfür kokusu yüzünden kanatları bulanıklaştı.

Yanımda duran Xavier tutuşumdan koparıldı. Kara musibetler tarafından görüşümden çıkarılmıştı neredeyse. Kanatları keskin pençelerle genişçe açılmaya zorlandı ve *reconnoître*'lar onu havaya kaldırdı. Xavier maça şekilli bıçaklarıyla mücadele ederek önündekilerin uzuvlarıyla kanatlarını kesti. Sarı renk irinli kan etrafa sıçrarken *reconnoître*'ların iğrenç ağızlarından tiz feryatlar dökülüyordu.

BÖLÜM 4

davet

Kara tüylü *reconnoître*'lar Xavier'ı yukarıya doğru çekti. Xavier katır gibi tekmeleyerek birkaç tanesini uzağa savurdu. Giderlerken de havada süzülerek kar taneleriyle üstünlük için yarışan Xavier'nin kanatlarındaki tüyleri pençeleriyle kopardılar.

Göğüs kafesime atılan bir kesik nefesimi çaldı ve bir *reconnoître*'ın uzun, gümüşi pençesi etimin içine girdi. Sandığım gibi yüz şekilleri yok değildi. Birinin tırtıklı ağzının üstündeki alan, bir düzine kamufle edilmiş gözle kaplıydı. Asla görüşsüz kalmamak için sırayla kırptığı kara gözleri, güç bela teninden ayırt ediliyordu. Tahminen beni yemek için öne eğildiğinde, sarkan ağzından buram buram sülfür kokusu geldi. Çatallı diliyle tısladığında boşluklu ve sıralı dişlerinden salya damladı. Çığlık atma dürtümü bastırıp ellerimi kaldırdım ve dışarıya ışık patlaması saldım. Kan dondurucu çığlıklar atarken aşırı olgun domateslere benzeyen gözleri yerlerinden fırladı ve sarı kan havayı buğulandırdı. Teni erimiş bal mumu gibi aktıktan sonra yere serilerek acıyla kıvrandı.

"Evie." Reed'in kaskatı sesi ona bakmama sebep oldu. Onu koruyan büyüye doğru kollarının üstlerini kullanarak abandı. "BENİ. ÇIKAR!" Reed'in elindeki yüzük mavi alevle yanmaya başladı; ortasmda bir işaret ışığı oldu. Hüzmeler Reed'in önündeki büyü tabakasını delip engelden geçmesine izin verdi. Duvarın diğer tarafından çıktığını görünce ağzım şaşkınlıktan bir karış açıldı.

Reed koşarak havayı tekmeledi. Xavier'daki bıçakların benzerlerinden kullanarak *reconnoître*'ları kesip biçti ve parçalarını yere gönderdi. Yarattığı karmaşadan duman yükseliyor, kesilmiş uzuvlar küle dönerek yeni düşmüş bembeyaz karları pisletiyordu.

Odaklanarak etraftan topladığım enerji, beni elektrik cızırtısıyla doldurdu. Bıraktığımda kara bulutlarda delikler açtı. Uçan Sheol gözcü sürülerinin toplandığı üstü beyaz bulutlarda, aynı büyüklükte apaydınlık bir ışık parladı. Dokunduğu iblisleri öldürerek onları küllere çevirdi.

Russell'ın altın parıltılı kopyası yanımdan geçerek hilal şeklindeki bıçağıyla beni ikiye ayırmak üzere olan *reconnoître*'ın vücuduna girdi. Kara şekil ıstırapla kıvranırken içinden hüzmeler patlayarak çıktı. Sonra kıvılcımlı, maytap gibi alevler onu toza çevirdi. Russell'm göz alıcı yüzlerce görüntüsü ışık saçmca aynısı yakınlarımızdaki *reconnoître*'lara da oluyor, toza dönüşüyorlardı.

Onun izinden gidip tek dizimin üzerine çöktüm ve vücudumdan dışarı kopyalarımı çıkardım. Yüzlerce altın renkli ışık hüzmesi dağılarak düşmanlarımı öldürdü. Ürkünç, kara yaratıklar etrafımda ölürken neredeyse gülümseyecektim ama ayağa kalktığımda gökyüzü yine değişti. Üstümüzde yepyeni bir karanlık dalgası yayılarak bulutlardaki delikleri kapattı. Soğuk rüzgâr yönünü değiştirerek saçlarımı yüzümden geriye doğru üfledi. Gözlerim etrafı inceledi. Russell, Anya'yı korurken Zephyr de aynısını Buns'la Brownie'ye yapıyordu ama zaten evin yanmda oldukları için güvendelerdi. Pençe izleri Xavier'ın tenini kana bulamıştı ve o *reconnoître*'ları cezalandırırken bu, cinai yüzüne gerçekçi bir hava veriyordu. Reed de önüme geçerek kalkan görevini üstlenmişti ama akm akın binlerce cehennemlik gözcü gelmekteydi. Yakında alt edilecektik.

Kendime daha fazla enerji toplamaya çalıştım ama enerji geri çekilerek gözle görülür biçimde tenimde dans etti ve karlı çimenlerin üzerinden ötedeki ağaçlık alana doğru uzaklaşmayı

sürdürdü. Orada birisi vardı; benden enerjiyi çekebilecek kadar güçlü birisi. Bir koku, havada bir iz vardı. Onu, bir zamanlar öyle hasta edici şekilde iyi tanıyordum ki bu tiksinerek öğürmeme neden oldu. Tüm içgüdülerim beni ağaç çizgisinin hemen ötesindeki varlığa karşı uyardı; öyle biriydi ki eğer kalbime inanabilirsem, beni ölümüne korkutuyordu.

Ne var ki daha tepki veremeden önce *foş* diye bir ses işittim, sanki gaz ocağı yanmıştı. Ağaçlıktan ateşten bir halı yuvarlanarak açıldı. Saniyeler içinde bize çarptı ve ateşin büyük bir ısısı olmasını beklediğim için beni yakmayınca şaşırdım. Bunun yerine şiddetli bir rüzgâra benziyordu. *Reconnoître*'larm bükülen vücutları akıntıya ölü yapraklar gibi kapılmıştı. Zemin sarsılırken şok dalgası dışarı doğru gürledi ve donmuş zemini ayırdı. Hızla gelen bir trenin şiddetiyle bana çarptığında gözlerimi kapamama sebep oldu. Durulurken tanıdık bir ses zihnimde fısıldandı. "Seni özlemişim Simone. Güzelliğin her zamankinden daha fazla can yakıyor. Belki de benden o gece çaldığın çocuğun yerine bir başkasını vermene yetecek kadar uzun yaşamana izin veririm."

Gözlerimi açtığımda karlar içinde yatıyor ve gri göğe bakıyordum. Kara bulutlar ağır ağır dağılıyordu. *Reconnoître*'lar gitmişti. Yumuşak, kara çiçek yaprakları aşağıya doğru süzülüp yanaklarıma düşüyordu. Reed'in gri kanatları omzuma değdi ve sonra beni göğsüne bastırdı. Sıcak elleri beni yoklayıp yaralarının büyüklüğünü ölçerken, dilinden Melek lisanı dökülüyordu. Sesi kulağa endişeli geliyordu ama o an için nedenini düşünemedim.

Reed'in omzunun üstünden bakarak çevreye göz attım; sevdiğim herkes yere serilmişti. Yağan kara çiçek yaprakları bir battaniye gibi üzerlerini örtmüştü. Russell kıpırdandı ve elini kaldırıp alnını ovaladı. Şaşkınlıkla etrafa baktığında Anya'nın, yanındaki donmuş zeminde olduğunu gördü. Ona doğru atılıp gevşek vücudunu kollarının arasına aldı. Onu sallayıp solgun yanaklarındaki yaprakları süpürdü. Anya öksürüp nefes aldı, soluğu kesilmişti.

Gözlerim Brownie'nin yanında diz çöken Zephyr'e kaydı. Buns'ı çoktan kollarının arasına almıştı ve Brownie'ye oturması için yardım ediyordu. Onları koruyan büyü engelinin gittiğini anlamam bir an daha sürdü.

Xavier'ı aramak için başımı çevirdiğimde yakınlarımda buldum onu. Kaburgalarına sarılarak ayağa kalkıyordu. Sarı saçlarına kara çiçek yaprakları tutunmuştu. Odağım, herkesin aksine olanlardan çizik bile almamış Reed'e döndü. "Bu büyüydü Reed. Birisi onu benden ve Russell'dan çalarak bize karşı kullandı."

"Yaralı mısın?" Reed'in yüz ifadesi sertti.

Biraz kıpırdandım ve zedelenen yerlerin acısını hissettim ancak kırık çıkık olduğunu sanmıyordum. Başımı iki yana salladım. "Yok. Ya sen?"

"Bana dokunmadı. Ateş rüzgârı çarpınca hepiniz yere serildiniz. Evi koruyan büyünüzü silip süpürdü. Etrafımızı saran *reconnoître*'lar... değişti."

"Değişti mi? Nasıl değişti?"

Bir avuç yaprak alıp avucunda ezdi. "Onlardan geriye bunlar kaldı."

Tiksinerek inledim ve titreyerek tüm yaprakları üzerimden temizledim.

Xavier yanıma çömeldi ve gözlerimin içine baktı. Soru soran sesinden suçlama vardı. "Ona Jim'in yüzüğünü mü verdin?"

"Hıı..." Şaşkınlıkla ona baktım. "Ne?"

"Yüzüğüm nerede?" Xavier omuzlarımı tuttu, parmaklarını canımı yakacak kadar sıktı. "Bana nerede olduğunu söyle!"

Gözlerindeki acı, bana kolumdaki baskıdan daha çok dokunduğu için ansızın yanıt verdim. "Bahçede. Beni ilk kez öptüğün ağacın yakınlarında gömülü..."

Xavier beni dudaklarıma bastırdığı dudaklarıyla susturdu. Sonra karşı bile çıkamadan önce beni bıraktı. Reed'in hırlayışı, öpücüğün ölmesine yetecek kadar uzun olduğunu söyledi bana. Xavier doğrulurken yüzünü Reed'e çevirdi. Elini kaldırıp konuştu. "Yakında." Bununla birlikte arkasını dönerek geldiği arabaya

doğru yürüdü. Siyah şekil artık çiçek yapraklarıyla bezenmiş bir halde yan yatıyordu, kar kaplı bahçeden bize doğru hangi büyü gelmişse oraya öylece fırlatılmıştı.

Arabayı ittirerek düzeltti. Xavier neredeyse kapıyı koparıp açarken birbirine sürten metal sesi kulaklarımı acıttı. Sonra içeri girdi. Kapıyı tekrar kapatması için iki kez çarpması gerekti. Motor kükreyerek canlandıktan hemen sonra tekerlekler kar topakları, toprak ve güller püskürttü. Xavier gaza basmca araba yolun üzerinde küçülerek ilerledi.

"Kahretsin, bu da neydi böyle?" diye bağırdı Russell, Anya'nın yerden kalkmasma yardım ederken.

"Russell, yer değiştirene kadar evi korumanın bir yolunu bul," dedi Reed. Daha fazla açıklama yapmadan arabalarını tuttuğu büyük garaja doğru atıldı. İçinde kaybolduktan sonra kapılardan biri yavaşça açılarak beyaz bir Lamborghini'yi gözler önüne serdi. Kapı tamamen açılmadan önce araba karanlıktan ileri doğru atılarak ayağa kalktığım yere doğru uçtu.

Reed, "Lütfen arabaya bin," dedi bana açık pencereden. Kanatlarımı sırtıma çekip istediğini yaparken, Zephyr Reed'in penceresinde belirdi. "Aradığımda ayrılmaya hazır ol."

Zephyr konuşurken gülümsememişti. "Ayarlamaları yaparım."

"Kapıyı kapat Evie," dedi eli viteste olan Reed. Kapatınca araba yoldan aşağıya roket gibi ilerledi. Yolun sonuna geldiğimizde frene basmak yerine, el frenini çekip direksiyonu kırdı. Araba kayarak caddeye çıkınca el frenini bıraktı ve gaza basarak iğneyi sona dayadı. Crestwood'un dışına çıkarken yoldaki buz parçalarına sık sık çarptığımız için yolda tehlikeli bir şekilde sallanıyorduk. Reed hız kaybetmeyelim diye hemen direksiyonu düzeltiyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum emniyet kemerimi takmaya çalışırken.

"Xavier'ı yakalamaya çalışıyoruz." Ona yavaşlamasını söylemek istedim ama kollarındaki gerilimden, mümkün olsa daha

hızlı gideceğini görebiliyordum. "Bahçede gömülü şeye ondan önce ulaşmalıyız."

"Niye?"

"Çünkü Xavier onu alana kadar seni yanımda bırakmaya razı. Bir yüzüktü, değil mi? Bunun gibi?" Reed elini kaldırıp dayımın okul yüzüğünü gösterdi ama artık bir sınıf yüzüğü olmadığına dair ciddi şüphelerim vardı.

Başımla onayladım. "Bir yüzük. *Onun* yüzüğü ama bunun gibi görünmüyor," diye açıklık getirdim.

"Ne yaptığına dair bir fikrin var mı?"

Başımı *hayır* anlamında salladım. "Bir şey yaptığını nereden biliyorsun?"

Reed sorumu göz ardı edip karşılık verdi. "Senin eline nasıl geçti?"

"Benden takmamı istemişti."

"Koruma amaçlı mı?"

Yüzüm kızardı. "Hayır. Arkadaşım olduğu için. Arkadaştık..."

"Arkadaş mı?" diye sordu imalı imalı.

Yanaklarım daha da kızardı. "Bana verdiğinde erkek arkadaşım sayılırdı ama çok tuhaf davranmıştı," diyerek açıklamaya çalıştım. "Bir sıcak bir soğuk davranıp duruyordu ve ona karşı nasıl davranmam gerektiğine karar veremiyordum... Ama bir zincire geçirip madalyon gibi boynuma takmam konusunda ısrar etmişti."

"Bana verdiğin bu yüzük beni korudu Evie."

"Korudu mu?"

"Mavi bir ışıltı yaydı ve sana ulaşmam gerektiğinde büyünde delik açtı. Büyü engelinin içinden diğer tarafa geçtim."

"Bunu nasıl yaptı?"

"Bilmiyorum ama Sheol'un sana gönderdiği şeytani davetle dövüştü. Büyüyü her ne kontrol ediyorsa, size verdiği gibi zarar veremedi bana. Tek açıklama yüzük. Xavier onu tanıdı. Ne yaptığını biliyor olmalı."

Kasabadan çıkarken donmuş bir gölün yanından geçtik. "Da-

vet mi? Bunun bir davet olduğunu nasıl söyleyebiliyorsun? Bizi öldürmeye çalışıyorlardı."

"Ama geri çekildiler. Sana uyarıyla beraber sunulan bir davetti, bir..." Bana doğru uzanıp saçımdan bir çiçek yaprağı aldı ve bana gösterdi. "Bir aşk mektubuna sarılı halde. Sheol biraz önce seni saflarına katılmaya davet etti."

Hızlı soluklarım ön camı buğulandırdı. Reed buz çözücüyü açınca cam temizlendi ve önümüzde kırmızı arka lambalar göründü. Reed hırpalanmış Aston Martin'i buzlu yolda geçmeye çalışıyordu ama Xavier arabayı sola kırarak bizi engelledi.

Reed gaza biraz daha yüklenince arabamız öne atılarak Xavier'ın tamponuna çarptı. Beyaz arabamız siyah arabaya çarpınca şiddetle sallanmaya başladı ve onu kenara ittirdi. Xavier'ın arabası dönmeye başlayıp sağa doğru daire çizince Reed kaçmak için hünerle arabayı sola kırdı. Ve böylece Aston Martin'den kurtulmuş olduk.

Arka pencereden bakınca Xavier'ın arabanın kontrolünü kazanıp peşimize düştüğünü gördüm. Aston Martin'in buğulu camı çatladı ve Xavier botuyla onu tekmelediğinde şiddetle tuzla buz oldu. Parçalara bölününce bacağını indirip koluyla camı temizlemeye koyuldu.

"Ne yapıyor?" Gözlerim, dikiz aynasından izleyen Reed'e döndü.

Ciddiyetle kaşlarını çattı. "Evie, o yüzüğe son hızınla git. Hiçbir şey için durma. Aldığında da saklanacak güvenli bir yer bul ve beni ara. Yanına geleceğim." Bir düğmeye basarak tepe penceresini açtı. "İşte, direksiyonu al."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" diye sordum tiz bir sesle. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

"Xavier'ın o yüzüğe ulaşmasına engel olmalıyız." Gevşek elimi tutup direksiyonun üzerine koydu.

Gözlerim yine dikiz aynasına kaydığında Xavier'ın ön camı tamamen kırdığım gördüm. Açıklıktan arabanın kaportasına atlayıp kırmızı kanatları genişçe açık halde öne iki adım koştu.

Kaportadan öne doğru sıçrayıp havada süzüldü ve arabamızın tamponuna indi, arabası da dönerek bir hendeğe düştü. Lamborghini darbeyle sertçe zıpladı ve çabucak hızını kaybetti. Xavier'ın güçlü kanatları havayı döverek tekerlekleri asfalttan kaldırdı. Reed tepe penceresinden dışarı tırmanırken itiraz edecek vakit bulamadım. Kara, kül rengi kanatları arabadan dışarıya çıkınca genişçe açıldı ve Reed havaya yükseldi. Xavier'ın boğazını koluyla yakalayıp onu çekerek arabamızdan uzaklaştırdı.

Arka tekerlekler zıplayarak yine yola döndüğünde araba yoldan çıktı. Direksiyonu tutup sürücü koltuğuna geçmeyi başardım. Frene yüklenerek arabayı durdurdum. Arabayı boşa alarak el frenini çektim ve dönüp arka pencereden dışarı baktım. Asfaltın üzerini kaplayan karda yılan desenleri vardı. İki elimle koltuğun arkasını tutarken Reed'in kanat çırpmasını izledim. Kanatları kırmızı hançer uçlarına dönen Xavier'la kolları kilitlenmişti. İki meleğin de diğerinin kollarını koparmaya çalıştığı açıktı.

Dönen kapı gibi hareket eden Reed kıvrılarak Xavier'm güçlü yumruklarından kurtuldu. Arabamıza koşarak tampona vurdu ve el frenine rağmen araba yolda öne doğru kaydı. "GİT!" diye bağırdı bana Reed. Sonra arkasını dönerek kapıma gelemeden önce Xavier'ı belinden yakaladı. Onu geriye doğru fırlatınca Xavier asfaltta yuvarlandı ve kayarak durdu. Hırlamayla ayağa kalkıp elinde silahlarla Reed'e doğru koşmaya başladı.

Xavier maça şekilli bıçaklarını Reed'i kesmek için kullanırken arabadan dışarıya fırladım. Sağ elindeki, hedefe vuramadı ama soldaki başardı. Keskin kenar Reed'in yanağıyla buluşarak dudaklarını kulağına kadar kesti. Çığlık atarken kanatlarım dışarı çıktı. Reed, sendeleyerek geriledi. Elimi kaldırıp Xavier'ın arabasını hendekten havaya yükselttim. Hemen arkasındaki asfalta çarparak indi. Yine Reed'i incitemeden önce ayakları zeminden ayrıldı ve arabasının boş ön camından içeriye fırlatıldı. Sertçe sürücü koltuğuna çarparken bana cinai bir ifadeyle bakıyordu. Yola dökülen kırık camlar toplanarak arabanın ön tarafına doğru gitti ve yerlerine yerleşerek pürüzsüz, şeffaf bir hal aldılar.

Xavier yine çıkmak için yumruklarıyla camı dövdü ama cam dayandı. "Evie!" Boğuk sesi çırpınışları arasından güçlükle duyulabiliyordu. Cam hâlâ dayanmaya devam edince omzuyla kapıya vurdu. O da açılmadı. Yumruklarıyla vurduğu pencerede kan izleri bırakıyordu.

Akan kanı durdurmak için eliyle yüzünü tutan Reed'in yanına gittim. Diğer yanağına dokunurken, "İyi misin?" diye sordum endişeyle.

"Kötü değil," dedi. Uzanarak eliyle ensemi tuttu ve beni kendisine doğru çekti. İçimi rahatlatma çabasıyla bana sarıldı. "Gitmemiz gerek."

"Tamam, bir saniye." Reed'den ayrılıp Xavier'ın arabasının ön camına gittim. Penceresine yaklaşıp öne eğildim ve cama hohladım. Parmağımı kullanarak üzerine, MUROYİDE TERFEN NEDNES, yazdım.

Xavier'ın farklı renklerdeki gözlerinde acı belirdi. Öne doğru eğilerek cama hohladı. Geri çekilip parmağıyla, LO MİNEB ENİY, yazdı. Avucunu cama bastırdı. Yüreğim sıkışarak kanımda nefes alacak yer bırakmadı. Gözlerimiz yine buluşunca umutsuz hissettim. *Bundan nefret ediyorum.* Elim onunkiyle camda buluşmak için kıpırdandı.

Reed arabamızı geri geri yanıma getirdi. Xavier'ın penceresinden uzaklaşıp kapıya çarptım ve el yordamıyla kapı kolunu aradım. Kapı kayarak açılınca kanatlarımı içeri alıp koltuğuma tırmandım ve Xavier'a bir kez daha bakmayı reddettim. Reed evime doğru sürmeye başladı. *Xavier'ın evi,* diye düzeltti aklım.

Reed dikiz aynasına göz attı. "Bizi takip etmiyor."

"Edemez. Arabasını bozup onu içeri kilitledim. Büyü bir süre dayanmalı ama ben uzaklaştıkça zayıflar. Yakında kurtulur. Yüzün nasıl?"

Bir parça yırtılmış kumaşı çekince yaranın berbatlığı yüzünden tısladım. *Onu öldürmem gerekirdi,* diye düşündüm.

Reed gülümsemeye çalışırken irkildi. "Birkaç dakika içinde geçmiş olacak aşkım."

Konsolu açtım ve orada ufak bir ilk yardım çantası bulduğuma hiç şaşırmadım. "Biliyorum. Benden daha çabuk iyileştiğin için çok memnunum." Gazlı bezi açıp yavaşça yanağına dokundurdum.

"Bizi durdurmaman gerekirdi Evie. Xavier'la yüzleşmemiz gerek."

"Belki de gerekmez Reed. Zaman her şeyi değiştirebilir." Elim durdu. Panikledim. *Zaman, Xavier'la beni değiştirdiği gibi bizi de değiştirebilir.* Sanki kalbim paramparça olmuş gibi hissettim ama bunu görmesine izin vermedim. "Bir gün Reed," yine yanağma bezle dokunmaya başladım, "ikimiz arabaya bineceğiz ve sadece süreceğiz. Gümüşi şehirlerden altm sahillere dolaşıp duracağız." Yanağındaki kanı temizlemek için alkol kullandım. "Yorulduğumuzda uyuyacağız. Uyandığımızda seni güldürmenin bambaşka bir yolunu bulacağım ve gülüşün için yaşayacağım." Boğazım sıkıştı, çünkü o günün şimdi olması için yanıp tutuşuyordum. "Hiç gitmediğin bir yer bulup orasını kendi yerimiz yapacağız; anılarımızla dolduracağız. Bunu istiyorum." Alkolle temizlemeyi bitirdim. Yaklaşarak sızlayan yarasım rahatlatmak için yavaşça yanağma üfledim.

Reed elimi alarak dudaklarına götürdü ve nazikçe öptü. "Ve uyuduğumuzda yatakta senin ya da benim tarafım olmayacak asla; her daim ortada buluşacağız. Ve seni orada, yatağımızda tutup dudaklarımı buraya koyacağım." Elimi bırakıp başparmağıyla kulağımın hemen arkasındaki hassas teni okşadı. Vücuduma bir kez dokunarak aklımı başımdan almıştı. Dönerek yanağımla avucunu okşadım nazikçe.

"Ve aceleye getirmeyeceğiz... asla," diye mırıldadım korkmayı unutarak. Onunla bu geleceği istiyordum ben.

"Dünya etrafımızda dönebilir ama biz keyfimize göre hareket edip her ânın tadını çıkaracağız."

Başımı omzuna bıraktım. "Sadece sen ve ben."

Başımın üstünü öptü. "Buns ve Brownie'nin buna izin vereceğini hiç zannetmiyorum."

Bir şekilde beni güldürmenin bir yolunu bulmuştu. "Nereye gittiğimizi biliyor musun?"

"Detroit'e, büyüdüğün eve. Daha önce gitmiştim."

"Doğru ya," diye mırıldadım. Freddie, Jim dayımı öldürdükten sonra ortalığı toparlamak için oraya gittiğini hatırlamıştım.

"Sen Crestwood'dan ayrıldığında, seni aramak için oraya birkaç kez uğradım."

Ana yola çıktıktan sonra, Reed arabaların yanından uçar gibi geçtiği için Detroit yolculuğu çabuk bitti. Çıktığımızda buz tutmuş iki şeritli yoldaki trafiğe girip çıkarak ilerledi. Mahalleye girince Reed arabayı yavaşlatmaya mecbur kaldı. Demir parmaklı kapıların üzerinde çelenkler vardı. İnsanlar kış tatilini kutlamak için hazırlanıyordu ve bunların alışıldık olması bana yabancı geldi; Crestwood'dan önceki hayatım şimdi sürdürdüğüm hayattan epeyce uzaktı.

Şehirde hiçbir şey değişmemişti ve bu beni şok etti. Belki de ben burada geçirdiğim zamandan beri çok değişmiştim ve onun da değişmiş olmasını bekliyordum ama değişmemişti. Aynıydı. Dikdörtgen şekilli dükkân vitrinleriyle restoranlar, kürekle bir yere toplanmış, büyüyen kar yığınlarının arkasında saklanıyordu. İnsanlar boyunlarına kaşkol dolamışlardı. Eldivenli ellerinde alışveriş poşetleri taşıyorlardı ve soğuktan kurtulmak için park ettikleri arabalarına doğru botlu ayaklarıyla koşturuyorlardı.

İtfaiye merkezini geçip büyüdüğüm caddeye saptık. Hepsi çekirdek aileler için yapılmış, iki katlı, posta kutulu bahçeleri ve açık ön avluları olan evlerdi. Reed araba yoluna girmeyip çocukluk evimin önündeki kaldırıma yöneldi ve arabayı karlı karaağaç dallarının altına park etti. Dedemle büyükannemin olan ev, onlar ölünce Jim dayıya kalmıştı. Onları hiç hatırlamıyordum, ben doğmadan çok önce vefat etmişlerdi.

Evimin kırmızı tuğlayla örülmüş duvarları, kara kepenkli pencereleri ve kırmızı giriş kapısı boğazımın sıkışarak kapanmasına neden oldu. Ufak soluklar çekmem gerekti, şu anda ağlamakla vakit kaybedemezdim. "Birisi ağı değiştirmiş," diye

mırıldadım, garaja bağlı basketbol potasını işaret ederek. Kapıyı açarak arabadan dışarıya çıktım. Reed hemen yanıma geldi. Yakın zamanda temizlenmiş yolda ilerlerken, "Kürekleri hep şurada tutardık," diyerek garajın yanındaki ufak kulübeyi gösterdim.

Reed hemen içeri girip bir kürek buldu, onu aldıktan sonra peşime takılarak çitli arka bahçeye geldi. Kapıyı açmamla beraber çok geç kaldığım netleşti: Bir çukur, meşe ağacının gövdesi altındaki toprak yığını ve bunların üstüne kardaki ayak izleri durumu üzerek özetliyordu. Evin arka kapısı açıldı ve liseden beri görmediğim yüzüğü takan Xavier verandaya çıktı.

BÖLÜM 5

mazi

Reed elimi tuttu ve gitmek üzere döndük ancak en az on tane Güç araba yolunda bize doğru geliyordu. Hiçbiri kanatlarını çıkarmamıştı ama Dominion Güçleri olduklarını anlamıştım. Adım atışlarındaki, kendilerini taşıyışlarındaki askeri hal belli ediyordu. Birden ev üzerime üzerime geliyor gibi hissettim. Xavier'a bakmak için arkamı döndüğümde, babamın onun yanında durduğunu gördüm. Tau'nun tıpkı benimkiler gibi olan gri gözleri üzerime kilitlenince benzerliğimiz yüzünden donup kaldım. Baba kızdan ziyade ağabey kardeş gibi görünüyorduk. Bir keresinde Jim dayının gözlerini aldığımı düşünmüştüm. Yanılmışım. Babama çekmişler.

Kalbim depar attı ve panikledim. Reed'in elini bırakarak elimi kaldırdım. Enerjinin elimden zonklayarak çıkmasına izin verdim ve güç Tau'ya çarptı. Üzerine saldığım öfke havada yanmış pamuk kokusu bıraktı. Önündeki tırabzanlar çatladıktan sonra patlayarak dağıldı. Tau darbeyle irkildi ama kendisini havaya kaldırıp arkaya fırlatması gereken enerjiye kolayca dayandı. Bir adım geriye sendeledi ama arkasındaki pencereler tuzla buz olurken pozisyonunu korudu. Tau ellerini yumruk yapınca parmağındaki platin yüzüğün parlayarak göz kırptığını fark ettim. Emin olamadım ama bu mesafeden bana, Xavier'ın şimdi taktığı, bahçeye gömdüğüm yüzüğe epey benziyor gibi görünmüştü.

Tau dişlerinin arasından, "İşe yarıyorlar," diye hırladı Xavier'a.

Cole evden çıkarak gidip Tau'nun yanına dikildi. Kırmızı Serafim kanatlarını çıkarmış, liderini savunmaya hazırdı. Durumu değerlendirip Tau'ya kaşlarını çatarak baktı. "Batıyor, değil mi?"

Tau uzun bir nefes verdi. "Biraz."

"EVIE!" Xavier avaz avaz bağırmıştı. Açık paylayışı yüzünden irkildim ve paniğim iki katına çıktı. Parmakları açık ellerimi kaldırdım ve çabucak bir büyü fısıldadım. Parmaklarımı kapatıp yumruklarımı kendime doğru çektim. Büyüm ciğerlerindeki oksijeni çekip alırken yere devrilmelerini görme umuduyla bir saniye bekledim. Xavier, Tau ve Cole göğüslerini tutup nefes almak için çabaladılar ama biri bile arzuladığım gibi yere düşmedi. Derin derin nefesler alarak büyümün etkisini üzerlerinden atmayı başardılar. Bu, onları öfkelendirmeyi başarmıştı sadece.

Reed, dikkatli adımlarla bize doğru yaklaşan Güçlerden beni korumak için arkama geçti. Cebinden maça uçlu bıçakları çıkarıp kıvrımlı kabzalarını yumruklarının içine aldı. Gözlerimi kapatarak enerjiyi dışarıya doğru ittirdim. Büyü, Reed'le beni çevreleyen bir engel yaratmıştı. Güçler ona çarpınca durdular ve gönülsüzce pandomim yapmaya başladılar. Büyüm üzerlerinde işe yarayıp arenada onları etkisiz bırakınca içimi bir rahatlama seli doldurdu. Reed güçteki dengenin değiştiğini fark ederek arkasını döndü ve beni korumak için önüme geçip Serafimlerle yüzleşti.

"O yüzük sizi benden koruyor mu yani?" Bunun adaletsizliği karşısında çığlık atmak istedim.

Tau elini kaldırıp üzerinde kalkan ve kılıç deseni olan, Xavier'ın yüzüğüne epey benzeyen platin halkayı gösterdi. "Bunlar İlahi. Bizi bütün büyü çeşitlerine karşı dokunulmaz yapıyorlar. Benimkini nerede bulduğunu biliyor musun?"

Başımı hayır anlamında salladım.

"Okulundaki pencerenin dışında. Crestwood'daki yangın çıkışının paslı demirleriyle duvar arasına sıkışmıştı."

"Oraya nasıl gitmiş ki?"

"Taşındığın gün, yükselirken kaybetmiştim. Elini kestikten hemen sonra düşmüş olmalı. Cole'unkini bulmak daha zordu.

Bu evin ön bahçesinde düşmüştü. Biri buldu ve sattı. Yan evdeki Murphy çocuklarından birinin ya da ikisinin başının altından çıktığından şüpheleniyoruz. İzini sürmemiz biraz vakit aldı. Sonra da geriye Xavier'ınkini bulmak kaldı."

Yüz ifademle oynayarak Tau'nun düz maskesini takındım. "Eşyaları ortalıkta bırakmamak lazım."

"İçeri gel, sana açıklayayım."

"Hayır, almayayım. Biz burada iyiyiz." Kollarımı göğsümde düğüm yaptım.

"Anlatmam gerekenler, güvenliğin için gizlilik istiyor," dedi tarafsız bakışlarla Tau.

"Söyleyeceğin hiçbir şeyi duymak istemiyorum."

"Hâlâ çocuksun," dedi iç çekerek. Bana umursamaz bir bakış atıp Reed'le Melek lisanında konuşmaya başladı.

Reed yine elimi tuttu, benimkilere örülen sıcacık parmaklar yüreğime bir sevgi akımının dolmasma neden oldu. "Korkarım emirlerine boyun eğemeyeceğim. Sadakatim Evie'ye ait. Ona kan yemini ettim. Tekrar kendi rızamızla ayrı düşmeyeceğiz."

Xavier gerildi, sonra bize doğru tehditkâr bir adım attı. Tau eliyle onun kolunu tutarak durmasını sağladı ve Reed'e acıyan bir bakış attı. Xavier kafese konulmuş bir hayvan gibi kıpırdanırken kendisini güçlükle tutuyordu. "Seni parmağmda oynatıyor. Bir sel gibi büyüyüp seni içinde boğacak."

"Ben boğulmuyorum. Yaşamaya daha yeni başladım," diye yanıt verdi Reed.

Xavier heykele döndü. "Burada bulunmanın tek bir amacı var. Sürgünleri öldürmek, görevimize burnunu sokmak değil."

Reed geri adım atmadı. "Benim görevim Evie. Yıldızlara yazılmış olsa bu bana daha açık gelemezdi."

Tau yine Melek lisanında konuştu ama bu sefer arkamızdaki Güçlerle. Melekler geri çekilerek ortadan kaybolur gibi bir hızla ayrıldılar ve böylece Reed'le beraber, Cole, Tau ve Xavier'la yalnız kaldık.

"Ne söyledi?" diye sordum Reed'e.

"Şatoda beklemelerini."

"Niçin?"

"Bilmem, söylemedi."

Tau tebessüm etti. "Keşke onlar gibi emirlerime itaat etsen."

Gülümsemesine karşılık vermedim. "Olmasını beklerken nefesini tutabilirsin."

"Olacak. Buraya arkadaşın olmak için gelmedim. Bana itaat etmeyi öğreneceksin."

"Bana İrlanda'da yardım etmediğinde buna dair tüm umut öldü. Sana boyun eğeceğimi mi sanıyorsun?" Kaşlarımı çattım.

Tau yine gülümsedi. "Bana değil, Xavier'a. Benim liderlik etmem gereken bir ordu var. Reed bana yardım edip şimdilik sağ kolum olacak."

"Peki bunu neden yapsın?" diye sordum içimde kötü bir hisle.

"Çünkü senin canını yakmamı istemiyor, bu yüzden beni mecbur bırakma."

İçimde bir şey kıpırdandı. Tau'daki zayıflıkları aramaya başladım. "Seninle aynı DNA'yı paylaşıyor olabiliriz ama Reed benim ailem. Bizi ayırmayı denersen kazananı olmayan bir savaş patlak verir. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

"Sanırım seni anlıyorum," diye rahat bir sesle yanıt verdi. Yüzük olan elini görmem için kaldırdı. "Bu yüzükler sadece bizi korumuyor, ayrıca bir sırrı koruyorlar."

Ağzından dökülecekler den korkmaya başladım. Bunu hisseden Reed önüme doğru kaydı. Tau, yüzüğündeki kalkanı bir uçtan diğerine çaprazlama kesen gümüşi kılıcın ufak kabzasını tuttu. Kılıcı çevirerek kalkanın üzerinde döndürdü. Aniden kılıç gevşedi ve onu kalkanın alt ucundan çekerek kurtardı. Kılıcı, kalkanın alt kısmmdan üstüne doğru tekrar oturttu ve kaldırdı. Yüzüğün yüzeyini açarak içindeki gizli bölmeyi gösterdi.

Cole ve Xavier'ın da yüzüklerini açmasını bekledi. Yüzüğüne uzanan Cole'un gözleri benimkilerle eşleşiyordu. Misketten daha ufak, gümüş, yuvarlak bir top çıkardı. Yuvarlağın düz üstünden dışarıya doğru hafifçe kıvrılan bir çukur vardı. Küreyi

Tau'ya uzattı. Tau, yüzüğünden düz, gümüş bir kare çıkardı. Üç ayaklı bir metaldi. Onu düzeltince menteşeleri yerine oturdu ve birkaç santim uzunluğunda bir dikdörtgen oluşturdu. Xavier içi boş, gümüş, narin bir silindir aldı yüzükten. Silindirin uçlarını çıkardığında eğimli, ufak bir boru oldu. Bir ucu açılı kesilmişti ve diğer ucunda dudak yeri vardı.

Reed'le beraber, Tau'nun hünerle parçaları birleştirip yerlerine oturtmasını izledik. Reed, "Bu bir düdük; bir silistre. Cole'da şamandıra, Tau'da gövde, yani omurga ve Xavier'da da boru, yani namlu var."

Rahatlayarak nefesimi verdim. "Bir düdük."

Tau gülümsedi. "Çok özel bir silistre Evie. Bu bir anahtar."

"Neyin anahtarı?"

"Sheol'un."

Reed gerildi. "Evie, şimdi git. Hemen arkandayım," diye fısıldadı.

"Sensiz olmaz."

"Birlikte o zaman." Reed gözlerini göğe kaldırarak uçmamız gerektiğini işaret etti.

Xavier, Melek lisanında bir şey bağırdı. Sözler tanıdık gelmişti; Reed, kendisini benim adıma dövüşmek için gardiyanım olarak ilan ettiğinde Dominion'un şatosunda geçirdiğim zamandan tanıdım. O zaman da aynı sözleri bana söylemişti, sonra da oradaki her melek bu sözleri tekrar etmişti. "Şampiyon" demekti.

Reed donup kaldıktan sonra göz ucuyla bana baktı. "Git Evie. Zephyr ve Russell'la iletişime geç, sonrasında seninle buluşacağım."

"Neyin sonrasında? Seni *bırakmıyorum*."

"Bunu görmek istemezsin. Xavier bana meydan okudu. Şimdi onunla dövüşmeyi reddedemem," diye fısıldadı.

Keskince nefesimi verip konuştum. "Evet, reddedebilirsin. Şimdi benimle gel." Elini çaresizce çektim ama kıpırdamadı. Rüzgâr kara kanatlarındaki tüyleri dalgalandırıp aralardaki kırmızı tüyleri gösterdi.

"Kaybetmeyeceğim," diye söz verdi Reed. Başparmağı elimi okşadı ama bunu güçlükle hissettim.

Bakışlarım, Reed'in yeşil gözlerinden ayrılıp Xavier'm delici gözlerine döndü. "Xavier, bunu yapma."

"Yaptım bile," dedi ciddiyetle. "Sonsuza dek kendimi zapt edemem. Seni, bizi düşleyip duruyorum. Yanımda olmana ihtiyacım var."

"Bu, aramızdaki kırıklıkları düzeltmeyecek."

"Beni hatırladığında onun önemi kalmayacak Evie." Xavier'ın yüzü ciddiyetle karardı.

Gökyüzü kapandı ve gri bulutlar güneş ışığını tehdit etti, sanki cennet onaylamıyordu. Reed elimi bırakmca kaybın acısını parmaklarımı buza çeviren soğuk havadan daha derin hissettim.

Xavier verandadan azgın bir boğa gibi ayrılıp kendisini Reed'e fırlattı. Tau bir saniyeden kısa sürede yanıma gelmişti, beni kollarıyla sardı. Onları ayırmak için dövüşe dalacakken beni geri tuttu. Tau'nun kolları arasmda çırpındım. "Bunu durdurman gerek!"

"Seni en çok endişelendiren ne? Reed'in kaybetmesi mi... yoksa kazanması mı?"

Taşa döndüm. Xavier'ın sol gözünün üstündeki kesikten gelen kan, Reed'in bıçağından akarak beyaz karı acımasız desenlere boyadı. Birbirleriyle vahşiler gibi yüzleştiler. Xavier, Reed'in boynuna havayı demir kokusuyla buğulandıran derin bir kesik atarak karşılık verdi. Bakışlarım Tau'ya döndüğünde, bir an için gözlerinde hüzün seçtim. Yakarırken kalbim korkunç bir sancıyla sıkıştı. "Durdur onları. Lütfen. Bir zamanlar sevdiğin küçük kız için!"

Tüm duygularını boş bir yüz ifadesinin ardına sakladı. "Araya girdiğin için sana teşekkür etmeyecekler."

"Lütfen, bir şey yap!" diye yalvardım yine.

"Olmaz," dedi kaşlarını çatıp başını iki yana sallarken. "Bunun olması gerek..."

Istırap çekerek mırıldandım. "Birbirimiz için ne ifade ettiğimizi bilmiyorsun!"

Tau'nun bakışları kavgaya döndü. "Reed'den mi... yoksa Xavier'dan mı bahsediyorsun? Bu konuda senden daha net bir bakış açım olabilir. Bu, gizlenmiş bir kutsanma senin için. Artık seçmen gerekmiyor."

Tau'dan kurtulamaymca, "Bu bir lanet," diye karşılık verdim gökyüzüne doğru. "Bırak beni de onları durdurayım!" Tau'nun kolları etrafımda sıkılaştı sadece.

"Olmaz."

Çaresizlik içinde bir büyü mırıldandım. "Sakla güneşi tenimden." Derim soğudu. Tenimden dışarıya çıkan bin tane keskin buz dikeni Tau'nun kollarına battı. Etine saplanan sivri dikenler yüzünden irkilirken, teninin üzerinde incecik bir buz tabakası oluştu. Bu, beni bırakmaya mecbur bıraktı onu. Tenim yumuşayarak normale döndü.

Elinde sımsıkı tuttuğu silistre donan parmaklarından kayarak düştü. Karın üzerine inen düdük yansıyan ışık prizması gibi parıldadı. Aklım bulanık halde aşağıya uzanıp onu aldım. Elimde ısınıverdi. Benim için bekliyordu. Sadece benim için. Avucuma almamla gücü, ateşe atılan benzin gibi içime doldu.

Bir şey beni ele geçirdi; unutulmuş bir anı. Kelimeler dudaklarımdan istemsizce döküldü. "Sığınağındaki kuleler parlar, çok uzaklarda, Sheol'un karanlığında." Düdüğü dudaklarıma yerleştirdim ve üflerken yanaklarım şişti. Zihnimde bin tane işkence çeken ses uludu, onları özgür kılmamı bekliyorlardı.

Anında paralayan bir korku havada belirdi. Sanki gece göğünün titreyişi dünyamızın kumaşmda bir delik açmıştı. Son raddesine kadar açıldı. Karşımdaki kapıda, bükülen kulelerle karanlık, sefil bir şehir manzarası vardı. Havaya, dünyalar arasındaki açıklıktan mide bulandıran, leş gibi bir koku karıştı. Uluyan sesler yüzünden dengemi kaybettim ve şaşkma döndüğüm için sendeledim. Görünmez bir güç beni önümdeki ıssız geçide doğru çekiyordu.

Tau, silistreyi parmaklarımdan koparıp aldı ve onu dudaklarına doğru kaldırdı. Yerden yukarı doğru sıçrayan karanlık

üzerime atılacakken düdükten gelen kısa birkaç ses üzerimde yuvarlandı. Ellerimi kulaklarıma kaldırdım, bahsi geçen tiz çığlıklarla kanıyorlardı. Cehennemin sakatat kokusu bir akıntı misali geri dönünce sendeledim. Evimin üzerindeki şey korkunç, şeytani bir lekeydi. Düdük yine çığlık atmca dizlerimin bağı çözülerek karın üzerine düştüm. Ses yüzünden öğürüp acıyla kıvranıyordum. Sheol kapısı iki yana açılmış melek kanatları şeklini aldı. Düdük bir kez daha uzun uzun ötünce sese kapılarak uzaklaştım. Gürültüsünün yankısıyla kıvrıldım ve dönerek yere düştüm. Gökyüzü benim için karardı. Gözlerim yukarı doğru yuvarlandı. Düştüm ama düştüğümü asla hissetmedim.

"Simone... Si-moe-ohnnn, wo gehst du hin?" *Emil'in muzip sesi bana Almanca seslenerek adımı şarkı gibi söylemiş ve nereye gittiğimi sormuştu. Neşesi beni hayatımda hiçbir şeyin korkutmadığı kadar korkutmuştu. Sadece işkence etmeyi planladıklarına şarkı söylerdi... ya da oynayacaklarına ki bu aslında aynı şey sayılırdı.*

Biliyor mu? *diye sordum kendime. Korkudan ellerim ayaklarım ağırlaşmıştı.*

Omzumun üstünden Emil'e baktım. Yitip giden gün ışığı, asker üniformasının pirinç düğmelerine işlenmiş taçları aydınlattı. Adamlarına emir vermekten şimdi dönmüştü, diz yüksekliğindeki çizmeleri ve tek parça tuniğiyle muazzam görünüyordu. Deutsche Luftstreitkräfte şapkasının siyah siperi, sarı saçlarının kırmızı tonlarını gizleyip gözlerine gölge düşürüyordu. Görmeden de gözlerinin kısık olduğunu biliyordum, neredeyse tembel görünüyorlardı ama son derece gözlemciydiler. Mavilikleri hiçbir şey kaçırmıyordu ve son zamanlarda aradıkları tek insan bendim. Avlıyorlardı beni.

Alman hava kuvveti pilotlarından bazıları Lille'den bu gece çekileceklerdi. İngiliz ve Amerikalı birlikler onları Fransa'dan dışarı sürüyorlardı. 1918'in sonunda, şehir yıllar süren Alman istilasından kurtulmuş olacaktı. Asıl trajedi özgürleşecek pek bir şeyin kalmamış olmasıydı. Emil beni sonraki görevine yanında götürebileceğini düşü-

nüyordu. Yanlışı vardı. Bu akşam gidiyordum. Sadece nereye gitmeyi planladıklarını öğrenmem gerekiyordu. Artık bu bilgi de elimde olduğu için kalmama gerek yoktu. Bu yerle tüm ilişkimi kesebilir ve düşmanlarımı gözetlemeyi bırakıp İngiliz bağlantım Xavier'la Paris'e gidebilirdim.

*"*Schätzchen,*" dedi.* Tatlım. *Sanki bana deli divane âşık olmuş bir aptal gibi davranıyordu ama ikimiz de hissetme yetisinin olmadığını biliyorduk. Hislerden payını almamıştı; nezaketten, hayır ya da merhametten. Durmayıp evimizin ana binasından ahıra giden kırmızı tuğla yolu geçtim. Bisikletimi almalı ve alaca karanlıkta nehirde olmalıydım.*

"Simone, şimdi İngilizceyi epey net anladığım için artık senin kuralların geçmiyor. Almanca konuşamaz mıyız? Aksanın üzerinde çalışmamız gerek Schätzchen.*" Beni takip ederken muzip Almancadan eğlenen İngilizceye geçiyordu. Aksanının çoğunu kaybetmişti ve kulağa neredeyse kusursuz geliyordu. Ölümcül. Onunla bir daha Fransızca ya da Almanca konuşmamamı emrettiğinde ona İngilizce öğretmiştim. Benim kuralım olmadığını biliyor ama öyleymiş gibi göstermek hoşuna gidiyordu. Tüm kuralları kendisi koyuyordu.*

Durmayıp telaşla bisikletimi bıraktığım ahırın V şeklindeki kapılarına doğru gidince sesi ciddileşti. "Simone!"

Aniden durdum, ayaklarım kurşun gibi ağırdı ve beklemek üzere ona döndüm. Siyah bastonunun gümüş, kurt başlı sapına yaslandı. Yolda bana doğru gelirken sol ayağını sürüklüyordu. Onunla tanıştığımda topal olması ikinci fark ettiğim şeydi. İlki de bir meleğin yüzüne sahip oluşuydu.

Emil savaşın başlarında pilotluk yapmıştı ama İngiliz kuvvetleri uçağını vurunca yaralanmıştı. Üssüne geri dönmeyi ve aracını kurtarmayı başarmıştı, bu beceri için de övgü almıştı. Ödülün onun için bir anlamı yoktu. Bir daha asla muharebe görevi için uçmasına izin verilmeyeceğini ona hatırlatmaya yarıyordu sadece. Hâlâ bacağında olan kurşun kadar ona azap veren bir gerçekti bu. O zamandan beri Lille'deki istihbaratta çalışıyordu.

İşte Emil'le böyle tanışmıştım. Bir hemşireye, yaralarına bakıp günlük aktivitelerinde ona yardım edecek birine ihtiyacı vardı. Onun tara-

fından özenle seçilmiştim. Alman askerlerin birçok Fransız vatandaşını Lille sokaklarına döktüğü bir nisan sabahı bulmuştu beni. General von Graevenitz'in emri üzerine, genç ve sıhhatli Lille kadınları Alman çalışma kamplarına götürülecekti. Emil oradaydı ve bir atlı araba bizi bekleyen trenlere götürmek için yanaşırken toplaşan kalabalıkla konuşmuştu.

Emil, İngilizce konuşup yazabilecek birine ihtiyacı olduğunu ilan etmişti; ayrıca yaralara bandaj yapıp sıhhatini kazanmasına yardım edebilecek birine. Bir hekimin yeğeni olduğum için yengem çalışma kampının esaretinden kurtardığını sanarak beni kalabalığın önüne doğru ittirmişti. Telaşla kocasının muayenehanesinde yardım etmek üzere eğitildiğimi söylemişti ki bu neredeyse tamamen uydurmaydı. Amcam yokken ona ufak tefek yaraları iyileştirmesinde yardımcı oluyordum ama iyi bir eğitim almamıştım. Eğer sonrasında olacaklardan haberi olsaydı, çıt çıkarmayacağını biliyordum. O anda beni şeytana teslim ettiğini nereden bilebilirdi?

"Nasıl bir kızdır?" diye sormuştu yengeme Emil. Bana, pazardaki dana baldırından bahsediyormuş gibi soğuk, ölçüp biçen bir bakış atmıştı.

Yengem ona anlatmak için can atıyordu. "Parlak biridir. İngilizce biliyor, babası Fransız ve annesi İngiliz. Annesi ona birkaç dil ve piyano çalmayı öğretti. Melek gibi piyano çalar."

"Melek gibi ha?" Emil gülümsemişti. "Doğası nasıldır? Ürkek mi?"

"Ürkek?" diye sormuştu yengem. "Hiç değildir. Mantıklı, hanım hanımcık bir genç."

Emil tabancasını yan tarafındaki kılıfından ağır ağır çıkarmış ve namluyu alnıma dayamıştı. Silahın metali buz gibiydi. Kısık, mavi gözlerine bakarken kılımı kıpırdatmamıştım. Teyzem yanımda titriyor, şaşkınlıkla dil döküyordu. Çığlıklarını güçlükle duyuyordum, o andaki tek düşüncem Nicolas'ın güzel kahverengi gözlerini ya da çocuksu sırıtışını bir daha asla göremeyeceğimdi.

Emil'in gözleri hâlâ üzerimdeydi. Tabancayı alnımdan kaldırarak yanımda duran yengeme doğrultmuştu. Ateşleme sesi yüzünden irkilmiştim. Gözlerim onunkilerden koparak çamura bulanmış yengemin

bedenine kaymıştı. Kan yengemin arkasında duran kadınların yüzlerine sıçramıştı. Artık hepsi ağlıyor, dehşetle feryat ediyordu ama silah sesi beni sağır ettiğinden onları zor duyuyordum. Çıt çıkarmamış, sadece şok içinde orada dikilip uyuşmuş halde bunun nasıl olabildiğini merak etmiştim. Emil üniformasının ceketini çıkarıp titreyen omuzlarımın üzerine bırakmıştı nazikçe. Sonra parmağından evlilik yüzüğümü çıkarıp yengemin cesedinin üzerine fırlatmıştı. "Artık benimsin," dedikten sonra beni arabasına doğru götürmüştü.

"Kulağına bir hayalet mi fısıldıyor?" diye sordu o anda Emil. Nazikçe yanağıma dokundu. "Bembeyaz kesildin."

"O sevdiğin reçelden var mı diye bakmak için Olympia'ya gidiyordum sadece. Hiç kalmamış ve yolculuk için isteyebileceğini düşündüm," diye yalan söyledim.

Gözlerinde dalgın bir ifade vardı. "Seni bulduğum günkü gibisin aynı; solgun ve güzel. Gerçekten de iki yıl mı oldu?"

"Neredeyse iki buçuk," diye mırıldadım.

"Samanlıktaki bir iğneydin, tıpkı bir iğne Simone ve ben seni bulduk."

"O günü zor hatırlıyorum," diye yalan söyledim. Halbuki akıma kazınmıştı. Sık sık kâbuslarını görüyordum.

Emil, şimdi de o günkü hayranlıkla bana gülümsüyordu. "Kalbini hiçbir şey kırmıyor. Kurşun geçirmezsin. Aynı benim gibi. İkimiz de bir sürü sır saklıyoruz."

"Eğer şimdi gitmezsem kapanacak."

Kaşlarını çattığı an, Xavier'la buluşma bahanem ellerimden kayıp gitti. "Fransız reçelini falan istemiyorum. Şimdi yenilginin acısı gibidir tadı. Bir daha asla yemeyeceğim onu." Bir an için beni seyretti. Başparmağı kalkarak dudaklarımı okşadı. Çenemi düşürdüm. Gümüş kurt başım çenemin altına koyarak başımı kaldırdı ki gözlerime bakabilsin. "Ne istediğimi biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır."

"Bir öpücük."

Dudaklarımı yanağına götürüp hafifçe tenine bastırırken hiçbir duygu belli etmedim. Çekilirken gözlerimiz buluştu.

"Sen bana aitsin Simone. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

Yakama işlenmiş dantellere dokunup benim için seçtiği günlük kıyafetin şık detaylarına hayran hayran baktı. "Güzel. Haydi, hizmetçiler etrafı toparlarken piyano çalışını duymak istiyorum." Elimi tutup beni ana evin ihtişamına doğru geri götürdü. Direnmedim. Mutfaktan girdik, kana boyanmış duvarı ve baş aşçı Tomas'ın cansız bedenini demir ocağın yakınında görünce neredeyse duracaktım. Emil eliyle yerde biriken kanı işaret etti. "Tomas sonraki evimize bizimle gelemez. Onu özleyeceğim, suflesini severdim."

Bir kez daha gözlerimi kaçırdım. Ölüm, burada sıradan bir olaydı. Tomas'ın Alman işgalinden hayatta kalma şansının daha yüksek olduğunu düşünmüştüm. Yanılmışım.

Emil beni müzik odasına götürdü. Devasa kapıları ardına kadar açıp önce benim girmeme izin verdi. Oda pahalı mobilyalarla döşenmişti: Yüzlerce yıllık maun koltuklar, altın renkli ipek kaplama kanepeler ve açık mavi, ipek sorguçlu Josephine de vardı aralarında. Bu alanı bezeyen sanat eserlerinin çoğu, burada yaşayan askerlerin aileleri tarafından saklanmak üzere memleketlerine gönderilmişti. Geniş, farklı tonlardaki alçı izleri bulundukları yerlerin kanıtları olarak kalmıştı.

Tertemiz, mavi ve altın renkli halının üzerinden geçerek siyah lekeli, piyanonun önünde duran tabureye ulaştık. Piyanonun yakınındaki gümüş çerçevelerin hepsinde bir zamanlar burada yaşayan ailenin fotoğrafları vardı. Başlarına neler geldiğini bilmiyordum ama kalmak zorunda olmadıklarına bakılırsa çok zengindiler.

Tabureye oturup gözlerimi Emil'in mavi gözlerine kaldırdım. Saçlarındaki kızıl-sarı tutamlar, asker şapkasını çıkarınca pencereden batmakta olan güneşin ışıltısıyla aydınlandı. "Ne çalmamı istersin?" diye sordum.

"Johann Pachelbel, Canon in D." Emil gülümsedi. Şapkasını yanımızdaki koltuğa bıraktı.

Beyaz eldivenlerimi çıkarıp şapkamı başımdan aldım ve eldivenlerimi içine koydum. Emil onu benden alıp yanındaki koltuğa bıraktı. Parmak uçlarımı pürüzsüz fildişi tuşların üzerine koyduğumda, yukarı-

daki katlardan silah sesleri patladı. Gözlerim tavana kalktı. Kadınların şiddetli, tiz çığlıklarını ve kaçan ayakların ağır vuruşlarını duydum. "Evi topluyoruz Simone. Hizmetçiler bizimle gelemez ve üstlerine vazife olmayan bir şeyi görmediklerinden emin oluyoruz. Onların... emekli edilmesi için emir verdim." Eli omzumun üzerinde ağırca duruyordu.

"Hepsini öldürecek misin?" dedim daralan boğazımdan kelimeleri zorla çıkararak.

"Sen hariç hepsini Simone. Senin canını bağışladım." Yanağımı okşadıktan sonra emretti. "Şimdi benim için çal." Bir an için tereddüt ettim, hizmetçilerin hayatlarını bağışlaması için onu ikna etmenin bir yolunu bulmayı denedim. Emil kulağıma doğru eğilerek, "Çal!" diye uludu.

Kesik birkaç nota kızılca kıyamet arasından zor işitiliyordu. Patlamalar yoğun havayı çınlatıyordu. Agnes, oda hizmetçilerimden biri, hayatı için yakarıyordu ama dehşet dolu çığlığı birden kesildi. Parmaklarımın titrememesi için tuşlara odaklanıp müziğin içinde solup gittim. Notalarda saklanarak Lille şatosunun dehşetinden anlık olarak özgür kaldım. Sadece şarkı bittiğinde dua etmeye başladım.

Burada bir saniye daha kalamam... kalamam... Xavier, lütfen gel Xavier, lütfen...

Emil kulağıma doğru fısıldadı. "Bir kez daha Simone."

BÖLÜM 6

Sizleriniz

Emil'in omzumdaki elinin ağırlığı gitti. Piyanoyu çalmaya devam ettim, eğer durursam kararını değiştirip beni de öldüreceğinden korkuyordum.

"Çok hoş mo chroí.*" Brennus'un derin sesi omzumun üstünden fısıltı olarak gelmişti.*

Ellerim fildişi tuşlara düşerek korkunç, ahenksiz bir ses çıkardı. "Brennus," dedim kırık bir sesle. Taburede dönünce onu arkamda, karanlık bir nimet olarak buldum. Kollarım beline dolandı ve ona tutundum. Şık gömleğinin yumuşak, beyaz kumaşı beni rahatlattı. Bir kolu beni kendisine daha sıkı bastırırken, boştaki eliyle saçımı okşuyordu.

"Bu da nedir? Neler oldu?"

"Hepsini öldürdü!" diye hıçkırdım. "Her birini!"

"Kim kimi öldürdü?"

"Emil. Hizmetçilerin öldürülmesini emretti!" Bakışlarımı Brennus'un fosfor yeşili gözlerine kaldırdım.

"Şişşt... Ağlayayım deme sakın." Brennus, başparmağıyla yanağımdan aşağıya akan gözyaşını sildi. "Bu Emil, burada mı şimdi?"

"O..." Odayı inceledim ama içerisi bomboştu. "Buradaydı..."

Brennus beni kollarının arasına alıp kendisine bastırdı. Ellerim boynuna dolanarak kadife gibi yumuşak kara kanatlarına dokundu. Beni altın renkli ipekle kaplanmış kanepeye götürdü. Büyüyle devasa kanatlarını içeri çekip beni kucağına alarak yastıklara oturdu.

Brennus saçımdaki firketeleri teker teker çekerek çıkardı. Serbest bıraktığı her tutamla beraber saçlarım sırtımdan aşağıya döküldü. "Emil

geri dönebilir Brennus." Gözlerim, hâlâ ardına kadar açık olan çift kapıya kaydı. Brennus korkumu görünce elini o yöne doğru kaldırdı ve kapılar pat diye kapandı "Daha iyi mi?" diye sorarak kaşını kaldırdı.

Elimi kaldırdım ve kapının yanındaki mobilya zeminde kayarak kapının önüne gitti. Nefesimi verip başımla onayladım.

"O taraftan geldim mo chroí. *Boş ev ve sokaklardan başka bir şey yok orada. Burada sadece ikimiz varız bence. Neden korkuyorsun?" diye sordu tertemiz manşetiyle geri kalan gözyaşlarımı silerken. "Sen yaşayan en güçlü yaratıklardan birisin. Bunu şimdiye dek öğrenmiş olduğunu sanıyordum."*

"Sen gelmeden önce öyle değildi. Ben değildim, büyü yapamıyordum. Hatta büyünün varlığından bile haberim yoktu! Sanki bir anıda yaşıyordum... Aslında bendim... ama gerçekte ben değildim."

"Sen gerçekten sen değil miydin?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır, oydum."

"Hı?"

"Simone. Ben Simone'dum. Ben oydum ve o da bendi ama şimdi sadece benim."

"Yani sen şimdi Genevieve'sin, öyle mi?"

"Evet."

"Güzel. Ben seni seviyorum." Gülümseyip saçımla oynamaya devam etti. Etrafa göz attı. "Eee, bu pis yerde yaşıyorsun demek. Dışarıda bir savaş var gibi görünüyor. Boş banklar, yıkılmış köprüler... Baktığım her yerde enkaz."

"Büyük savaş." Başımla onayladım.

"Ona da denk geldin demek?" diye sordu. "Görünüşe göre, burası Avrupa olabilir."

"Lille, Fransa."

"Ahh. Öyle." Anlayarak başıyla onayladı. "Bu Simone Fransız mı?"

"Oui."

"İşler onun için kötü müydü?"

"Öyle sanıyorum. Sonuna ulaşmadan önce sen çıkıp geldin. Emil'in benim için planladıklarını öğrenmem gerekmedi."

"Kalamaması kötü olmuş. Onunla tanışmak isterdim."

Titredim. "Neden bana iyi davranıyorsun?" Emil'e duyduğum şiddetli korku artık kabul edilebilir seviyeye indiği için Brennus'un burada oluşunun gerçek tehdidi üstün geldi.

"Çünkü seni seviyorum. Düşmanlarını yok edeceğim. Yemin ederim."

"Sana güvenemem. Sen sevdiğim herkesi bir tehdit olarak görüyorsun."

"Doğru, çünkü öyleler. Evinden rapor aldım mo chroí. *Orada bir şey olmuş. Bana ne olduğunu söylemek ister misin? Çocuklar kapında sürüyle iblis olduğunu söyledi, hem de gün ışığında! Onların icabına sen mi baktın?"*

"Hayır. Başka bir şey baktı."

"Bir şey mi? Biri mi?"

"Bir şey beni takip ediyor Brenn," diye fısıldadım.

"Güçlü mü?" diye sorunca başımla onayladım.

"Tüm enerjimi benden çalıp bize karşı kullanabilecek kadar güçlü."

Öfkeyle hırlayarak konuştu. "Genevieve! Savunma büyülerinin üzerinde çalışman lazım! Benim yanımda olman gerek! Sana güç vermek yerine almayı öğretirim!"

Kıvranarak kucağından kalktım. "Şimdi yanındayım işte!"

"Tek nedeni seni bulmuş olmam!" O da kanepeden kalktı, elleri bacaklarının yanında yumruk olmuştu. "Bu yerde bir yanlışlık var. Sanki uykuda değilsin. Çok gerçekçi. Mutfaktaki yanmış yemeğin kokusunu alabiliyorum. Bu yerde, daha bu sabah paylaştığımız ilahi kâbusun pusluluğu yok."

Büyüyen endişemi susturmak için volta atmaya başladım. Haklıydı. Burası kesinlikle çok gerçekçiydi.

"Seni burada tutmaya çalışmam gerekmiyor. Ayrılamıyorsun, değil mi?" diye sordu suçlayarak. "Sorun nedir? Neden ayrılamıyorsun?"

"Uyumuyorum Brennus. Ben... bilmiyorum. Bilincimi kaybetmiş olabilirim. Uyanır uyanmaz ayrılabilirim... sanırım." Kızgın yüzüne göz atarken ellerimi ovuşturdum.

Brennus derin bir nefes aldı. Konuşurken sesinde sükûnet illüzyonu vardı. "Şimdi neredesin? Seni almaları için çocukları göndereceğim."

"Olmaz."

"Ne? Olmaz mı? Sen bana olmaz mı dedin?"

"Doğru duydun. Olmaz dedim. Gelip beni almaya iznin yok."

Tık sesiyle dişleri çıktı. "Genevieve..."

"Dişlerini de geri sok! Sindirilmek canıma tak etti!" Başım ağrımaya başlayınca alnımı ovuşturdum.

Brennus dişlerini geri soktu. Sesinde minik bir endişe tınısı vardı. "Neden bilincini kaybettin?"

"Bana yardım etmek mi istiyorsun Brennus? O zaman savunma büyülerinden bazılarını öğret bana."

Bana doğru bir adım atınca şüpheyle gerildim. Tepkimi görünce durdu. "Sana yaklaşabilir miyim?" diye sordu.

"Neden?"

"Çünkü."

Başımla işaret verince gelip elimi tuttu. Boştaki kolunu da genişçe açtı. Odanın ortasındaki her mobilya parçası en yakındaki duvara gitti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum şüpheyle tek kaşımı kaldırarak.

"Sana birinin enerjisini nasıl alacağını öğreteceğim. Bunu yapmadan önce, ilkin birinin enerjisini kabul etmeyi öğrenmelisin..."

"Bunu nasıl yapacağımı biliyorum."

"Öyle mi? Gördüğüm kadarıyla enerjiye sahip olmuyorsun asla. Mümkün olan en kısa sürede başkasına geçirip ondan kurtuluyorsun. Ona tutunamıyorsun. Güçlü bir yaratık olarak edindiğin hakka sahip çıkmıyorsun."

"Hakkım mı?" diye sordum şüpheyle.

"Hakkın." O anda beni kollarının arasına aldı.

"Ne yapıyorsun?" diye feryadı basıp ondan uzaklaşmaya çalıştım.

"Seni başka birinden enerji kabul etmeye alıştırmayı deniyorum."

Kıvranarak kollarından kurtulmaya çalıştım. "Başka bir yolu yok mu?"

"Yardım etmemi istiyor musun, istemiyor musun?"

Kıvranmayı kestim. "İstiyorum."

"Güzel." Başıyla onayladı. "Eğer hareket edersek daha kolay olabilir. Huzursuzca kıpraşıp duruyorsun."

"Rahatsız oluyorum. Tuhaf geliyor."

Odanın etrafına bakındı ve gözleri köşedeki zarif bir ahşap dolapta durdu. Dudakları muzip bir gülümsemeyle kıpırdanırken elini salladı. Kapak açıldı. Bir gramofondu. Aletin yanındaki kol kendi kendine hareket etmeye başladı. Pikabın iğnesi büyülü bir şekilde tablaya düştü ve müzik duyuldu. İlk birkaç nota, hayatındaki en komik şakayı duymuş gibi Brennus'un kahkahalar atmasına neden oldu.

"Ne var?" diye sordum. Bana sırıtınca gülümsememi tutmayı beceremedim.

"Bu L'Amour Est un Oiseau Rebelle. Habanera... Carmen*'den bir arya, opera..." Şaşkınlıkla başımı salladım, şarkıyı duymamıştım.*

Müzik çalarken kadının şarkıyı söylemesini dinledim. L'amour est un oiseau rebelle... *"Aşk asi bir kuştur?" diye çevirince komik olanın ne olduğunu gördüm.*

Gözleri yeşil ateşlerle yanıyordu. "Gerçekten de öyle."

"Operanın açılış gecesine gitmiş miydin?" diye sordum yaşına gönderme yaparak.

Bunu göz ardı etti. "Seni götürürüm. Bayılırsın." Beni kollarının arasında sımsıkı tuttu. Dans etmeye başladık. Ellerinden biri belimde dolaşarak içimi kendi saf enerji gücüyle doldurdu. Akıntı tenimin altında dolaşınca iç çektim. Zevk-acı soluklarımı hızlandırınca dudağımı ısırdım.

Brennus kulağımın yanına doğru, "Daha sert ısır, iyi gelir," diye fısıldadı.

Haklıydı. Dişlerimi bastırdım. Beni odanın etrafında doğaüstü bir hızla birkaç saniye döndürdü. Enerjisi içime yayıldı; ilk önce kalbime, sonra da damarlarımın içinden Brennus'un asla gitmesini istemediğim yerlere. Vücudum güneşe doğru bükülen bir çiçek misali gönülsüzce ona yaslanınca iç çektim verdiği zevkle... Beni kendisine sımsıkı bastırdı. Burnuyla boynumun kokusunu içine çekti. Kalp atışlarımın kükreyip hızlanmasını hissettim. Oyuncağıydım onun; enerjisi içimde dolaşıyordu. Sırtımdaki görünmez anahtarı çevirdi ve zevk, içimde kaynayıp çark gibi döndü. Tık... Tık... Tık...

İnsan hızına döndük. Beni yatırınca belim geriye doğru büküldü.

Sıcaklığını hissettim. Bir eli sırtımı tutarken diğeri belimi okşuyordu. Hafif dokunuşuna tepki verdim; vücudum onunkine çekilen bir mıknatıs olmuştu. Şak diye beni düzeltip kendisine çekti. Parmak uçları göğsümün kenarından sırtıma doğru hareket etti. Ondan bana bir tane daha hain enerji patlaması aktı. Acı. Zevk. Huşu. Çenem çözülünce dudaklarım açıldı. Dans ederken ufak, soluksuz bir ses çıkardım.

Brennus hırlamaya yakın bir şeyle yanıt verdi. "Beni öldürüyorsun mo chroí,*" diye mırıldadı. Eli sırtımdan aşağıya inerek beni gücün altın parıltısıyla doldurdu. Kanatlarım yumruk atarcasına içimden fırlayıp günlük elbisemde bir delik açtı. Genişçe yayılarak solgun tenimde kırmızı bir leke oldular. Sadece heyecan için dans ediyordum. Liderliğini kabul ettim.*

Şarkı bitince Brennus boynumu öptü. Kulağıma doğru fısıldayarak, "Döndüğünde beni bul mo chroí. *Seni iyileştirdim. Şimdi uyan ve seni buraya kim hapsettiyse onu alt et."*

BÖLÜM 7

Kim öldü tahmin et

Gözlerim açıldı. Doğrulunca kendimi yatakta buldum. Enerji dayanılmazdı ve elimden tek gelen alev alev yanmamaktı. Ellerimle kollarım güçten altın renginde parıldıyordu ve Xavier adımı söyleyene dek nerede olduğumu bilmiyordum.

Yatağımın ayakucuna bakmca eski evimdeki odamda olduğumu fark ettim. Xavier gözlerinde ihtiyatlı bir bakışla pencerenin yanındaki koltuktan kalktı.

Acıyla inledim. Fazla doldurulmuş pelüş bir hayvan gibi hissediyordum; her an gergin dikişler patlayabilirdi. Enerjiden dolayı içimin dışarı dökülmeyeceğini umarak telaşla konuştum. "Pencereyi aç!"

Xavier sanki vampir dişlerim çıkmış gibi gözlerini üzerime dikti. "Ne? Evie, nasıl..."

"Şimdi!" diye bağırdım. "Pencereyi aç!"

Doğaüstü bir hızla sandalyesinden kalkıp pencerenin kilidini açtı. Uzaklaşır uzaklaşmaz, Brennus'un içime doldurduğu enerjinin birazını bıraktım. Gözeneklerimden yoğun, altın bir hüzme halinde parıldayarak çıktı ve arka bahçedeki karla örtülmüş ağaca çarptı. Kar anında eridi ve ağaç alev alarak saniyeler içinde külle çevrelenmiş bir kütüğe dönüştü.

Artık içimde nefes alan enerjinin kalanını kontrol edebildiğim için dikkatimi Xavier'a verdim. Eli boştu. "Yüzüğünü takmamışsın," diyerek gözlemde bulundum.

Kalçalarında düşük bir şekilde duran lacivert kotunun cebi-

ne uzandı ancak ona yüzüğünü takma fırsatı vermedim. Büyü kullanarak ayaklarını yerden kestim ve onu odamın tavanına tutturdum.

"Reed nerede?" diye sordum. İçimde kelebekleri hissedemiyordum. Yakınlarda değildi. "Onu incittin mi?" Xavier'ın onu öldürmüş olduğu düşüncesiyle karnım ağrıdı.

"Eğer incittiysem ne yaparsın?" Gözlerinde bir hüzün vardı.

Sanki tırnaklarıyla yüreğimi kazımış gibi hissettim. "İncittin mi peki?" dedim çatlak bir sesle.

Başka bir enerji patlamasıyla onu alçıya daha sertçe bastırdım. Öfkeli nefesleri hızlıydı. "Hayatta, babanın yanında." Xavier kollarını hareket ettirmeyi denedi ama tavana tutturulmuşlardı.

Rahatlama gücümü kesti. "Peki orası neresi?" diye ağzını aradım.

İnat ederek ağzını kapattı. Onu tutan enerjiyi çekerek biraz düşmesine izin verdikten sonra onu yeniden tavana fırlattım. Saldırı darbesi alçının çatlayıp dökülmesine neden oldu. Xavier dişlerini gıcırdattı.

"Neredeler?" diye tekrar ettim. Tek kelime etmediği için onu tekrar bıraktım, bu sefer daha aşağıya ve sonra onu acımasızca tavana vurdum. Sertçe çarptı ve acıyla yüzünü ekşitti. Sıradaki sorumu dudaklarımdan çıkmaya zorladım. "Onu yendin mi?"

Xavier'm gülümsemesi acı doluydu. "Düştüğünde savaşmayı kestik. İkimiz de düdüğün seni öldürdüğüne inanmıştık."

Gözlerimi kapatıp Tanrı'ya şükrettikten sonra güçlükle konuştum. "Olanlara şaşırmış görünüyorsun."

Durdu ve gözlerine bir şey oturdu. Korku ama bir an için kaldıktan sonra yok oldu. "Onun bir anahtar olması gerekiyordu Evie, bir silah değil. Nasıl göründüğünü hiç bilmiyorsun değil mi? Senin yere yığıldığını görünce ruhunun dışarıya yükseleceğini düşündüm. Gözlerinden ve kulaklarından kan akıyordu. Akciğerlerinin dolduğunu duydum. İç kanamayla boğuluyordun."

"Ben iyiyim," dedim gözlerinde gördüğüm korkunç soruya.

"Nasıl iyi olabilirsin? Öldüğünü sandım."

Brennus'un son sözleri aklımda yankılandı. *Seni iyileştirdim. Şimdi uyan ve seni buraya kim hapsettiyse onu alt et...*

Ona minicik gülümsedim. "Benim hakkımdaki her şeyi bilmiyorsun. Eğer önümde kalmak istiyorsan, sırlarımı öğren."

Bu onu kızdırdı. "Sheol'un kapısını açmaman gerekirdi! Seni içine çekebilirdi."

"Ne olduğunu bilmiyordum."

"Baban sana bir anahtar olduğunu söyledi!"

"Dokunduğum an beni ele geçireceğini bahsetmeyi ihmal etti!" diye yapıştırdım yanıtı.

"Bu şekilde tepki vereceğini hiçbirimiz bilmiyorduk. Cennet hepimizden sırlar saklıyormuş!"

"Benim dünyama hoş geldin Xavier."

"Geçidi açmak için kullanman gereken melodiyi biliyordun! Tau anahtarı kullanmadan önce bir şey fısıldadığını söyledi."

Endişeyle alnımı ovaladım. "Ben... onu aldığımda... girmenin yolunu biliyordum. Gitmek istedim ama aynı zamanda beni hasta etti... ama gitmem gerektiğini biliyordum. Bana ihtiyaçları var."

"Kimin ihtiyacı var?"

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum."

"Ne söylediğini hatırlıyor musun?"

Bir an için düşündüm. "Sığınağındaki kuleler parlar, çok uzaklarda, Sheol'un karanlığında..." İnleyip sanki bir şey kaybetmişim gibi etrafa bakındım. "Daha fazlası var... dilimin ucunda. Offfff," diye bıkkınlıkla hırladım.

"Kapıyı kapatmak için anahtarı kullanmak neredeyse seni öldürdü. Sanki Sheol'a gitmen gerekiyordu da kalmış olduğun gerçeği seni neredeyse yok etti."

"Neden anahtara ihtiyacım var ki? Melekler sürekli Sheol'a gidip gelmiyor mu?"

Bana tamamen safmışım gibi baktı. "Bu dünyayla Sheol arasında geçitler var ama hepsi bizim tarafımızdan biliniyor. **Biz** onları bu taraftan koruyoruz ve Sheol da diğer taraftan. **Bazen**

dünyamızda kumaş yırtıkları oluyor ve iblislerle Sürgünler aradan geçiyor ama çoğunlukla bir denge var; ufak kapılar açılıp kapanıyor ve uzun süre boyunca bir daha açılmıyor. Silistre daha önce olmayan bir geçit yaratıyor. Teorik olarak, Sheol'a girip çıkan varlıkların akışım kontrol edebilirsin."

"Bu ne demek oluyor?"

"Yani yeterince büyük bir kapı açarsan içinden bir orduyu geçirebilirsin."

Titrediğimde vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu, çünkü doğruyu söylüyordu. "Reed nerede?" Paniğe kapılıp Xavier'ı daha sert ittirince tavan parçaları yatak odasının zeminine düştü. "Ona ihtiyacım var." Beni ele geçirmekle tehdit eden korkuyu uzaklaştırabilecek tek kişiydi o.

Xavier'ın çenesindeki gerginlik konuşmayı bitirdiğini işaret etti.

"Bu sorudan hoşlanmadın mı? O zaman sana başka bir şey sorayım: Neredeydin?" dedim ihanetle boğulurken.

Yüz ifadesindeki isyanın birazmı kaybetti. "Ne zaman?" diye irdeledi.

"Simone olarak yaşarken ve Emil tarafından işkence ediliyorken," diye tısladım. "Beni onunla beraber Lille'e gitmeye zorladın. Sıradaki görevini bulmadan önce Emil'i terk etmeme izin vermemiştin, değil mi? Üstelik onun hakkında her şeyi bilmene rağmen! Tam bir canavardı! Bana neler yaptığını biliyordun! Ellerinde çektiğim zalimliği!"

Xavier'm dudaklarına bir gülümseme yerleşti. "Beni hatırlıyor musun, bizi?" Sevinci acısını bastırıyordu.

"Emil'in bana işkence ettiğini ve senin beni terk ettiğini hatırlıyorum! Seninleyken hep bu oluyor!"

Gülümsemesi silinmişti. "Seni hiçbir zaman terk etmedim! Asla seni arkada bırakmadım!"

"Beni almasına izin verdin," diye fısıldadım. Başıma gelenlerin olmasına izin verdiği bilgisiyle yıkılmıştım.

"Amacımız buydu Evie! İşimiz buydu. Biz kötülüğü yeneriz.

O hayatta ona dokunamazdım, çünkü ben bir meleğim ve o bir insandı. Senin olman gerekiyordu. İnsana karşı insan, işler böyle yürür. O hayata başlarken başına nelerin geleceğini biliyordun. HEP aynısı oluyor!"

"Ve aynısı olan neydi Xavier?"

"Her daim bir sonucu olur, ödenmesi gereken bir bedel! Sen sonunda ölürsün. Nokta. Her seferinde. Sen insandın ve bu hep böyle biter."

"Ama Simone bunu bilmiyordu, değil mi? Takım için fedakârlık yapacağından haberi yoktu. Senin kurtarıcısı olduğunu sanıyordu; İngiliz asker, onu mahvedecek, parçalara ayırıp santim santim doğrayacak olan sosyopattan kurtaracaktı. Onu Emil'in ellerine bıraktın, o aşağılık piçe!"

"Yeryüzüne bir ömür yaşamak için gönderilince sana kim olduğumu ya da yakınlığımızı açıklayamayacağımı eskiden anlardın. Artık bunun geçerli olmadığı TEK ömür bu. İlk kez yeryüzünde sana kim olduğumu açıklayabilecektim, çünkü sen de meleksin artık," diye açıkladı. "Ama sorunun yanıtını veriyorum: HAYIR! Planım Emil, Simone'u öldürmeden önce seni kaçırmaktı. Seni asla onun yanında bırakmaya niyetim yoktu. Planımız bozuldu. O sefer Emil kazandı. Bazı görevler böyle biter Evie, eskiden bunu bilirdin!"

O kadar çok incinmiştim ki bu, neredeyse aklımı başımdan alacaktı. "Unutmuş olmalıyım Xavier ama biliyor musun? Görevlerin kahrolsun! Görevlerin umurumda değil! Bu seninle benim aramda."

"Çok doğru söyledin! Bu, seninle benim aramda. Bu senin benimle birlikte olmanla alakalı. Ve Emil'le olan görevle de sapına kadar alakalı!" Xavier'ı tavana tutturan büyüyü bıraktım. Zemine doğru düştü ama kanatları sırtından çıkarak tişörtünü parçaladı. Hızla çırparak yere çarpmasını engellediler. Bir an için havada durduktan sonra yatağımın ayakucuna iniş yaptı.

"Emil geri döndü, değil mi?" diye sordum, korku beni boğmaya başlarken.

"Crestwood'daki evdeydi. Onu tanımadın mı?"

"Kendisine has karanlığı tanıdıktı," diye kabul ettim, "ama Tau düdüğü öttürüp beni anıya gönderene dek Emil'in kim olduğunu bilmiyordum."

"Bilincini kaybettiğinde beni korkuttun. Asla uyanmayacağını düşündüm." Yaklaşıp yatağımm ayakucundaki tahtaya dokundu. Teninin altındaki gücü ve enerjiyi gizleyecek tişörtü olmadığında çok tehlikeli görünüyordu.

"Düdük Sheol'un kapısını kapatmak için son kez çaldığında beni geri götürdü. Yine Simone'dum. Onun anılarındaydım."

"Düş mü gördün?"

"Hayır, o oldum. Simone'un vücudunda, oradaydım."

"Ne gördün peki?"

İçim hüzünle doldu. "Emil'in bana nasıl davrandığını gördüm. Saplantılı ama sevgiyle değil, nefretle dolu."

"Sende kendi benliğinin tam aksini gördü ve aynıymışsınız gibi davrandı, senmiş gibi. Var gücüyle seni yıldırmayı denedi, seni korkutmayı ama hepsini daha önce yaşamıştın. Acı, katliam, ölüm. Ömürler boyunca tecrübe etmiştin bunları."

"Ona ne oldu? Bana? Simone nasıl öldü?" diyerek ısrarla öğrenmek istedim.

Xavier gerildi. "Bilmiyorum. Bana anlatırsın diye umuyordum," dedi beni ürküten bir telaşla.

"Sen neden bilmiyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Simone'un öldüğü an geri çağrıldım. Cennete vardığımda hayatının son anlarında Emil'le neler yaşadığını bana anlatmadın ve ben de oradaki son günümü pek hatırlamıyordum."

"Neden?"

"Ölümün dışında başka şeyler de ters gitti. Sanki bir şeyi, bir sırrı koruyordun. Bana anlatmanı istedim, yalvardım. Söylemedin, hayır, daha çok söyleyemedin. Kısa süre sonra da çağrıldın."

"Çağrıldım mı?"

Yine gülümsedi ve kalbim hızla atmaya başladı. Ona karşı

kayıtsız kalmak istiyordum ama kalamıyordum. Aramızda öyle çok yaşanmışlık vardı ki bunu hissediyordum, ağırlığını. Her bakışında, yüz ifadelerinin her kıpırdanışındaydı. Hepsini iliklerime kadar biliyordum, hepsini biliyordum. Almdığında ve benim bilmemi istemediğinde takmdığı gülümsemeyi. Nasıl bildiğimi anlamıyordum ama biliyordum. "Başka bir görev için çağrıldın ve toplantıya tek başma gittin."

"Tek başıma gitmem sıradışı mıydı?" diyerek ağzını aradım.

"Hep seninle giderim. Russell da genellikle vardır ama ben hep senin yanındayımdır."

"Koruyucu meleğim olarak mı?"

"Evet, görevlerdeki partnerin olarak ama bu seferkinde toplantıya davet edilmemiştim."

"Sana ne hakkında olduğunu anlatmış..."

"Bunun son görevin olacağını söyledin. Sonsuza dek benimle olmak istiyordun. Sadece benimle," diye açıkladı ama sonra kaşlarını çattı.

Bakışını yorumlamıştım. "Bana inanmadın..."

Yüzünü kaçırdı. "Elbette sana inandım. Beni, seni sevdiğim kadar seviyordun."

"Ama daha fazlası vardı," diye çıkarım yaptım.

"Yüzünde bir ifade vardı," diye kabul etti omuzları biraz düşerken.

"Nasıl bir ifade?"

"Ruhunu feda etme ifadesi. Onu iyi bilirim. Sık sık takındığını gördüm."

"Ruhumu feda etmeme ne neden olabilir?" diye yüksek sesle sordum. "İntikam? Emil sadistti. İntikam için döneceğimi mi düşündün?"

Başını *hayır* anlamında salladı. "Sen intikam almazsm, affedersin. Başka bir neden düşünebilir misin?" diye sordu anılarımı sorgulayarak.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. Ellerimi şakaklarıma koyup benden kaçan yanıtları aklımda aramayı denedim.

"Emil'de, şimdiye kadar senden başka kimsede görmediğim bir güç var. Neden ona böyle bir güç bahşedilmiş? O son saatlerde, böyle bir güç elde etmesine neden olacak ne olmuş olabilir?"

"Anlamıyorum," diye mırıldandım. "Son görevimde yanlış bir şey yaptığımı mı söylüyorsun?"

Gözlerimi incelerken bir an için çenesi gerildi. Başını iki yana sallayıp kısık sesle konuştu. "Hayır, Sürgüne böyle bir gücü kazanma yeteneği verecek hiçbir şey yapamazdın. Sadece senin elinde değil..."

Yatağımdan kalkıp odada volta atmaya başladım. "O zaman ne ters gitmiş olabilir?"

"Bilmiyorum," diye kabul etti aynı çaresizlikle. "Tek bildiğim Emil'in ruhunun geri döndüğü. Ölümcül güçleri var ve varlığım sonlandırmamız gerek. Ruhunu yok etmeliyiz ki bir daha asla dönemesin."

"Bu mümkün mü?"

"Senin yardımın olmadan değil. Tek başıma yapabileceğimi düşündüm ama bugün bize gösterdiklerinden sonra sana ihtiyacım var. Sadece bu amaçla baştan yaratıldın. Eşsiz bir katil."

"Eğer bir katilsem o zaman neden vicdan verilmiş bana?"

Gözleri kasvetli gölgelerle karardı. "Başarısız olma diye."

Beni canlı canlı toprağın altına gömüyormuş gibi hissettim. "Reed'le konuşmam gerek." Burada Emil'i öldürmek için bulunduğumu öğrenmenin yarattığı korku ve ıstırap bana kötü şeyler yapıyordu.

Xavier yanıma gelerek bana sarıldı. Sırtımı ovalarken, "Nefes al," diye mırıldandı kulağıma doğru. "Bunu başarabilirsin. Geçmiş ömürlerinde bunun için eğitildin."

"Emil'den ödüm kopuyor. Lanet bir canavar o!"

"Canavarlardan asla kaçmadın Evie. Asla."

Sarsılmış halde yanağımı biçimli göğsüne bastırdım. "Emil benim gibi, değil mi? Bir melez."

"Evet ama yeteneklerinin büyüklüğünü bilmiyorum... ancak birkaç saat önce gördüklerimden hoşlanmadım."

"O da benim ruhumu yok edebilir. Varlığımı sonlandırabilir mi?"

"Bu olmayacak. İzin vermeyeceğim," diye söz verdi Xavier.

Yanağımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. "Nasıl durduracaksın? Emil uzun zamandır benim için beklemiyor mu? Döndüğümü biliyordu. Önceden ayarlanmıştı."

Xavier ciddiyetle başını *evet* anlamında salladı. "Ne kadar bildiğini bilmiyordum. İşe seni burada saklayarak başladık." Xavier gözlerini odamın içinde gezdirdi. "Ama daha yeni yetmeyken seni bazı gözcüler buldu. Ondan sonra işler ilginçleşti."

"Nasıl oldu da hiç haberim olmadı? Neden kimse bana bunları anlatacak kadar güvenmedi?"

"Meleğe evrilmen başlamadan önce, baban bunların sorumluluğu altına girmeni istemedi. Sadece güvende olmanı istemişti. Hepsi bu. Sana anlatmam yasaklandı."

Bir adım geri giderek kollarının arasından çıktım. "Yine de bana anlatman gerekirdi! Emil kim olduğunu yeniden doğduğundan beri biliyor muhtemelen. Lanet ebeveynleri ona en başından anlatmıştır!"

"Bu ona üstünlük sağlamaz. Senin gücün sevebilme yeteneğinde saklı."

"Beni bir aziz yapıyorsun ki bu kötü bir şey, çünkü tarihten hepsinin korkunç biçimde öldüklerini biliyorum."

"Bu sefer değil. İzin vermeyeceğim. Sen özellikle çağrıldın, hatta son görevin bir parçası olmama rağmen kimse bana danışmadı."

"Belki de Sheol ruhumu falan istemiştir," dedim alay ederek. Gözlerini kısıldı. "Ne var? Sence bir nedenden ötürü özellikle benim adımı verdiklerini mi düşünüyorsun?"

"İntikam almak istediğini düşünüp düşünmediğimi sordun. Belki de intikam isteyen sen değilsindir."

"Emil benimle şansını denemek, beni ezip yok etmek mi istiyor?" Düşürdüğüm omuzlarımı dikleştirip biri kobalt mavisi, diğeri de koyu yeşil olan gözlerine baktım. "Bu görevi kabul et-

mekle ne kazanacağım? Özgürlüğümün bedeli bu mu? Emil'in ruhunu yok edince her şey bitecek mi? İlahi güce hizmet etmeyi bırakabilecek miyim? Eğer tahmin etmem gerekirse, bunun peşindeyim. Öyle yorgunum ki Xavier. Ruhumun derinliklerinde, bitkinim. Hizmetle geçen sonsuzluğu bitirmek için her şeyi riske atabileceğimi görebiliyorum."

"Sen bir savaşçısın; varlığının her ipliğine örülmüş bu." Xavier'ın yumuşak sesi bana bir şey yaptı. Altına gizlenip onu etrafıma sarmak ve dinlenmek istedim.

"Belki de sen beni öyle yaptığın için bir savaşçıyım; ömürler boyu senin için savaştım. Birlikte olmak için ödediğimiz bedel neydi? Sadece birbirimizi görebilmek için mi görev ardına görev kabul ettik?" Bakışlarında gördüm. Haklıydım. Ellerimi yüzüme götürüp bitkin gözlerimi bir an için kapattım. Onları indirince sordum. "Bana ağır mı gelmeye başladı? Ödenmesi gereken bedel çok mu yüksekti? Belki de ben istediğim için bizi hatırlamıyorum. Ağır ağır ölmesindense kalbimin kesilip atılmasına mı karar verdim?" Hıçkıra hıçkıra ağlamak istedim.

"Hayır. Sen bizim için hep savaştın," diye bir gram şüphe duymadan yanıt verdi Xavier. "Yanıt Simone'da, onun anılarında gizli."

"Lille'e, Emil'in yanına geri dönmemi istiyorsun!" Yine volta atmaya başladım, endişeden parmağımı ısırıyordum.

"Neler olduğunu öğrenmeni istiyorum," dedi sağlam bir sesle.

Parmağımı ona doğrulttum. "Olmaz. Olanları yeniden yaşamamı istiyorsun!"

"Eğer bu, şu anda Emil'i yenmek anlamına geliyorsa o zaman evet, bunu istiyorum. Kötülüğe olan borcu öğrenmek istiyorum."

"Kötülüğe, yani günaha olan borcu mu?" diye mırıldandım.

"Emil'in gücü bir imtiyaz, adım kadar eminim bundan. Nedenini bilmek istiyorum."

TAK, TAK, TAK. Evin temelinden gelen gürültü Xavier'ın lafı-

nı kesti ve odanın içine bir güç dalgası akın etti. Bir gıcırtı, zorlanan boruların uğultusu alçı duvarların içinde yankılandı. Yoğun havada süzülen büyü içimi korku seliyle doldurdu. Kullanmak için kendime biraz enerji çektim ama bıraktığı histen tiksindim. Sanki nefret ettiğin birinin sıcak ve terli sarılışı gibiydi. Hemen dışarı saldım. Etim üzerimden ayrılmak istiyordu.

Xavier elini bana uzattı. "Emil bu. Haydi gidelim. Babana giden bir portalım var."

Emil'i havanın her yerinde hissediyordum, tam manasıyla yan tarafımdaki bir dikendi. Adeta bıçaklanmışım ya da kancaya geçirilmişim gibi kaburgalarımın altını tutup inledim. Görünmez bir kuvvet beni öne çekiyordu. Ayaklarım zeminde kaydı ve ayak parmaklarımın uçları ben çekilirken altımda kıvrıldı. Xavier belime asılarak beni tutmaya çalıştı ama devam ederse beni ikiye böleceği açık olunca bıraktı. Yarı açık pencereye dayandığımda durabildim anca.

Aşağıdaki bahçede tek bir figür vardı. Kızıl-sarı saçlarının tutamları acı rüzgârda kalkıyordu. Mavi gözleri benimkilerle cenk ederken haince sırıtarak gülümsedi. Bir yüzyıl önce, asker üniformasının üzerine giydiği paltoyu anımsatan ağır, gri bir palto geniş omuzlarını örtüyordu. Yakasının altında, özenle zarif bir şekilde düğümlenmiş, yumuşak, kara bir kaşkol vardı ve pürüzsüz yanağına değiyordu. Yün paltonun iki yanındaki mat düğme çizgileri inanılmaz derecede muntazamdı.

Emil gülümsedi, tembel gözleri zevkle kısılmıştı. Aniden nefesimi verdim. Kendi torununun torunu olabilirdi; eski haline o kadar çok benziyordu ki. Buz tutmuş zeminden yukarı yükseldi hızla. Kanatlarıyla değil, Brennus'un ya da kopyalarının başardığı görünmez güç kuvvetini kullanmıştı sadece. Aramızda birkaç santimin kalması yalnızca bir an sürmüştü. Beni mikroskop altındaki mikrobu inceleyen bir bilim insanı gibi inceliyordu.

"Simone," diye mırıldandı. Sesinin boğuk yankısı camdan içeri sızdı. Ton da çok tanıdıktı. Sırtımdan aşağıya tiksinti dolu titremelerin inmesine neden oldu.

"Emil," diye hırlarken dudaklarım nefret şeklini aldı. "Ben artık senin Simone'un değilim!" Gözüm ondan başka bir şey görmüyordu ve hislere gelirsek, içimde saf, katıksız bir öfkeden başka bir şey yoktu. Bizi ayıran camı yumruklayıp elimle kırık bir cam parçasını kavradım. Parçayı öne doğru savurarak onu boynundan bıçakladım.

BÖLÜM 8

dönüşüm

Elimdeki cam etini parçalayınca Emil'in boğazından kırmızı bir sağanak fışkırdı. Camı açık ağzına doğru sürdüğümde karpuz kabuğunu bıçakla kesmek gibi bir his bıraktı. Kanı akıyordu. Gözleri şokla fal taşı gibi açılınca dudaklarım acımasız bir gülümsemeyle gerildi. Bir an sürdükten sonra Emil'in gücüyle pencere pervazından koparıldım. Işıl ışıl, kırık cam parçaları yanaklarımı jilet gibi kesti.

Emil'in gücüyle havada takla atıp bahçedeki ağaca çarptım. Dallarla ağaç kabukları beni kestikten sonra gövde devrilmeye başladı. Onunla beraber düşmek yerine, Emil görünmez bir kancaya takılmış bir balıkmışım gibi kendisine çekti beni. Vücudumu havaya kaldırarak caddenin yukarısındaki alanda durmaya zorladı. Ağzım kocaman açarak dilinin altındaki cam parçasını çıkardı ve onu kenara fırlattı. Kan tükürdükten sonra hırladı ve kolunu geriye attı, görünmez kanca etime daha fazla gömülünce acıyla feryat ettim.

Büyüsünden kurtulma çabasıyla kanatlarım hızlı hızlı çırpıp kıvrılıyordu. Yine kolunu savurunca yan tarafa doğru fırladım ve meşe ağacına çarptım. Gövde parçalara ayrılarak yarı kar, yarı odun halinde etrafa dağıldı. Titreyen ağacın dalları park halindeki arabaya düşüp onu ezdi. Aracın alarmı tiz ve sağır edici bir sesle ötmeye başladı. Onun yukarısında duruyordum, kalkan ellerim başımı tuttu ki bir şekilde çift görmekten kurtulayım. Emil alarmın gürültüsüyle özellikle ilgilendi. Büyüyle arabayı

caddeden kaldırdı ve Sansbury'nin salonunun içine fırlattı. Gürültü aniden kesilirken araba alev alıp patladı ve evlerinin çatısını uçurdu.

İşte o anda caddedeki sıra sıra çatıları fark ettim. Hepsi meleklerle kaplıydı. *Sürgün meleklerle.* Her rütbeden Sürgün melek kara kanatlarını genişçe açmış, Emil'den kurtulmak için çırpınışımı seyrediyordu. Evimin kapısı açıldı. İlahi melekler batan güneşin altın ışıltısında kanatlarını açarak bahçeye akın etti. Xavier benim çekildiğim pencereden dışarıya atıldı. Sürgün melekler uçuşa geçerek onlara cesede üşüşen akbabalar gibi saldırdı. İlahi Güçler kargaşaya dalmakta gecikmedi. Serafim liderlerini korumak için Sürgünleri kesip biçti.

Kalbim göğsümden dışarı fırlayacakmış gibi hissettim. Elimi kaldırarak Xavier'a en yakın olan Sürgünlere yakıcı, beyaz bir ışık hüzmesi gönderdim. Xavier'ın sırtındaki Başmeleğin beyaz tüylerinden turuncu alevler ve duman çıktı. Eti erirken ıstırapla bağırdı. Büyülü ışığım Xavier'ı ikiye bölmeye hazırlanan baltalı bir Sürgün Gücü lazer gibi ortadan ikiye ayırdı.

Emil görünmez bir kamçı savurup diğer tarafıma da kahredici bir kanca daha saplayınca dikkatim dağıldı. Acıyla bağırdım, dişlerimi gıcırdatıp bir kez daha şerir piçe odaklandım. Elimle görünmez enerjisini tutup kendimden dışarı itmeye çalıştım başarısızca.

Ben acıyla kıvranırken, Emil sanki benim için endişeleniyormuş gibi davrandı. "Bak neler yaptırdın bana. Ortalığı kargaşaya verdik ama ben sadece seninle yeniden birleşmek istemiştim. Seni özledim Simone," dedi ağzından kırmızı tükürükler saçarak. "Senin canını yakmayı özledim. Benden kaçmamalıydın. Gelip seni bulmaktan ne kadar nefret ettiğimi bilirsin."

"Rahatını mı kaçırıyor?" dedim acıyla soluksuz kalarak. Bakışlarımın onu öldüreceğini umuyordum. "Peki bu nasıl?" diyerek hırladım. Kendime enerji çekip hepsini elimden çıkacak bir ışık patlaması haline getirdim. Bununla onu kızartma niyetindeydim ama sadece avucunu kaldırarak büyümün kavurucu

ateşini Martindale'in iki katlı müstakil evine yönlendirdi. Eve vuran ateş alüminyum kenarlı, eriyen bir delik bıraktı.

"Simone, sen biraz önce beni öldürmeye mi kalkıştın?" Emil sırıttı. "Üstelik beni gördüğüne mutlu olduğunu düşünüyordum."

"Hastasın sen."

"İznim olmadan nefes bile alamadığın zamanları anımsıyorum."

"Hoşuna giderdi."

"Sen hoşuma giderdin."

Başımı eğip kanatlarımı daha hızlı çarptım ama artık gücüne direnmiyordum, beni kendisine çeken büyülü kuvveti kullandım. Bacaklarımı beline dolayıp kolumu öne savurdum. Göğsüne yumruğumla bir delik açıp hâlâ atmakta olan kalbini çıkarırken yüzüme kan sıçradı. "Peki o zaman, şimdi ne kadar hoşuna gidiyorum?" diye sordum ağzı şokla açılırken. Şeytani, kısık gözleri benim gözlerimle buluştu ve vücudu gevşedi. Bacaklarımı açtım ve vücudunun aşağıdaki caddeye düşmesine izin verdim. Hasta edici bir güm sesiyle çarptı.

Hızla nefes alıp verirken karnımdaki sızlayan acı hafifledi. Kanatlarımın çırpışı beni havada tutuyordu. Çılgınca aşağıdaki caddeyi inceledim. Bay Kendrick, yıllık mahalle partilerinden tanıdığım emekli postacı, verandasında durmuş, yüzünde dehşetle bana bakıyordu.

Ellerimi kaldırdım ve yumruğumda artık hafifçe atan kalbi göstermiş oldum istemeden. Kan bileğimden ve dirseğimden akarken onun içini rahatlatmayı denedim. "Her şey yolunda Bay Kendrick." Taş kesilmiş halde bir an için bana baktı. Altına kaçırınca pantolonun önü karardı. "Canınızı yakmayacağım," dedim. Ancak bu onu daha çok korkuttu. Arkaya doğru atılınca evini çevreleyen çitlere çarptı, sonra kapısına döndü. Siyah kulpu sarsıp elini sopa gibi salladı. Kapıyı açmayı başarınca arkaya doğru gerileyip kapıyı *pat* diye kapattı.

Uyuşmuş halde, caddede yatan Emil'in vücuduna baktım. Ölü

kalbini bırakırken yaşadığına dair bir iz aradım ama hareketsizdi. Bin tane farklı his beni ele geçirdi; en baskınları ölmüş olması umudu ve ölmediği korkusuydu. Dört bir yanımda devam eden melek savaşı sokağa taşınmıştı. Yüzlercesi birbirini parçalara ayırıyor, yok etme arzusuyla karı kırmızıya boyuyorlardı.

Asfalta inmek için kanatlarımın çırpışını azalttım, Emil'in bedeninden epey uzakta kalmıştım. Omzumun üstünden bakarak Xavier'ı aradım. Çıplak elleriyle bir Serafimi parçalıyordu. Diğer İlahi melekler de düşmanlarına kıyamet yağdırıyordu. Xavier'a yardım etmek için hareket ettim ama Emil'in cesedi değişmeye başlayınca tereddüt ettim. Gri, askeri trençkotu, kısa deri cekete dönüştü. Emil'in yüz hatları da değişmişti. Kızıl-sarı saçları siyaha dönüştü, ten rengi koyulaştı ve ufak, düz burnu büyüyerek karga burnuna dönüştü. Çenesinden siyah kıllar çıktı, dudakları genişledi ve mükemmel simetrisini kaybetti.

Kanlı elim kalkarak ağzımı kapatırken ona doğru atıldım. Yanma çömelip soğuk, ölü elini tuttum ve Owen Matthews'un yüzüne baktım. Bana eşlik ettiği Delt daveti bir ömür öncesine aitmiş gibi geldi. Korkulu gözyaşları döktüm. Boğazı, Emil'i bıçakladığım yerden yırtılmıştı.

Bay Kendrick'in kapısı açılınca Emil, ellerini gri trençkotunun ceplerine sokmuş halde çıktı. Dudaklarında ukala bir gülümsemeyle ve çalımlı bir yürüyüşle bana doğru geldi. Melekler atılıp birbirlerini kesip biçerken etrafında kıyamet kopuyordu. İlahi Güç meleğinin benekli tüyleri, karın üzerinde mücadele verdiği Sürgün bir Başmeleğin yumruğuyla yolunuyordu. Emil herkesi göz ardı ederek çarpışan figürlerin etrafından yürüdü, sonra da yanımda durdu. Onunla yüzleşmek için ayağa kalktım.

Owen'a doğru başıyla onaylayan Emil, "Erkek arkadaşın. Onu öldürdün," diye yorumda bulundu.

"Owen asla erkek arkadaşım olmadı! Sıradan bir tanışma randevusuydu!" Emil'in söylediğinin doğru olduğunu fark edince dişlerimi gıcırdattım. Onu öldürmüştüm. Çıplak ellerimle Owen'm kalbini göğsünden sökmüştüm. Derin bir nefes

alınca Emil'in üzerindeki sidik kokusunu aldım. Olan biteni anlamıştım. "Onu ele geçirdin!" diye suçladım Emil'i. "Bir şekilde Bay Kendrick'in vücudundasın. Bir illüzyon bu."

Bıkkınlıkla gülümsedi. "Beni içeri almak için öyle istekliler ki Simone. Hepsi zayıf," dedi rahatça omuz silkip Owen'm cesedine bakarak. "Beni içeri alması için erkek arkadaşma tek vaat etmem gereken onu incitmemekti. Bu kadar basitti. İnsanlar bizimle işbirliği yapmaya çok gönüllüler." O anda bana baktı. "Nadiren hayır diyorlar."

"Hayır derlerse onları öldürüyorsun."

Başını iki yana salladı. "Doğru değil. Eğer hayır derlerse, o zaman cennetin kanunları onları koruyor. Lille'de yaşadıkların gibi değil. Savaş sırasmda yeniden buluştuğumuzda, eğer bana başkaldırsaydın yengen gibi seni öldürürdüm. O ömürde ikimiz de insandık. Artık izin vermezlerse insanlara dokunamam." Başını sinsi sinsi bana doğru eğdi. "Korku en iyi silahtır. Görüyor musun? İnsanlar önce ele geçirilmeyi kabul etmeli ama onları ikna etmek o kadar da zor değil. Çoğu kimse korkudan her şeyi yapmaya, her şeyi kabul etmeye hazır. Kendilerini kurtarmak için birine zarar vermeye. İroni, onları asıl lanetleyenin bu olması."

Aklımda çarklar döndü. "Freddie, yani Alfred, bir ölüm meleğiydi ve *insan* olan dayımı öldürdü!"

"Öldürdü mü?" diye sordu gülümseyerek. "Ben öyle duymadım ama. Başka bir insanı, kendisi izlerken dayım öldürmeye ikna etmiş. Diğer türlü hem Sheol'a hem de cennete hareketleri için bedel ödemesi gerekirdi. Bundan sonra yaşamasına asla izin vermezlerdi. Açık açık insanları öldüremeyiz. İşler öyle yürümüyor. Bu bir ruh oyunu Simone. Sheol, cennete teste tabi tutulmamış bir ruh vermekten hoşlanmıyor, özellikle de birkaç ömürdür peşinde olduğumuz birini. Doğru şartlar altında, daym bizim olabilirdi."

"Asla sizin olmazdı!" diye karşılık verdim ağzımda acı bir tatla.

"Herkesin bir bedeli vardır Simone. Herkesin. Daym da dahil. Daha da ötesi, o senin bedelin olabilirdi, katılmıyor musun?" Emil beni inceledi. "Seni tanıyorum. Onu kurtarmak için her şeyi yapardın... *her şeyi.*"

Söyledikleri beni korkuttu, çünkü yanılmıyordu ama haklı da değildi. "Seni öldüreceğim," diye söz verdim ona.

Emil keyifle kahkaha attı. "Nasıl yapacaksın? Benden çok daha güçsüzsün, hep öyle oldun ve hâlâ öyle safsm ki. Çelik iradene hayranım doğrusu. Seninle geçirdiğim her ömürde beni eğlendirmeyi başarıyorsun."

Gözlerim şaşkınlıkla fal taşı gibi açıldı.

"Ne o..." Sevinçle gülümsedi. "Daha önce birlikte olduğumuzu bilmiyor muydun? Sen bizi hatırlamıyorsun, değil mi? Beni hatırlamıyorsun!"

"Lille'de..."

Kahkahaları yüzünden çenemi kapattım. "Off, gerçekten de üstünlük bende, değil mi? Sheol her şeyi masa başında senden almış olmalı! Her şeyi! Demek... Lille'den önceki hiçbir şeyi hatırlamıyorsun?" diye sordu bana. Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırmak isteyince elinden kaçtım ve bir adım atarak ondan uzaklaştım. "Sahiden buraya kör gelmişsin!"

"Seni, bedeli ne olursa olsun yok edilmen gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyorum."

"Bedeli ne olursa olsun? Bundan emin misin? Son ömrümüzde bunu yapamadın ve o zamanlar sadece insandım. Şimdiyse bir tanrıyım."

"Sen bir korkaksın. İnsanların arkasına saklanıyorsun," diye saydırdım.

Milisaniye içinde bir soluk uzağıma gelip elini boynuma dolamıştı. Beni göz seviyesine kaldırdığında ayaklarım deli gibi tekme savuruyordu. "Ne olduğumdan haberin yok. Sevdiğin her şeyi öldüreceğim Simone ve elini kolunu bağlayıp sana izleteceğim. Sonra da seni geriye hiçbir şey kalmayana dek yok edeceğim. Sadece ben olacağım."

Ona uzanarak elimi yüzüne götürdüm, toplayabildiğim tüm enerjiyi yoğun bir darbede toplayıp dışarı saldım. Bay Kendrick'in vücudu canlı bir el bombasıymışım gibi patlayarak uzaklaştı. Emil'in özü insan kabuğundan ayrılarak kara, dumanlı bir buluta dönüştü. Bay Kendrick, caddenin buzlu asfaltına düşüp kar yığınına çarpana kadar kaydı.

Emil olan kara bulut toplanıp devasa, gölgeli, keskin ve sivri uçları olan, başımın üzerine uzanan karanlık bir melek biçimi halini aldı. İskelet ağzı genişledi ve yüz bin ses avaz avaz bağırıyormuş gibi korkunç bir çığlık attı. İrkildim ve saçım yüzümden geriye savruldu. Uzun, pençeye benzeyen parmakları havada bir kesik açtı ve onu yırttı. Açılarak ateş şehrinin gece göğündeki turuncu parıltısını ortaya çıkardı. Can yakacak kadar zarif, gotik binalar karanlıktan yükselerek çıkıyordu. Gargoyle benzeri yaratıklar, gömülmüş caddelerde ve kadim metropoliste bükülerek akan gece yarısı nehrinin üzerinde toplaşıp sıkışarak uzun, albino kanatlarla havada devriye geziyordu.

Bir an için manzara beni esir aldı. Aynı anda hem iğrenç biçimde hoş hem de ezecek kadar korkutucuydu. İzleyicilerin de farkındaydım. Sanki bin tane göz bana doğru dönmüş, beni avlıyordu. Sakatatın ekşi kokusu burnuma saldırırken kalbim, bundan ve beni izleyen gözlerden nafile bir çabayla kaçmam için sıkıştı. Emil'in özünden kurtulmak için gerildim, çünkü bu Freddie'nin bizi öldürmeye çalıştığı 7-Eleven'daki geceden bile beterdi. Bu, Sheol'du.

Görünmez bir kuvvet beni ağza doğru çekti. Xavier, Emil'le arama girerek kollarını belime doladı ve kırmızı kanatlarını kocaman açarak beni kötülükten korudu. Xavier elindeki pusulayı açtı. Çevre şeklini kaybederek karmakarışık biçim ve renkler alırken, portalın yanardöner parıltısına dönerek giriş yaptım.

BÖLÜM 9

doğru yol

-Reed-

Bağlı kanatlarımı, arkamdaki nemli kumtaşı duvara yasladım ve kayaları yalayan suyun sesini dinledim. Hücreyi incelememe gerek yoktu, kafesimin her santimini ezbere biliyordum. St. Lawrence Körfezi'ndeki Dominion şatosunda beni geçen sefer tuttukları hücreye benziyordu. Yine de gözlerim harçla birleştirilmiş taşları inceledi, çelikten daha güçlü metal katmanlarıyla güçlendirilmişlerdi. Buna triktofit deniyordu. Yeryüzünün derinliklerindeki, insanların kazamayacağı kadar dipte olan magmadan çıkarılan bir madendi. Sert kapı da ondan yapılmıştı.

Çıplak ayaklarım taş zeminde donacaktı neredeyse. Uyuşukluğu göz ardı edip yerimi hesaplamaya çalıştım. Güçlerin Evie'yi mahkemede yargıladıkları arenanın altında bir yerde olmalıydım. Bu düşünceyle öfke içimi ısıttı, sonra titredim. Geçen sefer mevsim yazdı. Kış yepyeni zorluklarla geliyordu. Soğuk hava yüzünden kaslarım kasılmaya başlamıştı. Bağlı bileklerimi göğsüme çekip dizlerimi toparladım. Gözlerimi kapattım ve aklım, geçen sefer bu taş hapishanede kaldığımda hafızama kazıdığım her koridordan geçti. Karmakarışık haritayı yapıcı bir şeyle uğraşmak için inceledim; kelebeklerin gidişiyle ilişkili acıyı bastırmak için, Evie'ye yakınlığımı kaybedişimle ilişkili...

Yüzlerce yıldır duygunun gölgesinde yaşama becerisi ve

kontrolü bugün içimde, Tau silistreyi üflediğinde yerle bir oldu. Sonsuza dek Xavier'ı hayatımızdan çıkarmanın eşiğindeyken bir anda her şey değişti. Evie'nin solgun ve neredeyse cansız olarak yere düştüğünü görmek, hayatımdan ışığın kesilmesi gibiydi. Xavier'ı da aynı şekilde etkilemişti. O anda ikimizin de gücü kesilmişti. Artık ona ne kadar ihtiyacım olduğu açıktı; benim havamdı o. Beni hayatta tutuyordu. O olmadan boğulurdum.

Nefesimi vererek öfkemi sınıflandırmaya çalıştım. Tau'yu öldürmekte başarısız oldum. İşim bitmeden önce Cole ve Xavier beni ondan çekip aldı. Sadece boğazını kesmeyi başarmıştım, yeterince derine inememiştim. Hayatta kalacaktı. İyileşecekti.

Tau silistreyi üfledikten dakikalar sonra ona saldırdım ve Dominion Güç sürüsü Serafime yardım etmek için üşüştü. Başımın üzerine siyah bir çuval fırlatıldı. Kanatlarım, el ve ayaklarımla birlikte bağlandı. Evie'ye ulaşmak için onlarla savaşmayı denedim ama üstün geldiler ve bir yere sürüklendim.

Neredeyse bayılana dek dövülüp bir arabanın bagajına fırlatıldıktan sonra gaza bastıklarında hâlâ yaşıyordu. Acıya rağmen kelebeklerin çekimini hissetmiştim. Hayatta olduğundan emindim. Sakinliğe tutunabilmemin tek nedeni buydu. Beni ona bağlayan görünmez ipi sımsıkı kavrıyordum. *Onu bırakmayacağım, bu dünyadaki hiçbir şey için.*

Hücremin köşesinde yumuşak, altın bir parıltı belirerek karanlığı dağıttı. Russell şekline bürünerek duvarın içinden başıyla baktı. Beni gördüğünde, Russell'ın aydınlık kopyası soğuk taşın içinden geçti. Önce bacağı ve akabinde koluyla omzu, sonra da uzun vücudunun geri kalanı. Tamamen çıkınca duvarlara şöyle bir baktı, sonra gözleri yerde çömelen bana döndü. Umutsuzluğumu saklamaya çalışmadım. Bu onu gerdi ve kopyası elini saçının içinden geçirip strese verdiği normal tepkiyi taklit etti.

"Kapı dışarı mı edildin?" diye sordu ağır, güneyli gülümsemesiyle Russell. Kopyasının gözlerinde büyüyen endişeyi saklamaya çalıştı.

"Daha çok kapı içeri," diye yanıt verdim.

"Yine elini kolunu sallayarak arabaların arasından mı geçtin? Sana yeşil yanana dek beklemeni..."

"Tau'yu öldürmeye çalıştım."

Russell'ın neşeli gülümsemesi bir anda kopyasının yüzünden silindi. "O zaman neden ölü değilsin?"

"Evie'ye karşı kullanılmak üzere canlı kalmalıyım."

"Neredesin? Gelip seni alırız."

"Dominion, şato ama buraya gelemezsin Russell."

"Hı?" diye sordu neşesizce. "Kızıl nerede? O da mı burada?"

Karnım istemsizce kasıldı. İlk önce ona bir kopya göndermiş olmalıydı. Bana sorması, yerini bulmakta başarısız olduğu anlamına geliyordu. "Hayır, burada değil. Onu hissedemiyorum. Onu bulamadın mı?"

"Bulamadım," Kopyanın kaşları hayretle çatıldı. "Bağlantı yok. Ona bir sürü kopya göndermeyi denedim ama hiçbiri hareket etmedi. Sanki bulunacak bir yerde değil. Üstelik onu hissetmiyorum da. Onu en son ne zaman gördün?"

"Xavier'ın yanında. Onu son kez büyüdüğü evde, bilinçsiz halde gördüm."

"Xavier'a karşı mı kaybettin? Sorunun ne senin? Onu paramparça etmeliydin!" Russell'ın elçisi yoğun duygularla parıldadı, sanki kopyasına enerji veriyordu bu.

"Ellerinde bir şey var Russell."

"Ne? Ellerinde ne var?" Kopyası bana yaklaşarak önümde çömeldi ki gözlerimin içine bakabilsin.

"Sana söyleyeceklerim kimseye anlatılmayacak. Ne Zephyr'e ne Anya'ya ne de başka birine. Anladın mı?"

"Hayır," diye yanıt verip kaşlarını çattı. "Neden bahsediyorsun sen? Biz bir takımız. Beraber çalışı..."

"Bunda değil! Çok tehlikeli olduğu için öğrenmemeliler. Sana söylememin tek nedeni, seni de ilgilendirdiğini düşünmem."

"Pekâlâ! Beni korkutmaya başladın! Nedir?" diye sordu Russell.

"Sheol'a giden bir anahtarları var. Cehenneme bir geçit açıyor."

"Haydaaa... Ne için? Neden buna ihtiyaçları var?" diye sordu ciddi bir ifadeyle.

Russell'ın sorularını göz ardı ettim. "Evie onu kullandı."

"NE? Orada, CEHENNEMDE mi peki?"

"Şişşh." Russell'ın omzunun üstünden kapıya baktıktan sonra gözlerimi tekrar ona çevirdim. "Evie anahtarı Tau'dan aldı ve onu Sheol'un kapısını açmak için kullandı. Sheol Evie'yi içine çekmeye çalıştı ama Tau, Evie içine çekilmeden önce kapıyı kapattı."

"Neden en başta kapıyı açtı ki?"

Başımı iki yana salladım. "Ne yaptığını bildiğini sanmıyorum."

Russell hırladı. "Açtıktan sonra ne oldu?"

"Tau anahtarı ondan alıp kapıyı kapattı ama bunu yaparken neredeyse Evie'yi yok etti."

"Onu neredeyse yok etti ne demek?"

"Onun için bir ölüm düğmesi gibi iş gördü Russell. Evie'yi tamamen ele geçiren bir silah gibi davrandı."

"Nasıl görünüyor peki anahtar?"

"Silistre gibi görünüyor, deniz kuvvetlerinin..."

Russell elini kaldırdı. "Ne olduğunu biliyorum. Denizde tayfalara emir vermek için öttürülür. Farklı ton sıralamaları farklı anlamlara gelir; çapayı at ya da yemek vakti gibi. Daha önce yaşadım ben. Bu ilk ömrüm değil, unuttun mu?"

"Tau'dakinin başka bir amacı var. Tiz seslerden biri türünüzü, yarı melekleri etkisiz bırakıyor. Adeta sizin kulaklarınıza has bir düdük. Frekans canınızı yakıyor, belki de Tau'nun kullandığı özel ton yakıyordur. Gözlerinden, kulaklarından, ağzından, gözeneklerinden kanlar aktı Russell..."

"Neden bunu yaptı ki? Babası onun."

"Bilmiyorum ama yaptı. Bunun için onu öldürmeye çalıştım ama başarısız oldum."

"Ki bu da yeni durumunu açıklıyor," dedi neşesizce. "Eşek sudan gelinceye dek dövmüşler seni," dedi hâlâ iyileşmekte olan

morlukları işaret ederek. "Seni çıkarmak için bir plan yapmamız gerek."

"Olmaz," dedim net bir yanıtla.

Russell uzun uzun iç çekti. "Olmaz da ne demek oluyor?"

"Tau'dan düdüğü aldıktan *sonra* kendim çıkarım."

"Ve hepsini tek başma mı yapacaksın?" diye sordu şüpheyle. "Yardıma ihtiyaç duyacaksın. Şu haline bir bak. Her yerin bağlanmış ve yamuk yumuk bir halde oturuyorsun. Nefesini görebiliyorum, yani donduğunu biliyorum."

"İyiyim ben."

"İyi falan değilsin! Seni almaya geliyoruz."

"Buraya gelemezsin. Dominion seni istiyor, seni kontrol etmeyi. Hain olarak gördükleri için Anya'yı tutuklayacaklar. Onu koruman gerek."

Russell'ın vicdanı beni burada bırakma fikrine isyan etti. "Anya'yı arkada bırakırım. Ölüm melekleri ona kalacak bir yer..."

Başımı iki yana salladım. "Tau o silahı sana karşı, kızından bile daha acımasız bir şekilde kullanabilir. Senin gitmeni istediğine karar verip ruhunu cennete gönderebilir. Ona göre, burada olmaman gerekiyor. Sana baktığında bunu gözlerinin içinde görüyorum; sen gemiyi kalabalıklaştıran birisin."

"Bu, Brennus'un sığınağına dalıp kızını kurtarmaya yardım etmeden önceydi. Tau onu kurtarmaya yardım edersem, bana ne istersem vereceğine dair söz verdi ve şunu isteyeceğim: Anya için dokunulmazlık."

Tepemizdeki kilitli pencerelerin pervazlarında rüzgâr uğuldadı. "O düdük olmadan buradan ayrılamam Russell. Yine Evie'ye karşı kullanmasına izin verilemez."

"Neden ellerinde böyle bir şey var ki? Onu kontrol edemeyeceklerinden mi korkuyorlardı?"

Tereddüt ettim.

Russell inanmayarak homurdandı. "Ve Tau Evie'nin üzerinde kullandı?" diye derin bir sesle sordu. "Mantıklı gelmiyor.

Kızının Brennus'un yanında olduğunu öğrendiği an, Tau'nun bakışlarını gördüm. Onun için korkuyordu, neredeyse korkudan aklının yarısını kaybetmişti. Onu asla öldürmez, bu onu yok eder. Güven bana. Ben de baba oldum, çok kez. Bunun olmasma izin vereceğine ölür."

"O zaman silah Evie için değil," diyerek çıkarım yaptım.

"Öyleyse kimin için?" diye sordu Russell. "Benim için planlamadılar. Anya'ya göre Evie beni kurtardığmda bu tüm planı değiştirdi. Bunu, gerçekleştiği andan beri az çok biliyordum zaten."

"Brennus Evie'ye türünüzün tek örneği olmadığınızı söylemiş, türünüzden başka bir erkek var."

Russell'ın kopyası ayağa kalkıp öfkeyle havayı tekmeledi ve kollarım genişçe iki yana açtı. "Artık ölü ucubenin istihbaratına mı güveniyoruz? O *vampir*, geliyorum diyen yüz arabalık bir zincirleme kaza!"

"Bağlantıları olduğunu inkâr edemeyiz. Yandaşları Sürgünlerle ilişki kuruyor. Karanlıkta olan bitenden haberdar."

"Bize yanlış bilgi beslemek onun için hiçbir şey!"

"Bize öyle ama Evie'ye değil," diyerek mantık yürüttüm. "Onu Sürgünün pençelerinden mümkün olduğunca uzak tutmak işine geliyor. Evie onun kıymetlisi, kalbi sadece Evie'ninkiyle beraber atabilir."

"Yani şu anahtar şeyi, ilahi Serafimlerin elindeki silah Evie için değil de onun Sürgün versiyonu için mi?" Başımla onayladım. Kopyası hücremde volta atmaya başladı, bazen kısa süreliğine hücre duvarının içinde kaybolup sonra yine ortaya çıkıyordu. "Şeytani melezin kim olduğunu biliyorlar mı?" Russell'm kopyası durup bana baktı.

"Hayır, yoksa Tau'nun topladığı ordu onunla savaşta olurdu. Onu dışarı çekmek için Evie'ye ihtiyaçları var. Yem olarak onu cezbedecek. Sanırım onunla bugün evde tanıştık Russell."

Russell'ın kopyası altın parıltısının bir kısmını kaybetti. "Gidip kızları Crestwood'dan çıkarmalıyım. Hemen."

"Zephyr'in elinde yeni bir yer olmalı."

"Var, gideceğimiz..."

"Bana söyleme. Nerede olduğunuzu bilmesem daha iyi. Evie'yi aramaya devam et."

"Onu bulduğumda ne yapayım?"

"O sana söyler."

Her şeye rağmen Russell'ın dudakları bir sırıtışla şekillendi. "Onu çok iyi tanıyorsun."

"Öyle," diyerek başımla onayladım.

"O zaman gideyim," dedi gönülsüz bir bakışla.

"Gitmelisin."

"Tamam o zaman."

"Russell," dedim kopyası duvara yaklaşırken.

Arkasını döndü. "Evet?"

"İyi düğüm açar mısın?"

"Berbat olduğum bir konu."

"Peki ya büyüyle?"

Kaşlarını kaldırıp altdudağını dışarıya uzattı. "Onda daha iyiyim."

"Sence kanatlarımı bağlayan melek saçı düğümlerini açabilir misin?"

Kaşlarmı çattı. "Daha önce bir kopya aracılığıyla büyü yapmaya çalışmadım."

"Her şey için bir ilk vardır." Zeminden kalkıp sorunu inceleyebilmesi için ona sırtımı gösterdim.

"Seni çabucak kurtaracağım."

Her şeye rağmen gülümsedim. "Seni öldürmediğime memnunum."

Russell kahkahayla güldü. "Öyle mi? Ben de."

BÖLÜM 10

geçmiş, günümüzdür

-Russell-

Kopyamı yok edip bilincimin vücuduma dönmesine izin verdiğim an, "Gitmemiz gerek!" diyerek Zephyr'i uyardım.

Bana kütüphanedeki pofuduk koltuktan bakıyordu.

Sakin gözleri beni incelerken, "Onları buldun mu?" diye sordu.

"Reed'i buldum. Her zamanki gibi berbat halde. Dominion Güçleri onu şatoda tutuyor. Tau'yu öldürmeye çalışmış ama Reed için pek hayırlı olmamış."

"Ona zarar vermişler mi?"

"Kendi kendini dövdüğünü sanmıyorum, yani pek misafirperver davrandıklarını söyleyemeyeceğim."

"Peki ya Evie?" diye sordu gergin bir yüzle.

Başımı iki yana sallayıp hiç paniklememişim gibi davrandım. "Bilmem. Onun yanında değildi. Reed hâlâ hayatta olduğunu düşünüyor. Çetin cevizdir o, fırsat yakalayınca bizi bulacaktır. Reed bana uzak durmamı söyledi. Kendisini kurtarıp bizi bulacak."

"Onu öldürecekler," dedi kısık sesle Anya.

"Hı?" Arkamı döndüğümde Anya'nın sıkı vücudu kapıya yaslanmış haldeydi. Kendisini ittirip içeri girdi; onun zarif adımlarına bakınca düşüncelerimin akışını kaybettim. Karanlık kanatları baştan çıkarıcı, tehditkâr bir kıpırtıyla hareket ediyordu. Sanki şeytanı pek çaba harcamadan avlayabilirdi.

Yumuşak ve dolgun dudakları kıpırdadı. "Dominion. Reed'i öldürecekler. Eğer bir şekilde Tau'ya zarar verdiyse bu idam cezasıdır. Parçalanmadan önce onu kurtarmalıyız."

"Buraya gelmeyin dedi."

"Şaşırmadım." Dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "O bir Güç. Onlar kimsenin yardımına ihtiyaçları yok sanıyorlar."

"Güçlerin diğer meleklerden kurtarılmaya ihtiyacı yok," dedi Zephyr gururla kabararak.

Anya elini Zee'ye doğru kaldırdı. "Görüyorsun ya. Onu kurtarmamız lazım."

"*Biz* derken?" diye sordum yüzümü ekşiterek. "O yerin yüz kilometre yakınına bile gitmiyorsun. Şu an sen onların bir numaralı halk düşmanısın."

Sanki ona iltifat etmişim gibi gülümseyip mükemmel çenesini kaldırdı. "İyi olacağım. Xavier onların bana zarar vermesine izin vermez."

Kıskançlık ateşiyle kaşlarımı çattım. "Hayır, onların seni öldürmesine *ben* izin vermeyeceğim, çünkü bir yere gittiğin yok!"

"Onu geri almalıyız. Ölmek için doğmuş olan o değil."

"Bu da ne demek?"

"Kızın yılın sonunu görmeyecek."

Elimle yanımdaki koltuğu sıkınca bir çatırtı duyuldu. "Benim kızım sensin. Kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim."

Anya bir an için şaşkın göründü. "Evie'den bahsediyordum," dedi tedirgince.

Bana attığı bakış sadece ona duyduğum arzuyu harladı. "Geleceği bilemezsin ve Anya, benim tek kızım sensin," diye bildirdim tekrar su götürmez bir kesinlikle.

"Bir zamanlar belki ama şimdi..."

Tek kaşımı kaldırdım. "O zaman kalbinin üstündeki nedir?"

Parmakları habersizce göğsünün üzerindeki bağlanma işaretini okşadı. "Bir hata."

Kelimeleri kalbimin acıyla sıkışmasına neden oldu. Bu hissin,

arkada bıraktığım bir yaşamı özlemekten doğduğunu biliyordum, onu özlemekten... "Şimdilik benimle kalmalısın Anya. Bu pazarlığa açık değil."

"Beni hatırlamıyorsun bile."

"Bazı şeyleri hatırlamayabilirim ama yanındayken hep hissettiğim o çekirgelerin bir anlamı olmalı." Bakışlarım hayranlıkla konuşmamızı seyreden Zephyr'e kaydı. O ayağa kalkarken ben de konuşmaya başladım. "Gitmemiz gerek. Bu yer hepten ürkütücü oluyor Zee."

Kaşlarını çattı. "Ne hissediyorsun?"

"Tenim karıncalanıyor. Sanki gölgelerin arasından gizlice bizi izleyip buradaki çatlaklarda toplanıyorlar. Buraya geldi. Yatağın altında ve kafamın içine girmeye çalışıyor."

"Ne peki?"

"Daha sabah kıçlarımızı karda tekmeleyen kötülük. Geri döndü."

"O zaman nereye gittiğimizi yüksek sesle söylemeyeceğim, dinliyor olabilirler." Haklı olduğumdan emin olması huzurumu kaçırdı. "Brownie, Buns..." Normal bir sesle konuşmuştu.

Buns kaskatı bir halde zıplayarak kütüphanenin kapısından geçti, Brownie de hemen peşindeydi. İkisi de vücut ölçülerinin iki katıydı, çünkü üstlerine onlara bohem Eskimo görüntüsü veren birkaç kat kıyafet giymişlerdi.

"Buns," dedi Zephyr paylayan bir sesle, "yük almamamız gerektiğini konuşmuştuk."

Buns ona inatçı bir bakış fırlattı. "Bavul taşıyor muyum?"

"Hayır."

"O zaman sorun nedir?" Çenesini kaldırdı.

Boğazımı temizledim. Zephyr keskin bakışlarla beni bıçakladı. Başımı iki yana salladım ve demek istediğimi anlayacağım umdum.

Zee, Buns'a dönüp mırıldandı. "Rahatsız görünüyorsun."

"Gerçekten sıcakladım," diye sinirle itiraf etti, "ama başka ne yapabilirdim? Kimse bize hangi MEVSİME gittiğimizi bile söy-

lemedi. Giysilerimizi her şeye göre planlamak zorundaydım!" Parmağıyla Zephyr'i dürttü.

"Sürprizleri seversin Buns," dedi sakince gülümseyerek.

Tiksinerek havayı kokladı, sonra altın saçlı bir sumo güreşçisi gibi paytak paytak ileri yürüdü. "Güzel bir sürprizi severim," diye gönülsüzce kabul etti.

"Portal sizi çekmek için ayarlanmadı. Şekil değiştirmeniz gerekli," dedi gülümsemesini bastıran Zephyr.

"Bunu bana bir saat önce söyleyebilirdin!" Buns ellerini önüne koyarak üstündeki katman katman kıyafeti işaret etti. "Belki de şu anda kelebek olmak istemiyorum! Bu aklından hiç geçti mi?" Elleri kat kat kumaşın altında kalan beline gitti.

Brownie bir eliyle saçlarını boynundan yukarı kaldırıp diğeriyle de terli yüzünü serinletti. "Belki güveye dönüşmeyi becerebilirim ama kelebeği hedeflemek, abartmak olur."

"Birkaç saniye içinde dönüşebilmeyi becerirsen benim için tamamdır, burada fazla bile kaldık." Zephyr narince kil bir vazoyu kaldırdı. Altın ve siyah renkli şimşek desenleri kenarlarda betimlenen meleklerin üzerinden geçiyordu. Kapağını açtı. Zaman ve uzayın yoğunluğu, içinde hortum gibi dönüyordu. Süpernova olan bir yıldızı yutmak üzere olan bir kara delik gibi bizi yutmaya hazırdı.

"O portalın diğer ucunda hiçbirimiz pek güzel görünmeyeceğiz." Buns yüzünü astı.

"Artık umurumda bile değil," dedi sinirle Brownie. "Sadece gitmek istiyorum. Soluduğumuz havada boğucu bir şey var. Adeta *iki artı iki beş yapar* gibi gelmeye başladı." Ardından Brownie patlayarak parlak bakır güvelere dönüştü; portalın içinden geçebilmek için şekil değiştirmişti. Üzerindeki kıyafetler yere düşerek pamuk, keten ve kottan oluşan boş bir koza oluşturdu. Brownie, Zephyr'in açık tuttuğu vazonun içine güve halinde yağmaya başladı.

Brownie geçince Buns terlemesine rağmen titredi. "Tamamdır tatlım." Zephyr'e yarım ağızla gülümsedi. "Zaten seni en çok

çıplakken seviyorum." Buns'ın yanardöner teni altın rengi parıldamaya başlayınca Zephyr'in gözleri daha da mavi oldu. Buns gözlerini kapattı. *Puf* diye, sanki bir sihirbaz hilesi gibi, kendisini bir yığın altın rengi kanatlı kelebeğe dönüştürmüştü. Sürü toplandı ve hızla kütüphanenin havasında süzüldü. Buns'ın önceki biçimi kaybolduğunda odanın ortasma paltolar, kazaklar ve montlar yığın halinde düşmüştü.

Zephyr, "Sırada sen varsın," dedi Anya'ya gülümseyerek. Beklerken de Buns'ın kadife kelebeklerinin içeri girmesi için vazoyu tutuyordu.

Sonraki anda ruhumun içi sarsıldı. Kütüphaneyi saran pencereler içeri doğru parçalandı. Tırtıklı cam parçaları altın kelebekleri dağıtarak Ölüm meleğinin parçalarının portaldan içeri girmesine engel oldu. Sürgün melekler akın akın sığmağımızın içine emekledi. Soğuk hava içeri girerek nefesimi beyaz buhar demetlerine dönüştürdü. Güçlü, kahverengi, beyaz ve gri renkli kanatlar hain meleklerin sırtlarından dışa doğru kıvrılarak açıldı. Güçlü eller, mücevherle süslenmiş kılıflarından çelik bıçaklar çekti.

Ellerimi kaldırarak ilk düşman dalgasını yakıcı, beyaz hüzmelerle vurdum. Hain Güç meleklerinin etleri ve kemikleri yanarak toza dönüştüler. Kül bulutları havaya yükseldi ancak ikinci dalgayı durdurmamıştı bu. Kahverengi ve beyaz tüylü, akbaba kanatlı yüzlerce canavar melek, bulutun içinden geçerek ortaya çıktı.

Arkamdan gelen kara tüylü oklar havada ıslık çaldı. Ok başları başımın yanından geçerek önümdeki Sürgün Güç meleklerinin alınlarına isabet etti. Anya, yaya dört tane daha ok koyup tek bir yay darbesiyle onları ateşledi. Işık hızıyla dört tane daha ok koydu. Onları hedeflerinin gözlerine isabet ettirerek çok kısa sürede onları halletti.

"Russell!" diye bana seslendi Zephyr. "Yakala!" Kuyruklu yıldız hızıyla bana narin vazo portalı fırlattı. Vazo, havada takla atarken bir ağ gibi, bir avuç altın kelebeği yakaladı.

İçime işlemiş bir şekilde tepki verdim. Kendimi geri vitese taktım. Ayaklarım hareket ederken gözlerim, vazonun havada futbol topu gibi dönerek ilerleyişini takip ediyordu. Bakışlarımı ondan hiç ayırmadım. Vazo başının üzerinde süzülürken kanatlarımı açıp havaya sıçradım. Yumuşak yüzeyi parmaklarımın ucunda kaydı. İki kolu olan vazo bir sol elime bir sağ elime kayıyordu. Avuçlarımla tutmayı başardım. Havadaki altın kanatlı yaratıklardan mümkün olduğunca çok yakalayıp onları portala soktum. Samanyoluna benzeyen bir dönüşle kayboldular.

Gözümün ucuyla Anya'nın kitaplıklarla dolu duvarlardan birine zorla götürüldüğünü gördüm. "Zee!" diye kükredim. Bana baktı. Sırtı altın kelebeklerle örtülü halde zalimce palasını savuruyordu. Karşısındaki melekleri biçiyor, derilerini kesip meleğimizin kelebek parçalarına zarar veremesinler diye onları önünde tutuyordu. "Yakala!" diye bağırdım.

Portalı Zee'ye doğru fırlattım. Roket gibi ilerlerken yoluna çıkan birkaç kelebeği yakaladı. Zee parmaklarıyla onu yakalayana kadar bekledim, sonra ellerim Anya'nın başının arkasındaki kitap rafına savruldu. Büyü yaparak kaldırdığım kitapları, kızıma hırlayarak saldıran meleklere fırlattım. Sadece birkaçını durdurabilmişti. Gümüş-gri kanatları olan geniş bir Güç, aralarından sıyrılmayı başardı. O yaklaşırken Anya yayını bıraktı, çünkü okları bitmişti. Kemik kabzalı bıçağını baldırındaki kılıfından çekip elinde sımsıkı tuttu. Uzun melek, gümüş kılıcını onu ikiye ayırma niyetiyle savurdu. Anya eğilerek kıl payı kurtuldu. Onun için duyduğum korku karnımı ikiye ayıran çelik bir bıçaktı.

Saf bir duygu içimden ateş halinde patlak verdi. Göğsümden çıkan birkaç turuncu hortum hızla dönerek ileriye doğru dans etti. Kızgın ve öfkeli olan ilk ateş topu gümüş kanatlı Gücü Anya'ya bir atak yaparken yakaladı. Ateş çarptığında vücudu yandı ve alevler, dökülen kül halini alana dek onu yedi.

Anya'yı saran diğer Sürgün melekler de aynı kadere yakalandı. Öfkemi Anya'yı, Zee'yi ve beni koruyan görünmez bir güç alanı yaratmak için kullanıp Sürgünleri geri püskürttüm. Melek-

ler odadan dışarıya fırlatılmıştı. Kırık pencere pervazlarını büyüyle mühürledim. Zephyr kılıcını indirdi. Sırtında duran altın kelebeklerin geri kalanını alıp hâlâ tuttuğu portalın içine bıraktı. "Teşekkür ederim Russell," dedi son kelebek de portalın içinde kaybolunca. "Anya, sıra sende." Portalı, gitmesi için işaret vererek Anya'ya doğru eğdi.

Hava incelerek ölüyor gibi geldi. Enerji benden öyle hızla koparıldı ki gözlerim karardı. Gözlerimi kapatıp dişlerimi gıcırdatarak zihnimi temizlemeye çalıştım. Göz kapaklarımı kaldırdığımda ne bu ne de başka bir hayatta bir daha asla görmeyeceğimi umduğum felaketin gözlerinin içine baktım. Bakışlarını hatırlıyordum. Eskiden karadan da karaydılar ama artık masmaviydiler. Saçları da artık gece yarısı karası değildi; pas renkli tonların olduğu, onu genç ve canlı gösteren açık bir sarıydı ama onu tanıdım. Onu o kadar çok ömürde görmüştüm ki şimdi tanımamam imkânsızdı.

İrkilirken karnım kasıldı. "Djet!" Gözlerimi iki çizgi haline gelene dek kıstım. "Seni. Asil. Sayko. Ne haltlar çe..." Tüm vücudum öne doğru çekilince ayaklarım zeminde sürüldü ve tüm şeytani ucubeleri dışarıda tutmak için yarattığım engele çarptım. "Piç!" diye inledim elimi kanlı burnuma götürürken.

Djet gülümsedi. "Beni hatırlıyorsun. Söyle bana, Zahra nerede?"

Burnumu ovaladım. "Biraz farklı görünüyorsun ama seni hatırlıyorum. Gözlerin şimdi mavi olabilir ama hâlâ tembel tembel bakıyorsun," dedim kasvetli bir şekilde. Yeni biçimini süzdüm. Artık meleksi parıltısı vardı, bu daha önce hiç olmamıştı.

"Gözlerimi mi hatırlıyorsun?"

"Onları nasıl unutabilirim? Beni canlı canlı yakarken bir an için bile onları üzerimden ayırmadın. Hâlâ bu yüzden kızgınım!"

"Zahra'yı benden çaldın Iah," diye karşılık verdi Djet, aramızdaki engelin birkaç santim yakınına gelirken. "O zamanlar benim her şeyimdi."

"O kız kardeşindi, seni hasta pislik!"

"O hayatta üvey kardeşimdi ve mükemmeldi." Eliyle önün-

deki engeli sınadı. Enerji ondan uzağa büküldü ve aramızdaki havanın çatırdadığını hissetim, ancak onu geride tuttu.

"Bu kim?" diyerek yanıt istedi Zephyr. Narin portalı kanepenin yanındaki ufak sehpanın üzerine bıraktı.

Omzumun üstünden Zee'ye açıkladım. "Bizi eğitirken Evie'nin seni bıçağıyla kestiğini hatırlıyor musun? Hani sana bir zamanlar ona hançerle dövüşmeyi öğreten Mısırlı bir firavunun metresi olduğunu söylemiştim?" diye sordum ona.

"Evet," diye hırlayarak yanıt verdi Zephyr.

"İşte, ensest sevici, asil baş belam, Evie'yle beraber olmaya çalıştığımız için bizi avlayıp öldüren Djet'le tanış."

Djet'in ışıl ışıl parlayan fildişi teni, paçavralara sarılmış halde, taş bir tabutta çürüyen kralınkiyle alakasızdı. Bir lahitte gömülü olmasını tercih ederdim. "Bir sürü adım oldu," dedi Djet rahatça.

"Öyle. Muhtemelen çoğunu biliyorum, değil mi?"

"Benim de seninkileri bildiğim gibi *Nicolas*. Serafim, Simone'u nereye sakladı?"

Gerildim. "Onu Simone olarak nasıl tanıyorsun?" diye sorarken hırlamıştım. "Son ömrümüzde olduğunu hatırlamıyorum."

"Onu kimin öldürdüğünü sanıyordun? Nasıl yaptığımı öğrenmek ister misin?" diyerek beni kışkırttı. Boynuna bağladığı kaşkolü kavrayıp onu boğmak istedim.

"Senin çirkin kafanı koparacağım!" Aklımı kaybedip ona ulaşmak için kendi büyümü tırmaladım ama Zephyr kollarını arkamdan belime dolayarak beni engelden uzaklaştırdı. "Ona yine dokunursan kendini ölmüş bil!" diye bağırdım Djet'e.

"Onu kurtarmanın yolu yok Iah. Zahra ya da Simone'ken yapamadın. Başka ad söylememe gerek var mı?" dedi kibirli bir gülümsemeyle.

"Artık ismim Russell, Iah değil ve çoğu ömrümüzde senin kıçını tekmeledim. Kadın olduğum zamanlarda bile! Seni tanımadığımı mı sanıyorsun? Hepsini hatırlamadığımı mı sanıyorsun?" Gülümsedim. Söylediklerim oyundaki elini bozmuş gibi göründü. *Hiçbir şey hatırlamadığımı mı sanıyordu ki?*

"Şansın yaver gitti," dedi ama gülümsemesi silinmişti. "Ancak güzel bahtının sonuna geldin. Simone bir anlaşma yaptı. Hiçbir şey şansa bırakılmadı. Artık benim merhametimde... ve acı çekecek." Boynunda bir damar attı ve ev, adeta yumruğunda sıkılıyormuş gibi gıcırdadı.

Havadaki boğucu değişimi göz ardı ettim. "Senin hakkında en iyi ne hatırlıyorum biliyor musun Djet? Kendinden emin bir palavracı olduğunu."

"Gerçek daha yıkıcıyken neden yalana başvurayım? Sen neden buradasın? Olmaman gerekiyordu. Anlaşmada yoktu bu."

"Gitmeye hazır değildim." Sırtımda bir soğukluk hissetsem de sözleri beni etkilemiyormuş gibi davranarak omuz silktim.

"Kalmaya karar verdiğin için memnun oldum. Seni anlaşmamızın bir parçası yapmamıştı. Oyunumuza kendini eklemen çok nazikçe olmuş. Ruhun hayatta kalmayı başaramayacak," diyerek söz verdi.

"Zarafetten yoksun sen Djet. Artık anlıyorum bunu. *Nihayet* mantıklı geliyor. Senin için döndü değil mi? Varlığını sonlandırmak için. Buna her şeyimle bahse girerim. Senden hepten, tamamen kurtulmamızı istiyor."

"O burada, çünkü ben burada olmasını istedim, başka bir neden yok!" Zehir saçarak tükürdü, sükûnetini kaybetmişti. "Asla benden kurtulamayacak."

"Öyle mi? Ona ulaşmak için önce beni geçmek zorundasın."

"Peki ya ilk önce onu geçsem?" diye sordu dikkatini Anya'ya çevirerek. Yarattığım engel içeriye, bize doğru büküldü ve güç akımı yüzünden gözle görülür biçimde parıldadı. Djet ona işaret parmağıyla vurdu: *BAM, BAM, BAM.* Sağır eden ses raflardaki kitapları titretti ve bibloların yere düşerek kırılmasına neden oldu. Gürültüyü engellemek için kulaklarımı kapattım.

Djet büyümün içinden yürüyerek geçerken kalbim boğazımda atıyordu. Kaslı Güç ordusu da onun peşinden içeri girdi. Hepsi de şeytanın elinden yabayı kapabilecekmiş gibi görünüyordu. Zephyr Djet'e doğru ilerledi ama durdu, çünkü Anya'nın nefesi

kesildi. Bir kancayla çekiliyormuşçasına zeminde sürüklendi. Sürgünler Zee ile benim üzerime aynı anda atıldı. Anya İran halısının kara desenleri üzerinde ilerliyordu. Kara kanatlarını var gücüyle çırparak sürüklenişini durdurmaya çalıştı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa bu canını çok yakıyordu.

İçimde öfke alevlendi. Bir kükreyiş boğazıma yerleşti. Dikenli bir tel yarattım, onu kamçı gibi kullanarak Djet'e savurdum. Habis korumaları önüne geçince metal teller etraflarına yılan gibi dolandı ve kurtulmaya çalışan Sürgün meleklerin etlerini parçaladı.

Anya'ya doğru atılarak parmaklarımla onu tutmaya, Djet'in kollarına çekilmesini durdurmaya çalıştım. Djet elini benim yönüme uzatarak bir büyü gönderdi. İran halısına adım attığım an, sanki suya girmişim gibi battım. Halı beni bütün olarak yuttu ama düğümlü ipliklerin arasından yukarı doğru yüzdüm. Kollarımla çırpındım ve başım yünün yüzeyine çıktı. Kırmızı ve siyah iplikler açılarak kollarıma ve vücuduma makara gibi dolandı.

Kükreyerek kendimi zorladım ve dışarı enerji fırlatıp kurtuldum. Hızla soluyarak ayağa kalktım. Djet'in kollarını koparıp kendisine yedirmeye hazırdım. Karnım fokur fokur kaynarken ona saldırmaya çalıştım ama ayaklarımın zemine gömüldüğünü gördüm.

"Nasıl da güzel bir yüz," diye mırıldadı Djet, Anya'nın yanağını parmaklarıyla okşarken. Kurtulmaya çalışan Anya'nın yüzünden nefret okunuyordu.

Sürgün melekler etrafımızı çepeçevre sardı. Zephyr kılıcıyla ilk dalgayı hemen kesip biçti. Duvarlar ve tavan kana boyanmıştı. Ayağımı zeminden çektim ve baldırlarımdaki kılıflardan çıkardığım bıçaklarla çeteyi kesmeye başladım ama muhtemelen başa çıkabileceğimizden daha fazla melek vardı. Zephyr'e baktım, derisinde bin tane farklı kesik açılmıştı. Arabanın ön camından fırlatılmış birine benziyordu. Ben de muhtemelen onun gibi görünüyordum. Kollarım, yüzüm ve vücudum işkence etme niyetinde olan kılıç ve hançerlerden kesik ardına kesik yiyorlardı. Bizi

yavaşça, bilerek ve etki yaratarak öldürüyorlardı. Kendime enerji çekmeye çalıştım ama kayboldu, nefes almak için cebelleşirken kayıp gitti. Karnıma aldığım derin bir bıçak yarasıyla dizlerimin üzerine devrilince kılıcım parmaklarımın arasından düştü.

Şeytani meleklerden biri başımın arkasmdaki kanlı saçları kavrayarak hançerini boğazıma bastırdı. Zephyr de yanımda benzer haldeydi. Bütünüyle Sürgünlerin ve sinsi Djet'in merhametindeydik. Gözlerim, kollarının arasmda tuttuğu Anya'nın boğazına bir hançer bastıran Djet'in gözlerine bakmaya zorlanıyordu.

"Bunu daha önce de yaşamıştık, değil mi Iah? Ve hep ruh eşin yüzünden olmuştu. O küçük sürtükten yorulmadın mı hâlâ? Nerede o? Neden yanında değil, neden onu her zamanki gibi korumuyorsun? Ondan kurtulmama yardım et. Bana yerini söyle. Yanındaki Serafim kim?"

"Ona tek kelime bile söyleme Russell," diye hırladı Anya.

"Eğer bana söylerse seni hızlı öldürürüm. Diğer türlü, seni buradaki meleklere veririm ve ölürsün... yavaşça... ama senden başka herkes ölür Iah. Seni onun önünde öldürmek istiyorum. İzlemesini istiyorum."

Çaresizlik yüzünden boğazım daraldı, aynı uzun yıllar önce Evie, Zahra'yken onu öldürdüğünde olduğu gibi. Bu sefer Anya'm ölecekti, meleğim ölecekti ve dönüşü yoktu. Bir daha geri gelmeyecekti.

"Ben bil..." diye başladım söze ama burnuma tatlı, boğucu koku...

Arkamdaki kütüphanenin kapıları savrularak açıldı. "Aaaa, bu da nedir?" diye sordu Brennus'un yumuşak sesi. "*Aingeal*'lar görüyorum Finn."

"Öyle," diyerek onayladı Finn.

Brennus kaba bir ses çıkardı. "Ve diğeri."

"Brennus," diyerek tısladım.

Görüş alanıma doğru yürüyerek girerken, "Neden hoş, kara kanatlı *aingeal*'ı almalarına izin verdin?" diye hoşbeş ederek

sordu bana. Beni boğazımdan kavrayan Güç meleğine baktı. Sonra bakışları Djet ve Anya'ya gitti. "Selam hoş *aingeal*," dedi Anya'ya, "seni özlemişim." Elleriyle keskin hançeri boynuna bastıran Djet'in elini tutan Anya'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Brennus'un gözleri yine Zephyr'e döndü. "Ve Genevieve'in *aingeal* hocası! Zephyr'di, değil mi?" diye sordu. Zephyr ona yanıt vermedi, sadece boş bir yüz ifadesiyle Brennus'a gözlerini dikti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye Brennus'a hırladım.

Önüme geçerek göz seviyeme kadar eğildi ve beni inceledi. Bembeyaz gömleğinin açık yakasının ardındaki kara kanatlarını görmek şok ediciydi. Pahalı ayakkabılarıyla terziden çıkma siyah kumaş pantolonunu tamamlayan zarif birer takı gibiydiler adeta. İtinayla şekil verdiği siyah saçları, bana doğru eğilince kıpırdamadılar bile. Brennus'un boynundaki zarif peri yazısı dövmeler kıpırdandı. Kulağının arkasında daha önce hiç fark etmediğim bir şey vardı. Eğer teni bu kadar soluk olmasaydı parlayacak bir dövmeydi; kalesinde gördüğüm savaş baltasında olana benziyordu.

"Ölüm meleklerinin kalemden çaldıkları portreyi almaya geldim." Başıyla diğer yanımda duran kardeşi Finn'e işaret etti. Finn şaşaalı hareketlerle yuvarlanmış tuval bezini açtı. Gözlerinde, olan biten çok komikmiş gibi bir parıltı vardı. "Çetrefilli ufak yaratıklar o Ölüm *aingeal*'ları. Her şeyi biçebileceklerini sanıyorlar ama bu benim. Sürgünle ticaret yaparak aldım."

"Offf, kiminle dalga geçiyorsun sen? Onu Freddie'yi öldürüp de aldın."

"Onun açısından iyi bir ticaret olduğunu söylemedim."

"Sen Brennus olmalısın," dedi arkasından Djet. Brennus'un gözleri kısıldı ve doğrularak yüzünü Djet'e döndü.

"Olmam gerekirse," dedi centilmence sayılır bir tavırla ama öfkesini fark etmiştim. "Ve sen de Emil olmalısın." Sürgün melekler Djet'in etrafını sardı ama gözleri kapılara odaklandı. Arkamdan *tık, tık, tık, tık, tık, tık* sesleri geldi. Yüzlerce diş aynı anda dışarı çıkmıştı.

"O ismi nereden biliyorsun?" diye sordu Brennus'a.

"Sen Emil'sin. Son ömrün Fransa, Lille'de geçmişti, değil mi? Yaklaşık bir yüzyıl önce," diye bildirdi özgüven yayarak. "Ve bir korkak gibi, gencecik kızları korkutmaktan zevk alıyorsun." Djet'in yüzündeki ifadeden ona Emil diye seslenmeye başlamam gerektiğini çıkardım.

Emil kaskatı kesildi. Odadaki tehdidi değerlendirirken keyifsiz görünüyordu. "Kiminle konuştun? Casimir mi? Nerede o? Senin elinde mi?"

Brennus'un yeşil gözlerine neşe oturunca daha da parlak bir hale geldiler. "Kimse Casimir'le konuşamaz artık. Genevieve'in *aingeal*'ı onu kısa süre önce parçaladı. Ahh ama sen onu Genevieve olarak tanımıyorsun, değil mi? Senin için o hâlâ Simone. Doğru mu bu Emil? O senin için hâlâ savaşta işkence ettiğin güçsüz kız mı?"

"Hocamı kimin öldürdüğünü söyle bana!" diye emretti Emil. Bu konuda yaralı görünüyordu.

"Casimir'i mi? Hocan mıydı o senin?" diye sordu Emil'le oynayarak Brennus. "Yapan *aingeal*'a teşekkür etmelisin. Casimir, Genevieve'i kendisine istedi. Sheol'da güç kazanmak için onu kullanmayı planlıyordu."

"O bana asla ihanet etmezdi." Emil'in öfkesi dokunulabilecek bir şeydi.

Brennus omuz silkti. "Etti. Belki de o kadar önemli değilsindir Emil. Muhtemelen doğduğundan beri seni saçmalıklarla besliyorlar. Finn, kötü bir *aingeal*'dan daha kötüsü nedir?"

Finn pis pis sırıttı. "Şımarık, kötü bir yarı *aingeal*?"

Brennus da aynı şekilde sırıttı. "Ah, kardeşim nasıl da sevilesi, nasıl da küstah. Hep ailemizin gözdesi olmuştur."

Emil'in keyfi yerine gelmemişti. "Simone'u benden sakladın."

Brennus'un yüz ifadesi ciddileşti, vampir dişleri *tık* diye yerlerinden çıktı. "Onun adı Genevieve ve o benim."

"Onu benim tanıdığım gibi tanımıyorsun. Bütün bunlara değmez o!"

"Söylediklerin doğru olsaydı, burada olmazdın. Onun için alev alev yanıyorsun."

"Ondan geriye hiçbir şey kalmadığından emin olmak için buradayım. Gitmek için ne istiyorsun? Ruhunu bulup sana geri verebilirim. Bir kez daha bütün..."

Brennus tiksinerek kahkaha attı. "Kraliçem için pazarlık yapıyor, duyuyor musun Finn? Ne kadar da iğrenç."

"Ya da Sheol'daki peri ruhunu bulup işleri onun için daha çekilmez yapabilirim."

"Uzun süredir orada. Kendi başının çaresine bakabilir," dedi Brennus.

"Yine sende olduğunu düşün. Daha güçlü olursun..."

"Benim olan için pazarlık yapmam. Genevieve benim," diye bildirdi gözlerinde tekinsiz bir parıltıyla. "Sana şimdi neler olacağını söyleyeceğim. Kozlarımızı paylaşacağız ve kazanan, ben ya da sen, Genevieve'i kendisi için kazanmaya çalışacak."

"Onu kazanma niyetinde değilim. Onu ezme niyetindeyim. Onun kanını tattın, değil mi?" diyerek suçladı onu Emil. "Sana bulaştı."

"Kanı, özlemlerime uyandırdı beni. İçimde kalbinin atışını hissediyorum."

"O ölümcül bir uyuşturucu, değil mi? Asla doymak bilmiyorsun. Her daim onun daha fazlasına ihtiyaç duyacaksın. Bir zamanlar ben de senin gibi acmasıydım Brennus. Bir ömürden diğerine, bana katılması için ona yalvarıyordum. Gökteki ayıma güneşti, karanlığıma ışık."

"Etkisini kaybetti, değil mi? Ya da senden sıkıldı mı? Sıkıldı değil mi?"

"Seni istediğim an öldürebilirim Gancanagh!"

Brennus'un gözleri bir avcının gözlerine dönüştü ve Emil'i izledi. Ben de Emil'e doğru baktım. Odadaki enerjinin uzun zaman öne Brennus'a geçtiğini hissetmiş olmalıydı. Belki de Brennus Emil'i bu gerçeğe karşı kör bırakacak bir şey yapıyor ve onu sessiz bir biçimde parçalıyordu. Bilmiyordum ama Emil bu durum-

dan bihaber görünüyordu. *Burada kıyamet kopmadan önce, Anya'yı Emil'den almam gerek.*

Brennus gülümsedi. "Genevieve asla sana dönmeyecek Emil..."

"İşte yanılıyorsun. Beni asla tamamen bırakamaz Gancanagh."

"Niye ki? Bu yüzden mi ömürlerinin çoğunda varsın?"

Öfkeden yüzü şeklini kaybetti. "Hep benim ömürlerimdeydi. Hep onları mahvediyor! Başımın belası! Ondan geriye sadece ben kalana dek yüzünü parçalamaktan zevk alacağım."

"Tüm ömürlerini lanetlemek için mi gönderildi?"

"Şuradaki onun ruh eşi olabilir," Emil dudaklarını tiksintiyle bükerek bana baktı, "ama ikisi arasından zayıf olan o, aynı benim ruh eşim gibi. Sürgün olurken ruh eşimi de aldım yanıma. Öyle kolaydı ki. İçinde hiç mücadele yok. Beni sorgusuz sualsiz cehenneme takip etti." Emil çenesiyle beni işaret etti. "O Simone'un eşi ama Simone'u ben tamamlıyorum, onu güçlü kılıyorum. Onu mükemmel rakip haline getirdim. Onun Yin'ine Yang'ım ben. O, karanlığım olmadan var olamayacak ışık."

Tüm tüylerim diken diken oldu ve titreme dürtümü bastırdım. Bir yanım söylediklerine itiraz etmek istedi. Kaskatı yüzümdeki gözlerim tembel bakışlarındaki soğuklukla buluştu. Ona dik dik bakarak o gözlerin altında neyin gömülü olduğunu merak ettim.

Odanın diğer tarafındaki Finn konuştu. "Bunun geldiğini göremedim Brenn."

"Ben de öyle," diyerek onayladı Brennus. "Eğer Emil'e inanabilirsek, Genevieve'in şeytani yarısı o."

Emil kaşlarını çattı. "O benim ruh eşim değil! Sonsuzlukta beni takip ediyor. Zamanda daire çiziyor, birbirimizle karşılaşıp duruyoruz. Her daim sonraki yaşamımda beni durdurmaya, bu dünyada herhangi bir güç elde etmemi engellemeye çalışıyor. Varlığımdaki diken o! Dirayetli, İlahi takipçimin önünde, ruh eşine işkence edip öldürmekten zevk duyacağım." Dudakları sinsice

bükülürken parmakları, tuttuğu kanat şekilli, kırmızı kabzalı hançerde sıkılaştı. "Ama ilk önce bu diken, Tahtın varlığını silmemi izleyecek."

Brennus büyü gücünü bana yönlendirdi ve enerji hızlı bir arabanın kuvvetiyle bana çarptı. Elektriğin şoku kemiklerime kadar işledi. Kolumu kaldırıp elimi Anya'ya doğrultarak büyü yaptım ve gücün birazını yeniden yönlendirdim.

Emil'in bıçaktaki tutuşu sıkılaştı ve Anya'nın boynuna dayalı kanat kabzalı hançerin keskin ucunu çekti. Beklenen kan akışı gerçekleşmedi, bunun yerine Anya'dan bileyleme sesi geldi ve boğazının yüzeyinden ufak kıvılcımlar çıktı. Emil bıçağı çekti. Anya'da çizikten başka bir şey yoktu. Yaşadığım rahatlama kısa sürdü. Kesilmemişti ama şimdi de nefes alamıyordu. Taşlaşmış boğazını tutan Anya, gözlerini ıstırapla kapattı.

Odanın her köşesinde patlak veren çarpışmalar duvarları sarsıp çatlatıyordu. Gancanaghlar, şeytani meleklerle savaşmak için içeriye akın etti. Beni tutan Güç meleğinin elini tuttum. Teni suya dönerek zemine döküldü ve halıdaki bir gölcükten ibaret oldu. İki elimi kaldırarak onları Anya'ya doğrulttum. Bir büyü fısıldayıp onu Emil'den aldığım an, Brennus ona atıldı. Anya zeminde bana doğru kayarak kollarımın arasına geldi. Göğsüme yaslanırken ellerimle sırtını okşayıp ona yaptığım büyüyü bozdum. Ağzı büyük nefesler için açılırken boğazı yumuşayarak havayı kabul etti.

Brennus, Emil'i havaya fırlattıktan sonra bir enerji patlamasıyla onu odanın karşısına gönderdi. Emil çarptığı masayı devirdi. Anında yine ayağa sıçrayarak Brennus'a kendi büyüsüyle karşılık verdi. Brennus'un teni eridi. Yüzünden, boynundan ve kollarından dikenler çıktı. Ellerini yanaklarına koyan Brennus'un parmakları yeşil bir ışıkla yandı ve Emil'in dikenlerini yok etti.

Sol tarafımda, Zee kendi kanıyla kaplı bir halde, onu tutan şeytani, beyaz Başmeleği öldüresiye bıçaklıyordu. Kanatları kırık göründüğü için uçabileceğini sanmıyordum. Zephyr bizi fark etti. Portal vazosunu masadan kaldırarak bize doğru fırlattı. Kulplu vazo havada dönerken Anya'ya fısıldadım. "Hemen git!"

"Hayır! Sensiz olmaz," diye kulağıma doğru fısıldadı. Dişlerimi gıcırdattım ve ona bir seçenek bırakmamaya karar verdim. Ellerimi sırtına koyup içini büyüyle doldurdum. Altın renginde parıldadı. Vücudundan dışarıya ışık saçarak vahşi bir Zümrüdüanka'ya dönüştü.

Portalm ağzını parmağımla tirbuşon gibi çevirdim ve vazo hareketi taklit ederek önümüzde bir kapak gibi döndü. Anya havaya yükseldi, Zümrüdüanka tüyleri kor gibi parıldadı ve şahin kanatları genişçe açıldı. Portalın çekim gücüne dayanamayarak içeri girdi ve görüşümden kayboldu.

Güvende olduğu için üzerime bir rahatlık çöktü. Etrafımı çepeçevre saran öfkeyi değerlendirdim. Kavgayı kimin kazandığı belli değildi. Gancanagh parçalarıyla ölü melek parçaları yanyana duruyordu. Brennus ve Emil tüm odada dövüşerek birbirlerine büyü fırlatıyordu. Rengârenk parlayan büyüler değdiği meleklerle Gancanaghları öldürüyordu. Enkaz ve kâğıt yaprakları kar fırtınası gibi dökülüyordu.

Emil aniden yok olunca Brennus'un önünde duman bırakmıştı ama aynı duman özü Brennus'un etrafından dönerek arkasında belirdi. Emil'in sinsi sırıtışı bir an için yüzünde kaldı, çünkü Brennus ağzına dirseğini geçirdi. Dudağı patladığında havaya kan sıçradı. Brennus döndüğünde gözleri etrafımızı saran, büyüyen karanlıkta yeşil yeşil parlıyordu.

Arkamdan bir meleğin sıcak kolu boynuma dolandı. Onu tutup öne eğilerek kokuşmuş, kahverengi kanatlı alçağı başımın üzerinden fırlattım. Ayaklarımın önüne düştüğünde boynuna basarak gırtlağını ezdim. Enerji bir kez daha içimde özgürce dolaşıyordu. Onu kullanarak yakınımdaki Sürgün melekleri yok ettim.

Brennus, Emil'in enerji kamçısını yiyince bana doğru geriledi. Kara kan, daha önce sol kulağının arkasında gördüğüm balta dövmesinden aşağıya oluk oluk akıyordu. Sola doğru bir adım sendeledi ve parmaklarını kulağına götürdü. Ayakta kalmak için diğer eliyle sandalyeye tutundu. Bu hareket Emil'i yakma çekti.

O anda Brennus kendi şimşek kamçısını savurdu ve Emil'in yüzünü yaktı. Şimşek, Emil'in yakınındaki şeytani meleklere uzanarak onları canlı canlı kavurdu.

Emil bir an için soluklanıp kanatlı hançerini çelimsiz halde kaldırıp gevşekçe tuttu. Dudakları kıpırdadı. Söylediklerini duymak için kulak kesilsem de kaçırdım ama bunun için daha az lanetlenmiş hissetmedim. Bıçak kan kırmızı parladı ve onu havaya savurup odayı kâğıdı yırtar gibi kesip açtı. Bunun ötesinde bambaşka bir dünya kendini gösterdi. Yoğun, pis koku karnıma bir yumruk gibi indi ve aniden ne gördüğümü anladım. Sheol'un leş çukuruna maruz kalmıştık.

Kütüphanemiz yıkılıp yerle bir oldu. Geniş, kara gökyüzü etrafımızı çevreledi. Altında, adeta tebeşirle çizilmiş bir cinayet kurbanı gibi gotik şehir manzarası uzanıyordu. Daha önce gördüğüm hiçbir yere benzemiyordu. Kan kırmızısı bir ay, şehrin kemiklerinde kilometrelerce kıvrılan nehrin üzerine dalgalı zümrüt ışıkları yayıyordu. Tertemiz caddeleri hizalayan korkutucu güzellikteki binalar inanılmaz oranda detaylıydı. Mükemmel simetrileri vardı, öyle mükemmellerdi ki tapılası anıtlar gibi görünüyorlardı. Beyaz, taş çatıların kenarları gargoylelarla işgal edilmişti. Bin tane göze benzeyen gül pencereler, rengârenk bir görkemle parlıyordu. Onlara baktığımı fark ettiklerinde gözlerini üzerime diktiler.

Binaların arasındaki karanlıkta bir hareketlilik fark ettim. Kireçtaşı şekiller canlanarak havalandı. Pullu beyaz kanatlar bize ulaşma telaşıyla birbirlerine vuruyor, çılgın vücutları birbirlerine karışıyordu. Bir adım geri kaçtım. Cehennem beni takip ederek kütüphanenin içine böcek gibi doluştu.

Adeta bir fener ışığıydım ve cam bir kubbeden, karanlıktaki şeytani güve adamların vahşi şekillerine bakıyordum. Aklım öyle bir bağırdı ki kalbimin çılgın atışlarını bastırdı. *Büyü! Bir büyüye ihtiyacım var!*

Fırtınalı, soğuk rüzgâr solan dünyamıza doluştu. Dizginsiz kötülüğün kokuşmuşluğu üzerimizdeydi. Cennete, kaçış için

dua ettim. Yukarıdan, Sheol'un geldiği yerin karşısından altın renkli bir ışık yayıldı. Her şeyi kavrayamadan önce Brennus eliyle gümüş bir enerji topu fırlattı. Odanın etrafında zıplayıp dönerek peri tozu saçıyor ve duvarlardaki yırtıkları parlak gri ışıkla kaplıyordu. Top dönerek tavana çıktı. Zirveye vardığımda gümüşi bir ışık saçarak patladı.

Brennus'un ışıltılı tozu her şeyi bulanıklaştırınca vazoyu kaptım. Çift görüyordum. Cehennem solarak siyah, beyaz ve gri kütüphaneye dönüştü. Duvarlar şekillerini yitirerek eridi ve belirsiz sınırlar oluşturdu.

Düşünemeden önce Brennus bıkkın bir bakışla bana döndü. "Ne diye öyle dikiliyorsun? Cehennem açıldığında onu kapatmak için gücünü kullanırsın." Finn'e kendisine katılması için işaret etti. Gancanagh ordusundan kalanlar yaklaşarak silahlarını kontrol ettiler ve savaşın etkisini üzerlerinden attılar ama biri bile Zee ile bana zarar vermek için kılını kıpırdatmadı.

"Şimdi de bize ipucu mu veriyorsun?" diye sordum.

Kararlı adımlarla bana yaklaşıp konuştu. "Bugünün ipucu şu: Ben konuşurken nefes bile alma." Kardeşine döndü. "Finn, bizi kendilerine çekmeye çalışıyorlar. Daha güçlü bir gümüş hattı olan bir büyü ör."

"O beyaz yaratıklar neydi?" dedim dayanamayarak. Biraz önce Sheol'dan bize gelen albino, güve adamlardan bahsediyordum.

"Tozlar," diye hırladı Brennus. "Korkuyu tüketirler. Onları beslemeyi kes! Dünyamız yırtılıp onlara açıldığı an kokusunu alabilirler. Onlara görünmez olmak istiyorsan korkunu kontrol etmeyi öğrenmen lazım."

"Neden bizi onlardan kurtardın?" diye sordum, elimle Zee'yi ve kendimi işaret ederek.

"Genevieve'le konuşmam gerek, son zamanlarda düzgün karar vermeyi beceremiyor. Sadece durum güçse yardımımı kabul ediyor. Onu, bana ihtiyacı olduğuna, yandaş olduğuma ikna etmene ihtiyacım var."

Başımı geri fırlatıp bir kahkaha patlattım. "Yine Evie'nin kanını içiyorsun, değil mi? Kafan mı iyi ya? Çünkü beni arkadaş olmadığımızı bilecek kadar iyi tanıyorsun!"

"Durumu görmedin mi sen?" diye sordu hesapçı bir bakışla. "Biraz önce yüzlerce yıllık geçmişin odaya akm etti." Omzunun üstünden başparmağıyla bunun hemen yanındaki dünyayı işaret etti.

Bu yeni boyutun arkasında, küllü Tozların gölgeleri etrafta dolanarak bu âlemin büyüsünü ağır hareketlerle inceleyip bir giriş yolu arıyorlardı. Meleklerle Emil de oradaydı. Finn gözlerini kapatıp ellerini kaldırmış, gümüşi katmanları birleştirip kalm duvarlar yaratan kelimeler fısıldıyordu. Ona bakmayı bırakıp Brennus'a odaklandım.

"Son birkaç ayı unuttun mu? Hepimizi tutsak almaya çalıştın!" diye hatırlattım ona.

"O Genevieve beni değiştirmeden önceydi. O zamanlar farklıydım."

Kaşlarımı çattım. "Onu lanet bir iblis gibi ele geçirmeye çalıştıktan sonra buna inanmamı mı bekliyorsun? Eğer işine gelirse hepimizi otobüsün altına fırlatmak için tereddüt bile etmezsin!"

"Biraz önce sizi kurtarmak zorunda değildim. Başınızın çaresine bakmak üzere sizi cehennemde bırakabilirdim ama Genevieve sizi umursuyor. Acı çekmesini istemiyorum."

Gördüğüm yaratıklar tarafından Sheol'a götürülme düşüncesiyle karnım buruldu. "Eğer bu doğruysa onu yalnız bırak!"

"Bu imkânsız!" dedi yüzü tiksintiyle dolu olan Brennus. "Onu yalnız bırakma becerim yok! Sürekli onu düşünüyorum! Cehennem üzerimize çökmek üzere. Bundan daha açık olamam!"

Emil'in söylediklerini tekrar etme gereği hissettim. "Onun ruh eşiyim *ben*. Bağlantımızı hissediyorum!"

Uzun uzun iç çekti. "Başka türlü olduğunu düşünmedim. Sen Emil'in zıddısın; kötülüğüne iyilik. Genevieve'le konuş, ne hatırlıyor öğren," dedi Brennus, ne göz ardı edebileceğim ne de takmazlık edebileceğim kısık bir sesle.

"İlk önce onu bulmam gerek. *Ali Nerede?** oynamaktan daha zor."

"Ne? Niye söylediklerini asla tam olarak anlayamıyorum?"

"Evie. Onu arıyorum ama bulamıyorum."

Brennus'un dudakları bastırılmış bir gülümsemeyle titreşti. "Biraz önce geçmişte onunlaydım. Bir kez daha günümüze döndü. Artık onu bulman daha kolay olacaktır."

"Neden bahsettiğini sormaya yeltenmeyeceğim bile," dedim başımı iki yana sallayarak.

"Güzel. Ne kadar az konuşursan o kadar iyi. Onu bul ve şunu da al." Brennus aşağıya uzandı ve pantolonun altındaki kılıftan bir hançer çekip çıkardı. Bıçağı tanımıştım. Zee'nin adasma geldiğinde Evie'nin elinde olandı, Brennus'un onu bulmak için kullandığı... Biz adayı toza çevirmeden önce bungalovundan almış olmalıydı. "Bu bıçağa kanın değerse beni çağırırsın. Yardımıma ihtiyacınız olursa bana sizi bulmam için yol gösterecek."

"Gerçekten bunu kullanacağımı mı düşünüyorsun Brennus?" diye sordum hayret içinde.

Hançer Brennus'un elinden havalandı. Kılımı bile kıpırdatamadan önce yan tarafıma gömüldü. İrkildim, başımı eğerek içimden çıkan kabzaya baktım. Önemli organlarımı ıskalamıştı ama yine de felaket acıyordu.

"Rica etmiyordum. Emil'in Genevieve'e karşı kullanacağı bir silah olmamak için dediğimi yapacaksm. Ya yardım etmem için bıçakla beni çağıracaksın ya da kendini onunla öldüreceksin. Pek umurumda değil. Seçim senin."

Brennus elini bana doğru savurdu. Gancanagh'ın yarattığı âlemden dönerek uzaklaştım ve büyüsüyle bizi ittirdiği vazo portala girdim.

---

* Birçok ülkede yayımlanan bir çocuk kitabı dizisi. İki sayfaya çizilen resimlerde insanlar arasında saklanan Ali'yi bulmayı hedefler. *–çn*

BÖLÜM 11

çırılçıplak

-Evie-

Xavier'la taş zemine düştük. Üzerinde olduğum için muhtemelen inişim onunkinden daha yumuşak olmuştu ama pek fazla değildi, çünkü yumuşak hiçbir yeri yoktu. Oturup omzumun arkasına uzandı. Ben göğsüne tutunurken o da havada dönen, gümüş pusulayı yakaladı. Portalı *çat* diye kapatıp tuttu. Şekli gümüş filigranla kaplanmış bir kar tanesine benziyordu.

Parlak metalden yuvarlak nesne Xavier'm avucunun içinde zıpladı. Kapağı içeriden dışarıya bükülerek durmaksızın zıplıyordu. Xavier'ın kaşları birleşti. Hırlayıp portalı gümüş bir çakıl taşına benzeyene dek ezdi.

Rahatlayarak nefesimi verdim. Gözlerini bana çevirip her çiziği ve morluğu sindirdi. Yırtılmış tişörtümü düzeltti. Cızırtılı bir ses duydum, nefes nefese kalmıştım. Saçlarım gözlerime düşmüştü. Tutamları kenara alarak kulağımın arkasına sıkıştırdı. Renkli gözlerine baktım. Başparmağı altdudağıma dokundu. İrkildim, acıyordu.

"Yaralı mısın?" diye sordu.

Sadece gözlerimi üzerine diktim. *Bu sorudan nefret etmeye başlıyorum.*

Ateş ışığı yüzünün bir yanını dalga dalga aydınlatıyor, diğer tarafını da gölgede bırakıyordu. Gözleri bir an için aym göründü. "İç yaran var mı, kırık kemiklerin?"

Xavier'm elleri, Emil'in büyülü kancalarını içime batırdığı yerlere gitti. İrkildim. Hassastım. Çok ufak olduğu için geri salınan bir balık tıpkı böyle hissediyor olmalıydı. "Odayı aydınlat," dedi Xavier. Yukarıdaki güzel avizeleri oluşturan gözyaşı şeklindeki kristaller parladı. Beyaz ışık, düz zeminde ışıldadı ve kalın, beyaz halıları gözler önüne serdi.

Tişörtümü kaldırdı. İkimiz de karnımdaki devasa morlukları gördük. Tişörtü bırakıp öne eğildi ve kulağım göğsüme bastırıp dinledi. Yavaşça kulağını kaldırdı, gülümseyişi manalıdan epey öteydi. Bu bakışın binlerce yüzyıl geriye uzandığından emindim. "Her şey kulağa normal geliyor." Soluksuz kalmıştı.

Başımı tutamayacakmışım gibi hissediyordum. Alnımı göğsüne bastırdım. Parmaklarım saçlarımın üzerine koyup beni tuttu. Hareket edip yanağımı göğsüne koydum ki yüzünü görebileyim. "Bir insan öldürdüm," dedim nihayet uyuşuk bir halde. "Kalbini göğsünden alıp çıkardım. Owen. Adı Owen'dı." Ellerim hâlâ bu yüzden kanlıydı. Bir büyü fısıldadım. Tenimdeki kan temizlenmişti ama hafızamdaki değil.

Xavier'ın eli saçımdan sırtıma indi. "Ben bir insan görmedim."

"Emil onu ele geçirmiş. Emil olduğunu sandım ama Emil'in içinde Owen vardı."

"Emil onu ele geçirdiyse o zaman Owen buna izin vermiş."

"Ve Owen'ı bunun için öldürdüm."

Xavier durdu ve sonra sordu. "Bir orduya önderlik etmenin nasıl olacağım sanıyorsun Evie?" Aklım biraz önce kaçtığım kıyamet sokağına geri atıldı; Sürgün meleklerin dizildiği bir cadde... Titredim. "Bunu istediğini söyledin, değil mi? Bir ordu? Melekleri, insanları ve savaşa katılmayı seçen diğer yaratıkları *öldürecek* kararlar vereceksin. Arkadaşlarını bunun bir parçası yaptın ve tamamen hazırlıksız oldukları bir savaşta mücadele etmeleri için ısrar ettin."

"Bilmiyordum."

"Bana bilmediğini söyleme." Xavier doğruldu. "Sana söyle-

dim. Bu hisse alış, geçip gitmeyecek. Onlardan biri, *ailenden* biri öldüğünde anlatılamayacak kadar kötü olacak."

Artık içimi rahatlatacak hali kalmadığı için beni kucağından indirdi ve ayağa kalktı. Alçak bir cam sehpanın ve mavi renkli ipekle kaplı koltukların yanından geçip karşıdaki zarif kapı girişine ilerledi. Durup omzunun üstünden konuştu. "Burası senin odan. Burada güvende olacaksın." İkili kapıyı ardından kapatarak beni yalnız bıraktı.

Başımı ellerimin arasına alarak kendimi koyverdim. Hıçkırırken dizlerimi göğsüme çekip kendime sarıldım. Emil, sırf bana izletmek için sevdiğim herkesi öldürmeyi planlıyordu. Yüzümü manşetime silip şık odada gözlerimi gezdirdim. Penceresiz oluşu, melek mimarisinden bir şey kaybettirmiyordu. Duvarlar taştı. Yuvarlak kemerlerle sütunlar yüzünden bir saray gibi görünüyordu ama duvarlar inşa edilmemişti; taşlardan oyulmuştu. Hava boğuk, kabirsiydi. Brennus'un Houghton'daki yer altı sığınağında tecrübe ettiğim bir şeydi bu.

Buz mavisi, çikolata kahverengisi ve beyaz gibi soğuk renkler odaya kesinlikle kadmsı bir hava veriyordu. Duvara yapışık bir yatak dikkat çekiyordu. Uzun karyola direkleri ve devasa yatak başlığı kaymak taşından oyulmuştu ve yatak yastıklarla yükseltilmişti. Beyaz, kürke benzeyen pike yumuşak ve davetkâr görünüyordu. Onun hemen karşısındaki şömine, kavak odunlarını kucaklamıştı. Izgarada alevlerle çatırdıyorlardı. Şömine tezgâhını destekleyen taşlar başımın epey üzerine konulmuştu, muhtemelen sorun yaşamadan şöminede dikilebilirdim.

Ayağa kalktım ve huzur bulmak için kollarımı kendi etrafıma sardım. Dört tane kapı vardı. Birini denedim. Benim ölçümdeki kıyafetlerle dolu bir dolaba açıldılar. Kaşlarımı çattım. Serafim burada birkaç günden daha fazla kalmamı istiyordu. *İyi şanslar,* diye düşündüm. *Çıkışı bulur bulmaz buradan gidiyorum.*

Açtığım diğer kapı, açık mavi renklerdeki fayanslarla döşenmiş gösterişli bir banyoya gidiyordu. Lavaboyu kullanarak elimden geldiği kadar iyi temizlendim. Kapıyı kapatıp Xavier'la gel-

diğimiz duvarın diğer ucundaki ahşap kapılara ilerledim. Onları açtığımda arkasında kalın, metal bir kapı bulunca şaşırdım. Bent kapağı gibi yuvarlak bir kolu vardı. Onu açmak için iki elimle ittirip sırtımdan destek aldım. Metal buz gibiydi ve tutamacı çizerek tiz bir ses çıkardı. Kapıları ittirerek açtığımda hayatımda hissettiğim en soğuk hava, nefesimi keserek saçlarımı kamçı gibi etrafıma savurdu.

Buz kaplı verandaya çıktım ve tırabzandan kilometrelerce aşağı uzanan uçsuz bucaksız dik yamaca baktım. Veranda dağın yan tarafına oyulmuştu ve buz kaplı kayaçlara bakıyordu. Başımı kaldırınca uçuruma dönük daha çok balkon gördüm. Dağın bu tarafı şık bir kale biçiminde oyulmuştu. Görebildiğim kadarıyla etrafta bu dağ kalesinden başka hiçbir şey yoktu. Sadece kurak, karla kaplı tundra ve kaya oluşumları vardı.

"Bu havada düzgün kıyafet ve tecrübeli bir rehber olmadan çok uzağa gitmeni tavsiye etmem. En iyi günlerinde bile tundra affetmez," dedi bir ses. Döndüğümde bakışlarımla aslan yüz hatları buluştu.

Kerubim, diye düşündüm meleğin yüzüne bakarken. Uzun, altın renkli yeleleri mavi kanatlarının uçlarına ulaşıyordu. Gözleri bir aslana aitti, kehribar irisleri elmas şekilli göz bebeklerini çevreliyordu. Vahşiydi. Ondan bir adım gerileyip donmuş tırabzana yaslandım. O da aynısını yaparak odaya geri döndü. Çenesini düşürdü ve neredeyse uysal görünmeyi başardı. Elini bana doğru uzattı. "Atlama. Lütfen."

"Uçabilirim."

"Buradaki rüzgâr aldatıcı. Seni uçurumun kenarına çarpabilir."

"Buradan nasıl gidebilirim?" diye sordum renksiz araziye bakarak.

"Nereye gitmek istiyorsun?"

"Meleklerin olmadığı bir yere."

"Böyle bir yer var mı?"

İç geçirdim. "Peki ya insanların olduğu bir yer?"

"Xavier seni burada istiyor."

"Ne istediği umurumda değil." Kerubime bir kez daha baktım ve bir şey beni dürttü. "Daha önce karşılaştık mı? Seni tanıyor muyum?" Rüzgâr saçımı kaldırarak etrafımda savurdu ama o kapıda zebella gibi dikilirken içeri girmeyi reddediyordum.

"Tanıştık... sayılır. Seni en son gördüğümde neredeyse bilinçsizdin. Brennus, Houghton'da sana karşı epey acımasızca davranmıştı."

Russell'm beni Brennus'un mağarasından kurtardığı gece Reed'in arabasının yanında uçan Kerubimin görüntüsünü anımsadım. "Sendin o... O gece arabanın dışmda... Russell sürerken. Sanrı gördüğümü sanmıştım..."

"Seninle o akşam konuşmam gerekiyordu. Kaçtığından emin olmak istedim. Bilmeni istedik..."

"Neyi bilmemi istediniz?"

"Seninle gurur duyduğumuzu bilmeni istedik."

"Biz derken?"

"Cennet," dedi tedbirli bir gülümsemeyle.

Kar taneleri etrafımda uçuşup duruyordu. Soğuk yüzünden titredim ve bunu gördü. "Donarak ölmeni istemiyorum. Rica etsem içeri gelir misin?" Girmem için eliyle bana işaret etti.

"Adın nedir?" diye sordum.

Melek lisanında bir şey söyledi.

"Eeee... Anlayabileceğim şekilde?"

"Atwater." İçeri girdim ve metal kapıyı kapattı. Odanın içinde hızla yürüyerek şömineye gittim ve ısıtmak için ellerimi ona doğru uzattım. "O benim sorumluluğumdaydı, biliyor musun?" Omzumun üstünden ona baktım. Kapı çerçevesine yaslanıp beni incelerken belindeki kılıfa koyduğu uzun palanın kabzasıyla oynuyordu.

"Kim?" diye sordum şaşkınlıkla ona doğru dönerken.

"Brennus." Gözlerimiz buluştu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Onun koruyucu meleğiydim."

Kaskatı kesildim. "Ne zaman? Periyken mi?"

Atwater başıyla onayladı. "Ruhu hâlâ onunken."

Söyledikleri dank etti. Ellerimi sıkıp yumruk yaptım. "Aodh'un onu almasına izin verdin!" dedim onu suçlayarak.

"Verdim." Bakışlarında pişmanlık vardı. Öfkemi dindirmeye yaramamıştı.

"Finn'i de mi?" Kötü hissetmesi umurumda değildi. O ve Xavier beraber takılmalıydı. İkisi de işlerinde berbattılar.

"Hepsini," diyerek doğruladı.

"Niye?"

"Zaten çok şey söyledim." Geldiği kapıya doğru hareket etti. "İyi olduğunu gördüğüme memnun oldum."

"Ama o iyi değil!" diye çemkirdim.

"Biliyorum," dedi odamdan ayrılmadan önce. Onu takip ettim. Neden burada olduğunu ve planlarını öğrenmek istiyordum. Brennus hakkındaydı. Bu da benim hakkımda demek oluyordu. Kan aracılığıyla birbirimize ayrılmaz biçimde bağlanmıştık. Ölümle. Sevgiyle. Nefretle.

"Bekle! Nereye gidiyorsun?" Yandaki odaya girdim. "Seninle konuşmam gerek!"

Aniden durdum. Altındaki beyaz bir havludan başka üzerinde bir şey olmayan Xavier'la çarpışıyordum neredeyse. Yüzüm pancara döndü. Gözlerine bakabilmek için başımı geriye yatırdım. Başka bir havluyla ensesini kuruluyor ve yolumu kapatıyordu. Çabucak bu odanın başka bir yatak odası olduğunu fark ettim ama bu oda, erkeksi kahverengiyle tasarlanmıştı. Xavier'ın yatak odası benimkine bağlıydı. Sanki karı kocaymışız gibi! Ona kaşlarımı çattım.

Açtığı kanatlarının etrafından dolaşıp yanından geçtim ve kapıdan çıkarak tertemiz cam sütunlarla dizili oval bir koridora çıktım. Yuvarlak, kovan benzeri bir alandı burası. Her tür melek açıklıkta, ortak alanın merkezinde uçuşuyor, asansöre gerek duymadan kattan kata gidiyordu. Ne yukarıdaki ne de aşağıdaki katlarda korkuluk vardı, demek ki ya bir yerden diğerine uçmak için kanatlarını kullanıyorlardı ya da aşağıya giden uzun yolu

tercih ediyorlardı. Tepemizdeki katlar cam kubbeyle kapatılmış göğe doğru uzanıyordu. Kubbenin merkezinden sızan güneş ışığı, iki kilometre kadar aşağıdaki mavi fayansları ışıldatıyordu. Atwater melek akınının içine karışarak gözden kayboldu.

Xavier kapı çerçevesine yaslanıp beni seyretti. Başparmağımı Atwater'ın kaybolduğu tarafa doğrulttum. "Onu tanıyor musun? Brennus'un koruyucu meleğiymiş."

Xavier başıyla onayladı. "Öyleydi ama o ruh için verilen savaş kaybedildi, değil mi?"

"Öyle mi? Gerçekten kaybedildi mi?" Kollarımı önümde düğüm yaptım. "O zaman neden bana anlatsın? Neden beni bulsun?"

"Belki de Brennus'un sana yaptıkları için kendini sorumlu hissediyordur."

"Onunla konuşmak istiyorum."

"Bunu ayarlayabilirim ama sen dinlendikten sonra."

"Onunla şimdi konuşmayı tercih ederim."

"Yorgunsun."

"Değilim."

"Bugün iki kez Emil tarafından saldırıya uğradın. Kesilip biçildin, morardın ve dövüldün." Ona kulak asmadım. Cam sütunu tutup kenardan çılgın melek akınına baktım.

Tüm bu yer dağın içine oyulmuştu. Daha ufak bir parçasını bile görmemişim gibi bir his vardı içimde. Oval merkezin bir ucunda, asa ve mızrak tutan devasa, camdan melek heykeller görkemlice oyulmuş girişi koruyordu. Bir dehliz oval odanın ötesine uzanıyordu. Diğer katlardaki başka koridorlar kayanın içinde sürüp gidiyordu. Epey alttaki katta labirent misali bir desen vardı. Xavier kenara gelerek bana katıldı. "Meditasyon labirenti. Oraya adım atmca Tanrı'nın varlığını hissedebilirsin."

Aşağıdaki birkaç meleğin labirentte daireler çizerek yürüyüşünü seyrederken, "Eee, ordu bu mu?" diye sordum.

"Bu ordumuzun bir kısmı, beni takip edenler. Babanda daha çok var."

"Tau ne yapmayı planlıyor? Reed'i buraya getirecek mi? Emil'e ne zaman saldıracak?" Xavier gözlerini kapatıp arkasını döndü ve odasma gitti. Onu takip edip kapıyı ardımdan kapattım. Xavier gardırobundaki kıyafetleri karıştırdı. Kollarımı önümde kavuşturup onu izledim.

"Burada güvendesin. Neden odana gitmiyor ve temizlenip dinlenmiyorsun? Ya da açsan yemek yiyebiliriz..."

"Neden sorularıma yanıt vermiyorsun?" Arkası bana dönük haldeyken havlusunu bıraktı. Yanaklarım kıpkırmızı kesildi. "Xavier!" Ona sırtımı döndüm. "İşe yaramayacak. Burada kalmaya..."

"Gidecek bir yerin yok Evie. Yeryüzünün en sert hava koşullarıyla çevriliyiz."

"Beni burada tutamazsın."

"Aslında tutabilirim," dedi yanımdan geçerken. Şansıma kendisini uzun kollu, siyah, termal bir tişörte sokmayı başarmıştı. Kumaştaki uzun kesikler kanatlarının çıkmasına izin veriyordu. Siyah pantolonu askeri tarzdaydı. Duvara dayalı bir komodine giderek bir kol saati aldı. Yüzü benden öteye çevrili halde koluna taktı onu.

"Burada seninle olmak istemiyorum."

Xavier bir an için sessiz kaldı, söylediklerime pişman olmama yetecek kadar. Onun canını yakmaya çalışmıyordum. Sadece beni kontrol etmeye çalışmayı kesmesini istiyordum.

Konuştuğunda sesi kırıktı. "Şayet ayrılmaya çalışırsan sonuçlarından hoşlanmayacaksın Evie."

"Ama arkadaşlarım tehlikede!"

"Seninle olduklarından daha fazla değil."

"Onları uyarmam gerek!"

"Onları bulmak için neler yapabilirim bakacağım. Hiçbir söz vermiyorum. İş birliği yapmıyorlar."

"Bana yardım ediyorlardı!"

"Seni benden uzak tutarak mı? Bu sana yardım etmek değil."

"Bunu sen başlattın! Onları Brennus'un kalesinden kovdun."

"Ne yapabilirim bakacağım dedim. O kadar."

Çaresizlikle hırlayıp odama gitmek için döndüm, sadece birkaç metre ötedeydi. Çift kapıyı çarparak kapattıktan sonra öfkemi odaya saldım. İçimdeki enerji dışarıya akınca yakındaki tüm mobilyalar zeminden kalkarak havaya yükseldi. Sakinleştirici bir nefes aldığımda hepsi büyük bir *GÜM* sesiyle yerlerine düştü.

"Reed'i bulma vakti," diye fısıldadım kendi kendime.

Yatağa çıkarak üzerinde bağdaş kurdum. Kalp atışlarımı yavaşlatmaya odaklandım, çünkü kontrolden çıkmışlardı. Kendi kopyamı yaratırken oda dönüp büküldü. Bilincim onun içindeydi. Odanın etrafına baktığımda gökkuşağı renkleri ve şekilleri gördüm. Bitkin olduğum için odaklanmakta zorlanıyordum. Görüşündeki hiçbir şey net değildi, sanki yorgunken görme becerim yoktu. Derin bir nefes alıp etrafımdaki kovan eylemlerini dinledim; melek sesleri uzak bir uğultuydu. Beyaz gürültüye kendimi bırakarak onunla bir oldum. *Reed,* diye düşündüm. Güneye çekildim. Enerjiyi bırakınca kopyam duvara doğru atıldı. Buzla kaplı alanda hızla ilerledi. Hızımızı artırınca odağımızı kaybettim. Döndük... Döndük... Beyaz, kar kaplı toprak, mavi gökyüzü, siyah su... Taş, soğuk taş...

Tanıdık katlarla sanat eserlerinin yanından geçip aşağıya doğru giderken, *Dominion,* diye düşündüm.

Şatonun lobisindeki fresk boyalı tavandan aşağıya doğru inerken birkaç melek beni fark etti. Bana en yakın İlahi meleklerden bağırışlar ve tehditler yükseldi. Taş zeminden aşağıya doğru inmeye devam ederken onlarm çaresizce dikilmesini izlemek biraz eğlenceliydi.

Kopyamın içinde kelebeklerin parti verdiğini hissettiğim an, diğer meleklere ait tüm düşünceler aklımdan çıktı. *REED*! Kopyam yavaşlayarak nemli ve loş bir koridorun sonundaki kalın, metal kapının önüne iniş yaptı. Geçişin diğer ucunu çabucak araştırdım, sırtları bana dönük iki melek vardı. Henüz beni görmemişlerdi ama tek istisna onlardı. Yukarıdaki katlarda kesinlikle bir melek kasırgası vardı. Kopyam gibi zeminden geçeme-

dikleri gerçeği kızılca kıyamet koparmalarına neden oluyordu. *Yakında harekete geçip üzerime çullanmanın bir yolunu bulacaklardır.*

Beni kalın, metal bir kapıya doğru çeken kelebekleri takip ettim. Onun içinden geçtiğimde Reed'i karanlık ve tuzlu bir ortamda, bir soğuk hava okyanusunun içinde buldum. Üzerinde sadece onu son gördüğümde giydiği mavi kotu vardı. Saçı kirli ve darmadağındı, samırım kanı kuruyarak ensesinde katılaşmıştı. Çıplak gövdesinin arkasındaki çarpıcı kanatları beni karşısında görünce açıldı. Gözleriyle beni içti. Bana dokunmak, kollarının arasına almak için uzandı ama tereddüt etti. Onun gibi etten kemikten değil de ışık enerjisiyle dolu bir kopya olduğumu fark etmişti.

Acılı, bundan bir şekilde şüphe duymuş bir sesle, "Hayattasın," dedi. Beni kendisine çekememenin verdiği hayal kırıklığıyla alnı kırıştı. Bana mümkün olduğunca yaklaşarak kopyamın kokusunu içine çekti.

"Sana ne yaptılar böyle?" diye fısıldadım.

"Önemi yok."

Kopyamın omzunun üstünden kapıya göz attım. "Geliyorlar," diye uyardım. Bakışlarımı ona çevirdim. "Seni nasıl özgür bırakırım?"

"Sadece burada dikil. Ben gerisini hallederim." Gözleri, karşısındaki görüntümden bir an için bile ayrılmadı. Ağır kapıdan içeriye bağırıp çağırma yankıları geliyordu ama yine de sadece bana baktı.

"Sana anlatacağım o kadar çok şey var ki Reed," diye fısıldadım.

Kaşlarını çattı. "Şimdi neredesin?"

Başımı iki yana salladım. "Bilmiyorum. Kuzey Kutbu'nda bir dağda. İlahi meleklerle dolu, dağa oyulmuş bir kale. Muhtemelen orada binlerce melek var."

"Yanında kim var?"

"Xavier. Sanırım lider o. Orada kalmamı istiyor."

Reed başıyla onayladı. Yüzünden hiçbir şey okunmuyordu.

Bu konuda ne hissettiğini ayırt edemedim. "Onunla kal. Ben gelene kadar seni koruyacaktır."

Kapının diğer tarafından şiddetli *GÜM* sesi gelince dönüp baktım. Reed yanıma geldi. "Bir sürüler," diye fısıldadım. Elini tutmak istedim ama yapamazdım.

"Güzel," dedi güven verici bir gülümsemeyle. "Yakında senin için geleceğim Kuzey Kutbu'na. Sadece ilk önce bir şey yapmam gerek."

"Ne?" diye sordum korkarak.

"Babandan silistreyi almalıyım."

"Sheol'un anahtarı o. Niye istiyorsun?"

"O bir silah Evie. Yarı meleklere zarar veriyor, sana verdi. Farklı ses frekansları var. Bazıları kapı açıyor, bazıları yaralıyor ya da öldürüyor. Onu Tau'dan almalıyım ki kimse sana karşı kullanamasın." Kapıdaki gıcırtı gergin bir beklentiyle kıpırdanmama neden oldu. Reed sakin, her şey için hazırdı.

"Sana söylemem gereken bir şey var Reed. Başka bir yarı melek var, şeytani bir yarı melek. Adı Emil. Son ömrümdeydi. O..." *GÜM*. Kilit kapıdan fırladı. Düşüncemi bitirmek yerine, "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

"Sen aşkm *kendisisin* Evie."

Kapı fırlayarak açıldı. Güçler içeri akm etti. İçimden geçerek kopyamın ışığını dağıttılar. Dalgalanan görüntümü tam zamanında birleştirerek Reed'in birkaç tanesinin üzerine atlayıp hücrenin kapısından geçip gittiğini gördüm. Kapı arkasından *pat* diye kapanarak diğer melekleri zindana hapsetti.

Hücrenin kapısından geçerken gülümsememi durduramadım. Reed diğer tarafta beni bekliyordu. Mükemmel ağzı kopyamm dudaklarına eğildi. "Şu anda seni öpmek için can atıyorum," dedi. Bu ışıkta, yüzü ve vücudu tutsaklığının neden olduğu yorgunluğu gösteriyordu. Üzerinde hiçbir iz olmamasına rağmen, gardiyanlarına daha fazla kin gütmeme neden olan sönük bir görünüşü vardı.

"Bir an için bile şeklimi bir arada tutabileceğimi düşünsem

zaten seni öperdim ama bilincimi kopyamda tutmakta zorluk çekiyorum."

"Yaralı mısın? Sana kötü mü davranıyorlar?"

"Hayır, İlahi melekler yüzünden değil. Sadece çok yorgunum, çok kısa sürede çok fazla şey yaşandı."

Reed duvara gölge düşürürken benim şeklim sadece ışık yayıyordu. "Senin için endişelendim Evie," diye itirafta bulundu. "Düştüğünü görünce Tau'nun seni öldürdüğünü sandım bir an için. Karşılık verdim, onu neredeyse öldürüyordum."

"Çok canını yakmışsın gibi görünmüyor," diye fısıldadım. Gözlerim, koridorun sonundaki kapıyı dolduran Tau'ya gitti. Kırmızı kanatları sonuna dek açılmıştı. Yüzünde üstünlük dışında bir duygu yoktu.

Tau, Reed'e yaklaşmadı. Bunun yerine cebinden telefonunu çıkarıp hızlı aramadaki bir numaraya bastı. Telefonu kulağma kaldırıp konuştu. "Evie burada. Kopyasını göndermiş Xavier." Bir an dinledikten sonra ekledi. "Evet. Şimdi." Telefonu kulağından çekip aramayı sonlandırdı.

Aklımın bir köşesinde kargaşa ve çarpılan bir kapı sesi işittim. Deniz kabuğundaki bir okyanus gibi uzaktı. Ayak sesleri. Kolumun tutulduğunu hissettim ama Reed bana dokunmamıştı. Kopyam solarken ışığı, karanlık koridora kıvılcımlar bırakıyordu. Etrafımızı saran kahverengi taş duvarlarda ismim yankılandı. "Bunu duydun mu?" diye sordum yanımda duran Reed'e.

"Hiçbir şey duymadım," diye yanıt verdi ciddi bir yüz ifadesiyle.

"Xavier." Reed'le kalmak için çaresiz bir çabayla kopyamın ışığını geri çektim. Xavier'ın varlığı her yanımdaydı. Kokusu beni ele geçirmişti. Öylesine engindi ki ondan asla kaçamayacaktım.

Şiddetli bir sarsıntıyla kopyam, gece vakti kurcalanan bir kamp ateşi gibi etrafa kor saçtı. Kıvılcımlar benden uzaklara, yukarı ve etrafa doğru dans etti. Xavier'ın dokunuşunu hissettim. O, bu vücudu uzaklara götüren rüzgâr oldu.

"Xavier odamda benimle birlikte. Beni geri getirmeye çalışıyor Reed."

"Seni bulacağım," diye söz verdi omuzları kopyama doğru eğilirken. Beni koruma ihtiyacı gözlerinden okunuyordu. "Yakında."

Gözlerimi Reed'den Tau'ya çevirdim ve babama seslendim. "Reed'e zarar verme."

Tau'nun sesi sertti. "Sen burada emir veremezsin."

Kolum soğuk bir şeyle silindi. Sürülen alkol kokusu burnumu işgal etti. Hafif bir acıyla koluma bir şey battı. Başım döndü. Reed ve Xavier'ı karşımda görürken iki gerçeklik birleşerek tek oldu. Yok olan ölü bir yıldız olarak tüm enerjimi içsel bir ateşe bastırdım. Kopyam kıvılcım saçarak patladı. Bilincim Reed'den koparılarak diğer gerçekliğe zorla götürüldü. Gözlerimi açtığımda uyuşuk vücudumu yatağın üstündeki beyaz battaniyede, başımı da Xavier'ın koluyla kucaklanmış buldum. Ateş hâlâ çatırdıyordu. Kutuptaki yatak odam, Xavier'ın yumuşak kalp atışları dışında sessizdi.

"Sen ne yaptın?" diye sordum uyku beni ele geçirirken.

"Seni geri getirmek zorundaydım," diye fısıldadı kulağımın yanına. "Sana hafif bir uyuşturucu verdim. Artık dinlenebilirsin." Dudaklarını alnıma bastırdı. Geri çekildiğinde yanağım omzundan düştü.

Beni kendisine çeken karanlığa karşı mücadele verdim. "Bana iğne yapmamalıydın. Uyuyacağım Xavier."

"Plan da bu," dedi ninni gibi bir sesle.

"Brennus orada olacak... Beni bekliyor olacak," dedim ipince bir sesle. "Gözlerimi... kapadığım an... beni... bulabilir."

Kısık gözlerimin arasından Xavier'ın gözlerinin panikle fal taşı gibi açıldığını gördüm. Kollarımı sımsıkı tutup yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Nasıl?"

"Kanım. Elinde biraz var ve onu kullanabilir... Onu bana getiren kan kırmızı bir yol..." Gözlerim kapandı.

"Seni rüyalarında incitebilir mi?" Gözlerimi hemen açmayınca beni sertçe sarstı.

Gözlerimi sadece biraz açabildim. "Bana zarar vermeyecek."

Xavier yüzünü ekşitti. "Daha birkaç ay önce seni öldürmeye çalışmıyor muydu?"

"Artık... onları geride... bıraktık."

"O şeytani bir katil Evie!"

"Belki şeytaniydi... eskiden... ama artık..."

"Hâlâ şeytani! Bunu değiştirecek hiçbir şey yapmadın!"

"O da tıpkı benim gibi bir silah... uzun zamandır öyle... kullanılmayı bekleyen."

"Neden bahsettiğinden haberin yok."

"Yok mu?" diye sordum aylardır hissetmediğim kadar rahat bir edayla. "Ona kesinlikle soracağım... hangi tarafta olduğunu ama zaten yanıtı biliyorum."

"Gerçekten mi? Peki hangi tarafmış o Evie?"

"Benim tarafım."

BÖLÜM 12

bilmemem gereken şeyler

Karanlıktı. Elim yumuşak örtülerin üzerinde hareket etti. Soluğumu bir yaşam itirafı gibi dışarı verdim. Yanağım yastığın üzerindeydi. Omzumun üstündeki çarşafın üzerine altın renkli bir parıltı düştü. Kaşlarımı çattım. Yavaşça başımı yataktan kaldırıp dirseklerimin üzerinde doğruldum. Brennus yanımda bacaklarını birbirinin üstüne atmış uzanıyordu. Kara kanatları kalın bir yastığın üzerinde duruyordu. Elindeki altın rengi ışık topuyla dalgın dalgın oynuyordu. Siyah, deri ceketine ışık öyle bir şekilde düşüyordu ki ilk önce sıvı daha sonra da gölge gibi görünmesini sağlıyordu.

"Neredeyiz?" diye sordum biraz daha doğrularak. Ellerimle dağınık saçlarımı düzeltti. Aklım bulanıktı. Sanki içkiyi fazla kaçırmıştım.

Brennus sırıtarak topu havaya fırlattı. Altın ışıltısı başımızın üstünde durarak yakın çevredeki karanlığı dağıttı ama topun ötesindeki ışık yoksunluğu sonsuza dek uzanıyor gibi görünüyordu.

"Nerede olduğumuzu bize sen söyle. Bu senin rüyan."

"Nerede olduğumu bilmiyorum." Benim safımda olsa da ondan korkuyordum.

"Uyuşturulduğunda neredeydin?"

Ellerimi saçımdan indirip ona bakmak için döndüm. "Nereden bildin?"

"Burada hiçbir şey yok." Elini karanlığa doğru salladı. "Aklın çok

canlı, renkli. Bin tane minik detay olmaması sana göre değil. Sen ışığı görürsün, karanlığı değil. Bu senin zıddın."

"Beni bu kadar iyi bilmen ürkütücü," diye mırıldadım.

"Ben ürkütücüyüm, bunu asla unutma."

"Unuttuğum an bana hatırlatıyorsun."

Bunun üzerine bir kez daha sırıttı. "Bana nerede uykuya daldığını göster. Bu yataktaydın sanırım?" Brennus elini beyaz, kürk battaniyede dolaştırdı.

"Niye öğrenmek istiyorsun?"

"Çünkü ilgileniyorum," dedi sarsılmaz bir edayla. "Senin hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum. Nerede olduğunu bilmek benim önceliğim her zaman. Bu seni şaşırtmamalı."

"Evet, tam bir sapıksın. Gerçek şu ki nerede olduğumu bilmiyorum," diyerek itiraf ettim. "Tek bildiğim soğuk olduğu..." Brennus yanağımı avucunun içine alıp beni öpünce konuşamadım. Öpücüğü yumuşak ve tatlıydı. Talepkâr karakterinin tam aksiydi. Sessiz kaldım, karşılık vermiyordum ama çekilememiştim de. Brennus kaşını kaldırıp uzaklaştı. Dudakları bastırılmış bir gülümsemeyle kıvrıldı ve yeşil gözleri içindeki ateşle parıldadı.

Bulanık düşüncelerimi şunu söyleyecek kadar toparlayabildim: "Beni öpme."

"Teknik olarak, aynı odada bile değiliz."

"Gerçek geliyor," diye fısıldadım.

"Öyle," diye kabul etti gözlerinde bir pırıltıyla.

"Bu yüzden yapma."

"Öpücükten ziyade aklındaki sisi dağıtma çabasıydı."

"Bana öpücük gibi geldi ve bu kadar komik olan nedir?" diye sordum sırıtışı artınca.

Kaşlarının ikisini de kaldırdı. "Hiç." Gülümsemesi muzip bir sırıtışa dönmüştü. Etrafa bakınca ben de aynısını yaptım. Boşluk yerini şeffaf bir ışığa bırakmıştı. Tavandan aşağıya akarak soğuk yatak odamın detaylarını dolduruyordu. "Bu yerin daha net bir görüntüsünü almaya çalışıyordum."

Elini tuttum. Sıcaktı. "Buraya gelemezsin Brennus. Meleklerle dolup taşıyor burası."

Soru soran bir edayla kaşını kaldırdı. "Onlar için mi yoksa benim için mi endişeleniyorsun?"

"Kimse. İkisi de. Kimse!" Şaşkınlıkla başımı iki yana sallayıp elini bıraktım. Arkamı ona dönerek yataktan kalktım ve şömineye doğru yürüdüm. Gerçek bir ateşmiş gibi ısı yayıyordu. Ayağa kalkan Brennus'la yüzleştim. "İstediğini yapmadım."

Brennus kaşlarını çattı. "Şaşırmadım. Sana söyleneni yapmıyorsun asla. Hep bir kez daha söylenmesi gerekiyor. Daha net olmalısın, çünkü ne olduğunu hatır..."

"Emil hayatta. Burada, bu zaman diliminde."

Gözlerine anlayış yerleşti. "Biliyorum."

Benimkiler akıl karışıklığıyla doldu. "Biliyor musun?"

"Biraz önce Emil'le birlikteydim. Senin Emil'inle."

Neredeyse soluksuz bir inkârla, "O benim Emil'im değil!" dedim.

"Ama öyle. Senin." Brennus elini bana uzattı. "Biraz yürüyelim." Başıyla kapıyı işaret etti. "Tartışmamız gereken çok şey var."

Yanına gittim ama elini tutmadım. "Biraz önce onunla mıydın?"

Birlikte kapıdan dışarıya çıktık. "Burası kimin odası?" diye sordu alnını kırıştırarak.

"Xavier'ın." Devasa yatağı incelemesini seyrettim. "Ne oldu?"

"Seni koruyor. Sana ulaşmak için ilk önce onu geçmeliler."

"Evet." Odanın içinden geçerek dışarıdaki oval alana giden kapıya ilerledim. "Biraz sahiplenici, aynı hayatımdaki tüm erkekler gibi."

"Sen bizi böyle yapıyorsun."

"Tabii ya. Kurbanı suçla."

Beni duymazlıktan geldi. "Emil hariç. Bence o sadece seni sonlandırmak istiyor." Brennus'un ilanı gerçek bir korku doğurdu içimde. Bulunduğum tehlikeyi biliyordum. Emil geçmişimizden yarını tahmin edebilirdi. Benim ona dair çok az anım vardı. Sadece Lille.

Kapının dışında durarak oval mekânın merkezine baktık. Yola benzeyen geçişin diğer tarafındaki devasa cam meleklerin karşısındaydık. Bana yakınlığı samimi ve rahatlatıcıydı, özellikle de burada sadece iki-

miz bulunduğumuz için. Brennus balkonun kenarına gitti. Önümde havada dururken güçlü kanatları havayı dövüyordu. "Daha iyi uçabiliyor musun?" diye sordu.

Kanatlarım iki yanıma yarım olarak uzandı. "Başımın çaresine bakabilirim."

Kanatlarımın aldığı şekli inceledikten sonra bana arsızca sırıttı. "Evet, bakabilirsin," diye yanıt verdi.

Bana arkasını dönerek yukarıya doğru uçtu ve birkaç balkon çıktı. Cam kubbenin zirvesine kadar onu takip ettim. Kar ve buz, güneş ışığını engelliyordu ama aralarda yeterince boşluk olduğu için dışarısı görünüyordu.

Kubbenin gümüş kenarları melek kanatları olarak şekillendirilmişti. Gümüş kenarla kesişen taş çıkıntıya tutundum. Dışarıdaki dağın zirvesine ve ötesindeki kara bakarken kanatlarım beni havada tutuyordu. Uzakta bir okyanus olabilirdi ama bu, buza yansıyan ışığın mavi hüzmeleri de olabilirdi.

Brennus yanıma geldiğinde etrafımdaki hava hareketlendi. "Kuzey yarım küre, dünyanın dibi."

Ona şaşkınlıkla baktım. "Güney yarım kürede olmadığımızı nereden biliyorsun?"

"Aradaki farkı sezebiliyorum. Manyetik çekim kutuptan kutba fark ediyor. Zamanla aralarındaki farkı öğrenirsin."

"Eğer böyle sezgiselsen kuzey yarım küreye neden dünyanın dibi diyorsun?"

Brennus'un kaşları bir meydan okumayla kalktı. "Bu bir bakış açısı, değil mi? Açını değiştirirsen her şey değişir. Bir şeye nasıl baktığınla ilgili. Arada sırada haritayı ters çevirmeyi denemelisin. Her şey bambaşka görünüyor."

Söyledikleri mantıklı gelmişti. "Beni her daim şaşırtıyorsun Brennus," diyerek kabul ettim.

"Seni şaşırtmak benim için birazcık takıntı haline geldi," dedi seksi bir gülümsemeyle. "Haydi. Aşağıda neler var bakalım." Brennus'un yeşil gözleri dans etti ve kara kanatlarını çekerek kendini dağın boşluğuna bıraktı. Yaklaşan zemine değil, bana bakıyordu.

Ben de ona baktım. Kanatlarımı içeri çekip ışıktan uzaklaşırken hızın heyecanını hissettim. Saçım geriye savrularak karmakarışık oldu. Kat ardına kat hızla geçiyordu. Brennus birkaç santim altımdaydı. Ağırlıksız değildim. Beni yer çekimi gibi aşağıya çekiyor olabilirdi. Onunla bu yerde olmak sonu olmayan bir düşüş rüyasıydı. Sadece o ve ben, gözlerden uzakta...

Zemine yaklaşınca çarpacak diye korkmaya başladım. Onu, bekleyen felaketten kurtarmaya mecbur hissettim ancak ben onun taş zemine çarpmamasını sağlayacak bir büyü yapamadan önce saçlarım yüzüme döküldü. Bir an için durup kaldım, ne hareket ediyor ne düşüyordum. Benimkilere çok yakın olan gözlerinin içine baktım ve burada asılı kalsak da olur diye düşündüm. İkimiz de burada özgür irademizle bulunuyorduk ama ikimiz de bir şekilde bu tepeyi tırmanmaya, bu canavarlar olmaya zorlanmıştık ve düşüşümüz muhtemelen ikimizi de yok edecekti.

Brennus inişimize rehberlik ederek yatay pozisyondan dikey pozisyona geçti ve ayaklarını yere bastı. Beni kendisine çekti. Göğsüne doğru kayarken ellerim omuzlarında duruyordu. Ayaklarım sağlamca yere değince onu bıraktım. Bu samimi dokunuş yüzünden kızarmıştım.

Dökülen suyun sesi dikkatimi Brennus'tan çekip aldı. Etrafımızı saran buz duvarlardan su akıyordu. Mazgallara dökülüyorlardı ama yakınındaki taş fayanslar ıslanmıştı. Mavi tonlarındaki fayanslarla yapılan bir desenden oluşan yuvarlak bir labirent karşı tarafa doğru kıvrılıyordu. Xavier bana benzer bir şey söylemişti: meditasyon labirenti. Büyük katedrallerin resimlerinde buna benzer şeyler görmüştüm ama içinde olmak farklıydı. Özünde duyularımı işgal eden bir kutsallık vardı.

"Denemek ister misin?" diye sordu Brennus. Başımla onaylayıp onunla beraber yürüdüm ve karşımızdaki girişi takip ettim.

Labirentteki ilk dönüşten sapıp dış kenarı takip ettik. Duvarlardaki buğu yüzümü ıslattı. Suyun arkasındaki ışıklar sakinleştirici bir etkiyle göz kırpıp duruyordu. "Bir şey biliyorsun, değil mi Brennus? Emil hakkında?" Bana baktı. "Biraz önce Emil'in beni sadece yok etmek istediğini söyledin."

"Emil senin genç aingeal*'ına saldırdı, meleğinin Crestwood'daki evinde. Seni arıyordu."*

"Yaşıyor mu?"

"Emil mi?" diye sordu Brennus.

"Russell."

"Hayatta kaldı."

"Nasıl olur? Emil, onunla tanıştıktan birkaç dakika sonra beni paramparça etti ve teknik olarak tamamen orada değildi bile. Ele geçirilmiş bir insan vücudunu kullanıyordu."

Brennus labirentte durdu. "Benimle birlikte olmalısın! Seni Emil'den uzak tutabilirim. Sana zarar verdi mi?"

Yürümeyi bırakıp omuz silkerek ona döndüm. "Beni öldürmedi."

"Bunu sormadım." Sessiz sedasız halde tekrar yürümeye başladım. Brennus yetişerek bana ayak uydurdu. "Arkadaşlarını Finn'le Crestwood'da bulduğumuzda Emil zaten oradaydı. Ufak Taht ile Gücü..."

"Anya ve Zephyr."

"Doğru. Onları öldürmeyi planlıyordu. Russell'ı, senin önünde işkence edip öldüreceği vakte kadar hayatta tutacaktı."

"Ama Russell kaçtı?"

"Kaçmak doğru bir kelime olmayabilir. Daha çok kurtarıldı."

"Russell'a yardım mı ettin?"

Brennus omuz silkti. "Emil'in, kraliçeleri hakkında konuşma şekli yüzünden Finn ve çocuklar bir istisna yaptılar. Atının üstünden indirilmesi gerektiğini düşündüler."

Elimi Brennus'un koluna koyup durdum ve ona döndüm. "Hayır Brennus. Hiçbiri rızan olmadan bir şey yapmaz. Sen yaptın. Sen arkadaşlarımı kurtardın."

Brennus elimi dirseğinin bükümüne sıkıştırıp yine yanında yürümem için işaret verdi. "Yardım ettiğimi kimseye söyleme, korumam gereken bir şanım var." Aklım imalarla dolup taştı. "Emil'le aranda neler oldu? Sana ne zaman saldırdı?"

"İlk önce bana Russell ve Emil hakkında her şeyi anlatmalısın."

Brennus, ondan saklayamayacağım şok ifadesine gülümsedi. "Emil-Djet'le kısa bir sohbet ettim. Onu bu isimle hatırlıyor musun?"

"Hayır."

"Yanağına dokunabilir miyim?" Yürümeyi kesip ondan bir adım kaçtım. Hemen ekledi. "Sadece Russell'ın Mısır'daki ömrünüze dair hatırladıklarını sana gösterebilmek için. Açıklamaktansa anıyı vermek daha kolay olacak."

"Russell'ın anıları niye sende?" Şüphem açıktı.

"Emil'e odaklanmışken ondan çaldım." Pes edip Brennus'a yaklaştım ve yüzümü ona döndüm. Sıcak parmaklarının tersiyle yanağımı okşadı. Elini indirince yine kolumu alıp kendi kolunun etrafına doladı. Bir kez daha labirentte yürümeye başladığımızda kıvrımlarda şeffaf duvarlar şekillendi, Brennus'un büyüsü yapıyordu bunları. "Bunlar Russell'ın yaşadığınız bir ömürdeki anıları."

Bronz tenli bir Emil labirentin duvarında kendim olduğunu bildiğim siyah saçlı bir kızın yanında belirdi. Yürürken Russell'la geçirdiğim ömürden sahneler oynadı. O zamanlar onun adı Iah ve benimkisi de Zahra'ydı. Ona doyamıyordum. En özel anlarımıza, ilk buluşmamıza, ilk öpüşmemize, Djet'in Mısır'daki sarayındaki gizli odada ilk sevişmemize tanık oldum: Eskiden gördüğüm her şeyi, o ömürde olduğum her şeyi Iah'nın gözlerinden gördüm. Ölümüm, canlı canlı gömülmek iğrençti ama başıma geliyor gibi değildi. Lille'de Emil'le bir ânı yaşamaya zorlanmak gibi değildi. Ben tecrübe etmiyordum, Fransa'daki gibi aynı acıyı, korkuyu ya da başka şiddetli duyguları hissetmiyordum.

"Yani Emil ayrıca Djet, öyle mi?"

"Öyleydi."

"Her ömrümde benimle birlikte miydi? Haberin var mı?" Sesim çaresiz bir ihtiyaçla yükseldi.

"Şişşt, yapma haydi." Brennus içimi rahatlatırken kolunu çekip omzuma dolayarak beni yan tarafına çekti. "Bunu duyman güç ama bu senin geçmişin, geleceğin değil." Başka bir köşeden döndük. Transparan duvarlar zemine çökerek yok oldu. Artık önceki hayatımın müstehcen ayrıntılarını göstermiyordu.

"Tüm hayatlarımda var mıydı?" diye sordum yine.

"Bunun büyük bir olasılık olduğunu düşünüyorum."

"Neden böyle düşünüyorsun? O bir canavar."

"O bir canavar. Ruh eşini kendisiyle beraber düşmeye ikna etti, son-

ra da onun ruhunu parçalamanın bir yolunu buldu." Olduğum yerde çakılı kaldım. Bir adım daha atamazdım. Brennus eğilerek dudaklarını kulağıma getirdi. Öyle yakındı ki kulağımın ucuna değerek titrememe neden oldu. Fısıldamaya başladı. "Bence tüm ömürlerinde onu takip etmeye mecbur olasın diye yaptı bunu. Her daim onunla olacak, kötülük yapmasına engel olacaksın. Bence bir zamanlar en sonunda kazanacağına, ruhunu ona kaybedeceğine ve sonsuza kadar onun olacağına inanıyordu. Artık biliyor. Onun bir parçası olmayı asla kabul etmeyeceğini anlıyor. Asla onun ortağı ya da kölesi olmayacaksın. Bu yüzden intikam istiyor. Seni bitirmek istiyor."

Aklım uyuşmuştu. "Neden ben..."

"Cennetin isteklerini kim bilebilir? Eğer onlardan bir itiraf ya da özür istiyorsan sonsuza dek bekleyeceksin. Emil sürüldü. Cennetteki isyanın bir parçasıydı. Felaketinin o zaman başladığını düşünüyorum. Artık aingeal *savaşının bir parçasısın. Biz de içindeyiz... ve kazanmak için oynuyoruz."*

"Bunda kazanmak yok Brennus! İkimiz de sadece kaybediyoruz!"

"Eğer berabersek kaybetmeyeceğiz."

"Buna inanıyor musun?"

"İnanıyorum. Seni taşımam gerektiği kadar taşırım. Artık aramızdakiler farklı, bunu hissediyorsun değil mi? Beni değiştirdin ve artık kalbinin içindeyim."

Haklıydı. Kalbim hâlâ bir bütündü... ve Brennus'u orada hissediyordum.

"Beni dinle Brennus. Beladan başka bir şey olmadığımı biliyorsun. Bu savaş ebedi..."

"Yakında hepimiz bir taraf seçmek zorundayız. Ben sadece seninleyken iyiyim. Sen yoksan, hangi tarafa düşeceğimden emin olamam."

Haklı olduğunu biliyordum. Birlikte olduğumuzda farklıydı; hâlâ merhametsizdi ama aynı seviyede değildi. Eğer yanında ben varsam merhamet edebiliyordu. Bu, ruhunu kaybetmeden önce nasıl biri olduğunu merak etmeme neden oldu. "Burada bir melekle tanıştım," diye mırıldandım.

Yorumumun saçmalığını fark etmemi sağlayarak, "Aaa, öyle mi?"

dedi dudaklarında alaycı bir sırıtışla. Burada kelimenin tam anlamıyla binlerce melek vardı. "Özel biri mi?"

"Onu tanıyordum, meleği yani. Daha önce onu görmüştüm, Houghton'daki mağarandan kaçtıktan sonra. Adı Atwater. Bu adı biliyor musun?"

Tanışıklık dalgasıyla vurulan Brennus duruşunu dikleştirdi. "O burada mı? Bu yerde mi?" Başımla onayladım. "Onunla konuştun mu?"

"Evet."

"Ne söyledi?" diye sordu sırtı dümdüz olan Brennus.

"Onu Houghton'da ilk kez gördüğümde, Russell benim için geldikten sonra ısırıkların yüzünden sanrılıydım. O zaman Atwater, hatunları nasıl kendin için yakıyorsan senin de benim için yanacağını, bunun bir telafi olduğunu söyledi bana. Senin kötü karmanım ben Brennus."

"Hayır, değilsin. Senin bundan daha fazlası olduğunu biliyor. Finn'in Gancanagh olması kadar uzun bir süredir gelmeni beklediğimi biliyor. Ailemi parçaladığından beri... ve benden saklanmaya devam etse iyi olur, eğer onu bulursam acı ne demek öğrenecek."

"Benim için mi bekliyordun?"

"Bekliyordum. Kraliçemi bekliyordum. Yapmamız gereken şeyler var."

"Ne gibi? Neden bahsediyorsun?"

"Atwater sana başka ne söyledi?"

"Senin koruyucu meleğin olduğunu."

Brennus'un çenesi kasıldı. "O benim hiçbir şeyim."

"Senin bir şeyin. Ne oldu? Aodh... Finn'i aldığında sana yardım etmeyi mi reddetti?"

"Cennet yardım etmez. Pazarlık eder Genevieve."

"Atwater'la ne pazarlığı yaptın Brennus?" Gözleri sırlarla kararardı. "Nedir?"

"Atwater'la tanıştığımda çok gençtim. Ölümsüzlükte bir çaylaktım o zamanlar. O kadar gençken ne söz verdiğini asla kavrayamazsın. Bu tacı, kral olmayı hiç istemedim ama yapman gerekeni yaparsın, seni temeline kadar sarssa da."

"Neden bahsediyorsun Brennus?" diye fısıldadım.

"Kendi ruhumu gördüğümü sana söylemiştim, hatırlıyor musun Genevieve? Beni değiştirdikten hemen sonra?"

"Evet, seni öldürmeye çalıştığımda."

Sırıttı. "Ah, eğer beni öldürmeye çalışsaydın ölmüş olurdum. Beni değiştirmek istedin ve ben de değiştim," dedi içli içli, sonra kendini toparladı. "Senin ateşin içimden geçtikten sonra onu, ruhumu yine gördüm."

"Nasıl olur?"

"Ruhum Sheol'dan koparılıp alındı ve benimle buluşup bir kez daha bütün olmaya çalıştı ama ben çoğunlukla ölüyüm, görüyorsun ya?" Anlayış içinde başımla onaydım ve Brennus sözüne devam etti. "Sana iletmem için bana bir mesaj verdi."

"Bana mı?" diye sordum gözlerim şaşkınlıkla büyürken.

"Sana," dedi başıyla onaylayarak. "Şunu söyledi: 'Onu beklediğimi söyle. Onu melodiden tanıyacağım.'"

"Melodiden mi? Bu da ne demek?"

Brennus başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Sheol'a giderken anılarımdan bazılarını aldı. Finn geçmişimizdeki şeylerden bahsettiğinde bazen onları anımsamıyorum ve ruhumdan ayrı olduğum için de Sheol'da neler yaşadı bilmiyorum ama tüm bunlar başlamadan önce cennetle bir anlaşma yaptığımı düşünüyorum."

"Benim için de geçerli bu Brennus. Russell benden çok daha fazlasını anımsıyor. Bir nedenden ötürü ikimizin bilmemesi gerek."

"Anlıyorsun. İkimiz o kadar çok benziyoruz ki," diye mırıldandı. Elimi tutup bir kez daha beni beraberinde çekerek labirentte ilerledi. Uzun süre ikimiz de kendi düşüncelerimizde ve kıvrımlı bu yolda kaybolduğumuz için konuşmadık. Labirentin merkezine ulaştığımızda ufak bir daireye vardık. Zeminin üstünde kocaman, taş bir ağaç uzanıyordu. Dalları dört bir yana uzanarak biraz önce geldiğim yolun sınırlarına değiyor ve dairenin dışındayken bana görünmez olan diğer yollardan çıkıyordu.

Brennus zeminin etrafına bakındı. "İkimiz de aynı yoldayız Genevieve, tam da olmamız gereken yerde."

"Ne için tam da olmamız gereken yol peki?" diye sordum nefes nefese.

"Bizim için." Eğilerek alnımdan nazikçe öptü beni.

Çekilmeden önce dolgun dudakları yumuşayarak tüy gibi hafifleşti. Varlığı dalgalanarak şeffaf oldu; etrafımızı saran duvarlardan dökülen suların önünde karanlık bir gölgeydi... ve sonra yok oldu.

Her şeyi kuşatan bu rüyadan uyandığımda labirentin ortasmda dikiliyordum. Xavier önümdeydi. Dudakları endişeden bembeyaz kesilmişti. "Evie," diye adımı söyleyerek iç geçirirken beni kendisine çekti. Yanağım göğsüne bastırılmış halde buz duvardan suyun dökülmesini seyrettim. Beni izlemek için her şeyi bırakan Güç meleklerinin hemen ötesinde, zemindeki mazgalların içinde gözden kayboluyordu. Brennus gitmişti. Buraya uykumda gelmiş, onu takip etmiş olmalıydım. "Seni odana geri götüreyim."

"Emil benim şeytani ruh eşim..." Xavier'ın göğsünden çekilirken gözlerine bakmak için boynumu geriye yatırdım. "Ve bunu biliyordun. Başından beri biliyordun!"

Xavier gerildi. "O senin ruh eşin değil Evie. O senin kaçınılmazın."

"Benim neyim neyim?"

"Kaçınılmazın. Dünyayı ondan korumak için yemin ettin. Her ömründe onunla savaşıyorsun."

"Emil benim kaçınılmazım mı?"

"Evet ama bu sefer, dönememesi için sadece vücudunu değil, habis ruhunu da yok etmenin bir yolunu bulmalıyım. Artık bunu biliyorum. Benim görevim bu olacak Evie," dedi neredeyse hiç nefes almadan. "Onu senin için yok edeceğim ve sonsuza dek beraber olacağız."

BÖLÜM 13

rüzgârın itirafını işit

-Brennus-

Gözlerimi açtığımda yukarı bakıyordum. Yüksek, kavisli tavanı taşıyan yıpranmış taş sütunlardan parçalar dökülüyordu. Birkaç tahta çakılmış pencereden giren ışık odadaki gölgeleri dağıtıyordu. Elimi burnumun köprüsüne götürüp acıyı dindirmek için çimdikledim. Bir *aingeal*'ın kollarında uyumuştum da cehennemde uyanmıştım sanki. Kanım içimde zıplarken başım dönüyordu. Kanımın yanarak, sıvı bir şekilde damarlarımda özgürce dolaşmasma alışkın değildim. Kanımı kalbim pompalamıyordu; o hâlâ göğsümün içinde kıpırtısız duruyordu. Ne var ki artık vücudumda kan dolaşıyor, beni eskisinden daha güçlü yapıyordu. Bu, Genevieve'in beni değiştirmesinin sonuçlarından biriydi.

Destek alarak doğrulduğumda dirseklerim yumuşak şilteye gömüldü. Temiz çarşafın bir köşesi çıktı, onu göz ardı ettim. Başımdaki baskının azalmasını bekledikten sonra elimi indirdim ve odanın köşesindeki gelincik renkli koltuğundan beni seyreden Finn'i gördüm. Finn bu kullanılmayan okulu Evie'nin şehri olan Detroit'in yıkılan kısmmda bulmuştu.

Neden yatak odamda olduğunu merak ederek, "Sorun mu var?" diye sordum Finn'e.

"Bir sürü var ama acil bir şey yok." Siyah ceketinin altından aynı renkteki manşetini çekip düzeltti.

"Taşınmada ne kadar ilerledik?"

Gülümsedi. "Beklediğimizden daha iyi. Burası sağlam bir yer. Saklaması, İrlanda'daki yerimizden daha kolay." Başımla onayladım. Finn'in bizim için bulduğu altı katlı, Neogotik mimariye sahip bina genişti. Kahverengi resif taşlardan yapılmıştı ve pencereler pürüzsüz granit pervazlıydı. Benim odam sivri, bakır çatılı kulenin en üst katındaydı. Finn bu yeri seçmişti, çünkü aynı tarzdaki birkaç binayla bağlantılıydı. Birkaç şehir bloğunu kapsıyorlardı. Ayrıca terk edilmiş mahalledeki bu yapı bize epey mahremiyet sağlıyordu.

"Şikâyet var mı?" diye sordum.

Finn zorla bastırdığı bir sırıtışla, "Doğrusunu söylemek gerekirse birkaç tane var," dedi.

"Ee?" diye sordum kaşımı kaldırarak.

Finn'in gözleri parıldayarak dans etti. "Komşulardan bazıları etimin solukluğuna laf etti."

Şimdi iki kaşım da kalkmıştı. "Sen ne söyledin?" Ağrıyan başıma rağmen sırıttım.

Yılışık bir gülümsemeyle yanıt verdi. "Ölü olmanın bronzlaşmayı zorlaştırdığını söyledim."

"Nasıl karşıladılar?"

"Ah, yanıt gelemeden önce Brady onları yedi. Açlıktan ölüyordu."

Başımı iki yana salladım. "Başka bir şey?"

"Comgan'ı yenilemenin başına verdim. Çatının taşı sağlam, sadece birkaç tahta eksik. Özet olarak, bir zamanlar görkemli bir yapıymış ama artık yoksullukla eti kemirilmiş bir iskelet. Dermot okulun etrafına büyü yaptı. Erskine de ona yardım etti. Buradaki hiçbir yaratık bizim varlığımızı fark edemez. Okulu satın aldığımız için de insanlar bizi rahatsız etmez."

Gözlerimi ovalayıp başımla onayladım. "Eline sağlık Finn."

Finn beni inceleyip sordu. "Bir şeye ihtiyacın var mı Brenn? Elimden gelen bir şey?"

"Ne kadar süredir yokum?"

"Ne kadar süredir uyuyor muydun yani?" Omuz silkti. "Pek uzun değil, birkaç saat." Koltuğuna yaslandı. Sakin ve asil gözleri hiçbir şey kaçırmıyordu.

"Tüm bu süre boyunca burada mıydın?"

"Buradaydım." Sanki yapacak daha iyi bir şeyi yokmuş gibi başıyla onayladı. Siyah saçları alnının üzerine döküldü.

"Kendime sahip çıkabilirim Finn," diye mırıldadım aklımı temizlemeye çalışarak.

"Öyle olabilir."

"Sonsuza dek beni korumayı mı planlıyorsun kardeşim?"

"Gerekirse."

"Çocuklardan biri uykumda beni öldürmeye çalışacak diye mi endişeleniyorsun?"

"Leziz kokuyorsun. Şu anda fena Genevieve gibi hatta. Birisi seni kraliçesi yapmaya karar vermeden önce gidip kokusunu üzerinden silmek isteyebilirsin. Ve soruna gelirsek, uyurken epey huzurlu bir yaratık oluveriyorsun. Seni neden kendim yok etmiyorum diye merak ediyorum," dedi sırıtarak. Ailemizi yansıtan yeşil gözleri keyifle parladı. Sesinde bir gıdım bile fenalık yoktu, sırf sataşıyordu. Aslında beni kendi hayatı pahasına korurdu ve ben de onu.

"Ne zaman gözlerimi kapasam etrafımda olmayı mı planlıyorsun?"

"Çok derin uyuyorsun. Tıpkı hatunlar gibi," dedi eleştirerek.

"Onca yüzyıl bir gıdım bile uyumadıktan sonra kuş gibi uyumayı dene, kolay bir iş değil."

"Çok yaşlandın Brenn," diyerek bana sataştı.

"Öyle olabilir."

"Genevieve'i anlatacak mısın, anlatmayacak mısın? Kraliçemizin halini bilmek istiyorum."

"O harika."

"Öyle miymiş?"

"İlahi *aingeal*'lar onu ıssız bir dağ sığınağına götürmüş, epey Paladyan bir yapı. Hoşuna giderdi."

"Yani Emil onu alamamış mı?"

"Şu an için hayır."

"O zaman gidip onu alalım mı?" Ancak oturduğu yerden kalmakta aceleci görünmüyordu.

"Ona daha var. Atwater onunlaymış." Finn'in tavrı, sanki çocuklardan biri Molly'sine dokunmuş gibi değişti. Bir *tık* kadar çabuk şekilde ayağa kalkıp gözlerinde katil parıltısıyla yanıma gelmişti.

"O olduğundan emin misin?"

"Onu kendi gözlerimle görmedim. Genevieve yanına geldiğini söyledi."

Finn ellerini yumruk yapınca kemikleri belirginleşti, kan dökmeye hazırdı. "Genevieve'den ne istiyormuş o pislik? Onun için de mi bir planı varmış yoksa?"

"O bir *aingeal*. Öyle ya da böyle, hepsinin bir planı var."

"Sadece, Atwater'ın planları asla hedefine ulaşmıyor."

"Ulaşmıyorlar mı? İkimizin de Gancanagh olduğunu ve Aodh'un da lider olmadığını hatırlıyor gibiyim."

"O, beni korumak için onunla yaptığın plandı. Benim onunla yaptığım değil. Seni asla bize getirmemeliydi. Bizi kendi başına asla bulamazdın ve öylesi senin için daha iyi olurdu!"

"Kardeşimin sadist bir canavarın merhametinde olduğunu bilerek iyi olmazdım. Öyle yaşayamazdım."

"Zaten yaşamadın. Gancanagh oldun. Atwater böyle söz vermemişti!"

"Eğer hiç anlatmazsan onunla yaptığın anlaşmayı nereden bileceğim?"

"Asla bir parçası olmaman gerekiyordu!"

"Yine soruyorum Finn, neyin parçası?"

"Önemi yok. Bana yalan söyledi," dedi yaralı yaralı.

"Nasıl yalan söyledi?"

"Ailemi Aodh'tan koruması gerekiyordu ve karşılığında ben..."

"Sen ne? Aranızda neler geçti?"

"Neler olduğunu mu merak ediyorsun? Ruhumu kaybettim. Bundan ötesini bilmen gerekmiyor." Görünmez bir yılan boynuna sımsıkı dolanmıştı adeta. Daha fazla konuşmayacaktı. İyi biliyordum, çünkü binlerce kez bu konuşmayı yapmıştık.

"İyi. Bana anlatma. Sadece şunu söyleyeceğim: Cennet tüm zayıflıklarını biliyor. Kendi isteklerini sana nasıl yaptıracaklarını. Sen kabul ettikten sonra da tutunduğun tüm ipleri kesip düşmene izin veriyorlar."

"Bazen iyilik yapmak için kötülük yapmak gerek, metcezirdeki bir dalgada saklanmak," dedi Finn.

"Düşmek mi istedin?"

"Ya sen?" diye karşılık verdi.

Omuz silktim. "Başka çarem yoktu."

"Atwater Genevieve'le birlikte yani?" Beni kitap gibi okuyordu.

"Öyle."

"O zaman gidiyor muyuz?" diye sordu yepyeni bir telaşla.

"Planın nedir?"

Arkasını dönüp pencereye gitti ve çakılı tahtalardan birini çekip aldı. "Kraliçemizi alırken Atwater'a iki çift söz etmek istiyordum sadece, hepsi bu." Odaya soğuk hava girdi. Yataktan kalkarak Finn'in yanına gittim. Dışarıya, fosforlu grafitilerle boyanmış donuk gri binalar serpilmişti. Çocuklardan başka kimsecikler yoktu. Yakınlarda oturan insanlar ya dokunularak gönderilmişti ya da yemek olmuşlardı.

"Ruhlarımız hakkında ne biliyorsun?"

Finn omuz silkti. "Neden ruhlarımız hakkında bir şey bileyim? Onlar Sheol'da."

Finn'in söylediği doğruydu ama kardeşimi iyi tanıyordum; onun da kendi sırları vardı. "Ruhumu yine gördüm, Genevieve beni değiştirdiğinde."

Finn öne eğildi, eli pencere pervazında kıvrıldı. "Neden bana bunu daha önce söylemedin?" Doğrulup gözlerini bana dikti. "Ruhun seninle konuştu mu?"

"Konuştu."

"Ne söyledi?" diye sordu neredeyse nefesi kesilerek.

"Atwater'la ne anlaşma yaptın?"

Finn çenesini sıktı. Bir kez daha pencereden dışarıya baktı. "Sana anlatamam."

Başımla onayladım. "Yani bir anlaşma vardı. Kanla imzalanmış."

"Ruhun ne söyledi?" diye sordu gene.

"Kraliçem için bir mesajı vardı. Onu melodiden tanıyacakmış. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Bilmiyorum," diyerek kabul etti ancak dudaklarma yayılan gülümsemeyi bastıramadı.

"Niye gülümsüyorsun?"

"Genevieve gerçekten de kraliçemiz."

Homurdandım. "Şüphe mi etmiştin?"

Başını *hayır* anlamında salladı. "Mağarada Keegan'ı öldürdüğü an emin oldum. Sanki zaman durmuştu da uzun zamandır bildiğim hayat yok olmuştu."

"Sana tekrar bir amaç verdi."

Gözlerini üzerime diktikten sonra konuştu. "Verdi. Sen de hissetmedin mi?"

"Hissettim," dedim hızla başımla onaylayarak.

"Emin değildim. Belki de ona âşık oldum diye düşündüm."

"Arada fark var mı?"

"Evet. Burada yapması gereken bir işi var."

"Bir işi?" diye sordum tek kaşımı kaldırarak.

"Olduğunu biliyorsun."

"Ve sen de ona yardım etmek için mi buradasın?" diye sordum.

"Buradayım işte, konuyu burada kapatalım."

"Eğer Atwater'ı görürsen onunla ne konuşacaksın?"

"Belki eski zamanları yâd etmek istiyorumdur. Onunla çay içmek."

"Sen çay içmezsin. İntikam peşinde misin?"

"Öyleysem bunu benden esirger misin?"

"Esirgemem," diyerek itiraf etim. "Sana yardım ederim, bunu biliyorsun."

"Biliyorum." Başıyla otomatik olarak onayladı.

"*Aingeal*'lara temkinli yaklaşmalıyız Finn," diyerek uyardım. "Genevieve'i almaya çalıştığımızda nasıl tepki vereceklerini bilmiyorum."

"Ona zarar vereceklerini mi düşünüyorsun?" diye sordu gözlerinde yepyeni bir öfkeyle.

"Belki. Hâlâ onu değiştireceğimize inanıyorlarsa, o zaman öyle düşünüyorum."

Bu bilgiyi sindirdi. "O zaman iki kat temkinli oluruz."

"Güzel."

BÖLÜM 14

Beni öp ki hatırlayayım

-Russell-

Sert, ahşap zemine çarptığımda yan tarafıma gömülü hançer zangırdayarak daha derine gömüldü. Sırtüstü dönüp kabzayı kavradım ve onu çektim. Karnımdaki kaslar acıyla kasılınca iğrenç bir emme sesi çıktı. Avucumu açınca Brennus'un hançeri gürültülü bir şangırtıyla yanıma düştü.

"AAAAHHHHH," diye bağırdım dişlerimin arasından. "HAAAAY AAAA..."

Anya tepemden bana baktı. Yanıma diz çökerek yaramı görmeye çalıştı. Dimdik oturarak ellerimin titrediğini gizlemeye çalıştım. Kalbim göğsümde kara bir obruk olurken Emil ve Sheol düşünceleri onu daha da aşındırdı.

Anya uzun, siyah saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bakmama izin ver," diye emretti. Kara kanatları sırtının içine girmişti. Birisi ona giymesi için büyük, kırmızı bir yün ceket vermişti ama portala büyüyle zorlanarak girdiği için kendi kıyafetleri üzerinde kalmıştı. Elleri kırmızı manşetlere gömülmüştü. Kanatları olmadan minicik, narin ve kırılgandı. Parmaklarını bulup elimin içinde tuttum. Bana çevirdiği bakışları tarlalar kadar

yemyeşildi. Onların içine gömülmek, vadilerinde süzülerek ona giden yolu bulmak istedim.

"Ölmüyorum. Henüz beni öldürmek istemiyorlar," diye açıkladım içini rahatlatmak için. Anya alnını göğsümün ortasına bastırıp Melek lisanında yaralı sözler fısıldadı. Elimi kaldırıp ensesine koydum. Yumuşak gözyaşlarıyla ıslandım. "Şiişşt, her şey düzelecek. İyi olacağız." Bu sözleri dua gibi söyleyip ben bile inanmıyorken onlara inanmasını istedim.

Başını göğsümden kaldırdı. Kanıma bulanmıştı. Gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla güneş ışığının vurduğu kırık şişe parçaları gibi parıldıyordu. Onları tutmakta kararlıydı. Parmakları kesik etimin kenarına dokundu. İçinden düzenli olarak kan akıyordu. Daha başka kesikler de vardı ama bu en tazesiydi. Brownie, Anya'nın omzunun üstünden ona bir havlu verdi. Anya, ben iyileşirken kanamayı yavaşlatmak için kumaşla baskı uygulayınca nefesimi tuttum.

Acıyla hızlı hızlı nefes alıp verirken, "Biraz önce bana Melek lisanında ne söyledin?" diye sordum Anya'ya.

"Bir felaket olduğunu."

Kahkaha attım ama karnımdaki acı bana bunu yapmamam gerektiğini hatırlatınca irkildim. "Hep böyle kötü değildim. İki yıl önce benzin parası için çim keserken şimdi bu hale nasıl geldiğimi merak ediyorum." Gülümsemeye çalıştım.

"Şimdi de birisi seni kesiyor." Bakışlarını odaklayarak kaşlarını çattı.

"İyileşeceğim."

"Bu sefer," diye mırıldandı Anya. Omzunun üstünden Brownie'yle konuştu. "Portalı kapat." Brownie yakınımdaki bir masaya giderek beyaz bir sürahiyi kaldırdı ve yere fırlattı. Maviye boyanmış porselen yüz parçaya ayrıldı.

"Kapandı," dedi. Bir erkeğin kıyafetleriyle giyinmece oynayan bir çocuk gibi görünüyordu.

Buns odaya bulanık bir hızla girince içime bir rahatlama yayıldı. "Ne oldu?" diye yanıt talep etti. Giydiği beyaz tişört kan

izleriyle doluydu ama kendi kanı olmadığı açıktı. Her şeyi yerli yerindeydi. Hiçbir parçası kayıp ya da arkada bırakılmış değildi.

Brownie, paniklemesini engellemek için elini kaldırırken, "Hiçbir şey! Sorun yok," diyerek onun içini rahatlattı. "Tüm Sheol bizi buraya takip edemesin diye portalı kapattım."

Buns'ın arkasından Zephyr odaya sendeleyerek girdi. Midem buruldu. Kesikleri artık kanamıyordu ama her yerdeydiler ve pas tutmuş, eziklerle dolu bir konserveye benzemişti onlar yüzünden. Brennus tarafından portalın içine büyüyle gönderildiği için şekil değiştirmek zorunda kalmamıştı ve o da benim gibi giyinikti ancak üzerindekiler paçavraya dönmüştü ve kana bulanmıştı.

Ona çenemi kaldırarak selam verdim. "İyi misin?" diye sordum.

Aptalca bir soru sormuşum gibi kaşlarını çattı. "Ben bir Güç meleğiyim," diye yanıt verdi Zephyr.

"Doğru ya." Odayı inceledim. Ahşap bir kulübeydi ama ne eskiydi ne de eksiği gediği vardı. Uzun pencerelerle cam kapılar dışarıdaki donmuş, sakin göle bakıyordu. Evin arkası boyunca uzanan veranda oturup eski bir gitarı tıngırdatmak ve dışarıdaki ateşte şarkı söylemek için harikaydı. Muhtemelen blues olurdu ama. Artık blues dışında bir şey söyleyebileceğimi sanmıyordum. "Kimin evindeyiz?"

"Benim," dedi Zephyr.

"Güzelmiş." Havluyu yan tarafıma bastırdım; ayağa kalkarken irkildim. "Biraz çılgınca şeyler oldu orada," diye ekledim omzumun arkasını başparmağımla işaret ederken.

Buns'ın rengi attı. "Tatlım, Emil'in Sheol'u açtığını söyledi Zee."

Bıçak yaramın üstünden havluyu çekip karnımı hafifçe dürttüm ve kenarlarının çoktan kapandığını gördüm. "Evet, böyle olduğunu bilmiyordum."

"Nasıl olduğunu?" diye sordu Brownie.

Sadece düşünmenin bile kollarımdaki tüyleri diken diken

ettiğini saklamak için omuz silktim. "Bilirsin, onlarla aramızda sadece duvar kâğıdı gibi incecik bir örtü olduğunu."

"Bunu bilmiyor muydun?" Anya'nın yeşil gözleri üzerime kilitlendi. Sessiz kalarak başımı iki yana salladım. "Cehennemin nerede olduğunu sanıyordun?"

"Çok aşağılarda olduğunu sanıyordum. Bilirsin, kelimenin tam anlamıyla aşağılarda olduğunu ama değil! Sadece her gri günün, her güneş batımının, düşmana dönüşen her dostun arkasında."

"Cennet de öyle," diyerek güven verdi Anya. "O da orada."

"Emil biraz önce at gözlüklerimi koparıp aldı! Havayı bir bıçakla kesti ve bu berbat bir mecaz bile değil! Harbiden bıçakla kesti!" İçin için aklımı kaybetmeye başlamıştım ve sakinleşemiyordum. Elimi saçımdan geçirip pencerenin önünde volta atmaya başladım.

"Sheol'un anahtarı var onda," dedi Buns. Odanın ortasındaki bej rengi kanepenin koluna oturup beni seyretti. "Bu da cenneti açan da bir bıçak var demektir."

Durup ona baktım. "Bunu nereden biliyorsun?" İçim çarpık bir korkuyla titredi.

"Tatlım, Yang olmadan Yin olamaz." Zephyr'e baktı. "Kimin elindedir?"

Zephyr bir an için düşündü. "Bu Phaedrus'un bilebileceği harika bir soru. Saklı olanı bulmakta beceriklidir."

"Neden cennetin anahtarını istiyorsun ki?" diye sordum ve hepsi aklımı kaçırmışım gibi bana bakmak için dönünce durdum. "Demek istediğim, bariz nedenlerden başka!"

Zephyr yanıt verdi. "Emil az önce yardım almak için Sheol'a bir pencere açtı. İlk o harekete geçtiği için biz de aynısı yapabiliriz. Denge meselesi."

Yüz ifadem çirkinleşti. "Neden burada olduğumu biliyorum. Nedeni Evie değil, Emil. Yaşamasının yolu yok. YOK!" Başımı iki yana salladım. "Bir ömür daha hak etmiyor. Bir ruhu yok edebilir miyiz? Ölüm meleklerisiniz siz." Elimi Buns ve Brownie'ye

doğru salladım. "Bir ruhu ne Sheol'a ne de cennete gitmemesi için yok edebilir miyiz? Geri dönmesi için sıfır şans bırakmak istiyorum."

Brownie yanıt verdi. "Eğer Emil'in bıçağı dünyalarımız arasındaki kumaşı yırtabilecek kadar güçlüsüyse, bir ruhu yok etme potansiyeli de vardır."

Omuzlarımı geriye atıp dimdik durdum. "Phaedrus'u nasıl buluruz? Eğer varsa, o bıçağı elde etmeliyim. Onu son kez İrlanda'da Tau'yla gördüm. Hâlâ onun yanında mıdır?"

"Tau'nun St. Lawrence Körfezi'ndeki Dominion kalesinde olduğunu mu söylemiştin?"

"Belki de. Sence Evie'nin mi, Reed'in mi yanındadır?" diye sordum.

"Önemi yok," dedi Zephyr kısık sesle. "Phaedrus'u buraya getirmek için onun nerede olduğunu bilmemize gerek yok."

"Yok mu?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Haklı." Brownie bana ilk kez gülümsedi.

"Tamam, bir şeyi mi kaçırıyorum?"

"Tek yapmamız gereken bir mucize dilemek," dedi Buns.

Alnım kırıştı. "Hepsi bu, bir mucize yani? Bunu nasıl yapacağız?"

"Dua edeceğiz," dedi yanımdan Anya.

"Planın bu mu?" diye sordum alnımı ovalarken. "Çünkü nefret ederek, başından beri hepimiz için dua ettiğim gerçeğini ilan etmem gerek. Yine de kıçlarımız tekmelenip duruyor!"

"İyi iş çıkarıyorsun Russell," dedi yepyeni bir sırıtışla Brownie. "Hâlâ hepimiz hayattayız."

Brownie'ye aklını kaçırmış gibi baktım, çünkü kaçırmıştı ama bunu ona söylemedim. "Pekâlâ, bir mucize için dua edeceğiz ve Phaedrus şişeden çıkan bir cin gibi belirecek?"

Buns omuz silkip avuçlarını göstererek kaldırdı. "Yolculuk yüzünden buraya varması biraz uzun sürebilir. Bunun üzerinde çalışmamız, cennetin onu buraya göndermesi için uğraşmamız gerekebilir. Tau'nun emirlerine uyması gerektiğini hissediyor

ama öncelik cennetin. Eğer cennet bize yardım etmesini söylerse o zaman edecektir."

Ona şüpheci bakışlarımı yöneltmemeye çalıştım ama kahretsin, çok zordu. "Bunun böyle işlediğini öğrenmek güzel. Eee, sizce cennet bizim tarafımızda mı olacak, çünkü bir süredir kendi başımızayız gibi görünüyor."

"Kurallar var," dedi Zephyr. "Cennet dengeyi bozmakta ya da teraziyi Sheol'un tarafına eğmekte gönülsüz."

Buns parmağını bana doğrultarak, "Ve kimse bunu istemiyor," dedi vurgulayarak.

"Bunları bilemeyeceğim ama en iyi duamı yemekten önce, bazen de yemekten sonra ederim. Sizce bir şeyler yiyebilir miyiz?"

Buns şüpheli göründü. "İlk önce duş almak isteyebilirsin. Yemek bulmak için gidip adayı dolaşmalıyım. Bu yer sezonluk tatil yeri, yılın bu zamanı adada bir avuç insan kalıyor. Kapalı restoranlara gidip kilerlerinde ve dondurucularında neler var bakabiliriz."

"Neredeyiz ki?" diye sordum.

"Mackinaw Boğazı'ndayız."

"Yine mi Michigan'ın kuzeyindeyiz?" Titredim. Buranın yakınlarında bile olmak istemiyordum.

"Evet. Özlemiş misin?"

"Hayır, hiç de değil," diye karşılık verdim, "ve bir dahaki sefer için haberin olsun diye söylüyorum: Sıcak iklimleri çok severim."

Buns kanepenin kolundan aşağıya zıpladı. "Not ettim."

Zephyr, "Seninle geliyorum," dedi Buns'a.

"Sorun yok Zee..."

"Seninle. Geliyorum."

"Taaa-maaam," diye bildirdi ellerini kaldırarak Buns. Sanki başının yerinde kalmasını istiyordu. "Ama bu adada senden daha korkutucu bir şey yok Zee."

"Bana yaranmaya çalışma."

Buns onu takip etmemi işaret etti. Yukarıdaki bir sıra odaya çıktık. Bana banyolu bir oda gösterdi. "Dışarıdayken Brownie'yle beraber sana kıyafet bakarız." Bedenimi değerlendirirken irkildi, sonra da gitmek için döndü.

"Teşekkürler," diye seslendim ardından.

Duş spa gibiydi. Ellerimi fayans duvara dayadım ve su yüzümden aksın diye başımı geri bıraktım. Yapışmış tüm kan, son birkaç saatlik işkence gerçekleşmemiş gibi akıp gitti ama olmuştu. İçimde morluklar vardı. Kendimi ya da arkadaşlarımı korumak için ne yaparsam yapayım, saldırıya açıktık. Olacakları durduracak bir büyü yoktu. Ne yazıldıysa o olacaktı. Bir amaç için buradaydık. Artık bunu bildiğim için hiçbir şey önemli gelmiyordu. Emil yok edilmeliydi. Yok edildiğinde gerçekten özgür kalacaktım; öyle ya da böyle. Bunu bilmek bile bir çeşit özgürlüktü. Korkudan kurtulmak. Savaşacaktım ama sonra bitecekti. Bitmesini istiyordum.

Bu son düşüncedeki bir şey beni şok etti. Ölmek istediğim söylenemezdi; bu değildi. Sadece kendi kararlarımı vermekte özgür olmak, varlığımın Emil'in ya da Evie'ninkinden ayrılmasını istiyordum. Benim olmasını, güzel bir şey olmasını istiyordum.

Suyu kapatıp duştan çıktım ve rafta bulduğum bir havluyla kurulandım. İşim bitince onu kalçalarıma doladım ve yatak odasına geçtim. Ev sessizdi. Kanlı kıyafetlerimi fırlattığım yerden toplayıp çamaşır makinesini aramaya koyuldum.

Çamaşır odasını bulunca girişte durdum ve üzerine siyah atlet ve hayatımda gördüğüm en seksi siyah iç çamaşırından başka bir şey giymeyen Anya'yı baştan ayağa süzdüm. Aslında normal kıyafetlerdi ama onun üzerinde oldukları için tüm vücudumu alevlendirmeye yetmişlerdi. Başını çamaşır makinesinin yanındaki kurutucuya sokmuştu. Boğazımı temizlemeden önce havluyu düzeltmem gerekmişti. *"Ehem ehem."*

Anya öyle hızlı doğruldu ki başını kurutucunun kenarına çarptı. Bir adım geri sendeledi. "Off," diye inleyip elini başının arkasına koydu.

"Ah, özür dilerim! Seni korkutmak istemedim." Ona doğru giderken elimi uzattım. Kıyafetlerimi makinenin önüne bırakıp elini başından indirdim ve büyüyen bir şişlik var mı diye baktım. İçgüdüsel olarak eğilip saçını öptüm. "Sanırım bir şey yok," diye mırıldandım. "Başını kurutucuya sokmuş ne yapıyordun?"

Anya kollarımın arasında dönerek bana baktı. Yanakları hafif pembe bir renk almıştı. Kaşlarını çatarak, "Çalışmasını sağlayacaktım. Nasıl çalışır bilmiyorum," diye itiraf etti bıkkınca.

"Kendi başma bulman gerekmiyor. Yardım için içimizden birine sorman yeterli." Ona gülümseyip ellerimle kollarının üstünü tuttum.

Bir an için bana göz kırptı, sanki niye gülümsediğimden emin değildi. Dudakları düşerken elini havaya salladı ve yorumumu göz ardı etti. "Zephyr ve Ölümler yemek aramaya gitti, sen duştaydın ve ben bir sorunu inceleyip çözüm bulabilirim."

Arkasını dönüp kıyafetlerimizi yerden topladı ve onları kurutucuya sokuşturdu. Deterjanı alıp kapağım çevirdi ve kurutucuya dökmeye yeltendi. "Hey, hey, hey!" Elindeki deterjan kapağını aldım. "Bunu yapmak istemezsin."

Kıyafetleri çıkarmamı izlerken kaşını kaldırdı. "Bu kurutucu." Bahsi geçen makineyi başımla gösterdim hafifçe gülümseyerek. "Eşyalarını yıkadıktan *sonra* onu kullanırsın." Başımla diğer makineyi işaret ettim. "Çamaşır makinesi bu." Karışmış yığınımızı içine attım. "Sıcak suda yıkamamak gerek yoksa renkleri solar." Onu çamaşır makinesine bakması için döndürdüm. Sırtını göğsüme verince kollarımla onu tutsak ettim. Elini düğmeye kaldırıp kendi elimi onunkinin üzerine kaydırdım ve parmağını kullanarak makinenin ayarlarına bastım. Teninin sıcaklığı içimi acıtmaya yetiyordu.

Dudaklarım kulağının üstündeyken mırıldandım. "Beyazları ve renklileri karıştırmak istemezsin. Özellikle de kırmızıyla beyazları, çünkü tüm beyazların pembe çıkar ve insanlar sana güler."

Sırtını göğsüme yasladı. "Tecrübeden konuşuyorsun sanki." Başını oynatarak yanağımı okşadı.

"Kendi çamaşırlarımı yıkamayı öğrenirken kız kardeşlerime birkaç tane tişörtümün miras kaldığını söyleyelim sadece." Elini bıraktım ve deterjanın kapağını açıp eline bıraktım. "Böyle ufak bir yığın için genellikle az deterjan kullanırsın ama kıyafetlerimiz mahvolmuş durumda, bu yüzden..." Sabunu kapağa boca ettikten sonra deterjan çekmecesini açtım ve kapağın içindekileri onun dökmesine izin verdim.

"Çalıştırmadan önce oraya başka bir şey koymak ister misin?" diye sordum. Gözlerimi kapatıp saçının kokusunu içime çektim; aklımı bulandırmıştı. Anya kollarımın arasında döndüğünde onları yine açtım. Bir kez daha yüzünü bana dönmüştü, ipeksi teninin dokunuşuyla titrememe neden oldu. Elini kaldırarak belimdeki havluyu tuttu. Nazikçe çekerek onu benden aldı ve arkasına uzanarak çamaşır makinesinin içine tıktı. Dudakları bir gülümsemeyle oynuyordu.

Önünde çırılçıplak dururken korunmasız hissetmiyordum: Güçlüydüm. Aramızda çok az mesafe kalana dek yaklaştım. Dikildiğimde başı sadece çeneme erişiyordu. Aldanmadım; çıtı pıtı olabilirdi ama vahşiydi. Bir savaşçıydı. Beni altüst edecek kadar kurnazdı. "Bunu unuttun," dedim atletinin eteğine uzanarak. Başının üzerinden çıkardığımda ipek gibi uzun saçları pürüzsüz tenine döküldü. Atleti arkasmdaki çamaşır makinesinin içine fırlattım.

Parmağım omzunu okşadıktan sonra aşağıya indi. Altdudağını ısırdı. Başparmağımla ona dokunarak dudağını acımasız dişlerinden kurtardım. Onu öpmek istiyordum. Başparmağımı ağzının içine alarak onu emdi ve dizlerimin bağını çözecek şeyler yaptı.

Diğer elim özgürce karnına inince kasları gerildi. Şehvet beni delip geçiyordu. Hızlı solukları ruhumun havasıydı. Siyah iç çamaşırının kenarını yakalayıp başparmağımı içine geçirdim. İpek, parmak uçlarımın altında sıcak su gibi akışkandı. Kumaşı vücudumla beraber aşağıya indirdim.

Bir *şak* sesi dikkatimi yukarıya çekti. Gece yarısı kanatları

sırtında son raddelerine dek açılmıştı. Kanatları siyah oklar gibi sivrilince kalbim göğsümde davul çaldı. Mor, mavi ve yeşil yanardönerli ateşle parıldıyorlardı.

İçimdeki çekirgeler her geçen an bana şehvetin ne demek olduğunu anımsatıyorlardı. Yollarına çıkan her şeyi tüketmeye hazırlardı. Belini tuttum. Bana yaslandı. Buluşan tenlerimiz içimde doyurulamaz bir açlık büyütüyordu. Alçak, tutkulu solukları karnımdaki kasların gerilmesine neden oldu. Kanatlarım sırtımdan çıkıp yayılarak onunkilere karşılık verdi. Kanatlarımı görünce gülümsedi; onunla konuşuyor, benim söylemediğim şeyleri söylüyor olmalıydılar.

Başparmağımı dudaklarının arasından çıkarıp yanağını avucumun içine aldım. Boynumu eğerek ağzımı kulağının yanına indirdim. "Kanatlarım sana ne söyledi?" diye fısıldadım, sonra dudaklarımı kulağının hemen altındaki yere dokundurdum.

"Bilmediğim bir şeyi," diye mırıldadı.

"Neymiş o?"

Kısık gözleri beni baştan çıkardı. Dudakları aşağı inerek benimkilerle flört etti. "Beni özlemişsin." İpeksi sesinin titreşimleri içimi keskin bir ihtiyaçla doldurdu.

Altdudağından ufak bir ısırık alıp onu ağzımın içine çektim, sonra bıraktım. "Ben..."

"Şiişt, ağzm asla doğruyu söylemiyor. Vücudunun senin yerine konuşmasına izin vermelisin."

Kalbim sımsıkı kasıldı. "Sana ihtiyacım var derken yalan söylemiyorum."

"Benim de sana ihtiyacım var."

"Ve seni sevdiğimi söylerken de yalan söylemiyorum."

"Göster."

BÖLÜM 15

dünya dönüp duruyor

Reed

Evie geceye karışınca içim buruldu. Bir şeyi parçalama ihtiyacı neredeyse karşı konulamazdı. Kendime kaslarımı germe izni verdim sadece. Aslında, ne kadar denersem deneyeyim bunu kontrol edemezdim. Onu kaybetmenin neden olduğu fiziksel bir tepkiydi, kelebekleri kaybetmenin... Tau, taş koridorun diğer ucundan beni gözlemledi. Kontrolün simgesiydi. Kemerimi kotumun şeritlerinden çekerek çıkardım ve çevik deriyi yumruklarımda gerdim. Kemer tokasını parmaklarımın arasında tuttum.

"İkinizi ayıramıyorum," dedi Tau.

"Biliyorum." Harekete geçmesini bekliyordum.

"Benimle yürür müsün?" Tau koluyla boş koridoru işaret etti. Yakındaki Güç melekleri Tau'nun etrafına toplanıyordu. Bana saldırmak için harekette bulunmadılar. "Sana zarar verilmeyeceğine dair söz veririm." Savunma duruşumdan çıkarak doğruldum. Güçler koridorlarda stratejik biçimde, ölçülü aralıklarla duruyorlardı. Tau'dan gelen en ufak bir işaretle üzerime atılacaklardı.

Tau bakışlarımın yönünü görünce en yakınındaki askerlerle konuşarak onları gönderdi. Onun yanından ayrılmaya isteksiz oldukları açıktı ama bana saldırgan bakışlar atarak emrine itaat

ettiler. Koridorda bir avuç Güç ve Tau'yla yalnız kalınca elimdeki kemeri gevşettim. Onunla yüz yüze gelince gözlerimin içine baktı. Evie'nin mavi tonları bulunan gri gözlerine öyle çok benziyorlardı ki. "Bu yol resepsiyon salonuna gidiyor. Yürürken konuşabiliriz." Koridorda ilerlemeye başladı. "Bir ihtiyacın var mı?"

Yanında yürüyordum. "Hayır."

"Hayır mı? Temiz kıyafet istemiyor musun?" Çıplak göğsümü ve kirli kotumu işaret etti.

"Kendi kıyafetlerimi alabilme becerim var."

"Olsun." Eliyle arkamızdaki bir Gücü çağırdı ve resepsiyon salonuna benim için yemek ve kıyafet getirilmesini emretti.

Bir köşeden döndük. Phaedrus önümüzde bizi bekliyordu. Karamel renkli, baykuş kanatları tehditkâr olmayan bir halde arkasında duruyordu. Bize katılarak Tau'nun adımlarına uygun bir biçimde yürüdü. Erdem meleğine selam vermedim. Evie'nin, Serafimin saflarına katılarak Phaedrus'un bize ihanet ettiğine inandığını biliyordum. Phaedrus'un ölmeme izin vererek Evie'yi Brennus'tan korumaya çalıştığını biliyordum. Ancak onu suçlayamazdım. Zamanında mantıklı bir karardı. Gancanaghlara kendimi tamamen vermediğimi bilmesinin imkânı yoktu. Bilseydi bile, yine de onu suçlayamazdım. Bana borcumu ödeyemeyeceğim bir hizmette bulunmuştu. Hayatımı Evie'ninkine bağlayan bir tören yapmıştı. Göğsümdeki kanat izlerine dokunarak, *Ona borçluyum,* diye düşündüm.

Tau kalbime koyduğum ellerimi fark etti. "Bu görevdeki rolünü yanlış hesaplamış olabilirim Reed. Şartlar bunun için seçildiğini gösteriyor." Sözleri beni şaşırttı ama bunu belli etmedim.

"Hangi şartlar?" diye sordum elimi göğsümden indirirken.

"Fazladan sahip olduğun hissetme yeteneği, insanları etkileme becerin benim için bir gizem. Nasıl kullandığını öğrenmek istiyorum."

"Açıklamaya istekli değilim." Phaedrus sessizdi ama varlığı çok şey anlatıyordu. Tau'yla anlaşmaya varmamıza yardım etmek için buradaydı.

"İnsanları etkileme yeteneğin özgür iradeyi etkisiz bırakıyor. Özgür irade olmadan, insanlar hareketleri için yargılanamaz. Eğer günah işlemelerini emredersen bir hata yaptıklarında ceza almamaları muhtemel."

"Gücümü bu şekilde kullanmıyorum."

"Hiç mi? İnsanlara karşı kurallarımızı biliyor musun? Hayatlarına müdahale etmeyiz."

"Biliyorum."

"Hiç kanunları çiğnedin mi?"

Yanıt vermeyip omzumu silktim ama aklım istisnaları aradı. *Son zamanlarda gücümü birkaç kez Russell'ın üzerinde kullandım,* diye düşündüm ama yüksek sesle söylemedim. Aklımın ucuna bir düşünce geldi. Taş zemindeki bir kızı gördüm... ama bu düşünceyi kaybettim. Ortadan yok oldu ve onu hatırlayamadım. Ana kata giden merdivenleri çıktık.

Tau sessizliğimi sorusuna yanıt vermeme isteksizliği olarak yorumladı. Devam etti. "Evie'yi kendine çekiyorsun."

"Bu karşılıklı bir çekim."

"Ve birlikte kalmak için her şeyi yapacaksınız."

"Şaşırtıcı mı?"

"Sen bir Güç meleğisin. Benim emirlerime itaat etmek üzere şartlandın ama Xavier ve Cole seni durdurmasaydı beni öldürürdün." Duruşunda saygı ve hayranlık vardı.

"Tereddüt etmezdim. Evie'yi hayatım pahasına koruyacağıma söz verdim. Onun hayatını tehdit ettin." Sonraki kata ulaştık.

"Xavier'la olan kavganızı sonlandırmak istedi."

"Ve çözüm onu öldürmek miydi?" Ne kadar çok istesem de sesimdeki öfkeyi saklayamadım.

"Silistreyi üflediğimde öldürücü tonu kullanmadım. Sadece onu durdurmaya ve Xavier'la senin dikkatini çekmeye yönelikti. Ona zarar vermesini beklemiyordum. Böyle olmaması gerekiyordu ama bu bana bir şey gösterdi. Artık seni kaybetmektense ölmeyi tercih edeceğini biliyorum. Ayrıca ikinizin de burada bir

amaç uğruna bulunduğunuzu biliyorum. Kaderlerinizi yerine getirmeden önce yok olmanıza izin veremem."

"Beni bir hücreye atıp *aspire*'ımdan ayırdın."

"Hayır. Boğazım kesildikten sonra daha yeni iyileştim ve seni özgür bırakmadan önce bilgi topluyordum. Sana ilkin Evie ulaştı sadece."

Kısa bir koridorda ilerledikten sonra şatonun resepsiyon salonuna ulaştık. Zemin antik mermerdi. Tavana savaşan melekler boyanmıştı. Varaklı aynalarla mobilyalar pazarlığımıza zarif eşyalar olarak hizmet veriyordu. "Kaderimi bildiğine mi inanıyorsun?" diye sordum.

"Evie şampiyonunu seçti. Seni." Odanın merkezindeki oturma alanında durdu.

Yüzümü ona döndüğümde bir sandalyenin önünde dikiliyorduk ama ikiniz de oturmadık. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Parmağındaki yüzük," dedi elini hafifçe sallayarak. "İlk başta sıradan bir hata olduğunu düşündüm. Jim dayısına aitti. Onu herkesten çok sevdi, vekil babasını. Yüzük İlahi bir biçimde yapıldı ve Jim'i büyü ve kötülükten korunması için gizli bir şekilde verildi. İnsan olduğu için bu gerekliydi. Sana verdiğini öğrendiğimde Jim'e olan sevgisini sana geçirmeye çalıştığına inandım."

"Fikrini ne değiştirdi?"

"Phaedrus." Yakında dikilip konuşmamızı sessizce dinleyen Erdem meleğini işaret etti. Kara gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu. "Beni ikna etti. Kaçırdığım bazı bilgi parçalarını bana açıkladı. Sen tek başma çalışan bir Güç meleğisin. Bin yıl içinde, diğer meleklerle ara ara stratejik ortaklık kurdun. Kötülükle karşılaştığında onları yok etmekte ya da en azından Sheol'a kaçmalarını sağlamakta tereddüt etmedin. Tek başma çalışmayı tercih ediyorsun. Neden?"

"Öldürmek kişiseldir." Bir melek gelerek kollarmdaki kıyafetleri uzattı. Onu göz ardı ettim. Tau kıyafetleri yanımızdaki masaya bırakabileceğini işaret etti. Derken ufak bir el hareketiyle onu gönderdi.

"Evet, her meleğin kendi tarzı vardır. Sen hızlıca öldürmeyi seviyorsun. Avla oyalanmıyorsun, çoğu zaman geldiğini bile görmüyorlar. Bir Güç meleğinde böyle bir öldürme çeşidi pek rastlanmıyor. Güçler daha vahşi olmaya eğilimlidir. Yargılamak, dövmek, intikam almak istiyorlar."

"Tanrı için intikam almayı."

"Tanrı için intikam almayı," diyerek kabul etti. "Peki ya Zephyr? O intikam alıyor mu?"

"O daha çok bana benziyor. İşimizi yapıyoruz: Bulup öldürüyoruz. Etkiliyiz. Gerektiğinde beraber çalışırız."

"Ve bir bağımız var." Bu bir beyandı. Ne kabul ettim ne de itiraz. Bu bilgiyi nasıl kullanacağını bilmediğim için yanıt vermek akıllıca olmazdı. Zaten Tau beni istediğimden daha çok anlıyordu. "Zephyr senin en yakın yandaşın. Muhtemelen hayatını birçok kez kurtardı ve sen de onun. İkiniz yakınlaştınız. Aranızda bir kardeşlik bağı olduğunu söyleme cüretinde bulunuyorum."

Yine yanıt vermedim.

"Böyle bir bağ nadirdir. Bizler, melekler böyle bir duyguyla yaratılmadık ama Evie bizleri değiştiriyor, değil mi? Her şeyi hissetmeye engel olamıyoruz."

"Kardeşlik bağını zayıflık olarak mı görüyorsun?"

"Olabilir. Her duygusal yakınlığın kendine göre bir bedeli vardır. Bazen kişiyi gerçeğe kör edebilir."

"Tecrüben varmış gibi konuşuyorsun."

"Tecrübe ettim. Xavier'la aramda bir kardeşlik bağı var. Evie'yi korurken yakınlaştık."

"Bu ilişki seni kör mü etti?"

"Belki de. Bölgende Evie'yi keşfettiğinde onu öldürmedin. Kendin kabul ettin. Çabuk ve kararlı biçimde öldürüyorsun."

"Ben Sürgün melekleri öldürüyorum. Evie onlardan biri değil."

"Her çeşit şeytani şeyi öldürüyorsun."

"O şeytani değil."

"Kaç tane Güç meleği bunu öğrenmek için beklerdi?"

Omuz silktim. Çok olmadığını biliyordum. "Taşı gediğine koydun ancak gediğin ne olduğundan emin değilim."

Phaedrus kanatlarını içeri çekip oturdu. Beklentiyle Tau'ya bakıyordu. Tau mesajı aldı. Kan kırmızı kanatlarını çekip yüksek sırtlı sandalyeye oturdu. Elinin bir hareketiyle bana da bir koltuk teklif etti. Kanatlarımı çekip tanıdık koltuğa oturdum. Tau devam etti. "Evie'nin Xavier'la olan geçmişini biliyorum. En becerikli savaşçımız olduğundan haberdarsın; onun şampiyonu olmak için son derece uygun."

Onu oturduğu yerde öldürmek istedim. "Yokluğunda yerini doldurması için beni seçtiğini mi söylüyorsun?"

Tau avucunu kaldırdı. "Hayır. Bunu söylemiyorum ama doğru olabilir. Söylediğim şey, bunların hepsi başlamadan önce seni seçtiği."

"Bu görev için gelmeden önce mi demek istiyorsun? Beni bu ömürden önce mi şampiyon olarak seçti?"

"Bir teori."

"Neden bunu yapsın? Birbirimizi tanımıyorduk."

"Bunu yapması için birkaç sebep olabilir. İlk aklıma gelen, Xavier'ı kaybetme olasılığını istememesi."

Mantıklı bir teoriydi ama bu ihtimal yumruk yemişim gibi karnımın kasılmasına neden oldu yine. "Bunu düşünmene neden olan şey nedir?"

"Aranızdaki çekim İlahi. Seni neden şampiyonu olarak seçtiğini öğrenmen gerek."

Onun sadece şampiyonu mu olmalıyım? diye düşündüm. "Neden beni seçtiğini öğrenmek mi istiyorsun?"

"Seni yeteneklerin için seçmiş olabilir. Beni neredeyse öldürüyordun, bu kolay bir iş değil." Tau boynunda kestiğim yeri ovaladı. "Ama başka bir neden de olabilir..." Sorusunu oluştururken bana baktı ve sonra devam etti. "Onu bu ömründen önce tanıyor muydun? Onunla buluştuğun bir olay oldu mu? Farklı görünebilir. Dişi bile olmayabilir."

"Bu olası."

"Ben muhtemelen derdim."

"Ben onun *aspire*'ıyım. Tek bilmem gereken düşmanının nerede olduğunu bilmek, böylece tehdidi yok edebilirim."

"Onun düşmanıyla Crestwood'da karşılaştın. Size saldıran habisi tanıdığınıza inanıyoruz. Adı Emil. O anda Evie'yi öldürmedi. Öldüremeyeceği için değil, çünkü ondaki bir şeye ihtiyacı var."

"Neye ihtiyacı var?"

"Bilmiyoruz. Tek bildiğimiz seni öldüremediği. Büyü sana dokunamadı. Nedeninin taktığın yüzük olduğunu düşünüyoruz."

"Eğer Evie'ye bu yüzüğü verirsem onu koruyabilir mi?" Parmağımdan çıkarmaya çalıştım. Yerinden oynamadı. Sanki etime kaynamıştı.

"Baygınken senden keserek çıkarmaya çalıştık. Sana dokunan Güç yükseldi. Nedenini biliyor musun?"

"Cennet benim yardımımı istiyor."

"Evet. Sen sadece Evie'nin şampiyonu değilsin, cennetin de şampiyonusun."

"Hedef hakkında ne biliyorsun?" Söylediği her kelimeyi duyabilmek için öne eğildim.

"O Evie'nin kaçınılmazı ve hayal ettiğimizden daha güçlü."

"Neden burada olduğunu biliyor musun?"

"Açık değil ama Evie'yle yüzleşmek için burada olduğuna inanıyorum. Silistre, Sheol'un anahtarı. Korumamız için bize verildi. Evie'nin onu kullanmak için önceden programladığından haberim yoktu. Oraya gitmesi gerekiyor, ne için olduğu hakkında sadece tahmin yapabilirim."

Evie'nin Sheol'a gideceği düşüncesi kalbime bir bıçak sapladı. "Siz dama oynarken cennet satranç oynuyor Tau."

"Zaten hep böyle olmaz mı? Her daim yapbozun sadece bir parçasını biliriz ve nasıl oturduğunu keşfetmeye bırakılırız. Böylece kimse, planı Sheol'a açıklamaya zorlanamaz."

"Benden ne bekliyorsun?"

"Evie'nin, geçmişini hatırlamanın bir yolunu bulmaya ihtiyacı var. Onu denemeye ikna etmeni istiyoruz."

"Silistreyi istiyorum."

"Sana verememem. Bir meleğe teslim etmeye yemin ettim."

"Kime?"

"Atwater adını kullanan bir Kerubim."

"Onu tanıyor musun?

"Hayır. Uzun zamandır onu arıyordum. Xavier biraz önce onu buldu. Dağdaki kalemize habersizce gelerek Evie'yi sormuş."

"Silistreden bahsetti mi? Onu biliyor mu?"

"Benimle konuşmayı talep etmiş. Düdüğü almak için olduğundan şüpheleniyorum."

"Onunla buluşacak mısın?"

"Bir saat içinde ayrılıyorum. Bu akşam buluşacağız."

"Yarı meleklere karşı kullanılabilecek bir silah olduğundan haberdarsm değil mi? Kızma zarar vermek için kullanılabilir. Nasıl kullanacağını bilmeden ona vermek için istekli misin?"

"Hayır. Ona vermek için istekli değilim, özellikle de ne yapabileceğini gördükten sonra. Silistrenin gücünün büyüklüğünü bilmiyordum. Bana boyun eğdireceği söylendi, öldürme potansiyeli olduğu değil."

"Ayrıca bir anahtar."

"Öyle ve Evie'nin Sheol'un kapısını açmak için düdüğü bilinçli olarak kullandığına inanmıyorum. Bunu yapmaya koşullandırılmış. Ona dokunduğu an, ne hareketlerinin sonuçlarını biliyordu ne de onlardan haberdardı. Kapı açıldığında Evie'yi içine çekmeye çalıştı."

"Silistreyi tanımadığın bir meleğe vermenin bilgece olduğuna inanıyor musun?"

"Cennetin doğru olanı yapacağına güvenmem gerek."

"Onlar için mi, Evie için mi doğru olacak peki? Her zaman aynı anlama gelmiyor. İkisi her zaman kesişmiyor."

"Kesişmiyor, haklısın. Anahtarı Atwater'a vereceğimi söyle-

dim. Ona sahip olmasma izin vereceğimi söylemedim. Evie'yle aynı yerde. Teslim etmeye benimle gelecek misin?"

"Silistre teslim edilince ne yapmamı istiyorsun?"

"Aklına ne gelirse," diye mırıldandı Tau, boğazına hafifçe dokunarak.

"Ne zaman yola çıkıyoruz?"

Phaedrus sandalyesinden kalktı. "Sizden ayrılmam gerek," dedi dalgın dalgın. Yumuşak ve kabarık tüyleri sırtından dışarı çıktı.

"Ne oldu?" diye sordu Tau.

"Biraz önce bana bir görev verildi." Siyah, baykuş gözleri daha da kardı. "Hemen ayrılmam gerekiyormuş."

Tau ayağa kalkarak, "Görevi biliyor musun?" diye sordu.

"Daha önce tanışmıştık. Reed'in arkadaşları: yarı Serafim, Güç, Taht ve iki Ölüm."

Ayağa fırladım. "Tehlikedeler mi?"

"Ateş hattında değiller. Onlar için bir şeyi bulmakta yardımımı istiyorlar."

Kaşlarımı çattım. "Ne istiyorlar?"

"Ruh yok edebilecek bir silah."

"Böyle bir silah var mı?" diye sordu Tau.

"Cennet olduğunu söylüyor. Cennet bir peri silahını aradıklarım söylüyor. Şarkı söyleyen bir silah."

BÖLÜM 16

sıfırın altındaki dünya

-Evie-

Bej kanatları olan iri bir Güç bana şık bir tabakta leziz bir morina balığı getirdi. Alçak avizelerin altındaki şık yemek odasındaki masada Xavier'la oturuyorduk. Etrafımızdaki Güç melekleri seçkin yemeğin tadını çıkarıyor ve Xavier'la bana kaçamak bakışlar atıyordu. Odamda tek başıma yemek yemeği tercih ederdim ama kendimi göstermem konusunda ısrar etmişti. Diğer meleklerin varlığıma, Serafim kanımla miras aldığım üstünlüğüme alışmasını istiyordu.

Xavier'ın eli çok yakınıma gelince tenim kâğıt kadar inceymiş gibi hissettim. Şarap bardağını alırken beni izliyor ve ansızın onu, bu ömürde olduğu insandan fazlası olarak görmemi bekliyordu. Ayrıca onu başka bir ömürden İngiliz asker olarak hatırlıyordum; hatırlamak istemediğim bir hayattan. O zamanlar Simone'un önünde özgürlüğü bir havuç gibi sallamıştı. Kendi hayatını kurtarmak için ona yardım etmeyi kabul eden çaresiz bir kızdı o. Bununla en büyük sorunum işlerin onun için nasıl sonuçlandığını bilemeyişimdi. İyi olmadığını tahmin ediyordum, çünkü ölmüştü. Ben ölmüştüm. *Ben Simone'um ya da... öyleydim.*

İlk geldiğimde, mavi kanatları ve elmas gözleri olan Kerubimi aramıştım etrafta. Atwater. Onunla konuşmam gerekiyordu. Eğer Brennus'u düşüşünden önce tanıyorsa, meleğin neden hâlâ Gancanaghların etrafında dolandığını ve onları öldürmeye çalışmadığını öğrenmek istiyordum. Houghton'daki Gancanagh sığınağı normalde meleklerin göz yumacağı bir şey değildi. Atwater orada tutsak kaldığımı biliyordu ancak, onlardan kaçmama yardım etmemişti. Russell beni kurtardıktan sonra gelmişti yanıma.

"Suskunsun." Xavier bardağını dudaklarına kaldırıp üstünden bana baktı. Sarı saçları avizenin loş ışığı altında karaydı.

"Atwater neden Gancanaghları takip ediyordur?"

"Bilmiyorum. Kendi nedenleri olmalı."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Şu anda değil."

"Onu bulabilirsin ama, değil mi?"

"Bulabilirim."

"Onu benim için bul."

"Olur." Xavier koltuğuna yaslanıp bardağıyla oynadı. "Karşılığında benim için ne yapacaksın?"

"Ne istiyorsun?"

"İş birliği."

"Seninle tartışıyor muyum?"

"Hayır. Fırsat kolluyor, Reed'in seni kurtarmasını bekliyorsun."

"O benim *aspire*'ım. Bizi ayırıyorsun."

"Artık seni her şeyden korumaya iznim var. Önceki yaşamlarında insan olduğun için bunu asla yapamadım. Böyle bir durumda olmak çok daha iyi. Elim kolum bağlı bir şekilde ölmeni seyretmem gerekmiyor."

"Reed bana zarar vermeyecek."

"Seni yok edecek."

"Neden böyle konuşuyorsun?"

"Kim olduğunu bilmiyor. Seni anlamıyor."

"Beni yeterince iyi anlıyor."

"Onun tek hedefi seni korumak."

"Neden bu yanlış olsun?"

"Değişim için buradasın Evie. Seninle ilgili değil bu, olduğun şeyle ilgili: bir yarı melek. Tarihte senin gibi biri hiç olmadı. Dünyayı değiştiriyorsun. Sen düşmanlarımızı yok edecek bir dalgasın."

"Neden yok ediciyim? Neden birleştirmeyeyim?"

"Sen kötülükle savaşıyorsun. Hep bunu seçtin. Emil'in yaşamayı hak ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır," diye mırıldadım. Güzel bir noktaya parmak basmıştı. Emil'in yaşamasına izin verilemezdi.

Xavier'ın dudakları bastırdığı bir gülümsemeyle kıpırdandı. "Her daim olağanüstü bir yok edici oldun. Kimberly Cline'ı yok etmiştin. Onu ağlattığını son derece iyi hatırlıyorum," diyerek benimle şakalaştı.

Yüzümü ekşittim. "Lise üçte herkese seni benden ayıracağını söylemişti."

"Evet. Sen de herkese nefesi kokuyor dediğimi söylemiştin."

"Nefesi kötü kokuyordu."

"Doğru ama bunu hiç söylemedim."

"Düşündün. Neyse, zaten lise sonda benden ayrıldın." *Neden hâlâ canımı bu kadar çok yakıyor? Hiç mantıklı değil.*

Xavier bunu gördü. Ondan hiçbir şey saklayamıyordum. Şarap bardağını masaya koydu. "Seni incitmek istemedim ama aramıza mesafe koymak zorundaydım."

"Sorun de..."

"Hayır. Sözümü bitirmeme izin ver!" diye hırladı.

Ona baktım. "Devam et."

"Benim için... cezbediciydin. Artık ikinci yılda olduğu gibi öpüşmekle kalmıyorduk. Seni korumam gerekiyordu ama en büyük tehdit haline gelmiştim. Çok narindin. Hislerim yüzünden incitmeden dokunamazdım sana. Seni istedim. Yüzyıllardır hayatımın aşkı olmuştun."

"Bende yanlış bir şey olduğunu düşündüm," diyerek itiraf ettim.

"Sende *yanlış* bir şey vardı! On altı yaşındaki bir kızın vücuduna ve sevdiğim kadim ruha sahiptin. Bunda bariz bir şekilde yanlış bir şey var."

"Vücudun benimkiyle aynı yaşta görünüyordu."

"Görünüş aldatıcı olabilir, değil mi Evie?"

"Öyle. Bir bakışınla beni tiksinç bulduğuna inandım. Beni hiç istemediğini düşündüm."

"Tüm güç elindeydi ve bundan haberin bile yoktu. Peki, bir melek değil de aptal bir çocuk olduğumu ve böyle düşündüğümü varsayalım. Bu benim aptal olduğum anlamına gelir, senin değil! Artık ne olduğumu ve seni sevdiğimi, *hep* sevdiğimi biliyorsun. O zaman da seni istedim ama şimdiki isteğimle yarışamaz."

"Çok geç," diye fısıldadım.

"Asla çok geç değildir. Bizim için değil! Yaşadıklarımızdan sonra değil."

"Neler yaşadık Xavier? Anlamak istiyorum. Bilmecelerle konuşmayı bırakıp yaşadıklarımızı açıkla. Önceki ömrümüzden ne hatırlıyorsun?"

"Seni çok zorladım ve hayatın karardı," dedi kısık bir sesle.

"Ne demek istiyorsun?"

"Seni Fransa'dan daha önce çıkarmalıydım. Biliyor musun, bunu yapabilirdim. Seni ondan, Emil'den kurtarabilirdim ama öyle becerikliydin ki! Başka kimseyi incitemeden önce onu yok etme potansiyelin vardı. Sadece kendini Simone'da bulmalıydın. Bu yüzden seni oyunda bıraktım ama çok uzun süre bırakmışım."

Etrafımdaki hava Emil'in kokusuyla lanetlenmişti aniden; saçının kokusu zehirliydi. Simone'un ömründen gelen bir anı. Çatalımı bırakıp şarap bardağımı kaldırdım ve onu yudumlayarak kırmızı tadın işkencecimin kokusunu silmesine izin verdim.

"Eğer beni sevdiysen bana bunu neden yaptın?" Elim titreyerek şarabın bardakta kızıl izler bırakmasına sebep oluyordu. Bardağı bıraktım.

"Bazen senden mükemmeliyet bekliyorum. Nadiren bana bundan azını veriyorsun."

"Ama bu sefer mükemmel değil miydim?"

"Ben... bilmiyorum. Oradaki son saatleri hatırlamıyorum. Seninle köprüde buluşmam gerektiğini hatırlıyorum. Oraya erken gittiğimi biliyorum. Saatimi kontrol edip beklediğimi hatırlıyorum."

"Eğer her şey plana göre gitseydi köprüde ne olacaktı?"

"Emil'in yeni yerini müttefiklere bildirecektin. Bu bilgiyi aldıklarında seni uzaklara gönderecektim. Hedef Emil'i alt etmekti. İnsan askerler, savaş suçları için onu avlayıp indirirdi. Hayatının geri kalanı boyunca seni güvenli bir mesafeden izleyecektim."

"Hayatıma müdahale etmeye iznin var mıydı? Meleklerin bunu yapamadıklarını sanıyordum."

"Ben senin koruyucu meleğindim. Sadece benim, hayatına müdahale etmeye iznim vardı. Görevini başarman amacıyla seni manipüle edebilirdim ki bu da Emil'i yakalayıp yok etmekti."

"Yani senin piyonundum."

"Öyle değildi. Çoğunlukla beni sen yönlendirirdin."

"Ama köprüye gelmedim?"

Başını iki yana salladı. "Gerçekten bilmiyorum."

"Belki de bu mutluluktur Xavier."

"Ne demek istiyorsun?"

"Neden bunları hatırlamak isteyesin ki? Sadece Emil'in kokusu bile kusmak istememe neden oluyor." Farklı renklerdeki gözlerine baktım. "Belki de bana yapabileceğin en nazikçe şey, unutmama izin vermektir."

"Asla nazik biri olmadım Evie. Emil'in yok olacağını mı sanıyorsun? Seni öldürmek için burada, hiç şüphem yok."

"Öyle olduğunu biliyorum. Her daim beni öldürmek için burada, değil mi?"

"Evet."

Gözümün ucuna mavi renk takıldı. Atwater koltuğumdan kendisine baktığımı gördü. Çenesiyle onu takip etmemi işaret etti. Arkasını dönerek yemek salonunun arkasındaki kemerli yolda kayboldu. "Bana bir dakika izin verir misin Xavier?"

Ben ayağa kalkınca o da kalktı. Güzel halıda yürüyerek kemerli yola gittim. Uzun bir koridora gidiyordu. Atwater onu görmeme yetecek kadar bekledi diğer ucunda. Sonra gitti. Koridorda koştum. Vardığımda birkaç katlık bir düşüş olduğunu gördüm. Kanatlarımı açıp havaya sıçrayarak önümdeki mavi kanatları takip ettim ve Atwater'ın yanına iniş yaptım. Mermer zeminde bana bakmadan büyük adımlarla ilerledi. Dağın yanına oyulmuş devasa pencerelerden ay ışığı giriyordu. Yılın bu zamanı neredeyse hep geceydi. Bir çift güzel, gümüş kapı dışarı çıkıyordu. Yolun yanında geniş bir vestiyer vardı. Atwater ona giderek birkaç tane uzun, her beden ve modeldeki paltoyla parkanın üzerinde elini gezdirdi ve sonunda kenarlarında uzun kesiklerin olduğu beyaz bir parka seçti. Onu bana uzatıp sabırla üzerime giymemi bekledi. Kanatlarım kesiklerin içinden geçti. Etrafımda dolanarak sadece kanatlarımın açıkta kalması için arkamdaki fermuarı çekti. Ben de öndeki fermuarı hallettim. Elini üst rafa uzatarak bir Rus kalpağı aldı ve başıma geçirdi. Tek kelime etmedim; sadece saçım gözlerimin önünden çektim. Kendisine benimkiyle uyumlu ağır bir parka seçti. Bana bir çift beyaz eldiven fırlatıp vestiyerden dışarı çıktı. Hızla peşinden giderken eldivenlerimi taktım. Kapıyı ittirip açtığında melek görüşüm dışarıdaki karanlığa alıştı. Sevimli bir bahçenin ortasına doğru yürüdü. Bizi sadece güçlü melek savaşçıların buz heykelleri duyabilirdi. Yine de Atwater dirseğimi tutarak beni kapılardan uzağa götürdü.

"Baban buraya geliyor. Yakında varır."

"Tau buraya mı geliyor?"

"Evet. Ordunun birazı da yanında. Reed de öyle."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Cennet söyledi."

"Tau neden buraya geliyor?"

"Ondan gelmesini istedim."

"Ne amaçla?"

"Silistreyi bana vermesi için. İhtiyaç duyulana dek güvende tutması emredilmişti. Zamanı geldiğinde de bana vermesi."

"Neden ona ihtiyacın var?"

"Ya sana verecektim ya da üzerinde kullanacaktım."

"Ne?"

"Eğer cennetin şampiyonu olmaya kadir değilsen senin üzerinde kullanacaktım. Eğer kadirsen sana verecektim."

"Kadir olduğumu nasıl kanıtlarım?"

"Zaten kanıtladın."

"Nasıl?"

"Gancanaghların yanındayken ölmedin."

"Bu, cennetin şampiyonu olduğumu mu kanıtlıyor yani?"

"Hayır. Onların kraliçesi olduğun gerçeği, cennetin şampiyonu olduğunu kanıtlıyor."

"Anlamıyorum."

"Anlamıyorsun ama anlayacaksın. Baban gelince Reed'le yalnız kalmana ihtiyacım var."

"Nasıl?"

"Becerikli bir varlıksın. Bir yolunu bulacağından eminim. Reed'e bu heykele gelmesini söyle." Elini, bizi her an öldürmeye hazır halde kılıcını kaldırmış, güçlü buz meleğe doğru salladı. "Buzdan kalkanın içinde silistre olacak. Onda kalmasını istiyorum. Beni onun için öldürmeyi planlıyor ama bu gereksiz. Silistreyi bilen herkesin onun hâlâ bende olduğuna inanmasını istiyorum. Böylesi sizin için daha güvenli."

"Onunla ne yapmasını istiyorsun?" diye sordum.

"Onu alıp buradan gitmenizi istiyorum."

"Nasıl?"

"Bir yolunu bul. Güvenli bir yere gittiğinizde Reed şu melodiyi çalmalı." Sonra korkutucu bir şekilde tanıdık olan yumuşak bir melodiyi ıslıkla çaldı. "Hatırlayabilir misin?"

"Beni öldürmesini mi istiyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Eğer senin ölmeni istesem bunu kendim yapardım!" Kedi gözleri düz bir çizgi olana dek kısıldı. "Farklı birkaç nota var. En kötü durumda silistre seni etkisiz hale getirir. Ruhunu melek vücudundan ayırır. Ruhunu yok edemez. İstedi-

ğim şey, sana anlaşmamızı hatırlatacak tonu kullanman. Emil o geceden bahsederek anlaşmanın bir parçasını bozdu."

"Anlaşma mı? O gece mi?"

"Bir papağan gibi beni tekrar etmeye devam edersen seni öldürürüm. Reed'le güvenli bir yere gitmen gerek. Sadece Reed'le. Anlaşmamızı anımsamana ihtiyacım var. Sonra ordunu savaşa sokmalısın. Sheol'un kapıları ardına kadar açık. Biz konuşurken şeytanlar akın akın geliyor."

"Hey, bekle! Sheol'un kapıları mı açık?"

"Emil bu dünyanın kumaşını kesip onu cehenneme açtı. Gancanaghlar kapatmaya çalıştı ama dayanmayacak."

"Nerede?"

"Bir zamanlar kaldığın yerde, küçük üniversite kasabanda."

"Crestwood?"

"Evet. Emil orada ruh eşini tutsak almaya çalıştı. Gancanaghlar onu kurtardı."

"Hangi orduyu savaşa sokacağım? Tau'nunkini mi, Xavier'ınkini mi?"

"Onlarınkini değil, kendi ordunu! Sen Gancanagh kraliçesisin. Kralm yanında önderlik ediyorsun. Onları savaşa sokmalısın. Bu, Emil'i yenmenin tek yolu. Hepsini sokmalısın: Tau'nunkini, Xavier'ınkini ve kendi ordunu. Ve Reed yanında olmalı. Hepsini birleştirmelisin."

"Eğer başarısız olursam ne olur?"

"O zaman senin varlığın son bulacak ve sevdiğin herkes kaçınılmazının tutsağı olacak."

"Peki ya ruh eşim?"

"Ondan istemen yeterli; senin için dağları yerinden oynatır. Sana söylediklerimi anladın mı? Çok vaktimiz kalmadı!"

Tamamen çaresiz hissederek, "Reed'in kullanmasını istediğin melodiyi bir kez daha tekrarlar mısın?" diye yalvardım.

Atwater bir kez daha benim için ıslık çaldı. Bitirdiğinde, "Şimdi oldu mu?" diye sordu.

Başımla onayladım, söyledikleri yüzünden şaşkına dönmüş-

tüm. Doğrulup gümüş kapılara döndü. "Birlikte görünmemeliyiz. İçeri girmeden önce biraz bekle." Sonra arkasına bir kez bile bakmadan gitti.

Etrafta dolanıp buzdan meleğe giden ayak izlerini yok ettim, sonra da bahçedeki diğer heykellere giden yeni izler yaptım. Karnımda bir şey kıpırdandı. Beni gümüş kapılara doğru çekiyordu. Aniden iç geçirdim. *Reed*! diye düşündüm elimle karnıma dokunurken. Zemindeki izleri unutup son heykelin etrafından döndüm. Kapıdaki ışıkta Xavier'm karanlık şeklini fark ettim. Ona yaklaştığımda paltosunun olmadığını ve teninin soğuktan pembeleştiğini gördüm. "Burada ne yapıyorsun Evie?" diye sordu.

Etrafıma karlar düşüyor, bizi dünyanın zirvesindeki sallanmış kar küresinin içine hapsediyordu. "Burada olduğumu nereden bildin?"

"Masaya dönmedin. Seni izleyen melekler var. Atwater'ı gördüm, bana seni gördüğünü söyledi ama nerede olduğunu söylemedi, çünkü yalnız kalmak istiyormuşsun. Burnunun soğuktan kızardığını fark ettim. Onunla mı konuştun?"

"Evet. Onunla Brennus hakkında konuşmak istedim ama benden kurtulmak için sabırsızdı. Bence yalnız kalmak isteyen kendisi."

Xavier başıyla dalgm dalgın onayladı. "Baban geldi," dedi temkinli bir bakışla. Nefesi ağzından duman gibi kıvrılarak çıkıyordu.

"Yaa? Üzülmüş görünüyorsun."

"Gelip seni alana dek odana dönmeni istiyorum."

"Babamla konuşmak istiyorum."

"Konuşacaksın. İlk önce ben konuşmak istiyorum sadece."

"Neden? Bir sorun mu var?"

"Silistreyi Atwater'a vermeyi planlıyor."

"Ve bunun kötü bir hamle olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Sana ne yaptığını gördüm. Bunun olmasına bir daha asla izin vermeyeceğim. Başka bir meleğin ellerinde görmektense onu yok ederim."

Rüzgâr çok soğuktu ve dünyanın ucunda olduğumuza inanamıyordum. Titredim. "Cennetin bir planı var mı sence Xavier?"

"Olduğunu biliyorum."

"Onlara güveniyor musun?"

"Onlar için önemli olan tek şey oyunun sonucu. Benim için önemli olan oraya nasıl varıldığı."

"Belki de cesaret isteyen şey, işleri oluruna bırakmaktır Xavier."

"Keşke bırakabilsem," diye mırıldandı, "ama yapamam." Şapkamı alınca saçlarım dökülerek yüzümü çevreledi. Elini enseme götürdü ve parmakları saçlarıma dolandı. Eğilerek kulağıma fısıldadı. "Reed burada. Tau şimdilik hayatta kalması gerektiğinde ısrarcı, bu yüzden beni onu öldürmeye mecbur bırakma. Odana git ve beni bekle." Yanağımı öpüp beni bıraktı.

Benim için açık tuttuğu odaya girdim. Burada Xavier'm emrini bekleyen on binlerce melek yaşıyordu. Reed'i öldürmeleri sadece birkaç dakika sürerdi. Beyaz paltomu çıkarıp Xavier'a verdim. Bize eşlik etmek için gelen bir Güce verdi onu. Aklıma tehlikeli bir kadın olduğum geldi. Hepsini öldürebilirdim. Xavier'a baktım. Onu incitmek istemiyordum. Kıskanç ve kibirli davransa da onu seviyordum. Üstelik Emil'i yenmek için ordusuna ve işbirliğine ihtiyacımız vardı. Akıllı davranmalı, kaba kuvvet yerine aklımı kullanmalıydım. Yani bu durumda büyümü ve genlerimi.

Xavier benden uzağa bakıp yanındaki Güçle Melek lisanında konuşmaya başladı. Tam olarak ne söylediğini bilmiyordum ama şöyle bir şey olduğunu tahmin ettim: "Doğrudan süitimize gidiyor. Onu takip et. Ayrılırsa ya da herhangi bir ziyaretçisi olursa bana bildir." Onlara kaşlarımı çattım ama beni göz ardı ettiler.

Arkamı dönüp birkaç adım yürüdüm ve havaya sıçrayarak odamın yönüne doğru uçtum. Bir an için görüş dışı kalınca devasa bir sütunun arkasına atıldım. Bir kopya yaratarak onu odamın yönüne gönderdim. Kendimi görünmez yapmak için alelacele bir büyü fısıldadım. Güç korumam beni geçerek kopyamı takip

etti. O yetişmeden önce odama gidip kapıdan geçmesini umuyordum. Diğer türlü, oyunum pek uzun süre işe yaramayacaktı. Sütunun etrafından bakmca Xavier'm ters yöne doğru uçtuğunu gördüm. Neredeyse bana çarpacak olan meleklerden kaçıp onu takip ettim. Görünmez olabilirdim ama bana çarparlarsa bir şeyin ters olduğunu fark ederlerdi.

Neredeyse Xavier'ı kalabalıkta kaybediyordum ama onu tünel girişinin yakınlarında bulmayı başardım. Aslmda pek de önemi yoktu, çünkü kelebekler içimde parti veriyor, Reed'e gitmemi istiyorlardı. Xavier duvarlarmm her yerinde cennet resimleri olan bir koridora saptı. Sonundaki odaya girince beş karış açık olan ağzımı kapatmak ve tuttuğum nefesi yavaş yavaş vermek zorunda kaldım. Dağın gri taşlarına oyulmuş yuvarlak, devasa bir odaydı. Zeminde ve tavanda X şeklinde bir yarık vardı. Yukarıya baktığımda ay ışığına ve epey yukarıdaki yıldızlara doğru birkaç kat yukarı çıkıyordu. Zemindeki kesikse öyle aşağıya uzanıyordu ki karanlığın sonunu görememiştim. Kısık ışık neredeyse maviye dönerek her şeyi yumuşak, uhrevi bir parıltıya boyuyordu.

Tau çukurun diğer tarafında Reed'le birlikte dikiliyordu. İkisi de uzun kollu gömlek ve siyah pantolonlar giymişti. Kanatları kapalıyken insan suikastçılar gibi görünüyorlardı ve bir şeyleri öldürmeye son derece hazırdılar. Tau'nun dikkati Xavier'ın üzerindeydi. Ellerini arkasmda birleştirmişti ve yüzü karşıya bakıyordu. Mükemmel bir asker duruşuna sahipti. Reed'in de benzer bir duruşu vardı ama gözleri Xavier'da değil, arkamızdaki kapıya bakıyordu. *Beni hissediyor. Kapıdan içeri girmemi bekliyor.*

Xavier önündeki çukurun üzerinden uçup Tau'yla Melek lisanında konuştu. Reed onlara bakmıyor, kapıyı izliyordu. Xavier ve Tau arasında hemen bir tartışma sesi yükseldi. Benim önümde son kez tartıştıklarında lisedeydim ve konu, Xavier'ın benimle çok vakit geçirerek arkadaşlarını ihmal etmesiydi. Tau bizi Xavier'ın odasında basmıştı ve tabii ki de konuşmaktan daha fazlasını yapıyorduk. O zamanlar adı Drew'du. Şimdi ne

için tartıştıklarını bilmiyordum ama yine benim hakkımda olduğunu tahmin edebiliyordum.

Yerdeki çukurun üzerinden mümkün olduğu kadar sessizce uçup Reed'e yaklaştım. Kokumu aldığında göz bebekleri ve burun delikleri büyüdü ancak başka bir tepki vermedi. Etrafından döndüm. Kollarımı beline doladım. Bir an için nefes almayı kesti ama irkilmemesi kontrolünün bir kanıtıydı. Ona sarılıp kokusunu içime çekerken bir an için yanağımı sırtına bastırdım. İçimdeki kelebek isyanı tam bir felaketti. Tişörtünü yırtıp tenini tenimde hissetmek istedim.

Bu melek tartışması sırasında Xavier'm Atwater dediğini kesinlikle işittim. Tau, Xavier'dan daha sakindi ama çok da değildi. Xavier sırtını Tau'ya döndü. Zemindeki çukura uzun adımlarla gidip uçmaya teşebbüs bile etmeden diğer tarafa sıçradı. Tau ona seslenip bir şey söyledi. Xavier geldiği yoldan çıkınca Tau yerdeki kocaman X işaretinin üzerinden zıplayarak onu takip etti. Omzunun üstünden Reed'e bir şey söyledikten sonra o da odadan ayrıldı.

"Gittiler mi?" diye fısıldadım.

"Gittiler." Reed kollarımın arasında dönerek onları görünmez vücuduma doladı. Büyümü bozdum ve beni gördüğünde ağzının güzel bir gülümsemeyle kıvrılışını seyrettim. Öne eğilerek aç bir şekilde öptü beni.

"Nereye gittiler?" diye sordum öpücükler arasından. Ellerim sıkı kollarını okşuyordu. "Ne kadar vaktimiz var?"

"Çok yok." Reed yenilgiyi kabul ederek dudaklarını benden çekti. "Tau bana burada beklememi söyledi. Xavier Atwater'la dalaşmaya ve ne burada ne cennette ne de cehennemde silistreyi elde etmesine izin vermeyeceğini söylemeye gitti. Tau, Xavier'm Atwater'ı öldürmediğinden emin olmak için onu takip etti."

"Ama Tau zaten Atwater'ı öldürmek istemiyor mu?"

Reed'in kaşları düştü. "Bunu nereden biliyorsun?" Bileklerini tuttuğumda tişörtünün altında bir şey hissettim. Ellerim tek bir bileğine gitti. Manşetini yukarı kıvırıp deri bir bilek kılıfı ortaya

çıkardım. Kılıfın içinde maça şeklinde bir bıçak vardı. Elimi diğer bileğine götürdüğümde diğerini buldum.

"Atwater bana, Tau'nun silistre için onu öldürmeni istediğini söyledi." Manşetlerini eski yerlerine indirdim. "Kerubimi öldürmek zorunda değilsin. Silistreyi sana verecek. Cennet bizim olmasını istiyor. Tau'yu kendisine vermeye zorlayacak, sonra da bahçedeki buz heykelin kalkanına bırakacak. Bir şeye vuracak gibi kolu kalkık olanın içinde."

"Onu aldıktan sonra?"

"Beni bulacaksm ve sonra da buradan gideceğiz."

"Nasıl?"

"Onu henüz çözemedim ama sadece ikimiz olmalıyız. Atwater düdüğü kullanmanı istiyor. Bana gösterdiği özel bir melodi var."

"Melodi mi?"

"Yaptığım bir anlaşmayı anımsatacakmış bana."

Reed kollarımın üstünü tuttu. "Onu sana getireceğim." Beni yine öpünce onunla acı verici bir özlemle bilenmiş bir bıçağın üstünde yürüyormuşum gibi hissettim.

Kapı kolu sarsıldı. Ufak bir çığlık atıp bir defa daha alelacele büyü yaptım. Tau bir an için kapıda durup Reed'in arkasma bakınca beni gördüğünü sandım. Reed asker duruşuna devam etti ama öpücüklerimle ona yaptıklarım yüzünden hemen arkasını dönüp Tau'ya bakamadı. Başımı kaldırıp Reed'in gözlerine bakınca beni artık göremediğini anladım. Elimi, kanatlarımın mühürlendiğini bildiğim yere, kalbinin üstüne koydum. Göğsünde güm güm atıyordu. Ufak bir gülümsemeyle bana göz kırptı.

Onu bıraktım ve Tau'nun çukurun üzerinden atlamasını bekledim. Öyle bir ayarladım ki diğer tarafa vardığında ben de iniş yapmıştım. Arkamdan Tau Melek lisanında bildiğim bir şey fısıldadı. "Hazır ol." Xavier peşinde Atwater'la içeri girdiklerinde neredeyse kapıdaydım. Artık hepsi Melek lisanmda konuşuyordu. Yanımdan geçerlerken sinsice kapıya gittim. Arkamda Atwater ve Xavier, odanm diğer tarafındaki Tau ve Reed'e katıldı.

Tau kollarını kaldırıp ucunda silistrenin olduğu zinciri çıkardı. Düdüğü Atwater'a verdi. Avucuna değdiği an Reed'in kanatları sırtından çıktı ve Atwater'a atılarak onu ittirdi. Birlikte odanın merkezindeki deliğe düştüler.

Xavier hırladı. Peşlerinden gitmek için mağaraya dalış yaptı. Kargaşa sırasında kapıdan şimşek gibi geçerek koridora çıktım. Bir portal bulmam gerekiyordu. Birkaç dakika içinde bir tane bulduğum sürece nereye gittiği mühim değildi.

Yabancı koridorlarda ilerlerken nerede olduğumu anlamam biraz sürdü ama nihayet odama giden koridoru buldum. Xavier'm odasının içine uçup iniş yaptım. Hemen masa ve komodin çekmecelerini açtım. Odama giden kapıyı korumakta olan Güç meleğinin sandalyeden kalktığını fark edince neredeyse çığlık atacaktım. Derin bir sesle, "Nasıl..." diye sordu. Odamın kapısına bakış attı. Ona gitti ve beni odada ararken gri kanatları genişçe açıldı fakat kopyam çoktan havaya karışınıştı. Kapıyı kapatıp bana bakmak için döndü.

Omuz silktim. "Sen Xavier'a söylemezsen ben de söylemem." Kaşlarını çattı. Telaşla yanımdan geçip odadan çıktı. "Mızıkçı," diye mırıldadım.

Sessizce arama vakti sona ermişti. Xavier'ın kitap raflarına giderek teker teker kitapları alıp sayfalarını karıştırdıktan sonra onları yere attım. Vazolar karıştırılmış, dizüstü bilgisayar açılmış, halılar silkilmiş, yatağın ve şiltenin altına bakılmış, çarşaflar çıkarılmıştı. Yok. Dizlerimle ellerimin üzerine çöküp bir saç tutamını yüzümün yanına üfledim. Ayağa kalkıp gardıroba koştum. İçerideki ayakkabılara bakmak için askıları ittirince kıyafetler düştü. Çorap çekmecelerini açıp iç çamaşırlarını fırlattım. Yok.

Süitin dışında melek sesleri yükselmeye başlamıştı. Güçler bir şeyi durdurur gibi etrafta uçuşuyordu. Dinlemek için başımı gardıroptan dışarı uzattım. Ellerim panikle titremeye başladı. *Bir portal bulmam lazım!* Döndüğümde oda kasırga vurmuş gibi görünüyordu. Yatağa çöküp gözlerimi tavana diktim ve düşünmeye çalıştım. Yatağm yanındaki komodine baktım. Kulaklıkla-

rı dijital müzik çalara takılmıştı. *Telefondan müzik dinleyebilirken kim bunlardan birini kullanır ki?* Plağı tercih ettiğini biliyordum. Odasmda Xavier'la saatlerce şarkı dinlerdik eskiden. Kulak üstü kulaklığı alıp müzik çaları açtım. Kulaklığı tutan elimin hatları titredi. Müzik çalmak yerine ufak bir telefona benzeyen alet beni içine çekmeye çalışmıştı. *Bir portal!* Nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama buradan başka bir yere gittiği için şansımı denemek zorundaydım.

Şimdi Reed'i bulmak zorundaydım. Onu biraz hissedebiliyordum. İçimdeki kelebekler beni odamın yönüne götürüyordu. Bir şekilde yakınlardaydı. Odama giderken portalı tuttum. Buzlu dağ kenarına giden balkonun kapısmdan ufak bir ses geldi. Ona giderek ağır metal kapıyı açtım. Soğuk yüzünden itiraz ederek gıcırdadı. Verandaya adım atınca karanlıktan ve uçuşan kar tanelerinden başka bir şey göremedim. Kelebekler artık daha canlıydı. Karanlıkta meleğimin hatları göründü. Taş balkonda yanıma iniş yaptı. Çıplak teni soğuktan kırmızı kesilmişti ve tir tir titriyordu. Kollarımı etrafına dolayıp onu kendime çektim. "Silistreyi aldm m?"

"Burada." Siyah tişörtünün altından çıkardı onu. Tişörtünün melek kanatları için kesikleri olması güzel bir şeydi, çünkü onlar olmasaydı şimdiye tişörtsüz bir meybuz olurdu.

Boşa vakit harcamadım. "Bu bir portal. Nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yok." Ayak parmaklarımın ucunda yükselip kulaklıkları başma taktım.

Reed elimi durdurdu. "İlk sen git. Seni takip edeceğim."

"Peki." Yön değiştirip kulaklıkları başıma geçirdim. Başparmağımı kullanıp müziği açtım. Vücudum dalgalandı ve etrafımdaki soğuk dünyadan alınıp karanlığa fırlatıldım.

BÖLÜM 17

büyüleyici cadde

Pikap şeklindeki portaldan lüks parke zemine düştüğüm an nerede olduğumu biliyordum. Xavier'ın Grosse Pointe'teki evindeydim. Buraya binlerce kez gelmiştim. Beş katı da avucumun içi gibi biliyordum. Yuvaya dönmek gibiydi.

Eskimiş pikap, devasa evin çatı katındaki yuvarlak sehpanın üzerinde dönüyordu. Okul bittikten sonra Xavier'la burada saatlerce oturup müzik dinlerdik. Bir kere bile müzik dinlemekten başka bir işe yarayacağını düşünmemiştim. Bir kez olsun bana başka ne yapabileceğini söylememişti. Ve ben de müzik çalmamasına rağmen neden hep döndürüp durduğunu sorgulamamıştım. Mor saçlı, ufak trolü merkezine koyup dönmesine izin verdiğinde bunu eğlenceli bulmuştum. Trolü bana vermişti. Gancanaghlar alana dek uzun süre odamda durmuştu. Bir an için tanıdık bir üzüntü doldurdu içimi.

Ellerim hâlâ buz gibiydi. Onları ovuşturup Reed'in portaldan gelmesini izledim. Varışı benden daha zarif olmuştu. Ayaklarının üzerine inince arkasını dönüp plağın iğnesini kaldırmış ve dönmesini durdurmuştu. Kapağı kapatıp portalın bize ait tarafını kilitledi. Ayağa kalktım. "Kimse bizi buraya kadar takip edemez, değil mi?" diye sordum.

"Hayır, en azından bu portalla edemezler." Dönüp bana baktı ve kendimi kollarının arasına fırlatınca beni yakaladı. Dudaklarım onunkilere teslim olunca dizlerimin bağı çözüldü. Eli saçıma dokundu. "İyi misin?"

"Evet. Ya sen?"

"İyiyim."

"Atwater'la neler oldu?"

"Mağaranın dibine düştük. Bana silistreyi verip Serafime bende olduğunu söylemememi yoksa onun gibi beni de öldürmeye çalışacaklarını söyledi. Planın onlara söylenmemesinin bir nedeni varmış ve bu nedeni yakmda öğrenecekmişim. Daha sonra bizi bulacakmış. Tanrı yolunu açık etsin dedikten sonra kendi portalının içinde yok oldu. Seni bulduğumda Xavier'dan kıl payı kaçmıştım."

"Eğer bunlar biraz olsun mantıklı gelseydi iyi olurdu." Ona sırtımı dönüp etrafa bakındım. Oda hatırladığım gibiydi. Yüksek tavan, kabarık koltuklar ve bir yıldız takımı haritasının yayıldığı ahşap zemin. Birkaç şişkin kanepe okuduğum en harika kitaplarla dolu rafın önünde duruyordu. Giriş katında, Xavier'ın daha geniş, daha resmi bir kütüphanesi vardı. Beşinci kattaki daha ufaktı ama hep benim favorim olmuştu. Sık sık bir kitap seçip çatı katındaki terasa gider ve güneşin altında ya da şehir ışıkları, açık duvar lambaları ve ay ışığı altında onları okurdum.

Hiçbir şey değişmemişti. Xavier'ın evini düzenleyen, otomatik olarak faturaları falan ödeyen bir hizmetçi olmalıydı, çünkü aylardır burada olmamasma rağmen hâlâ kusursuzdu. "Silistre için melodiyi çalmamı ister misin?" diye sordum Reed'e.

Başıyla onaylayıp zincire takılı silistreyi boynundan aldı. Işıkta parlıyordu. İçimde uyandırdığı dehşetin üstesinden gelemeyip titredim. Geçmişe ışınlanma arzum hiç yoktu, orada görüp hissedeceklerimden korkuyordum. Emil'le olan bir anı bile hatırlamak istemiyordum. Ayrıca Sheol'a giden bir kapının açılıp beni içine çekmesini de. Silistre felaket tellalıydı. Şu anda onu elimde sıkıp küçük bir kâğıt ağırlığı haline sokmayı sorun etmezdim.

"Henüz onu yok edemeyiz aşkım," dedi Reed aklımı okuyarak.

"Gerçekten tatmin edici bir fantezi ama."

"Evet, öyle. Ben de birkaç kez hayal ettim zaten."

Onun için melodiyi mırıldandım. Dikkat kesilerek dinledi ve sonra kusursuzca bana mırıldadı.

"Budur," dedim nefesim kesilerek. Çatı penceresine gidip parmak uçlarımla Xavier'ın tripoda koyduğu teleskobunun soğuk metalini okşadım. Pirinç sanki dün parlatılmış gibi ışıldıyordu. Eğilerek bir gözümü merceğe koydum ve diğerini de kapattım. Odaklanmadan önce ne göreceğimi iyi biliyordum. Su manzarası; St. Clair Gölü'nün donmuş görkemi. Detroit Nehri'nin üzerinde gidip gelen siyah-kırmızı renkli yük gemileri.

Doğrulup Reed'e döndüm. Xavier'la çekildiğim bir fotoğrafa bakıyordu. Xavier, Cole'un kız arkadaşı Kirsten'in Harikalar Diyarı temalı kış partisinde bir ökseotu altmda öpüyordu beni. "Neredeyiz?"

"Grosse Pointe. Detroit'in yanında. Birkaç kilometre ileride yaşıyordum." Omzumun üstünden başparmağımla yönü gösterdim. "Aynı gece ve gündüz gibi ha? Olmalı ve olmamalılar birbirine çok yakın ama yine de dünyalar kadar uzak."

"Özel okula mı gittin? Grosse Pointe'te?"

"Notlarım olağanüstüydü. Meğer melek beyni varmış bende." Ona keyifsizce baktım. "Notlarım bu okula gelmeme olanak sağladı. Zor bir geçişti ama. Uzun süre tek arkadaşım Molly'ydi. Benimle aynı durumdaydı. Onun da harika notlardı vardı; öğretmenler suyumuzda bir şey falan mı var diye sorup dururdu."

"Var mıydı?" diye sordu tebessüm ederek.

"Eee, hayır. Suda bir şey vardı ama bana kalırsa kurşundu."

"Yani iyi bir okula gittin."

"İyi demezdim. İyi, nezaket anlamına geliyor."

"İnsanlar nazik değildi."

"Bazıları öyleydi. Bazılarıysa kabul edildiğimiz için çöp olduğumuzu düşünüyordu, kutsal koridorlarının gen havuzunu kirlettiğimizi."

"Kim böyle bir şey düşünür ki?"

"Bazı insanlar için paranın ne kadar mühim olduğuna şaşırır-

sın. Öyle olmadığını iddia ederler ama sende olmadığını öğrendikleri an dışlandığın andır. Parazit olduğun an."

"Öyle insanları hayatında istemezsin zaten. Kendilerini erkenden elemeleri iyidir."

"Ben büyürken nerelerdeydin Reed?"

"Seni bekliyordum," dedi sanki bu tek açıklamaymış gibi. "Demek Molly'yle beraber içinde bulunduğunuz sınıfın sınırını atlayıp bu okula geldiniz?"

"Öyle de denebilir. Detroit ve Grosse arasındaki sınırı kesinlikle geçtik. İkimiz de çoğu çocuktan daha zekiydik ama onlarla boy ölçüşecek paramız yoktu."

"Ve sonra Xavier'la tanıştın?"

Başımla onayladım. "Derslerimin çoğunu alıyordu. Almanya'daki bir okuldan transfer olmuştu. Annesi buradaki zengin bir ailedendi ama İngilizceyi kusursuz bir şekilde konuşuyorlardı. Annesi ve babası geleneksel anlamda beraber değildi, en azından bana böyle söylemişti. Hâlâ evlilerdi ama yıllardır beraber yaşamıyorlardı. Görünüşe göre gerçek bir ailesi yokmuş, ha?"

"Evet. Düşündüğün anlamda bir ailesi yok. O ateşten doğdu."

"Rebecca, buradaki sahte annesi pek etrafta olmazdı. Sürekli bir yerlere giderdi ama burada olduğu zamanlar hoşuma giderdi. Bana karşı gerçekten nazikti."

"Ölüm meleği miydi?"

Omuz silktim. "Bilmem. Belki? Karakterine uygun. İnsandan başka bir şey olabileceğinden hiç şüphe duymamıştım."

"Emin misin?"

"Niye ki?"

"Bir melek olduğundan şüphelenmiş, hatta öğrenmiş bile olabilirsin ama uzun süre bilmene izin vermezlerdi." Reed, mermer satranç tahtasından ati alıp elinde döndürdü. "Torun'u hatırlıyor musun?"

"Evet," diye fısıldadım.

"Oradaki bir sürü şey melekler tarafından tamamen yok edildi. Kar fırtınasına rağmen insanlar şehirlerinde olup biteni gördü."

"Onların hafızasını mı sildin?"

"Ben değil. Ben senin yanındaydım. Muhtemelen bir grup Kerubim bu görevi gerçekleştirdi ve işleri düzene sokup her şeyi düzeltti. Şu anda yer altı barı, Valentine'in arkadaşı içeri girip seni almadan önce olduğu gibi görünüyordur büyük olasılıkla."

Tanık olup da muhtemelen hatırlayamadığım tüm o şeyleri düşündüm. Artık hepsi için bir anahtarım vardı ve kendisi Reed'in elindeydi. Geçmişimle yüzleşmek için gereken cesaretim var mıydı, ondan emin değildim sadece.

"Crestwood'a gelmeden önce burada çok zaman geçirdin mi?" diye sordu. Xavier'la çekildiğim başka bir fotoğrafın çerçevesini aldı. İkinci yılın sonundaki baloda çekilmiştik.

"Evet. Burada çok vakit geçirdim, çoğunlukla Xavier'ın arkadaşı olarak. Her şeyden önce arkadaştık."

"Aynı cennette olduğunuz gibi mi?"

"Bilmem ki. O kısmını hatırlamıyorum," diyerek itiraf ettim. "Melodiyi yine söylememi ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Biliyorum. Atwater'a güveniyor musun?"

"Tamamen değil ama başka seçeneğimiz var mı? Emil'i öldürmek için neler olduğunu bilmem gerek. Tüm kartları elinde tutuyor. Kendi kartlarıma ihtiyacım var."

"Senin yanındayım. Hep yanında olacağım. Hazır mısın?"

"Hazırım," diye fısıldadım. Yanımızdaki masaya dizili resimlere baktım. Hepsi Xavier'la benimdi. Reed silistreyi dudaklarına kaldırdı. İlk melodi bir çığlık gibi geldi ve tenimdeki tüm tüyleri diken diken etti. Etrafımdaki dünya soldu. Sonraki birkaç nota odayı parçalayıp saf gökyüzünü gözler önüne serdi. Düdükten çıkan son notayla gökyüzü üzerime çöktü. Karanlıkta kayboldum. Düştüm. İşittiğim tek ses, Reed'in güçlü kalp atışlarıydı, ta ki piyanonun ağıt yakan melodisiyle silah sesleri onun yerini alana dek.

BÖLÜM 18

adalet borcu

Parmak uçlarımın altındaki fildişi renkli piyano tuşları yumuşacıktı. Hüzünlü melodiler, yanımda dikilen canavar için Cannon in D'yi çalarken havada uçuşuyordu. Emil'in her zaman hazır ve nazır olan boğucu gölgesi yaklaşırken piyanonun tuşlarını karartıyordu. Tıraş sabununun çiçeksi kokusu beni fiziksel olarak hasta etmeye yeterdi. Havada ayrıca barutun ekşi kokusu vardı. Yukarı kattan, silah ve düşen kovanların dehşet verici sesleri yağmur gibi dökülüyordu. Şarkının sonuna gelirken gitgide azaldılar ve piyanonun sesi son notayla acıtacak kadar güzel şekilde kayboldu. Sonra... sessizlik. Bu sessizlik gürültüden bile daha korkutucuydu.

Aklımda Xavier vardı. Yakınlarda bir yerde olmalıydı. Onunla köprüde buluşmam gerekiyordu. Dağınık düşünceler ve dualar aklımda karman çorman olurken Emil'in parmak uçları ensemdeki saçları yana tarayınca irkildim. Eğilerek dudaklarını oraya bastırdı. Kılımı bile kıpırdatmadım ama nabzım nefret ve korkuyla dörtnala atıyordu.

Emil dudaklarını kaldırıp uzun taburede yanıma oturdu. Sırtını tuşlara verip yüzünü bana dönmüştü. "Öyle güzel çalıyorsun ki Simone, adeta bir melek gibi."

"Meleklere inanıyor musun Emil?" diye sordum. Soruyu düşündüğümü bile hatırlamıyordum ama durduramadan önce ağzımdan dökülmüştü.

"Elbette. Yanımda bir tane var."

"Gerçek meleklerden bahsediyorum." Konuşmamam gerekiyordu. Bu onu üzecekti.

"Sen?"

"Hayır."

"Niye?"

"Eğer melekler olsaydı sen var olmazdın." Bu, asla söylemek istemediğim bir gerçekti.

"Dünyanın bana, kusurlarından kurtulmak için ihtiyacı var."

"Sen kim oluyorsun ki birisini yargılayabilesin?"

"Tüm gücü elinde bulunduran biri."

Yanağımı okşadıktan sonra elini indirdi. Parmak uçlarım pantolonun kumaşına değdi. Onları kalçası boyunca yukarı kaydırdığım sırada göz bebekleri büyüyordu. Tırnaklarım yan tarafında tuttuğu tabancanın çevik derisine çarptı. Emil'in eli göğsümü avuçladı. Fısıldayarak iç çektikten sonra ağzımdaki kusmuğu yuttum. Elimi yumuşak derinin üzerinde gezdirerek sıcak deriden soğuk metale geçişini hissettim. Kalbim göğsümde küt küt atıyordu.

Emil elbisemin arkasına uzanarak yakamın en üstündeki fildişi düğmeyi açtı. Kendimi hasta hissediyordum. Gözlerimiz kilitlenmişti. Tabancasının kabzasına dokundum. Elbisemin ikinci düğmesini de açtı. Kolumu geri çektiğimde ağır silah derinin içinden sıyrıldı. Titreyen başparmağımla emniyet kilidini açtım. Bir parmağımla tetiği buldum ve diğer parmağımla da sürgüyü çektim. Horoz geri gidip yerine oturdu.

Doldurduğum tabancasının sesini tanıyan Emil'in elleri duruldu. "Ateşleme niyetindey..." Namluyu kaburgalarına bastırdım. Çektiğimde tetik tıkladı ama hiçbir şey olmadı. Ateş etmedi. Sürgüyü bir kez daha kurcalarken bakışlarımı indirdim. Şarjörde kurşun yoktu. Yine horozu kaldırdım ve tabancayı ateşlemeye çalıştım. Yine bir şey olmadı. Gözlerimi Emil'inkilere kaldırdım. Keyfi yerindeydi.

"Cephanemiz az. Kurşunlarımı hizmetçileri temizlesin diye Axel'e verdim. Gördüğün gibi kurşunlarım bitti." Yutkunma becerimi kaybetmiş gibiydim. Soğuk, mavi gözlerinin içine bakıyordum. "Beni sevdiğini sanıyordum Simone."

"Sevmiyorum," diye fısıldadığımı duydum. "Senden nefret ediyorum."

"İkisi de aynı şey değil mi?"

"Hayır. Alakaları bile yok."

Yanağıma elinin tersiyle sertçe vurunca tabureden aşağıya yuvarlandım. Sert zemine indiğimde topuklarımı kendime çektim ki hızlı bir şekilde kalkma şansım yükselsin. Tabancası elimden uçtu ve dönerek masanın altında durdu.

"Ne kötü," dedi Emil. "Seni seviyorum. Benim için önemlisin."

Avucumun içiyle sızlayan yanağımı tutarak başımı kaldırıp ona baktım. "Bana işkence etmeyi seviyorsun. Senin için ikisi de aynı, değil mi?"

Tabureden kalkarak tepemde dikildi. "Öyle." Bastonunu piyanonun yanından aldı. Gümüş kurt başı pencereden giren ışıkta parlıyordu. "İsyankâr olmuşsun. Neden? Sanki bir şey sana umut vermiş. Doğru mu bu? Umudun mu var Simone? Düşmanlarım tarafından özgür bırakılacağına mı inanıyorsun?"

Yanıt vermedim ancak gerçeği yüzümde göreceğinden korkuyordum. Umudum vardı. Umudumu beni terk eden İngiliz askere yatırmıştım. Elimi yakındaki masaya koyarak kalktım. Ondan adım adım kaçışımı izliyordu. Sakar elim masanın üzerine çarparak gaz yağı lambasının başını kırdı. Emil'in gözleri büyüyen sıvı lekesine kaydı. Lambadan geriye doğru çekilirken ayaklarım koridordaki kapılara doğru gidiyordu. Emil masaya giderek lambanın kırık altlığını yakaladı. Benim yönüme baktı. Elini bana savurunca lambanın yağı elbisemin önünü ıslattı. Yüzüme ve kollarıma sıçradı. Yağın girmesini önlemek için gözlerimi kapattım. Bulanık bakışlarla, kolumun tersiyle yüzümü temizlemeye çalıştım.

"Umudun var mı Simone? Kurtarılmak için dua ediyor musun? Artık çekildiğimiz için birinin seni benden almasını mı diliyorsun? Seni bırakacağıma mı inanıyorsun?" Masanın üzerine bıraktı kırık lambayı. Elinin yanında bir kibrit kutusu duruyordu. Parmaklarını onun üzerinde gezdirdikten sonra onu aldı. Kibrit kutusunu açıp bir kibrit çıkardığında yüzümdeki tüm kan çekildi. Titreyen bacaklarıma rağmen ayaklarımı hareket etmeye zorladım.

Arkamdaki kaçık adama duyduğum dehşetle sendeleyerek ilerlerken sandalyeyi devirdim. Ellerimi uzatarak odada yolumu bulmaya çalışır-

ken kan çanağına dönmüş gözlerim gözyaşlarıyla yanıyordu. Kapıları bulmayı başarıp onları ardına kadar açtım. Koridorda çıt çıkmıyordu. Bomboştu. Ellerim alçılı duvarları mutfağa kadar takip etti. Taş zemini geçerken bir ayağın sürüklenme sesi beni takip ediyordu. Arka kapının kilidini kurcalayarak buldum ve çekerek açtım. Tüm ağırlığımı tırabzana vererek çakıl taşlı araba yoluna giden taş basamaklardan indim.

Yolun sonu, askerlerin bulanık şekilleriyle çevrelenmişti. Kalan eşyalarını kamyonlara yüklüyorlardı. Onları göz ardı ederek evin ahırına doğru yönümü değiştirdim. Kayan ahşap kapı önümde duruyordu. Emil'in beni takip ettiğini duydum. Çaresizce tüm ağırlığımı ahşap kapıya vererek onu kaydırmaya çalıştım. Köşegen bir ışık hüzmesi içerideki karanlığı kesiyordu. Alan boşaltılmıştı. Yukarıdaki çatı katında sadece birkaç saman balyası vardı. Ayağımın altındaki kaldırım taşları nemliydi. Kara bir kuş yüksek tavanın zirvesine doğru uçtu. Telaşla içeri girip kapıyı çekerek kapattım. Kilidi yerleştirmeyi denedim ama Emil kapıyı açmayı başardı. Dışarıdaki adamlarına seslenerek gitmelerini söyledi. Onlara yetişecekmiş. Kamyonların motorları çalıştı ve adamları onsuz ayrılırken sesleri yavaşça solup gitti.

Korkuyla nefes alıp veriyordum ama geri adım atmadım. Daha fazla kaçmanın bir manası yoktu. Gidecek başka bir yer kalmamıştı. Emil kapıyı arkamızdan kaydırarak kapattı. Bacanın yanındaki pencereden giren ışıkta birçok şey görünüyordu ama Emil yine de bir kibrit çaktı. Duvar lambasının camını açarak ateşi ona dokundurdu. Lamba alev alarak canlandı.

Dünyaya yayılmadan önce yok edilmesi gereken bir çeşit böcekmişim gibi büyüklenerek baktı bana burnunun üstünden. Altdudağını ileri uzattı ve ağzını aşağıya doğru büktü. "Simone, beni hayal kırıklığına uğrattın. Sadece beni öldürmeye çalışmadın, bir de benden kaçtın."

"Hayal kırıklığına uğramadın sen. Alındın. Seni sevmem gerektiğine inanıyorsun."

"Beni sevmelisin!" diyerek hırladı. "Seni mükemmel kadın haline sokmak için çaba harcadım. Bana teşekkür etmelisin!"

"Seni öldürmeliyim." Sesimdeki zehri saklamaya teşebbüs bile etmedim.

"Beni öldürecek gücün yok senin. Bana aitsin."

"İçimde asla dokunamayacağın bir dünya var!"

Emil ağırca bir daire çizerek beni ortasına hapsetti. Bundan etkilenmemiş görünmek istedim ama dizlerimin bağı çözüldü ve ellerim titredi. Cesaretim yok olurken korku midemi bulandırdı. Emil bastonunu havaya savurarak korkunç bir ıslık sesi çıkmasına sebep oldu. İrkildim. Bastonunu üzerime nasıl indireceğini gayet iyi biliyordum. Acımasızca. "Aaaa, demek benden hâlâ korkuyorsun." Kibirli gülümsemesini görebilmem için önümde durdu. "Şimdi bana yalvarmanı istiyorum."

Ona ne için olduğunu sormama gerek yoktu, hayatımdan bahsettiğini biliyordum. Tüm vücudum zangır zangır titremeye başladı. "Lütfe..."

Emil'in yumruğu üstdudağımla birleşerek onu dişlerime ittirdi. Yumuşak etim parçalanınca ön dişlerimin arasından kan aktı. Metal tadı dilimi lekelemişti. Başım yan tarafa savruldu ve zemine düştüm. Yamuk yumuk taşlara çarpmıştım. Emil tepemde dikiliyordu. "Ayağa kalk. Sana sert vurmadım." Ama vurmuştu ve bunu biliyordu. Bastonunu kaldırarak sırtıma ve bacaklarıma darbeler indirdi. "Ayağa. Kalk."

Gözlerimi kırptım. Gözyaşları gözlerime dolmuştu. Daha fazla darbe üzerime iniyor, ruhumu bedenimden ayırıyordu. Acıyı durduramazdım. Nefesim göğsümde titredi. Kaburgalarım acıdı. Ciğerlerime batıyorlarmış gibi geliyordu. Kendimi dizlerimin üzerinde doğrultmayı başardım. Sert taşlar dizlerimi çizdi. Bir parçam neden hareket etmekle uğraştığımı merak ediyordu. Üzücü yanıt, yaşamak isteyişimdi ama bu sefer bunu başarabileceğimi sanmıyordum. Gaddar doğasını her daim kontrol altına alabilmişti ama artık kaybediyordu onu. İçindeki karanlığa kendini bırakıyordu ve sadece parçalara ayrıldığımda duracaktı.

Bastonunu, yüzümü ve başımı korumak için kaldırdığım kollarıma vuruyordu. Ellerimdeki kemikler kırıldı. Bağırdığımı anca karnıma yumruk attığında hayal meyal fark ettim. Ağzımdan hava salındı. Tüm sesler boğuklaştı. Emil bir şey söylüyordu. Bana eğilerek omuzlarımı sarstı. Yüzü benimkinin önünde duruyordu. Gözlerimi hafifçe açarak ona baktım. Şişen göz kapaklarıma, alnımdaki kesiklerden kan sızmaktaydı. Sesler patlayarak geri geldi.

"Hamile misin?" Emil gözlerinde çaresiz bir bakışla yanıt talep etti. Yanımdaki zemine dokunarak avucunun içini gösterdi; benim kanımla kaplıydı. "Söyle bana!" Beni yine sarstı. "Benim çocuğuma mı hamilesin?"

Ani bir kan akıntısı baldırlarımı ıslatırken karnım şiddetle kasıldı. "Benim çocuğum," dedim çatlak bir sesle. "Asla senin değil."

Emil öfkeyle bir küfür savurdu. "Neden bana söylemedin? Bu tamamen senin hatan! Bilseydim orana vurmazdım!" Kanlı eliyle alnıma dokunarak saçımı geriye taradı. "Beni bırakamazsın Simone." Oda kararmaya başladı. Yüzü bulandı. Dişlerim zangırdayana dek beni sarstı. "Neden bana bebeğimi taşıdığını söylemedin?" Korkuyordu. Ondan kayıp gitmekteydim.

"Asla senin bebeğin değil. Sadece benim." Omzunun üstünden baktım. Işık saçan altın korlar açık kapının aralığından içeri düştü. Işığın ortasından kömür renkli bir tüy bana doğru sürüklendi ve şişmiş yanağıma nazikçe düştü. Bulanık bakışlarım netleşti. Karanlık kanatlar önümde diz çöken Emil'in iki yanında açıldı. Geniş bir el Emil'in boynunu kavrayarak soluğunu kesti. Kendisi önümden alınarak havaya kaldırıldı. Bir melek tarafından tutuluyordu. Melek, düşmanımı tek elle boğarken gri kanatları havayı dövüyordu.

Emil'in yüzü maviye döndü. Elleriyle meleğin yumruğuna vurarak onu boğazından ayırmaya çalışıyordu. Kızıl sarı saçları alnında karmakarışık ve dağınık bir şekilde dalgalanıyordu. Ayakları havayı tekmelerken yüzü bir ıstırap maskesiyle buruştu. Kara kanatlı melekte intikam ifadesi vardı. Dişlerini gösterip tutuşunu biraz daha sıkarak onun omurgasını ezdi. Emil'in kolları düştü; bacakları artık çırpınmıyordu. Melek, Emil'e bir şey söyledi. Kulağıma müzik gibi gelmişti. Kanatları hareket ederken diğer elini uzatıp Emil'in başını doğal olmayan bir açıyla bükerek onun boynunu kırdı. Sonra güzel melek Emil'in başını omuzlarından koparark zeminle duvarlara kan sıçrattı. Emil'in cesedini bıraktı. Bedeni bir yığın halinde zemine düşmüştü. İşkencecimin ve benim kanım zeminde birleşerek göl oldu.

Hâlâ havada duran melek bana döndü. Yeşil gözlerine baktım. Yaz mevsimindeki bir tarlanın rengiydiler. "Acı hissetmiyorsun," dedi bana. Derin sesi aklımda yankılandı. İçimdeki tüm acı buhar olarak on-

ları hiç hissetmemişim gibi uzaklara uçtu ama hareket edemiyordum. Parçalanmıştım.

Meleğin kanatları hışırdadı. Yanıma iniş yaptı ama kanatları hâlâ kıpırdıyordu. Durulmayan hava bir esinti yaratmaktaydı. Melek aşağı eğilerek beni kaldırdı ve taş zeminin soğukluğundan beni ayırdı. Yanağım çıplak göğsüne yaslanınca mükemmel teninde kırmızı izler bırakmıştı. Kalbinin güçlü atışlarını hissediyordum. Benimki yavaşlayarak nefes almakta zorlanmama sebep oldu. Bizi yukarı uçurarak tavan arasına götürdü. Nazikçe vücudumu samanların üzerine bıraktı ve ellerini üzerimde gezdirerek yaralarımı kontrol etti. Canımın yanması gerektiğini biliyordum ama yanmıyordu.

Bir hırlamayla yüz ifadesi kararda. Ellerinden biri kaburgalarıma dokunurken mükemmel ağzı öfkeyle kıvrıldı. Bir kemik parçasını hareket ettirerek öyle bir şekilde çekti ki eğer parçalanmış olmasaydım bunu yapamazdı. Onu çektiğinde bir emme sesi çıktı.

Nefes alamıyorum! *Gözlerim çaresizlikle fal taşı gibi açıldı. Hemen kaburgamı yerine koydu. Kemiği oynatarak açtığı delik bir kez daha kapandı. Melek beni kucağına aldı. Ben hâlâ kucağındayken oturup sırtını tozlu duvara yasladı. Başımı kaldırarak ahırın ahşap kirişlerine baktım. Elini alnıma kaldırarak kanlı saçlarımı gözlerimin önünden çekti. Sertçe öksürdüm. Dudaklarıma kan döküldü.*

Derin sesi göğsünden gelen titreşimlerle döküldü. "Birine veda etmek istiyor musun?"

Sorarken sesim çok cılızdı. "Ölüyor muyum?"

"Evet. Seni kurtaramam."

Aşırı nazik ve son derece mükemmel Nicolas'ı, güzel kahverengi gözlerini, çocuksu sırıtışını düşündüm. Bir zamanlar hayatımı kocamın kolları arasında geçirmek istemiştim ama artık bu çok uzaklarda kalmıştı. Bir yerde, hâlâ hayatta mı?

Umarım Nicolas'ı bir daha asla görmem, *diye düşündüm. Kirpiklerimin arasından bir gözyaşı düştü.*

Artık âşık olduğu kişi olmadığımı anlamazdı. Ben artık o kız değildim. Asla öğrenmemesi gereken şeyler yapmıştım, asla affedemeyeceği şeyler. Bir daha asla onun gözlerinin içine bakamazdım. Paramparçay-

dım. Xavier'ı düşündüm... İngiliz askerimi. Burada kalmama, düşmanın silahları tahliye etmesini sabote edebilmek için bilgi toplamama ihtiyacı vardı. Karşılığında, doğru zaman geldiğinde kaçmama yardım edecekti. Başıma gelenleri hiç öğrenebilecek miydi?

"Hayır," dedim nefes alarak. "Kimse yok." Üşüyordum. Dudaklarım titredi.

"Gittiğin yerde asla acı olmayacak," diye mırıldadı melek. Saçımı okşadı.

"Nereye gidiyorum?"

"Eve."

"Sesin üzgün geliyor..." Yine öksürünce ağzıma kan tadı geldi. "Niye üzgünsün?"

"Seninle gelebilmeyi dilerdim."

"Eve mi gitmek istiyorsun?"

"Her şeyden daha çok."

"O zaman benimle gel."

"Çağrılmadığım sürece oraya gidemem. Biraz önce yaptıklarımdan sonra bir daha asla eve gidemeyeceğim."

"Yanlış bir şey mi yaptın?"

"Kanunu çiğnedim."

"Nasıl?"

"Kötülüğü avlarım. Bu yer avımı yakınlarına çekti. Yok etmeye çalıştığım yaratık, şurada öldürdüğüm insana yardım ediyordu." Çenesini Emil'e doğru hareket ettirdi. "Sürgünün dönmesini bekliyordum. Byzantyne vazifesinden çok uzaklaşmaz asla."

"Byzantyne..." dediğimde isim tanıdık gelmişti. Güçbela soğuk parmaklarımı uzatıp meleğin yanağına koydum. Dokunuştan ürkerek başını geri çekti ancak bir an sonra avucuma bıraktı kendini. Elini benimkini tutmak için kaldırıp öylece durdu. Gözlerimiz buluştu.

"İnsanlara müdahale etmemem gerekiyor," diye fısıldadı itiraf eder gibi. "Byzantyne'in insanının sana neler yaptığını gördüm. Dönüp gitmem gerekirdi ama yapamadım! Bu sefer olmazdı! Sana yaptıklarından sonra yaşamayı hak etmiyordu. Ölmesi gerekliydi. Tek pişmanlığım, ona daha fazla acı çektirememiş olmak."

"Emil kötüydü," diye fısıldadım onu sakinleştirmeye çalışarak.

"Özüne kadar," diyerek bana katıldı melek. "Onun ruhu için sadece Sheol melekleri gelecek."

"Benim için de gelecekler mi?"

Melek başını iki yana salladı. "Hayır. Senin için gelmeyecekler."

Bu kaderden esirgeneceğime mutlak suretle emin olması üzerine içime bir rahatlama doldu. "Adın... nnnedir?" diye sordum kelimelerim solarken.

"Şşiişt..." İçimi rahatlatmaya çalıştı, parmaklarımızı birleştirdi. Tuttuğunda elim, yüzünden ayrılmıştı.

"Adın?" diye çatallı bir sesle ısrar ettim.

"Reed."

"Reed." Adının tınısı bir nimet gibiydi.

Etrafımızda şiddetli bir şimşek gürleyince ahır sallandı. Öfkeli ses solsa da kirişlerden tozlar döküldü.

"Neler oluyor?" diye sordum gözlerim korkuyla parlarken.

"Cenneti kızdırdım. Benim için geliyorlar."

"Niye?"

"Bir insanı öldürdüm."

"Beni öldürüyordu. Beni korudun."

"Ve bunu yine yapardım."

"Sana ne olacak?"

"İdam edileceğim."

"Ne? Ama sen iyisin."

"Öyle miyim? Artık emin değilim. Sanırım burada çok uzun süre kaldım."

"Neden benim için yaptın bunu? Neden beni kurtarmayı denedin?"

"Her şeyin bitmesini istedim... Evime, cennete dönmeyi istedim ama bu asla gerçekleşmedi. Derken seni gördüm... İzledim... ve anladım: İkimiz aynıyız, sen ve ben. İkimiz de tekerleğe takıldık ve bu tekerlek sadece dönüp duruyor."

Şimşek bir kez daha çakınca ahırın temelleri sallandı. Ses yüzünden titredikten hemen sonra güçlü bir ışık hüzmesi tavandan içeri girerek Reed'in kollarında yatan bedenime vurdu. Çok parlaktı ama sıcaklık

yoktu. Gözlerim kaydı... Derken biliyordum. Her şey netlik kazandı ve bununla beraber acımasız bir korku kapladı beni. İşler bu şekilde oldukça Emil'i yenemezdim asla. Gelecek her ömrümde onun kölesi olmaya mahkûmdum. Sadece onunla savaşmak için vardım. Tek biri hariç tüm silahlar onun elindeydi: sevgi.

İstediğim an Emil'le mücadele etmeyi bırakabilir, pes edebilir ve cennette kalabilirdim ama Emil'i yenmek için bir ömür daha yaşamazsam bir daha asla Xavier'la olamazdım. Eğer geri dönmezsem koruyucu bir meleğimin olmasının anlamı yoktu. Benden alınacaktı. Meleğimle birlikte kalmamın bedeli buydu: Tekrar, tekrar ve tekrar korkunç bir şekilde ölmek... Işık kayboldu. Yokluğunda her şey karanlıktı, özellikle de ardında bıraktığı bilgi.

Reed'e göz attım. Bu Güç meleği, kendi canı pahasına beni kurtarmaya çalışmıştı. Emil'in canımı yakmasına bir an daha katlanamadığı için kaderimi değiştirmişti. İlahi melekler Reed'den intikam almak için buraya geleceklerdi yakında. Hayatta kalamayacaktı. Beni kurtararak kanunu çiğnemişti! Sheol, Emil'e yaptıkları için ondan intikam alacaktı. Bir daha asla cenneti göremeyecekti. Varlığı son bulacaktı!

Parmaklarımı Reed'inkilerden ayırdım. Elim kanadındaki ipeksi, gri tüylerden birini tuttu. Onu koparark yumruğumda sımsıkı tuttum. "Senin için döneceğim Reed. Sonraki hayatımda seninle buluşacağım. Yemin ederim. Benim için bekle! Seni incitmelerine izin vermeyeceğim!"

Reed şişmiş yanağını okşarken mırıldandı. "Sen beni kurtaramazsın."

"Seni kurtaracağım," diye ona söz verdim. "Bir gün evine döneceksin!"

Melekler dışarıda kopan fırtınayla birlikte geliyordu. Yukarıdan içeri girerek tavanı, pencereleri ve kapıyı parçaladılar. Onlardan bir küme odanın merkezinde, havada duruyordu. Tahtların kara kanatları ve Kerubimlerin koyu mavi kanatları etrafımızda çırpıyordu. Reed beni yavaşça yanındaki duvarın sert kalaslarına bıraktı. Beni bıraktığı an, aslan yüzlü iki Kerubim üzerine atılarak onu havaya kaldırdı. Ahırın merkezine fırlatıldı. Gönüllüce gitmiş, kaderini kabullenmişti. Altın saçlı bir Kerubim kalabalığın arasından ayrıldı.

Melek lisanında konuşan Kerubimin kedi gözleri Reed'e bakıyordu. "Bu insanın ölümünden sorumlu musun?" Çakıl taşlarının üzerinde yatan Emil'in parçalanmış vücudunu işaret etti.

"Evet," diyerek kabul etti Reed.

"Melek kanunlarını çiğnedin."

"Evet."

"Bunun cezası ölüm. Bunu bilmiyor değilsin."

"Hareketlerimin sonucunu anlıyorum."

"Neden hayatını böyle aptalca harcadın?"

"Müdahale etmek mi aptalcaydı? Artık bilemiyorum." Gözleri yüzlerce yıllık bitkinliği taşıyordu. "Ben İlahiyim. Sheol'la savaşmak benim görevim... ve kazanıyorlar. Bunu görmek için sadece dışarıya bir adım atman yeterli. Masumiyet hayal edilebilecek en korkunç şekilde katlediliyor."

"Sen kanunları değiştiremezsin!"

"Neden değiştiremeyeyim? Kanunların amacı masumları korumak değil mi?"

"Tek yaptığın borç yaratmak!"

"Tek yaptığım bu değildi. Simone'a bu hayattaki son birkaç nefesinde huzur verdim."

"Neden bunu yaptın? Zaten ölüyordu! Eve gidiyordu."

"Avım Byzantyne'i, Emil'in şeytani koruyucu meleğini takip ederken Simone'u izledim." Reed eliyle Emil'in cesedini işaret etti. "Kurtarılmaya değerdi. Bu dünyanın ona ihtiyacı var. Tek pişmanlığım başarısız oluşum! Çok geç kaldım."

"Neden onu burada tutacaktın? Neden onun kaderini değiştirdin?"

Reed tereddüt etti. Bana doğru baktı. Çenesini sıktı. "Benim... ona burada ihtiyacım vardı."

"İhtiyacın vardı... Bu ruhu seviyor musun?" Kerubim hayretle sormuştu. "Senin yanında kalmasını istedin!"

"Sevgi mi? Sevgiyi nasıl bilebilirim? Ben yalnızca bir Güç meleğiyim, değil mi?" diye sordu Reed. Kaşları alnının ortasında birleşti. "Ama onu bir anlık acıdan kurtarmak için hayatımı memnuniyetle feda ederim. Bana sen öyle, bu nedir?"

"Vazıfen değil."

"Olmalı."

"Melek kanununun bu İlahi çiğnenişi yüzünden Sheol'a bir bedel ödenmeli. Termopylae vekilleri geldiğinde borcu ödeyeceksin. Seni onların önünde sonlandıracağız." Reed taş kesilmiş halde kaderini kabullenmişti ve ölümle sanki çoktan belirlenmiş bir sonuç gibi yüzleşiyordu. İlahi melekler onun etrafını sardı. Emir verildiği an onu öldürmek için hazırlandılar. Bir kez daha bana baktı. Gözlerimiz buluştu.

Reed'in gri tüyünü havaya kaldırdım. Son nefesimle, Melek lisanında tek bir kelime söyledim: "Şampiyon!"

BÖLÜM 19

şampiyon

Ruhum bedenimden ayrıldı. Dönüp genç kadının hırpalanmış kabuğuna baktım. Saman yatağının üzerinde cansızca yatıyordu. Reed'in tüyü hâlâ kırık parmaklarının arasında sımsıkı durmaktaydı. Bir Ölüm meleğinin yardımı olmaksızın kendimi bedenimden ayırma yeteneğim karşısında birkaç meleğin yüzünde şaşkınlık belirdi.

Dönüp duran fırtına ve elektrik yükü yüzünden hava ağırlaşmıştı. Çatırdayan bir şimşek dışarıdaki havayı kesti. Karanlıktan siyah botlu bir şekil çıktı. Serafimin yağmurdan ıslanmış başından buhar yükseliyordu. Onun kokusunu alamıyordum ama İlahi meleklerin burunlarının büzüşmesine bakılırsa leş gibi kokuyordu. Buna rağmen, koyu kahverengi gözleri ve arkaya yatırılmış kara saçlarıyla ölümcül derecede yakışıklıydı. Çıplak göğsünün arkasında kırmızı kanatları rahat bir edayla duruyordu. Onu mümkün olan en acılı şekilde öldürmekten mutluluk duyacak katillerle dolu bir ortama girmemiş gibiydi. Pantolonunun cebinden bir mendil çıkardı. Kıyafetlerinin İngiliz askeri ünıformasının bir parçası olduğunu fark ettim; Xavier'ın giydiklerine benzerdi. Üniformayı nereden aldığını öğrenme ihtiyacını bastırmaya çalıştım.

Yüzündeki su damlalarını silen Byzantyne başını kaldırıp bana baktı. Havaya sıçrayınca kanatlarındaki su silkelendi. "Simone," dedi bana yaklaşırken. "Muazzam görünüyorsun." Gülümsemesi kederliydi.

O anda bir vücudum olmamasına rağmen titreme ihtiyacı duydum. "Byzantyne, şemsiyeni mi unuttun?"

"Acelem vardı. Çağrılmayı beklemiyordum. Bir şeyler ters gitti, değil mi?"

"Bakış açısına göre değişir."

"Öyle gerçekten de. Tuhaf zamanlama. Biraz önce Xavier'dan ayrıldım. Korkarım iyi durumda değildi. Sana katılamayacağını söylemem gerek. Asla."

"Öldükten sonraki zamanlarımla ilgili en çok neyi hatırlıyorum, biliyor musun Byzantyne?"

"Neredeyse her daim kazandığımı mı?"

"Bana yalan söylemekten zevk aldığını."

"Sana asla yalan söylemem. Sana büyük bir saygım var. Bir gün ruhunu ele geçireceğimi söylemişimdir her zaman."

"Senin için neden önemliyim peki?"

"Çünkü Xavier için önemlisin... ya da eskiden öyleydin. Köprüde seninle buluşamadığı için üzgünüm. Bir işi çıktı da."

Korku, parıldayan ışığımı kalp ritmi gibi attırdı. Onu kontrol etmeye çalıştım. Benim ışığım Byzantyne'in yüzüne vurarak yüz hatlarını daha belirgin ve daha gölgeli bir hale getirdi. "Köprüye gidemedim."

"Bunu görebiliyorum." Daireler çizerek etrafındaki İlahi melekleri değerlendirdi.

"Seninle kaldıkça Xavier daha da tahmin edilebilir oldu. Bu ömürde ruh eşini hemen öldürmemize izin verdi. Bizi eğlendirmedi bile. Casimir klorin gazının onu almasına izin verdi ama onu görmen gerekirdi Simone... Son nefesini almaya çalışan Nicolas resmini sımsıkı tutuyordu. Bir şekilde, olağanüstü bir ölümdü."

Uyandırdığı korkunç görüntüleri göz ardı etmeye çalıştım. "Xavier'ın hayatta olduğunu biliyorum. Öyle olmasaydı bunu hissederdim."

"Öyle mi? Benim olduğunda, böyle bir sadakati uyandırmak ne kadar sürecek acaba?"

"Senin olmayacağım asla."

"Bu bana bir meydan okuma gibi geldi." Gözlerini benden ayırmadan havlar gibi bağırdı. "Neden kimse malımı et çuvalından ayırmadı?" Emil'in yerde yatan cesedini işaret etti.

Bir Taht yanıt verdi. "Bu bizi ilgilendirmez. Orada çürümesi umurumuzda bile olmaz."

Byzantyne'in göz kapakları kısıldı ve sonra bana baktı. "Senin böyle kolayca geçiş yapman ama Emil'in yapamaması biraz utanç verici Simone ama..." İç geçirdi. "Emil eksikliklerini vahşetiyle kapatıyor, katılmıyor musun?" Benimle oynuyordu. Neşeli bir ruh halindeydi, sanki öğrenmem için sabırsızlandığı korkunç bir sırrı vardı. Eriyormuşum gibi hissettim. Xavier hakkında söyledikleri gerçek miydi?

Byzantyne dikkatini İlahi meleklere çevirdi. "Hanginiz bu ruhu Sheol'dan çaldınız?" diyerek yanıt talep etti.

Reed duygusuzca, "Bu katili evine erken göndermekten ben sorumluyum," dedi.

"Kuralları çiğneyen bir Güç! İlahi meleklerin kurallara göre oynayacağına güvenemezsen bu dünyanın hali nice olur?" Byzantyne omuz silkti. "Alfred!"

Dışarıdaki karanlıktan epey ufak bir Ölüm meleği çıktı. O, belki de gördüğüm en çelimsiz melekti. Omuzlarını düşürerek büzüldüğünü gören İlahi meleklerden küçük düşürücü kahkahalar yükseldi. Burada olmaktan korktuğu belliydi. Byzantyne ona paylayan bir bakış attı. "Ruhu hapishanesinden çıkar."

Alfred'in yanardöner yusufçuk kanatları endişeyle vızıldadı. Islak, sarı saçlarından elini geçirdi. Solgun, sivri çenesinden yağmur damlaları düşüyordu. Emil'e gitti ve tırpanını bir Samuray edasıyla savurarak aurasını bir uçtan diğerine kadar kesti. Çoğu ruh, bedenden ayrılırken ışık saçar. Işık ne kadar parlaksa ruh o kadar canlıdır. Cesedinden pençelerini kullanarak çıkan Emil'de bir ışık yoksunluğu vardı. Aydınlığı tüketen bir kara delikti.

Aşağılanma ve öfke Emil'in yüzünü ele geçirdi. Bu duyguları Alfred'e boşalttı. "NEREDE KALDIN? SAATLERDİR ÖLÜYÜM!" Abarttığı barizdi. Bir saat bile olmamıştı daha. Eski günlerde, çürüyen etin içinde günlerce kısılıp kaldıktan sonra çıkarılırdın. Bir saatin ona sonsuzluk gibi gelmesi, Sheol'daki rütbesi hakkında çok şey söylüyordu. Onlar için epey mühim biri olmalıydı. Şeytani besin zincirinde özellikle yüksek kademelerde.

Alfred, Emil'in önünde sinmedi. İntikamcı bakışları ve büzdüğü ağzı öç alacağına söz veriyordu. Ölüm meleği tırpanını kaldırıp ölümcül bir

kesinlikle etrafta salladı. "Alfred." Byzantyne'in Ölüm meleğini küçümsediği sesinden belliydi. "Çırağımı tehdit etme." Alfred'in başı, gönülsüz bir itaatle öne eğildi ama hâlâ gözlerini kırpmadan Emil'e bakıyordu.

Emil kör öfkesini bana çevirdi. "Benimdin! Bu sefer seni almıştım! Sürgün olacaktın! Kaçınılmazdı!" Bunu biraz olsun eğlenceli bulmuyordum ama zorla gülümseyerek parlak bir uzvumu uzattım ve parlaklığını ölçüp biçer gibi kolumu çevirdim.

"Bunun pek de doğru olduğunu sanmıyorum. Odayı aydınlatıyorum."

"Seninle Sheol'da oynadığımda solacaksın," diye saydırdı Emil.

"Eğer inayetten düşersem Byzantyne'in seni yanıma yaklaştıracağını sanmıyorum. Senin yerini alarak favorisi olurum." Bir kez daha zorla gülümsedim. "Belki de beni Sürgün etmek için bu kadar çok uğraşmamalısın."

"Belki de sen beni durdurmak için bu kadar çok uğraşmamalısın. Byzantyne Xavier'dan çok daha güçlü."

"Xavier bir gün onu ezip geçecek ve sen Sheol'da tek başına hayatta kalmaya çalışacaksın." Sözlerimin üzerine Emil'den siyah duman halinde korku yükseldi. Aşağıdaki kapıdan biri girince dikkatim ona yöneldi.

Gölgelerden iki şekil çıktı: biri Kerubim, diğeri de Serafimdi. Kerubimin sarı saçları başına yapışmıştı. Yağmur suyu ve çamur İngiliz askeri ünıformasının pantolonuna bulaşmıştı. Arkasında camgöbeği rengindeki kanatları genişçe açılmıştı. Kollarında koruyucu meleğimin neredeyse cansız vücudu vardı. Xavier mahvolmuş haldeydi ve paramparçaydı. Birçok yaradan şakır şakır kan akıyordu. Mavi kanatlı melek birkaç adım attı ve neredeyse yere düşüyordu. Diğer Kerubimler yanlarına giderek Xavier'ın vücudunu ondan aldılar ve yaralı meleğimi yere yatırarak hayatını kurtarmaya çalıştılar. Ona gitmek istedim ama hareket edemediğimi fark ettim. Korku beni olduğum yere sabitlemişti. O ölemez. Xavier değil. Böyle değil!

"Ne söylüyordun Simone?" Emil kıkır kıkır güldü. Ruhunun soğukluğu bana kadar ulaşarak varlığımın sıcaklığının bir kısmını kendisine çekmeye çalıştı. "Byzantyne'in, Xavier'ın onu yenmesi konusunda endişelendiğini sanmıyorum."

Byzantyne ikimizi de pek kaale almadı. Odanın merkezinde duran Reed'e doğru uçuyordu. Şeytani Serafim Güç meleğinin hemen önünde, yüzünde gördüğüm en vahşi hırlamayla duruyordu. "Seni yok edeceğim Güç! Benim için önemli olan tek şeyi elimden çaldın!" Normalde, ara ara nefretle dolu olmak dışında duygusuzdur. Bu karakterine aykırı duygu gösterisi başımı döndürdü.

Reed başını yana eğerek Byzantyne'i inceledi. "Onu öldürmeyi başaramadın." Reed ıstırapla kıvranan Xavier'ı işaret etti. Kırmızı kanatları parçalanarak koparılmıştı neredeyse. "Buraya çağrıldın. Serafimle gönlünce ilgilenemedin ve onu çabuk öldürmek konu dışıydı. Birbirinizi kovaladığınız onca süreden sonra olmazdı. Avın için tatlı bir intikam istedin. Buraya çağrılma nedeninle ilgilendikten sonra onun için geri dönebileceğini sandın."

Byzantyne'in suratı korkunç bir kırmızı tonuna dönüştü. "Bu senin hatan!" Bağırırken ağzından çıkan tükürükler her yana sıçrıyordu. Parmağını Reed'e doğrulttu. "Beni buraya sen getirdin!"

Reed sakindi. "Çağrıyı göz ardı edemezdin. Buraya gelmek zorundaydın, çünkü korumakla yükümlü olduğun kötü bir ruhu sen bakmadığında öldürdüm. Bu seni nasıl hissettiriyor... avının son anda elinden alınması?" diyerek onu kışkırttı.

"Öğreneceksin! İşkencenin her ânını hissetmeni sağlayacağım!" Hiçbir ömrümde Byzantyne'i böylesine öfkeli görmemiştim. Reed'in sadece acı çekmeme engel olmadığını anladım, ayrıca Xavier'ın hayatını kurtarmıştı bilmeden.

"Sağlayamayacaksın." Kimsenin görmemesi için korkumu saklamaya çalıştım. "Onu incitemeyeceksin."

Byzantyne hızla dönüp korkunç bir tıslamayla beni olduğum yere mıhladı. "İncitemeyecek miyim? Beni nasıl durdurmayı teklif ediyorsun peki? Bu bir borç ve karşılığını almaya niyetliyim!" Reed'i tutan meleklerle konuştu. "Onu bana bırakabilirsiniz. Hayatını sonlandırırken uzun sürmesini istiyorum."

"Onu öldüremezsin." Sükûnetimi kaybettiğim için sakin davranmaya çalıştım.

Byzantyne'in eli bir pençeye dönüştü. Reed'den gözlerini ayırmaya

gönülsüzdü. Sırtı bana dönük bir halde pençesini bana doğru uzattı. "Araya girmeye çalışma Simone. Elinden hiçbir şey gelmez. Kaderi mühürlendi!"

Reed'e baktım. Beni izliyordu. Başını neredeyse aklını kaybetmiş gibi iki yana sallıyor, konuşmamam için beni uyarıyordu. Bunun yerine gözlerim Byzantyne'in başının arkasına döndü. Melek lisanında, "ŞAMPİYON!" diye haykırdım.

Reed'e doğru eğilmiş olan Byzantyne yavaşça doğruldu. Omzunun üstünden bana bakana dek yüz ifadesini görememiştim. Şaşkına dönmüştü. Hiçbir yerden çıt çıkmadı. "Ne söyledin sen?" diye hırladı.

"Bu meleğin hayatı için sana meydan okuyorum. Onun şampiyonu olacağım."

Byzantyne şaşkınlıkla kahkaha attı ansızın. "Bana meydan mı okuyorsun? Bunun için hem de." Küçümseyen bir bakışla Reed'e doğru elini salladı.

"Olmaz!" Bana vahşi bir bakış fırlatan Reed çenesini sıktı.

"Olur," dedim sadece.

"Bana. Meydan. Mı. Okuyorsun?" diye sordu bana dönüp parmağıyla göğsünü bıçaklayan Byzantyne. Muazzam Serafim kanatları, bir an için neredeyse kalp şeklini almıştı.

"Bu doğru," diyerek onayladım.

Byzantyne'in ruh hali değişti. Hayatındaki en komik şakayı duymuş ama ona inanamıyormuş gibi kıkır kıkır güldü. Bana doğru uçtu. Reed kollarını savurarak onu tutan Kerubimden kurtulmaya çalıştı. Onu bırakmadılar. Byzantyne bana ulaşmadan hemen önce Xavier'ı getiren Kerubim aramıza girdi. Çamura bulanmış mavi tüyleri onu havada sabit tutmak için hareket ediyordu. Byzantyne'i görmemi engelliyordu. "Bu ruhla görülecek bir pazarlığım var!" diyerek Kerubimi uyardı.

"Şartların arabuluculuğunu ben yapacağım," diye yanıt verdi Kerubim. Meleğin arkasından Byzantyne'e bir bakış attım.

"Peki sen kimsin?" Byzantyne kibirlenerek mavi kanatlı meleğe baktı.

"Benim adım Atwater."

"Kenara çekil Atwater. Aramıza giriyorsun."

Atwater geri adım atmadı. Kanat mesafesi genişleyerek Byzantyne'in

beni görmesini engelledi. "Ben arabuluculuk yapmazsam cennetten hiçbir taahhüt gelmeyecek. Ya Güçten intikamını alırsın ya da cennet adına şartları kabul etmeme izin verirsin. Başka seçenek yok. Karar ver."

"Sheol'da bir an bile dayanamazsın," diye hırladı Byzantyne.

"Sheol'da değiliz," diye yanıt verdi Atwater.

"O zaman şartları konuşalım. Seni daha sonra otların arasına gömeriz."

"Harika seçim," dedi Atwater. Hareket ederek yanıma geldi. Mavi kanatları çaba sarf etmeden hareket ediyor, sanki yerde duruyormuşuz gibi onu yanımda tutuyordu.

Byzantyne şimdi bütün duygularını bastırmayı başarmıştı. Her santimi geçmiş ömürlerimden anımsadığım korkunç, duygusuz yaratıktı. Her ölümümde yakınlarda bulunup onun olacağımı umut ediyordu. Bu kadim Serafimle yüz yüzeyken her kararımdan şüphe duymaya başladım. Yaptığım şey, yavaşça gelen bir kurşun gibi beni vurdu. Byzantyne'in kahverengi gözleri beni yiyip bitirirken içlerindeki kurnaz parıltı yüzünden büyüyen korkumu gizlemeye çalıştım. Merhametinde olmam fikrine gittikçe ısınıyordu. Bundan, isimsiz bir Güç meleğini yok etmekten daha çok zevk alacaktı. Eğer bir saldırıya geçme ânı varsa o an bu andı. Tuzağımı çok iyi hazırlamam gerekiyordu. İstediğim her şeyi kabul etmesi gerekiyordu. Ağına düştüğüme inanması.

"Demek hayatı için ruhunu teklif ediyorsun?" Byzantyne'in kısık, tehditkâr sesi beni düşüncelerimden fişek gibi ayırdı. Omzunun üstünden bir hareket yaparak Reed'i işaret etti.

Gözlerim Reed'in yeşil gözlerine yükseldi. Kerubimden kurtulmak için mücadele ediyordu. "Yapma bunu! Ben ölmeye hazırım!" diye emretti Reed. Asil, kömür rengi kanatları çabayla çırpınıyordu. O belki de gördüğüm en güzel melekti. Güç meleklerinin neredeyse hiç olmadığı kadar zarif ve tutkuluydu. Onlar genellikle robot gibidirler. Görevlerini yapmaya hazır, öldürme konusunda saplantılı, onlara kötü gelen her şeyi yok etme konusunda sabırsızdırlar. Tıpkı pilotsuz uçaklar gibi ama Reed öyle değildi. O bir şövalyeydi.

Dikkatim Byzantyne'e geri döndü. "Evet, bu meleğin şampiyonu olacağım."

"Kazanacağına inanıyorsun!" Byzantyne'in gözleri açlıkla parıldadı. "Hâlâ naif, onca zamana rağmen. Beni yenme olasılığın yok!" Şişirdiği devasa göğsünü yumrukladı. Ses, bir davul sesiydi.

Parlayan çenemi kaldırdım. "O zaman isteklerimi sorun etmeyeceksindir?"

Kaşları inerek kibirli bir açıda durdu. "Hiç de değil. Bunu yapma nedenini duymak hoşuma gidecek, komik bir naiflik dışında elbette."

"Eh, o zaman... Birincisi, kazandığımda Reed cennete yükselecek. Eve gidecek."

Byzantyne'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Arkasını dönüp Reed'e baktı. Bunun geldiğini görememişti. "Sadece borcunu silebilirim. Yükselmesini sağlayamam," dedi Byzantyne.

"Hayır, sen sağlayamazsın ama o sağlayabilir." Yanımda duran Atwater'a baktım.

"Tamam. Yükselecek," diyerek hemen kabul etti Atwater. Belki biraz fazla çabuktu. Eğer bir vücudum olsa ve havada duruyor olmasaydık ayağına basardım. Atwater'a bakmamaya çalıştım. Çabuk cevap verişi Byzantyne'in karşılık vermesine neden olacaktı.

Byzantyne dalgın dalgın bana baktı. "Ama kaybedersen Gücün hayatı son bulacak."

Buna itiraz etmek istedim ama bu, hain Serafimin bunu daha çok istemesine neden olacaktı. Byzantyne ilk şartım karşısında neye uğradığını şaşırmıştı. Dengesinin bozuk kalmasına ihtiyacım vardı.

"İkinci olarak, bir daha buraya Emil'le savaşmak için gelmek istemiyorum." Ona doğru işaret edip güzel olan çirkin yüzünün bir kez daha öfkeyle bozulmasını izledim. "Hiçbir ömürde geri gelmeyecek. Sheol'da gömülü kalmalı."

"Bunu yapamaz!" Emil öne atıldı.

Byzantyne avucunu kaldırdı ve tek hareketle Emil'i havada durdurdu. "KES!" diye emretti. Emil geri çekilerek sindi ama gözleri zehir saçıyordu.

Byzantyne dikkatini bana çevirdi. "Her ömürde kaçınılmazınla karşılaşmaktan zevk almıyor musun? Pes edebilir, başka görev almayabilirsin."

'Acımasızlığını benim yerime başka bir ruhun çekmesini isteyemem."

"Her daim minik bir tamircisin, değil mi? Onun elinden affedilme şansını mı alacaksın?" Byzantyne'in dudakları, Emil'in af kazanması düşüncesi üzerine hain bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Bu, onun etkisiyle Sürgün olacak diğer ruhları kurtarmak demekse o zaman evet, alırım."

"Bu sapkınlık değil mi Simone? Hepiniz affetmeye değer değil misiniz?"

"Öyle miyiz?" diye sordum öyle olmadığımızı düşündüğünü bilerek. Ona istediği bir şeyi veriyordum. Girişimimi görmeyeceğini umdum.

"Planında ufak bir sorun var. Sen bana meydan okuyorsun ancak ben bir insanı öldüremem. Eğer öldürürsem, kendimi şuradaki Güç'le aynı durumda bulurum. Sana karşı nasıl savaşabilirim ki?"

"O Gücün bir adı var. Reed."

"Adı umurumda değil. Bu çıkmazı nasıl çözeceğiz?"

"Ya döndüğümde insan olmazsam?"

Byzantyne tiksintiyle kahkaha attı. "Başka ne olabilirsin ki? Sen bir ruhsun!"

"Ya insan olmayan başka bir vücudum olursa? Bu işini görür mü?" Eğer vücudum olsaydı nefesimi tutmuş olurdum.

"Teoride evet ama başka hangi vücut bir ruhu..."

"Melek."

Byzantyne nefes almayı bırakmış gibi göründü. "Önerdiğin şey..."

"...hep istediğin bir şey. Ruhu olan bir melek olmak. Herkese meleklerin de affedilmeye değer olduğunu kanıtlamak. İnsanlardan daha çok hatta."

Neşesini zor zapt edebiliyordu ancak gizlemeye çalıştı. "Melek vücuduna rağmen ruhun ölmeyip bana gelecek."

"Eğer kaybedersem ve vücudumu öldürürsen ruhum Sheol'un olacak ama kaybetmeyeceğim."

"Senin ruh eşini de istiyorum."

"Hayır." Neredeyse bağırmıştım. "Asla ona elini süremeyeceksin! Özgür kalacak!"

"Ama siz berabersiniz. O senin bir parçan."

Nicolas'ın sonsuzluk boyunca acı çekmesine izin veremezdim. Eğer ruhumu Sheol'a kaybedersem onun özgür kalmasını istiyordum. "Bağımızın koparılmasını sağlayacağım."

"Ruh eşini mi bırakacaksın? Bir Güç için?" Bu ona mantıklı gelmiyordu. Dengesiz kalmasını sağlamalıydım.

"Senin yok olduğunu görmek için, Emil'i sonsuza dek Sheol'a kapatabilmek için yaparım. Ruh eşime, hiçbir ömürde bulamadığı huzuru verecek bu."

"Ruh eşinin tüm bu olanlar için çok iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

Yüzündeki pis sırıtışı silmek istiyordum. "Ruh eşim benden daha iyi. Bunların bedelini ben ödeyeceğim, Nicolas değil."

"Koruyucu meleğine âşık olduğunu biliyor mu? Onu görevden göreve bu yüzden sürüklediğini... Xavier'a yakın olabilmek için," diyerek beni kışkırttı.

Beni bu kadar iyi tanıdığı için irkildim. "Görev ardına görevi, kaçınılmazımla savaşmak için kabul ediyorum. Emil'i fırsat buldukça kullanıyorsun, çünkü onunla yüzleşmeyi kabul edeceğimi biliyorsun ama bana saplantılı olan asıl sensin."

"Ah, saplantılıyım Simone. Seni sadece kendime almak ve seni mümkün olan her şekilde suistimal etmek çok hoşuma gider."

Her söz içinden gelmişti. "Sevgi hakkında hiçbir şey bilmiyorsun ve seni bu yüzden yeneceğim."

"Beni sevgiyle mi yeneceksin? Bu kulağa müstehcen geliyor. Dört gözle bekliyorum. Şimdi sana karşılığında ne istediğimi söylememe izin ver. Senin daha güçlü bir varlık olarak dönmene ve bizden üstün olmana izin veremem. Hem bir meleğin kuvvetine hem de ruhunun üstünlüğüne sahip olman bana hiç adil gelmedi. Açgözlü davranıyorsun Simone. Tabii..." Hesapçı bakışları Emil'e gitti. "Benim de bir şampiyonumun olmasına izin verilirse o başka."

Bir an için gözlerimi kapattım. "Bir şampiyona mı ihtiyacın var? Biraz ödlek davranmıyor musun? Benden korkuyor musun yoksa?"

"Korkmak mı? Hayır. Sadece dengeyi korumaya çalışıyorum ve bir

ruhum olmadığından benim yerime hareket etmesi için bir ruh gerekli. Senin kaçınılmazın Emil'i seçiyorum. Buraya yarı melek olarak dönecek. Kırık kalbinin parçalarının etrafında dans edecek."

Eğlence olsun diye öldüren Emil kısmetine inanamadı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Kâinattaki en güçlü yaratıklardan biri olacaktı. Kendisinin Tanrı gibi olduğuna inanacaktı ama ne kadar ufak olduğunu hayal bile edemezdi.

Emil bir kez daha beni ölçüp biçti. Sapkın ruhu daha da karardı. "Kabul ediyorum," dedi tereddüt etmeden.

"Cennet kabul ediyor mu?" Byzantyne bakışlarını Atwater'a kaldırdı ve onun yanıt vermesini bekledi.

Atwater bir an durdu. İrisleri beyaz kesilerek kayboldu. Dış bir kuvvetten bir şok dalgası gelmiş gibi vücudu titredi. Gözlerinin bir kez daha normale dönmesiyse sadece bir an sürdü. Titremesi kesildi. "Cennet kabul ediyor."

"Yine de Simone'un bu pazarlıktan üstün çıktığını hissediyorum."

"Ne istiyorsun?"

"Senin kör olmanı. Bir şey planlıyorsun. Ne olduğunu bilmiyorum ama bu ömre bu sonucu bekleyerek geldin. Öyle değil mi?"

"Yeni bir hayata girerken olacakları tahmin edemeyeceğimi iyi biliyorsun. Bir hayatın sonucunu bilmek için çok fazla değişken var."

"Oyuncuları biliyorken çok zor değil."

"Hiçbir zaman tuzağı bilmiyorum ama, öyle değil mi?"

"Bilmiyor musun? Yine de. Senin sonraki hayata bu anlaşmalardan haberin olmadan gelmeni istiyorum. Kim olduğunu ya da neden burada olduğunu bilmeyeceksin. Ve seni bizden korumak için kim gönderilirse, o da görevin amacından habersiz olacak." Byzanthyne yerde yatan Xavier'a baktı. Koruyucu meleğim bilinçsizdi. Kanatlarının düzeltilmesinin verdiği acının altında eziliyordu. "O da görevini bilmeyecek."

"Buraya döndüğümüzde görevin hedefini ya da seninle Emil'i içerdiğini bilmemize gerek yok. Elbette tek mantıklı açıklama bu. Emil'in benim kaçınılmazım ve senin de onun eğitmeni olduğunu düşünürsek buraya gelmek için başka ne sebebim olacak ki?"

"Haklısın," dedi mantığımı kabul eden Byzantyne. "Sonraki haya-

tında bir insan olarak doğacaksın. Yani ne cenneti ne de kaçınılmazını bileceksin. Bir meleğin biyolojik gelişimini yaşayacaksın. Evrilmeye başlayana dek melek kuvvetin olmayacak. O noktaya gelebilirsen ve meleğe evrilmeye başlarsan, Xavier'ı ve seni koruyan kim varsa onu kaybedeceksin. Yükselecekler. Kendi başına kalacaksın. Kimseye yeryüzüne gelme nedenin ya da buradaki amacın söylenmeyecek."

"Birinin bilmesi gerek."

"Atwater bilebilir, cennet bilebilir ama sana ya da diğer oyunculara söyleyemezler."

"Xavier benden ayrılmaya ikna olmaz asla."

"O zaman cennetin onu zorla alması gerek. Senin yanında kalamaz."

Sanki karnıma bir yumruk atmıştı. Bir top şekline kıvrılıp saklanmak istedim. Teklif ettiği şey benim için kesin bir felaketti. Hayal etmeye çalıştım. Dünyada yapayalnız, yepyeni bir varlık olacaktım. Güçsüz ve korumasız bir halde meleğe dönüşecektim. Etrafımızı sarmış savaşçı melekleri ölçüp biçtim. Kimse onlara açık fikirli diye hitap etmezdi. Reed'e göz attım. Zeki gözleri kararımın çilesini gördü. Kontrol altında tutulurken tüm bunlarla cebelleşmemi izliyordu ıstırap dolu bakışlarla. Odada sadece ikimiz varmış gibi, "Ruhu olan bir melekle karşılaşsan ne yaparsın Reed?" diye sordum.

Gülümsemedi ama bakışlarında nazik bir ton vardı. "Başka biri olsaydı Simone, bilmiyorum ama sen olacağın için bir yıldız ışığını incitme şansım daha yüksek. Seni korurum. Bana güvenebilirsin."

Byzantyne havlayarak kahkaha attı. "Bir şairin tatlı diline sahip bir Güç! Ona inanıyor musun Simone? Doğa dışı görünen her şeyi öldürmeye programlanmış. Doğuştan geliyor bu. O da kör olacak. Buradan ayrıldığı an, bunların hiçbirini hatırlamayacak." Serafimden kibirli bir neşe yayılıyordu.

Reed kendisini tutan Kerubimlerle savaştı. Mavi tüyleri hışırdayıp titriyor, onu kontrol altında tutup hizaya getirmeye çalışıyorlardı. Onu Byzantyne'den uzak tutmak için dört tanesi gerekti. Sesi sertleşti. "Beni tanıdığını mı düşünüyorsun? Masumu öldüreceğimi, akılsız bir makine olduğumu mu düşünüyorsun? Korumaları yükseldiğinde onu bana

ver. Eğer haklıysan, senin için onun kalbini paramparça ederim ve daha başlamadan kazanırsın," diye meydan okudu Reed. "Hatalıysan da olaya mücadele etmen gereken önemsiz bir Güç eklenmiş olur sadece."

Reed, bir Serafımin böbürlenen sözlerini kendisine karşı kullanınca Byzantyne'ın kaşları kahverengi gözlerinin üzerinde ip gibi kıvrılıp kalktı. "Ah, bu ilginç işte! Seni Güce vereyim mi Simone? Aylardır benim peşimde. Onun açısından şaşırtıcı derecede iyi bir dikkat dağıtıcı olduğun için çok şanslıydım. Seni izleme huyu olmasa onun yakında olduğunu asla anlayamazdım. Acınası hayatı boyunca hiç kadın görmemiş gibi senin etrafında dolanıyordu. Çaresizce inanmak istediğin gibi sevgi mi galip gelecek Simone? Kendi ölümsüzlüğünü sana duyduğu sevgi yüzünden riske mi atacaksın?"

Reed'in yeşil gözleri içime işledi. "Seni hüsrana uğratmayacağım Simone."

Sesinin derin, hayran bırakan tonu korkumu parçalayıp geçti ve yanıt verdim. "Ölümsüzlüğümü riske atacağım."

Byzantyne şaşkınlık içinde bir bana bir de Reed'e baktı. Serafime neredeyse hiç bakamadım, çünkü melek şövalyemin dudaklarındaki parlak gülümsemeye kapılmıştım. Siyah saçlı iblis büyüklenerek konuştu. "Bu Gücün hayatına, sonbahar esintisindeki ölü bir yaprak gibi savrulacaksın. Tanışmanızın ilk saatinde seni paramparça edip kanında banyo yapacak."

"O zaman neden korkuyorsun Byzantyne?" diye sordum.

"Hiçbir şeyden korkmuyorum." Çoktan kazandığına inanmamı istiyordu.

"Sen bizden korkmalısın ama," diyerek onunla alay etti Reed. "Tasma taktığın iblisi öldüreceğiz." İlahi Güç meleği Emil'e tehditkârca gülümsedi. Emil irkildi, daha fazla duman özü kıvrılarak yükseldi ondan. Reed bir kez daha Byzantyne'e baktı. "Sonra senin için geleceğiz, her neredeysen. Ateşte saklanabilirsin ama seni bulacağız."

"Kaybedeceksiniz," dedi Byzantyne. Duygu göstermemeye çalışırken yüz kasları gerildi.

"O zaman son bir şey eklemem sıkıntı olmaz herhalde?" diyerek araya girdim.

"Söyle," diye alay ederek mırıldandı.

Byzantyne yerine Atwater'a baktım, çünkü bunun cennet tarafından bahşedilmesi gerekiyordu. "Kendi seçtiğim aşkı istiyorum." Xavier'a bakmamak için kendimi zorladım.

Byzantyne tiksintiyle güldü, sanki hayal edilebilecek en beyhude şeyi istemiştim. "Yani her şey yine Xavier için. Sadece onunla birlikte olmak için ruh eşinle bağlarını koparıp bana meydan mı okuyorsun? Yaşadığın her ömürde senin kesilip biçilmeni izleyen meleğe böyle bir sadakat ve bağlılık, hem de onun için. Senin ölümünü ayarlıyor. Bunu biliyorsun, değil mi? Eğer beni yenmek için senin ölmen bir üstünlük sağlıyorsa bunu kullanmakta tereddüt etmiyor. Katlanman gereken bedeli önemsemiyor. Sen onun piyonusun. Ve yine de hâlâ onu seviyorsun. Aşkın gözü kör gerçekten."

"İkimiz de her hayata riskleri bilerek gidiyoruz."

"Evet ama çekmene izin verdiği bazı işkencelerden seni kurtarmanın ne kadar kolay olduğunu biliyor musun? Konu sen olduğunda merhametsiz. Başına gelecekleri kesinlikle önemsemiyor."

"İşini yapıyor."

"Her daim seni harcayarak." Byzantyne bana acıyan bir bakış attı. "Sana bunu söylüyorum, çünkü ben sana bunu yapmazdım. Eğer benim olsaydın, seni el üstünde tutardım." Söylediklerinde biraz gerçeklik vardı. Bana bakarken gözlerindeki özlemdeydi bu. Beni istiyordu, belki de tahmin ettiğimden daha çok ama beni el üstünde tutmazdı. Nasıl yapılacağını bile bilmiyordu.

Atwater, "Tamam," dedi bana. "Kendi seçtiğin aşka sahip olacaksın."

Emil aniden öne doğru atıldı. "Ben de bir şey istiyorum," diye hırladı şımarık bir çocuk gibi.

"Ah, her daim bir şey ister," dedi Byzantyne. Emil'e paylayan bir bakış attı.

"Şampiyonun olarak, kazandığımda Simone'un yok olmasını istiyorum. Sheol'da favori oyuncağın olarak hayatta kalmayacak. Onun ruhunu ortadan kaldırma yeteneği istiyorum."

Byzantyne ona kaşlarını çatarak baktı. "Bir ruhu yok edemezsin. Bu imkân..."

Atwater'ın bakışları bir kez daha süte benzedi. Titreme nöbetinin sonuna geldiğinde Emil'e dönüp konuştu. "Cennet şartlarına bir ekleme yaparak kabul ediyor."

"Nedir?" diye sordu Emil.

"Bir denge olmalı. Eğer sana onun ruhunu yok etme yeteneği verilecekse, o zaman ona da seninkini yok etme yeteneği verilecek."

Byzantyne'e araya girme fırsatı vermeden Emil yanıt verdi. "Şampiyon olarak tüm şartları kabul ediyorum." İşte böylece oyun başlamıştı.

"Tuzak kurdun sen!" Byzantyne suçlayarak bana dönmüş, üzerime diktiği gözlerini kısmıştı. "Başından beri bunu istiyordun. Emil'in varlığını yok etmeyi deneme karşılığında cennetten ne istedin?"

"Aşk."

"Xavier için mi?" diye sordu öfkeyle. Elinden koparılıp alınmıştım. Kazansam da kaybetsem de beni elde edemeyecekti. Bu gerçek onu rahatsız etmişti. Beni Sheol'a kendisi götürmeye hazır gibi görünüyordu.

"Başka sebep var mı ki?" diye sordum.

Atwater ansızın Byzantyne'le benim arama girdi. "Bitti. Şartlar konuldu. Her birimiz kendi tarafımıza dönüp anlaşmanın ince detaylarını konuşacağız; zaman ve yer, silahlar, yetenekler..."

"Kuralları biliyorum." Byzantyne öfkeden kuduruyordu ama duygularını bastırmaya çalıştı. "Alfred."

Alfred sıçradı, çağrıldığı için korkmuştu. Yanardöner yusufçuk kanatları yüksek sesle vızıldadı. "Bu haini biç! Gözümün önünden kaldır!"

Alfred, Emil'e acımasızca gülümsedi. Altın yabasını havada döndürerek bu dünyanın kumaşında bir kesik açtı. Ufak bir delik göründü ve kenarları sarktı. Alfred, onu botlu ayağıyla tekmeleyerek delikten içeri gönderdi ve Emil kayboldu. Aynı yabayı kullanarak açıklığı mühürledi.

Byzantyne, Alfred'in parlak gözlerindeki zevki fark etti. "Ölüm melekleri işe yaramaz birer kurtçuk. Yakında, her bir ruh bize Sürgün edildiğinde onlara gerek kalmayacak," dedi nefret dolu bir bakışla. "Beni dışarıda bekle Alfred."

Alfred başını eğdi. Omuzlarını düşürüp kapıdan çıkarken ortamdaki diğer meleklerden hırlamalar yükseliyordu. Karanlığa ve sağanağa

çıktı. Manyak bir liderle uğraşmak zorunda kaldığı için neredeyse onun için üzülecektim... neredeyse.

"Tüm bu meleklerin hafızasının silinmesini istiyorum Atwater," diye emretti Byzantyne. "Burada yaşananları hatırlamayacaklar."

"Öyle olsun," dedi Atwater. Kollarını kaldırdı. Görünmez bir güç Tathları ve Kerubimleri tavandaki deliklerden gece göğüne doğru çekmeye başladı. Xavier'ın havada kaybolması sadece birkaç saniye sürdü. Atwater kollarını indirdiğinde sadece Byzantyne, ben, o ve Reed'i tutan melekler kalmıştı.

Byzantyne'in bakışları Reed'e gitti. Güç meleğini paramparça etmek istiyordu. Bu his kesinlikle karşılıklıydı, çünkü Reed Byzantyne'i zayıflıklarını arar gibi inceliyordu. Reed onu bir süredir avladığını söylemişti. Bir Güç meleği bir hedef seçtiği vakit ondan asla vazgeçmezdi. Eğer Byzantyne'in gitmesine izin verecek olursa bu başarısız bir görev olurdu. Reed'in bakışlarından, hayatı boyunca bir kez bile başarısız olmadığını söylerdim.

Reed ona baktıkça Byzantyne'in yüz ifadesi daha da hoşnutsuz bir hal aldı. "Bu Güç neden hâlâ burada?" diye sordu Atwater'a. "Hafızasını sil de tırmandığı deliğe onu geri gönder."

"Burada patron sen değilsin Byzantyne," diye yanıt verdim. Bana gözlerin kısarak baktı. İntikam almak için beklemeye alışkın değildi. İstediği kişinin canını istediği anda yakardı. Byzantyne'in arkasına, Reed'i tutan meleklere baktım. "Anlaşma yapıldı. Onu bırakmanız gerekiyor." Söylediklerime katılan Atwater başıyla onayladı. Melekler Reed'i bıraktı ve cennet Kerubim askerlerini ahırdan alarak göğe yükseltti.

Özgür kalan Reed korkunç canavarla benim arama uçarak geldi. "Artık gidebilirsin," diye emretti Byzantyne'i kovarak. "Sonraki hayatında şansını deneyebilirsin... ancak o zaman tutsak olmayacağım."

"Seni kanında boğacağım," diye yanıt verdi Byzantyne. Atwater'a hırladı. "Burada yaşananları hatırlayacak tek İlahi sensin! Bunlardan asla bahsedemezsin. Açık mıyım?"

"Öyle olsun," diyerek kabul etti Atwater, "tabii..."

"Tabii ne?"

"Tabii sizlerden biri ilk önce konuşmazsa."

"Açık konuş Atwater!" Byzantyne'in gözleri öyle kısıktı ki bir çizgi halini almışlardı.

Atwater omuz silkti. "Eğer sizin tarafınızdan biri Simone'un hafızasını tetikleyecek bir şey yaparsa anlaşmaya sadık kalamayız. Eğer sizin tarafınızdan kimse bu geceden bahsetmezse o zaman Simone öğrenmeyecek ama içinizden biri, burada olanlar hakkında tek kelime sarf ettiği anda..." Yine omuz silkti.

"Yani Emil'in böbürlenmesi anlaşmayı bozmanıza yeterli olacak."

"Kibirli doğasını göz önüne alırsak senin için bahtsız bir durum oldu."

Byzantyne öfkesini bana çevirip parmağını doğrulttu. "Sonraki hayatında seni Emil'den kurtarmam için bana yalvaracaksın."

"Her zaman yalvarıyorum... her hayatımda. Bu seferkinin farklı olması için dua edeceğim."

"Hâlâ naif." İğrenerek başını iki yana salladı. "Tekrar buluşana dek Simone." Byzantyne kırmızı kanatlarını katlayıp sanki önemsiz bir şeymiş gibi yerdeki taş zemine iniş yaptı. Arkasına bir kez olsun bakmadan uzun adımlarla kapıya gitti. Dışarıya çıkıp gecenin içinde kaybolurken botlu ayakları neredeyse hiç ses çıkarmıyordu.

Atwater'ın bakışları Reed'den bana kaydı. "Veda etmeniz için size bir dakika vereceğim. Ondan sonra da Reed'i olan bitenler hakkında hatıraları silinmiş bir şekilde geri göndereceğim." Atwater kanatlarını içeri çekip zemine düştü. Ahırdan ayrıldı.

Bakışlarımı Reed'e çevirdim, pek vaktimiz kalmadığını biliyordum. Yakında cennet evime çağrılacaktım. Görevimin stratejileri ve detayları yüksek rütbeli Serafimler tarafından ele alınıp tartışılacaktı. Hayatta kalmamı sağlayacak silahlar ve takip detayları belirlenecekti. Buraya döndüğümde, bu olayın anıları silinmiş olacaktı. Tekrar buluştuğumuzda hayatta kalmanın bir yolunu keşfetmem gerekiyordu.

"Beni... çekici buluyor musun? Önceki vücudum... Simone'u?" diye sordum. Reed yanıt vermeye gönülsüz bir halde bana baktı. "İltifat aramıyorum." Sözlerim hızla dökülmüştü. "Bana yardım etmek istemene neyin sebep olduğunu öğrenmem gerek, böylece sonraki hayatımda onu kopyalayabilirim."

"Seni..." Sanki yanlış bir söz söylemiş gibi gözlerini kapattı. "... çekici..." Gözlerini açtı. "...buluyorum." Yeşil gözlerinde kendimi kaybedebilirdim.

"Ben de seni çekici buluyorum." Bir vücudum olmadığı için memnunum. Eğer olsaydı kızarıyor olurdum.

"Sana söz veririm. Eğer şu anki gibi olursan yine sana yardım etmeyi isteyeceğim."

"Görünüşüm hoşuna mı gidiyor?"

"Ondan daha fazlası var. Işığına çekiliyorum... Sadece güzelliğine değil, sana." Elini yüreğinin üstüne bastırdı. "Sanki yüreğime görünmez bir ip sarılmış gibi ve sen atışını kontrol ediyorsun... bir bakışla... bir hareketle. Senin izini burada hissediyorum." Parmağıyla göğsünün üzerindeki teni gösterdi. "Ama burada hiçbir şey yok."

"His benim için daha çok kelebekler gibi."

"Ah, onlar bende de var," diyerek kabul etti. "Onlar tarafından tüketilme tehlikesi altındayım."

"Karşılaştığımızda ne yapmalıyım?"

"Sadece kendin ol. Sana karşı koyamayacağım."

Gözlerimi üzerine diktim. "Kendim... olayım?"

"İnsanları fark etmek artık benim için nadir bir olay. Onları görmemek için yolumu değiştiriyorum ama seni görmeme engel olamadım. Gülümsüyorsun ve cennetin kıyısında yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Senin eşin benzerin yok Simone. Teksin sen. Her daim seni fark edeceğim."

Atwater içeri geldi, sarı saçları yağmurda ıslanmıştı. Bize seslendi. "Bir Ölüm meleği dışarıya geldi, adı Suni. Simone'un yükselmesine yardım etmek için burada. Gitme zamanın geldi Reed."

Reed başıyla onayladı ve kara kanatlarını katlayıp taş zemine iniş yaptı. İçimde çok tuhaf bir his vardı. Atwater'a doğru yürürken adeta kalbimi de yanında götürüyordu. Ona seslendim. "Neden aniden dünyanın sonu gelmiş gibi Reed?" Onun yanına gitme dürtüsüyle mücadele ettim.

Durdu. Arkasını bana döndüğünde gülümsemesi ışıl ışıldı. "Bu bir son değil. Sadece başlangıç Simone. Bizim başlangıcımız."

BÖLÜM 20

Zamanın sonuna dek

Gözlerimi açınca karşımda Reed'in nefes kesen yeşil gözleri vardı. Başım kucağındaydı. Uzun saçlarımı alnımdan geriye tarıyordu, aynı Simone'ken bana yaptığı gibi. Yüzüne odaklandığımı görünce rahatlayarak nefesini bıraktı. "Aşkım, bana geri döndün," diye fısıldadı. Eğilerek dudaklarıyla benimkileri okşadı. İçimde ilkel bir açlık uyandı. Öpücüklerine karşılık verdim. Altdudağının yumuşak dokunuşlarıyla içeri çekilmiştim. Çok kısa süre içinde doğrularak bana baktı. Elinin tersiyle yanağımı şefkatle okşadı.

Bakışlarımı üzerine diktim, konuşamıyordum. Gözlerim ileriyi göremeyeceğim kadar yaşarıp buğulanırken altdudağım titredi. Birlikte geçirdiğimiz zaman göz önüne alındığında benim için gerçek bir yabancıydı. Onu neredeyse hiç tanımıyordum. O da beni neredeyse hiç tanımıyordu, ne var ki benim önemli bir parçam olmuştu. Bir acı yüreğimi sıkarak tanımlanamaz bir ıstırapla doldurdu. Artık ne yaparsam yapayım, Reed'i kaybedecektim. Eğer Emil ve Byzantyne'i öldürmekte başarısız olursam varlığımız son bulacaktı. Şaşırtıcı bir kader oyunuyla tüm sorunların üstesinden gelir ve görevimizi başarıya ulaştırırsam birbirimizi kaybedecektik. Yaptığım anlaşma yüzünden Reed cennete çağrılacaktı. Bana ne olacak bilmiyordum ama cennetin, burada yaşadığım müddetçe beni oyundan çıkarmayacağını biliyordum. Oyunu kabul ederken bundan haberdardım. Rolümü üstlendiğim andan itibaren melek vücudum ölene ve ruhum

yükselene dek eve dönemeyecektim. Buradaki hayatim boyunca onların piyonu olacaktım.

Elimle gözlerimi kapatınca içlerinin gözyaşlarıyla yandığını hissettim. Beni bir dürtüyle Emil'in elinden alan bu yabancıyı kurtarabileceğimi sanmıştım ama bilemezdim ki onu böyle çaresizce seveceğimi, hiçbir şeye ya da kimseye duymadığım kadar ona ihtiyaç duyacağımı.

Otururken gözyaşları yanaklarımdan dökülüyordu. Reed'in kucağına tırmanıp kendimi onun etrafına doladım ve yüzümü, omuzlarıyla boynunun birleştiği çukura bastırdım. Bir hıçkırığı yuttum. Çenemin yanındaki gözyaşını sildi. "Şiişşt Evie, her şey yoluna girecek. Bana neler olduğunu anlat. Ne öğrendin?"

Başımı iki yana salladım. Boğazım dökülmemiş gözyaşlarıyla yanıyordu. Boynunu öpüp dudaklarımı çenesinde gezdirdim. Dudaklarına varıp dilini pervasızca benimkiyle okşadım. Arzu dolu bir inleyiş döküldü ondan. Reed'in kolları etrafıma dolandı. Güçlü elleri sırtımda yukarı aşağı hareket ederek kazağımm yumuşak kumaşını okşadı. Avuçları kumaşın altına girerek tenimi alevlendirdi. Kollarımı kaldırarak kazağımı çıkarmasına yardım ettim. Sonra ellerim kollarına giderek tişörtünü başının üstünden çıkardı. Onu fırlattım, nereye düştüğü umurumda değildi. Avuçlarımı omuzlarmda gezdirdim, telaşlı parmaklarım teninin hatlarında ısındı. Onları ensesine götürüp saçlarına doladım. Reed'in burnu boynumu okşadı. Alevlendirici bir etkisi vardı. Melek tenimi vahşi hislerle yakıyordu. Parmaklarım saçlarını avuçladı. Öpücüklerine doğru eğildim, duyularım tetikteydi. "Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Hep seveceğim."

Reed beni kollarının arasına alarak zeminden kalktı. Bacaklarım beline dolandı. Beni kendisine bastırarak popomu avuçlarının arasına alırken kanatları *şak* diye sırtından çıktı. Tüylerinin uzanışmı taklit eden kanatlarım iki yanıma yayıldı. Kanatlarının karanlık gecesine uzanan kırmızı bir gün batımıydılar. Yakında bir gün elimden alınacağını bilerek ona daha sıkı bir şekilde tutundum. "Ben sana aitim Evie... Zamanın sonuna dek senin,

sadece senin." Güçlü kanatları havayı yararak öne doğru uçtu, ta ki sırtım sertçe duvara yapışana dek. Darbeden hiçbir şekilde zarar görmemiştim, hatta kanatlarımın değişiyle beraber içime zevk dolmuştu.

Göğsünü benimkine bastırıyordu. Bir elini kanadıma kaldırdı, parmakları tüylerimin arasında kıvrılınca içimde bir acı sancısı dalgalandı. Yanağı benimkini okşadı. Vücudum tepki vererek onun tarafmdan sahip olunma arzusunun vahşiliği karşısında ıslandı. Benden kırmızı bir tüy kopardı. Parmaklarının arasına alarak kırmızı ucu boğazımda gezdirdi. Hafifçe inleyip altdudağımı emdim. Tüyü aşağıdaki kıvrımlarımda gezdirince bitmek bilmez işkence yüzünden tenim titredi.

"Reed," diye fısıldadım adını. Tüy elinden uçtu. Belimdeki kolu beni duvardan kaldırarak kotumun üst düğmesini açtı. Eli kalçamın üzerinde gezinerek kotla danteli aşağıya indirdi. Ona doğru eğilip kulak memesini buldum. Isırıp emdim. Vücudu gerildi. Keskin iç geçirişini çaresiz bir inleyiş takip etti. Benimle Melek lisanında konuşmaya başladı. "Bazen sana dokunmamak imkânsız."

Kemerini çözerken, "Bana dokunmana ihtiyacım var Reed. Beni asla bırakmamana ihtiyacım var," diye fısıldadım Melek lisanında. Gözlerimin içine bakmak için eğilince tenini kaybetmenin acısıyla bir an kavruldum.

"Melek lisanmda konuştun." Ağzı kalp durduran bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Kanım damarlarımda mırıldandı. Onun için güçlü bir açlık duyuyordum. "Sana çalınmış bir kalp verdim Reed," diye itiraf ettim Melek lisanında.

Vücudu hareketsizleşirken gülümsemesi silindi. "Çalınmış?"

Gözlerim dökülmemiş yaşlarla parıldadı yine. "Senden önce kalbimi bir başkasına vermiştim. Benim her şeyim olacağını nasıl bilebilirdim ki?"

"Sen benim soluğumsun Evie. Sen yoksan gökte havasızlıktan boğulurum." Kıyafetlerimizi üzerimizden soyduktan sonra

dudakları bir kez daha benimkileri buldu. Alevli bir zehrin içinde çözülürken Byzantyne'in bir şey konusunda haklı olduğunu fark ettim: Reed gerçekten de kalbimi kırıp beni sonsuza dek yok edecek kişi olabilirdi.

Hareket etmek istemiyordum. Ona ne gördüğümü anlatmak istemiyordum. Dördüncü kattaki misafir odalarından birini bulmuştuk. Çoğunu mahvetmeyi başarmıştık. Sadece bir lamba sağlam kalmıştı ama abajurunun durumu şaibeliydi. Reed saçımı okşuyor, her şeyi ona anlatmam için cesaret toplamamı sabırla bekliyordu. Nasıl yapacaktım, bilmiyordum. Doğru kelimeler yoktu. Kelimeler kifayetsizdi. Aklım deli gibi çalışarak hem kazanmanın hem de Reed'i yanımda tutmanın bir yolunu arıyordu. Eğer Emil'i öldürürsem Reed'i kaybedecektim. Eğer Emil'i öldürmezsem Emil beni öldürecekti. Ölecektim ve Reed'i kaybedecektim. Kısır bir döngüydü bu. Xavier'ı ve artık içimde ona karşı parıldayan tüm o tehlikeli hisleri de unutmamak gerekiyordu.

Gözlerimi sımsıkı kapatıp ağrıyan alnımı ovaladım. İstenmeyen bir gözyaşı yanağımdan aşağıya döküldü. Onu çabucak elimin tersiyle sildim. "O kadar kötü mü?" diye sordu Reed.

"Evet, o kadar kötü," diye mırıldadım.

"Anlatacak gücün var mı?"

"Hayır."

"Bana gösterebilir misin?" Gözlerini daha iyi görebilmek için yanağımı göğsünden kaldırdım. Kaşlarını kaldırdı. "Bana bir kopyanı gönderebilir misin? Geçmişindeki anıları tutan bir kopyanı?"

Bir an için gözlerimi ondan kaçırdım, düşünüyordum. Oturup onunla yüzleştim ve çarşafı beraberimde çektim. "Pekâlâ, deneyeceğim." Odaklanarak piyano çalışımı hatırladım. Simone ve Emil arkamdaydı, Emil'in adamları hizmetçileri katlediyordu. Ölüm meleği Suni'nin gelerek Simone olduğum hayatımdan beni yükselttiği âna kadar her şeyi somutlaştırmaya çalıştım.

Oda döndü. İkiye bölünüyor gibi görünürken içimden ışık saçıldı. Parlak kopyam vücudumdan dışarı fırladı. Pek uzağa gitmeden, kısa bir anda Reed'e girerek onun içinde kayboldu. Reed gönderdiğim anıyı hazmederken bir an için parladı. Duygularım onu tüketti. Yüzünü ekşitti; saf insanlığımın yoğunluğuna alışkın değildi. Ya da gördükleri irkilmesine neden olmuştu.

"Sen benim şampiyonumsun," dedi. Kuvvetli ve hünerli Güç, bunun hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu.

"Sen de benim şampiyonumsun," diye yanıt verdim.

"Sandım ki..." dedi duygusuz bir sesle. "Crestwood'da tanıştıktan sonra birlikte olmamız gerektiğini sandım, hayatımın aşkı olduğunu. Daha haklı olamazdım..." Kendine acıyarak kahkaha attı. "Ve daha hatalı. Sen benim hayatımın aşkısın. Sadece ben senin hayatının aşkı değilim."

"Reed," dedim çatallaşmış bir sesle.

Bana hüsran içinde bakıyordu. "Onu hatırlıyor musun?"

"Xavier'ı mı?" diye sorduğumda başıyla onayladı. Gözlerinin içine bakamıyordum, bu yüzden tavana baktım. "Öyle çok zaman var ki... geçmişi düşündüğümde... Onun olmadığı bir zaman ya da anı göremiyorum."

"Hâlâ ona âşıksın ve o da hâlâ sana aşık."

"Buraya seni bulmaya geldim Reed..."

"Ben seni buldum. Seni öldürmedim, çünkü seni seviyorum."

"Bunu bitirdiğimizde eve gidebileceksin..."

"O zaman bitirelim." Yüzünü benden öteye çevirip beni kucağından indirdi. Bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı. Yataktan kalkıp odadan dışarı çıktı.

"Bekle!" Yataktan kalkıp onu takip ederken buruşuk çarşafı yanımda götürdüm. Çarşaf sıkıca otursun diye kanatlarımı içeri çektim.

"Bir şey söylemen gerekmiyor. Nasıl olduğunu biliyorum." Yukarıya, evin üst katındaki kütüphaneye çıkmıştı bile.

Telaşla kapıdan çıkınca siyah pantolonunun düğmelerini iliklerken buldum onu. Yerden tişörtünü aldı ve kanatlarını sır-

tına geri soktu "O zaman bunu bitirmek istemediğimi de biliyorsundur!"

"Neden?" diye sordu. Resmi bir hali vardı artık Crestwood'da ilk tanıştığım Reed gibi davranıyordu ve bu beni korkuttu. "Bunu istedin, değil mi? Kaçınılmazını ve onun hain muhafızını öldüreceğiz ki Xavier'la sonsuzluğu beraber geçirebilesiniz."

"Bunu istemiyorum ben."

Reed tişörtünü bir top haline getirdi. "İstemiyor musun? Bir şey mi kaçırdım?" Yakışıklı ağzı öfkeyle kıvrıldı. "Anlaşmanda her şeyi açıkladığını sanıyordum."

"Bunu Simone istedi! *Ben* bunu istemiyorum! Ben artık o değilim."

"Özür dilerim ama," dedi keskin bir edayla, "eğer Simone değilsen o zaman kimsin?"

"Benim, Reed!" Elimle göğsüme vurdum. "Evie'yim ben! Artık sadece bir ruh değilim! Bu melek vücudum var!" Elimi kaldırıp tenimdeki melek parıltısını görmesine izin verdim. "İçimde ateş var." Avucumu açarak içinde bir ateş topu yarattım. "Simone benim sadece ufak bir parçam. O hâlâ Xavier'ı sevebilir ama Evie, ben, seni seviyorum sersem melek!" Elimdeki ateşin sönmesine izin verdim. "Seni kaybetmenin bana ne yapacağına dair bir fikrin yok, değil mi?" Ona sırtımı döndüm.

Konuştuğunda sesi sertti. "Ben sersem değilim. İnatçıyım ve sensiz hiçbir yere gitmiyorum."

Omuzlarım düştü. "Seçim hakkın olmayacak. Pazarlığın bir parçası bu. Eğer kazanırsak yükseleceksin. Nokta."

"Eğer kazanırsak değil, kazandığımızda." Reed'in kollarının arkamdan belime dolandığını hissettim. "Ve kazandığımızda ne olacak emin değilim." Sesi içimde yankılandı.

"Ben biliyorum," diye fısıldadım ona yaslanarak. Yeni bir varlıktım ama ayrıca kadimdim de. Ve işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordum.

"Cennet benimle yükselmene izin verebilir."

"Reed, seninle gelmeme asla izin vermezler."

Elini çeneme koyup ona bakmam için beni döndürdü. "Sen benim *aspire*'ımsın. Sensiz buradan ayrılmayacağım. Emil ve Byzantyne'i öldüreceğiz, o zaman seni burada tutmak için bir sebepleri olmayacak."

"Eğer kazanırsak, bir şey beni öldürene dek burada kalacağım," diye mırıldadım. "Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun." Haklı olduğumu biliyordu. Onunla yer değiştirmiştim. Yaşadığım ve onlar için savaşabildiğim müddetçe cennetin beni geri çağırmayacağını biliyordu.

"Kendi seçtiğin aşkı istedin. Beni seçebilirsin." *Onu seçebilir miyim? Onu cennetten alıkoyabilir miyim? Ahırın zemininde Simone'u ölmek üzereyken bulduğunda istediği tek şey yuvaya geri dönebilmekti.*

Elim uzanıp yanağına dokundu. "Seni seçiyorum. Sen her şeyimsin benim. Tenime mühürlenen senin kanatların Reed." Çarşafı aşağıya çekip yüreğimin üzerindeki kanatlarıyla yapılan bağlanma işaretini ortaya çıkardım. "Seni seçiyorum."

"Sensiz cennet yok Evie. Bundan daha açık ifade edemem."

"Yani savaşıyor muyuz?"

"Savaşıyoruz ve kazanıyoruz."

Ve sonra hoşça kal diyoruz, diye düşündüm çünkü doğruydu ve yüreğim bu yüzden kanıyordu. Ancak yüksek sesle, "Kazanacağız," dedim.

Reed kulağımın yanına eğildi. "Bu bizim başlangıcımız. Pes etmeyeceğim. Asla." Kulağıma burnuyla dokundu. Vücudunun benimkinde bıraktığı baştan çıkarıcı his katlanabileceğimden daha fazlaydı neredeyse. Etrafımdaki çarşafı açtı. Parmak uçları tenimde gezindi ama odaya Russell'ın şeklindeki altın ışık patlayarak girince eli dondu.

Ruh eşimin kopyası bize yaklaştığında yavaşladı. Işıktan ibaret olan kahverengi gözleri bize hançerler fırlatıyordu. "Cidden mi Kızıl? Crestwood'dan ayrıldığından beri senin için endişeleniyorum ve şimdi de sizi iş üzerinde yakaladım." Reed'e tiksinen bir bakış fırlattı. "*Evie'yi bekle, seninle iletişim kuracaktır* meselesine ne oldu? Ben de bu sırada sizi bulamadığım için korkudan

paramparça oluyorum. Çok teşekkürler ya! Harbi teşekkürler!"

"Üzgünüm Russell..."

"Öyle olmalısın!"

"Phaedrus sizi buldu mu?" diye sordu Reed beni yanında tutarken.

"Evet. Seni gördüğünü söyledi. Tau'nun seninle barış yaptığını. Bu doğru mu?"

"Barış göreceli bir terim. Atwater'ı öldürmemi ve silistreyi almamı istedi. Tau'yla barış içinde... tartıştık."

Russell üzgün görünerek, "Atwater'ı öldürdün mü peki?" diye sordu.

"Hayır, onu öldürmedim. Bir portalla kaçtı." Reed, Sheol'u açan düdüğün elimizde olduğundan bahsetmemişti. Reed'e kaçamak bir bakış attım. Sorumu görerek kolumu "ona anlatma" anlamına gelen bir şekilde sıktı. Atwater'ın, Reed'den başka kimseye silistrenin bizde olduğunu söyleme dediğini biliyordum ama burada konu Russell'dı, ruh eşim. Ona her şeyimle güvenirdim. Yine de bahsetmedim. Russell eksikliği fark etmiş görünmedi.

"Güzel," dedi rahatlamış görünerek. "Onu öldürmediğine memnunum. Anya bana Atwater'ın benim koruyucu meleğim olduğunu söyledi. Onu bulmam gerek. Açıklaması gereken bir yığın şey var." Aklımı incelediğimde bunun doğru olduğunu anladım. Atwater, Russell'ın koruyucu meleğiydi ama hep böyle olmamıştı bu. Russell, Tulie adında bir Kerubim tarafından korunuyordu ama birkaç ömür önce Byzantyne onu bıçaklayarak öldürmüştü. Russell, Tulie'yi kaybettikten sonra eskisi gibi olmamıştı. Onu seviyordu. Ruh eşim şokumu fark etmeden konuşmaya devam etti. "Pekâlâ, söylediğim şey kulağa epey aptalca gelecek, özellikle de Gancanaghlarla geçmişimizi düşünürsek ama beni dinlemeniz..."

Reed avucunu göstererek elini kaldırdı. "Brennus'la ortak olmamız gerekiyor, çünkü Evie'nin kaçınılmazının ruhunu yok edecek peri silahı onda. O silah olmadan Emil'i öldüremeyiz."

Russell'ın kopyası göz kırptı. Görüntüsü daha dik durarak uzadı. "Bu ürkütücü Reed. Bana üç buçuk attırıyorsun ya."

"Russell onu Emil olarak tanımayabilir Reed," diye açıkladım. "Simone'un ömründe hiç tanışmadılar. Russell, Emil'in diğer adları Ronan, Ionia, Tasha, Zanzibar..."

"Djet," diyerek düşmanımızın ismini fısıldadı. "Hatırlıyorsun."

"Hatırlıyorum Iah." Bir süre boyunca ruh eşimle geçirdiğim ömürler gözümün önünden bir film şeridi gibi geçti. Ağırlığı yüzünden ezilmiştim neredeyse. İnsan vücudundayken tek istediğim Russell'dı. Aramıza hiçbir şey, hiç kimse giremezdi. Ölüp de ruhum insan vücudumdan ayrılınca durum farklıydı. Her şeyi hatırlıyordum. Cennetteki bir meleğe, Xavier'a âşıktım. Serafim koruyucum için her şeyi yapardım. Hatta onu unutup binlerce kere tekrar, tekrar ve tekrar meleğim için, cennette onunla geçirmeme izin verilecek birkaç an için ölürdüm ve sonra bin kere daha. Russell hâlâ yeryüzünde, bense cennette olurdum. Başımı iki yana salladım. *İçimde o kadar çok kırık parça var ki.*

Russell'ın kopyası bana yaklaşınca ışığı yüzümü aydınlattı. "Brennus bana bir hançer verdi. Eğer kendimi onunla kesersem Brennus'u bana getirecek ancak onu kullanmam. Kullanmayacağım. Gancanaghların Anya'ya ya da Ölümlere yaklaşmasına izin veremem. Buluşmamız gerek. Brennus'la konuşmaya beraber gitmeliyiz. Seni dinleyecektir. Senin için her şeyi yapar."

"Elbette yapacak. Ben onun kraliçesiyim." Reed ve Russell aynı anda kaşlarını çattı. "*Ben* onun kraliçesiyim. Ordusuna Emil'e karşı savaşmak için önderlik etmeliyim. Brennus bana istediğim her şeyi verecektir. Vermese bile kolayca ondan alabilirim."

"Nasıl?" diye sordu Russell.

"Russell, biz yeryüzündeki en güçlü varlıklarız. İstediğimizi almak için bir nedene ihtiyacımız yok."

"Ah, demek çetin ceviz olduğunu artık hatırlıyorsun?"

"Unuttuğuma inanamıyorum. Gelmen gerekmiyor, biliyorsun değil mi? Kendi başıma Gancanaghları halledebilirim."

"Dünyadaki hiçbir şey kaçırmama engel olamaz Evie."

"Peki, şimdi neredesiniz? Gancanaghların yeni sığınaklarının nerede olduğunu öğrenip seninle buluşacağım ve birlikte oraya gideceğiz."

Russell'm kopyası gülümsedi. "Oraya geleceğim. Şu anda bulunduğum yerden çok uzak değil. Birkaç saat içinde görüşürüz." Russell, Reed'e baktı. "Sen de varsm, değil mi?"

"Varım." Reed başıyla onayladı. "Zephyr'e anlat ve Ölüm meleklerimizi Crestwood'dan uzak tut."

"Niye?"

"Kaçmadan önce Atwater bana, Emil'in dünyalarımız arasında açtığı yırtığın parçalandığını söyledi. Kötü ruhlarla iblisler oradan Crestwood'a kaçıyor. Sheol'un ruhları kendilerine izin veren her insanı ele geçirecek. İblisler her yeri birbirine katacak. 7-Eleven'daki meleklerden bin misli daha kötü olacak. Ölüm melekleri ruh biçme ihtiyacıyla oraya çekileceklerdir. Sadece şeytani ölülerin sayısı bile akıllarını başlarından alacak. Katledilecekler. Bunu diğer Ölüm meleklerine yaymalarını söyle."

"O kapıyı kapatmamız gerek," dedi Russell telaşla.

"Öyle ama ilk önce ordularımızı yerleştirmemiz lazım yoksa şansımız hiç yok. Bu Emil'in tuzağı Russell. Muhtemelen melek ordusu kapının diğer tarafında gelmemizi bekliyor. Geldiğimizdeyse bizimle buluşup Evie'yle arasına giren herkesi öldürmeyi planlıyor."

Russell'm kopyası titredi. "Bana onu en son öldürmek istediğini söyledi. İlk önce hepimizin öldüğünü görmesini istiyormuş."

"Evet, elbette bizi öldürmek istiyor ama bundan daha fazlası var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Efendisi Byzantyne, Evie'yi ele geçirmeye kafayı takmış. Evie asla elde edemediği en vahşi, en güzel kelebek. Kıyaslandığında Emil yanında güve kalır. Emil birinin güvesi olmak istemiyor. Kaçınılmaz, Byzantyne'in Evie'nin ruhunu alamayacağı şekilde ayarladı anlaşmayı ama bu ona yeterli gelmeyecek."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Russell.

"Çünkü Crestwood'da karşılaştığımız ilk anda beni öldürecekti. Planı böyleydi ama bunun yüzünden yapamadı." Reed ona verdiğim yüzüğü elini kaldırarak gösterdi. "Planını mahvedip bizim kaçmamıza izin verdi. Evie ve beni takip etti ama ben Dominion tarafından alındım. Evie de bir kez daha Xavier'la kaçtı. Şimdiki planı Ölüm meleklerimizi yem olarak çekmek. Onları yakalamaya ya da öldürmeye çalışacak. Crestwood'a, ona dönmemizi istiyor. Basit bir plan aslında."

"Ee, Emil Evie'yi alırsa ne yapacak?"

"Ondan ve Byzantyne'den intikam alacak. İyi bir plan."

"Bunların hepsini nereden biliyorsun?"

"Onu hatırlıyorum. Byzantyne'i avladım ve ikisinin Simone'un etrafında dolaşmasını izledim. Bu saplantıydı."

"Saplantı. Kendinden mi, onlardan mı bahsediyorsun?" diye sordu Russell.

Reed'in gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Hepimizden bahsediyordum."

"Bekle bir saniye. Sen Evie'nin Simone haliyle tanıştın mı?"

"Öldüğünde yanındaydım. Buluştuğumuzda her şeyi açıklayacağım."

"Russell, burada güvende değiliz. Xavier bu portalı kullandığımı biliyor. Buraya açıldığını biliyor. Bizimle başka bir yerde buluşmalısın. Tez elden buradan ayrılmalıyız. Muhtemelen şimdi yoldadır," dedim.

"Nerede olacaksınız?"

"Detroit'e git. Şehirde buluşabileceğimiz bir yer düşüneceğim, seninle iletişime geçerim. Acele et Russell. Sheol açık ve çok vaktimiz kalmadı."

"Acele et dedi," diyerek benimle alay etti. "Sanki az önce onu *aspire*'ıyla oynaşırken basmamışım gibi." Kopyası havanın içinde yok oldu.

"Brennus'u bulmam gerek."

Reed başıyla onayladı. "Bunun için giyinik olmak isteyebilirsin."

"İyi düşündün." Kıyafetlerimi yerden alıp üstüme geçirdim. Reed tişörtünü giydi. "Şimdi ayrılsak iyi olur. Brennus'un izini yakalaman için sana sakin bir yer bulabiliriz."

Haklıydı. Xavier'm dağdaki kalesi epey uzaktı ama evinin yakınlarına açılan bir portal bulursa kısa sürede buraya gelebilirdi. "Harekete geçmemiz gerek."

Reed sırıtarak, "Xavier ne çeşit bir araba kullanıyordu?" diye sordu.

"Haydi gel, sana garajını göstereyim."

Reed'i krom ve çelik atların bulunduğu yeraltı ahırına götürdüm. Işığı açtığımda, artık melek cephanesinin bir parçası olduğunu bildiğim araçları gördüm. Sayısız motosiklet, araba ve SUV'lar ışıldayana kadar parlatılmıştı. "Hangisini istersin?" diye sordu Reed. SUV sırasına doğru ilerledim. "Şu beyaz olanı."

Reed çeşit çeşit lüks aracı tamamen göz ardı edişime kıkırdadı. "Beyaz olan o zaman." Benim için yolcu kapısını açtı ve içeri tırmandım. Kısa bir an sonra sürücü koltuğunda oturuyordu. Ona gülümsedim. Bana elindeki çipi gösterdi. "O da nedir?"

Elini kapatarak çipi ezdi. Avucunu açtığında yere toz döküldü.

"Takip cihazını ve hırsız koruma protokolünü bozdum." Anahtarsız kumanda konsolun üzerinde duruyordu. Reed anahtarı alarak başka içerikleri bozdu. Arabayı çalıştırıp bana göz attı. "Sen Gancanagh'ı ararken ben de Russell'la buluşmak için güvenli bir yer arayacağım."

Nefesimi verip gözlerimi kapattım. Reed araba asansörünü kullanıp SUV'u bodrumdan araba yoluna çıkardı, ben de bir kopya yaratmaya odaklandım. Reed arabayı caddeye çıkardı. Titrek görüntüm SUV'un çatısından dışarıya yükselip meşe ağaçlarının çıplak dalları arasından gece göğüne doğru ilerledi.

BÖLÜM 21

Kader çağırıyor

-Brennus-

Odamın kapısını kapattım. Trollerle yaptığımız toplantının sonuçlarını öğrenmesi için Finn'i biraz önce bırakmıştım. Bitkin bitkin yüzümü ovaladım. Uykunun yarattığı zayıflıktan nefret ediyordum. Bundan duyduğum tek avuntu rüyalarımda Genevieve'e ulaşabiliyor olmaktı. Kendime bile itiraf edemediğim kadar özlüyordum onu. Ona, şu sefil dünyada hiçbir şeye duymadığım kadar ihtiyaç duyuyordum.

Onu bu kadar uzun süre yalnız bırakmıştım, çünkü durum bunu gerektirmişti. Yaratıklar kıpırdanıyordu. Onları bizim tarafımıza, kraliçemin ordusuna çekmek için çok ufak bir fırsat penceremiz vardı. Bu cephede Declan'ı kullanabilirdim. Riayet kazanan açıyı bulmada üzerine yoktu. Onun tavsiyelerini özlüyordum. Finn'den başka sadece o kardeşim gibiydi.

Yatağım yanındaki sehpaya gittim. Boynumun etrafma astığım zincirdeki ufak şişeyi çekip başımm üzerine kaldırdım. Genevieve'in kanının olduğu şişeyi lambanın yanına koydum. Şişe epey boşalmıştı. Ya daha fazla alana ya da yola gelip kendisi bu savaşta bana katılana dek onu idareli kullanmalıydım. *Çok inatçı. Hep içindeki Serafim yüzünden.*

Yatağıma uzanıp başımı iki tane beyaz yastığın üzerine bıraktım. Uzandım. Genevieve'in şişesini açma niyetindeydim ama

durdum. Odanın altındaki salondan bir kargaşa kıpırtısı yükseldi. Genevieve'in ışıltılı görüntüsü odama girdiğinde içimden elektrik geçti sanki. Şişeyi sehpanın üzerine koyup yatağımın kenarına zarifçe gelişini seyrettim. Ayakucundan yatağa tırmandı ve baştan çıkarıcı biçimde yanıma emekledi. Sırtüstü yatıp tavana baktı.

Bir an için çoktan rüya görmeye başladığımı düşündüm ama sonra başını çevirip bana baktı. "Demek yaşadığın rezil oda bu."

Bizim çocukları taklit etmeye çalışması üzerine kahkahayı basınca yatak benimle birlikte sallandı. "Öyle Genevieve. Artık seni korumak için ne kadar ileri gideceğimi görüyor musun?"

"O yüzden mi burayı seçtin?" Etrafa göz attı. Bakışları sehpanın üzerinde duran şişeye kaydı.

Konuştuğumda sesim nazikti. "Burada yaşadın, değil mi?"

"Öyle ama görünüşe göre birçok yerde yaşamışım."

"Koruyucu meleğin bu yer hakkında yanılmamış. Meleklerden gizlenmek için iyi bir şehir. Buradan hoşlanmıyorlar."

Bana baktığında, beni kendisine çeken trajik keder gözlerinden okunuyordu. Nefesimi içime çektim. Onu kederinden kurtaran kişi olmak istiyordum. "Seni ziyaret etmeye geliyorum. Birkaç saate burada olurum."

"Öyle mi?"

"Öyle," dedi kederini şakanın ardma saklamaya çalışarak.

"Bu onuru neye borçluyum?" Nefesimi tutup yatağın karşısına, ona uzanma dürtüsüne engel olmaya çalıştım. Hayalet biçimindeydi.

"Masaya oturmamız gerek. Elinde ihtiyacım olan bir şey var."

"Neye ihtiyacın var?"

"Geldiğimde söylerim."

"Bir ipucu belki?" dedim tatlı dil kullanarak.

"Hiç sanmıyorum."

"Niyeymiş?"

"Her daim karşılığında bir şey istiyorsun. Gerçekten istediğim bir şeyi pazarlıksız vermiyorsun çoğunlukla."

"İyi bir iş böyle yürür."

"Bu, iyi bir işten daha fazlası."

"Biliyorum. Bu et, kemik ve ruh. Ne vermem gerekirse senindir. Bende de sana iletmem gereken bir bilgi var zaten."

Şüpheci göründü. "Bir ipucu belki?" diye sordu. Gözleri öyle tehlikeliydi ki... Damarlarımı ona açmak, onun için kanamak istememe neden oluyordu.

"Sheol, kıyılarımızı istenmeyen misafirlerle sele boğacak yükselen bir gelgit. Yeryüzünde bulunan kötü ruhların sayısı belirsiz. Bu dünyadaki İlahi olmayan yaratıklar saflarını seçiyorlar. Trollerle anlaşma yapıyoruz. Bizim tarafımıza çekilebilirler."

"Yakında selin üzerine çıkmamız lazım Brenn. Gelgiti yönetmek için ne yapıyorsun?"

"Finn ve çocukların yardımlarına rağmen büyüm Sheol'a karşı dayanmıyor. Oradaki toprak öfkeyle sallanıyor. Artık her şey tehlikede. Dünyalarımız çarpıştığında kraliçemin yanımda olmasına ihtiyacım var."

"Kader çağırıyor," diye mırıldadı.

"Başka bir şey daha var."

"Nedir?"

"Atwater'ı görmüş olman beni rahatsız ediyor. O güvenilmez. Onunla her ne anlaşma yaptıysan, seni hüsrana uğratacak."

"Sana katılmamı, yanı başında olup ordunu yönetmemi istiyor. Sana bir söz vermiş gibi davranıyor, sana bir borcu varmış gibi. Bu savaşı Gancanaghlar olmadan kazanamayacağıma inanıyor."

Gözlerimi kırptım. Bunu beklemiyordum. "Ufak yalanlarla arası iyidir. Onu daha önce kör bir adam gibi takip ettim. Benimle aynı hatayı yapmana izin vermeyeceğim."

"Belki de ikimizin de fark ettiğinden daha büyük bir oyun oynuyordur Brennus."

"Cennetin sorunu da bu. Onlar için bu bir oyun Genevieve. "

"Hayat kırılgan bir şeydir."

"Ölümsüzsen daha da kırılgan," dedim kaşımı hafifçe kaldırarak.

"Biraz uyu Brenn. Yorgun görünüyorsun." Parlayan elini bana doğru uzatarak yanağıma dokundu. Vücudumun içindeki boşlukta ruhunun sıcaklığını hissettim. Bir an için içimdeki acıyı dindirdi. "Yakında görüşürüz."

Kopyası yataktan kalkarak duvardan geçti ve sokağa çıktı. Onları uzak tutacak ışığı olmadığında karanlık sinsice sokuldu ve bana yaptığı büyüye boyun eğmek zorunda kaldım. Gözlerimi kapattım ve uykuya daldım. Rüyamda onu gördüm.

BÖLÜM 22

sende solmak

-Evie-

Brennus'tan ayrıldıktan sonra bilincimi vücuduma döndürmedim. Bunun yerine altın saçlı, bir gözü gök renginde, diğeri yonca renkli olan Serafimi düşündüm. Kopyam gecenin içinde hareket ederek biraz önce geçtiğim yoldan döndü. Kopyam süzülen bir tüy misali, kısa süre önce ayrıldığım eve, Xavier'ın evine gitti.

İçerideki odalardan geçtim. Her biri diğerinden daha karışık bir haldeydi. Çatı katındaki verandaya süzüldüğümde ışığım geceyi aydınlattı. Xavier'ı buldum. Omuzları düşük halde tırabzandan suya bakıyordu. Elleri metali bükmüştü. Etrafımıza kar taneleri dökülüyordu. Tişörtü yoktu, kırmızı renkli kanatları dondurucu havada kıpırdıyordu. Üşümüş olmalıydı.

"İçeri gitmelisin. Burada hava buz gibi."

Şimşek gibi arkasını dönüp bana baktı. Yüzüne işlemiş acı neredeyse katlanamayacağım kadar çoktu. "Neredesin?"

"Buradan biraz uzakta."

"Bana nerede olduğunu göster. Gelip seni alırım."

"Yapamam."

"Niye?"

"Lütfen içeri gir," diye yalvardım. Onu böyle görmekten nefret ediyordum. Kanayan bir yaraya benziyordu.

Görüntüme birkaç adım yaklaştı. "Bana nerede olduğunu

söyleyene kadar olmaz." Sıcak nefesi soğuk geceyle cenk ederek ondan kıvrık, beyaz buharlar çıkmasına neden oldu.

"Sana ihtiyacım var Xavier. Eğer bana yardım etmezsem ölürüm."

Duygularını kontrol altına almaya çalışırken yüzü gerildi. "Bana neler olduğunu anlat."

"O geceyi biliyorum, seninle köprüde buluşmam gereken geceyi. Oraya hiç ulaşamadım."

"Silistre sende." Uzun süredir ilk kez nefes alabiliyormuş gibi bir soluk aldı.

"Evet," dedim Melek lisanmda. Ona söylememem gerektiğini biliyordum ama anlaması için mecburdum.

"Simone'u hatırlıyor musun? Bizi hatırlıyor musun?" diye sordu Melek lisanmda. Yakışıklı yüzü umut doluydu.

Odaklanarak kopyamın gözlerini kapattım ve onun ufak bir parçasını ayırdım. Yine onun gözlerini açıp parlayan enerjiyi onun içine fırlattım. Kalbini bir hançer gibi delerek göğsünde kayboldu. Bir an için parıldadı. Anı sona varana dek yüzünde şok okunuyordu. Işığı söndüğünde birazcık çöktü, incinmemişti ama anılarımda gördüklerini anlamaya çalışıyordu. Yine bana baktığında gözlerindeki umutsuz acı gitmiş, yerini pervasız bir sevince bırakmıştı.

"Bizim için bir anlaşma yaptığını söyledin ama başka bir şey anlatmadın." Eğer mümkün olsaydı beni kollarının arasında tutardı şimdi. Elleri açıldı ve sonra sımsıkı kapandı. "Kaçınılmazını ve Byzantyne'i yok edeceğim. Askerin yükselecek ve sonra ikimiz sonsuza dek birlikte olacağız."

"Reed benim *aspire*'ım." Kopyamın vücudundaki sesim huzursuzdu.

"Yükselene dek. Bu olduğunda bağlanma izi teninden ayrılacak ve ona olan sorumluluklarından koparılacaksın. Artık onun şampiyonu olmayacaksın. Aşkını seçebilirsin."

"Ona âşığım Xavier."

"Sen beni seviyorsun."

"Seni seviyorum..."

"Hep ikimiz olduk Evie, ruh eşine bağlıyken bile. Kimse seni ben gibi bilmiyor."

"Hatırlıyorum ama artık farklıyım. Âşık olduğun varlık değilim ben."

"Kim olduğunu tam olarak biliyorum! Seni bu hayatında da korudum, ta ki Byzantyne'le olan anlaşman burada kalmamı imkânsız hale getirene dek. Seni seviyorum. Senin için bunu bitireceğim ve bitirdiğimde Reed yükselecek. Hayatından yok olup gidecek. Geriye sadece biz kalacağız."

Gerçek vücudum acıyordu, Reed'in yanında olan. "O zamana dek *aspire*'ıma saygı duyacaksın," dedim kopyam aracılığıyla.

Gördüğü şeyden, kederimden memnun kalmamıştı. "Neredesin?" diye sordu yine.

"Ordumu toplamaya gidiyorum."

Kaşlarını çattı. "Ordun olduğumuz yerde, dağda."

"Hayır, o senin ordun Xavier. Benim ordum Gancanaghlar ve beni takip edecek diğer varlıklar."

"Gancanaghlar şeytani!"

"Bu, kefaretle ilgili."

"Kimin kefareti?"

"Onlarınki... Benimki. Onlar değişmek için bir fırsatı hak ediyorlar ve bizim de onların yanımızda savaşmasma ihtiyacımız var."

"Onlara kefaret şansı mı vereceksin?"

"Ben verirdim ama bu bana kalmamış."

"Öyle. Sadece cennet onların kaderine karar verebilir."

"O zaman belki bu ateşte kavrulurlar, belki de kavrulmazlar. Eğer ölmeleri gerekiyorsa o zaman bu, affedilmeye değer olup olmadıklarını kanıtlayacak."

Önümde ileri geri yürümeye başladı. "Sheol'un kapıları açık Evie."

"Bunun bilincindeyim." Durup bana baktı. Sakin, kontrollü tavrıma şaşırmıştı. "Babamı, ordusunu alarak bizimle

Crestwood'da buluşmaya ikna etmelisin. Sürgünleri yenmek için güçlerimizi birleştirmemiz gerekiyor."

"İlahi meleklerin ölümsüz iblislerle birlikte savaşmasını mı istiyorsun? Böyle bir anlaşmayı asla kabul etmeyeceklerdir."

"Onlara kabul ettirmelisin. Onlara önderlik etmelisin."

"Baban..."

"Eğer ona açıklarsan seni dinleyecektir. Tau'ya, Emil'in beni orada beklediğini söyle. Ne kadar vakit kaybedersek Emil o kadar çok insanı kendisi için savaşmaları amacıyla kirletecek. Hemen kapıların arkasında saklanıyor. Bizi içeri çekmek için bir planı var. Bize bir Sürgün ordusuyla saldıracak. Silistre Sheol'un kapılarını açmak için değil, kapatmak için. Ve bu olduğunda melodisi, kullandığımızda bana yaptığı gibi Emil'in ruhunu melek vücudundan ayıracak. Emil'in ruhu vücudundan ayrıldığı anda, cennetin ruhunu yok etmemiz için sakladığı silahı kullanmak zorundayız. Ruhu yok edilmeli yoksa anlaşma tamamlanmayacak."

"Tau, Phaedrus'un ruh eşinle beraber böyle bir silahı bulmak için çalıştığım..."

"Bulacağız. Söz veriyorum."

"Senin Gancanaghların merhametinde olacağın düşüncesi kaldırabileceğimden fazla Evie."

"Ben onlarm merhametinde olmayacağım Xavier. Onlar benim merhametimde olacaklar."

"Sana nasıl ulaşacağım?"

"Ben sana ulaşırım. Babamı ikna et Xavier. Hayatım buna bağlı. Crestwood'da görüşürüz." Bırakınca kopyam havaya karıştı.

Kendi vücuduma döndüm ve uyandım. Gözlerimi açtığımda Xavier'ın arabasının ön camından dışarı bakıyordum. Kırmızı neon ışıklar "Opa" sözcüğünü aydınlatıp karartırken, yansıma tenimi gül pembesine çevirip solduruyordu. SUV'un yolcu koltuğunda doğruldum. Caddedeki bir yerden yumuşak bir Yunan müziği geliyordu. Park edilmiş arabanın sürücü tarafına baktı-

ğımda Reed oradaydı ve beni seyrediyordu. Tuttuğu elimi sıktı. "Hey," diye mırıldandım. Gülümsemeye çalıştım ve şimdilik bunu başarmayı çok güç buldum. "Brennus burada, Detroit'te. Şu anda olduğumuz yerden çok uzakta değil."

Aklı karışan Reed'in gözleri kısıldı. "Burada olduğumuzu nereden öğrenmiş?"

"Haberi yoktu. Mahallem olduğu için burada. Benimle bağdaştırmış."

"Elin soğuk," dedi ovarak ısınmasını sağlarken. "Russell için beklerken bir şey yemek ister misin? Onunla iletişime geçebilmek için bir telefon bulmam gerek."

"Ona bir kopya gön..."

"Enerjini daha mühim savaşlar için saklayalım Evie. Onu ararım." Bir anda arabadan çıkmış, kapımı açıyordu. Elini belime koyarak beni pahalı bir Yunan restoranına götürdü. Pencerenin yanında loş bir masa bulduk. Bu yere kadim bir hava veren koyu renkli ahşap duvarlara ve gazlı duvar lambalarına baktım. Siparişimizi almak için güzel bir garson geldi. Reed'i görünce çenesi düşmüştü. O Reed'e önerilerle pervane olup en sevdiği yemekleri sayarken Reed bana menüyü uzattı. Siparişimizi verirken Reed ona telefonu kullanabilir miyim diye sordu. Normalde kimsenin telefonu kullanmasına izin vermediklerinden adım gibi emindim ama burada Reed'den bahsediyorduk ve bir meleğin yüzü vardı onda. Garson hemen kabul etti. İkna eden sesini kullanmak zorunda bile kalmamıştı. Kız onu arka tarafa götürürken gözlerini Reed'in üzerine dikmeden edemedi.

Suyumuzu getiren garson Reed'den önce dönmüştü. Onu çatalımla bıçaklama dürtüsü hissettim ama artık bu dürtüleri kontrol etmekte daha başarılıydım. Bunun yerine, suyumdan bir yudum alıp düşen karları seyrettim büyük pencereden. "Yakındalar," dedi Reed yanımdaki sandalyeye otururken. Bana eğilerek yanağımı öptü ve boynumu kokladı.

"Öyle mi?" diye sordum. "Russell tek değil mi?"

"Büyü yapsa bile ailemizin hiçbir üyesini geride bırakabileceğini sanmıyorum."

"Zee mi?"

"Hepsi." Suçluluk, inkâr ve korku içimi doldurdu. Onların burada olmasını istemiyordum. *Aspire*'ım aklımı okudu. "Bu, senin verebileceğin bir karar değil. Onların seçimi. Kötülüğün yaptığı her şeyden sorumlu olamazsın." Haklı olduğunu biliyordum. Dahil olan herkes hangi rolü üstleneceğine karar vermek zorundaydı. Bu bir savaştı ve kapımıza dayanmıştı.

"Haklısın," diye mırıldandım. Gelen yemeğimizi yerken, Reed'in yakınlığından doğan hayalet dokunuşların harika eziyetinin keyfine vardım. Bunun hayatımız olduğunu varsaydım; birlikte yemek yiyen normal bir çifttik. Aramızda ciddi sonuçları olan imkânsız bir anlaşma yoktu.

Kendime sorular sormama engel olamamıştım. *Ya ikimiz sonsuza dek beraber olursak? Bu büyük mutluluğa tutunabilir miyim? Kim tutunabilir?* Şimdi bile yanımda olduğu için nabzım küt küt atıyordu. Vücudumun onun için yapıldığına yemin edebilirdim. *Artık başka biriyle mutlu olabilir miyim?* Yanıtın *hayır* olduğunu biliyordum. Artık başkasıyla olamazdım.

Yemek yemeği bitirdiğimizde Reed'in yüz ifadesi ciddileşti. Pencereden dışarıdaki caddeye baktı. Saat gerçekten geç olmuştu. Hizmetçiler bize beklentili bir ifadeyle bakıyordu. Gitmemizi istiyorlardı ki kendileri de gidebilsinler. Reed masamızdan kalkıp hesabı nakitle ödedi. Görevlilerin toplandığı yere yürüdü. İkna eden sesiyle konuştu. "Tüm müşterileriniz gitti. Artık restoranı kilitleyip akşamınıza devam etmekte özgürsünüz." Sesi aklımda fısıldayıp tısladı. Beynimi kaşımak istedim ama kafatasımm içine girmeyi başaramadım. Ne şanslıyım ki his çabucak geçti.

Görevliler robot edasıyla paltolarını topladılar, ardından restorandan çıktılar. Reed sonuncusunu kapıya kadar takip etti. Ondan anahtarı alırken, "Yarın, restoranı kapadıktan sonra anahtarı posta kutusuna koyduğunu hatırlayacaksın," dedi yankılanan bir sesle. Adam sersemlemiş halde yürüyerek uzaklaştı. Reed arkasından

kapıyı kapatıp kilitledi, anahtarı da üzerinde bıraktı. Bara gitti. Bir şişe şarap seçip iki bardak alarak beni yanına çağırdı.

Bara giderek tabureye oturdum. Bana bir içki koydu. Reed'in uzattığı şarabı alıp bardağımı onunkiyle tokuşturdum. "Bize," diye mırıldandım.

"Sonsuzluğa," diye karşılık verdi.

Büyük bir yudum aldım. Barın arkasına çömelince bir stereo sistemi vızıldayarak canlandı. Etkileyici bir müzik, kolonlardan çıkarak yer çekimine meydan okudu. Hava akımıyla beraber odada uçuştu. Yumuşak bir gitar ile mandolin, bas enstrümanıyla ve kemanla üstünlük arayışıyla dalgalanıyordu yavaş bir tempoda. Ne yaptığını anlayamadan önce Reed masalardan birini kenara ittirip önüme gelmişti. Elini uzattı. "Benimle dans et."

Bardağımı tezgâha koydum. Elini tutunca beni tabureden kaldırdı. Vücudum onunkine dokunarak doğruldu. Kalbim daha hızlı atıyordu. Kollarının arasmdaydım. Başım göğsüne yaslıydı. Ateş, ateşle buluşmuştu. Müziğin ağır ritimleriyle hareket ediyorduk. Tam olarak dans etmiyorduk, tüm hünerleriyle değil. Bu daha çok, büyük camdan giren ay ışığının altında birbirimize sarılmaktı. Sadece Reed hareket ettiğinde hareket ediyor, vücudunun içinde soluyordum. Tenimin içine işlemişti sanki. Onun nerede bittiği ve benim nerede başladığımı ayırt etme imkânım yokmuş gibi hissettim.

"Bana verdiğin her şey için sana hiç teşekkür ettim mi?" diye fısıldayarak sordum ona.

"Her gün."

"Bu dünyada beni incitebilecek çok şey vardı ve sen onları uzakta tuttun. Eğer ilişkimiz yürümezse..." Çenem titremeye başladı.

"Şişşt... Yürüyecek." Bana daha sıkı sarıldı.

"Eğer yürümezse seninle öbür tarafta buluşacağım. Tamam mı?" Yüzümü göğsüne bastırıp gözyaşlarımı yuttum. Az önce söylediklerimin komik olduğunu biliyordum. Eğer kaybedersek bizim için öbür taraf yoktu. Son bulacaktık.

Reed oyunumu bozmadı. "Anlaştık," diye fısıldadı saçıma doğru. Şarkı bittikten sonra da dans etmeye devam ettik.

Kapı şiddetle çalındı. Reed alnını benimkine bastırıyordu. "Seni seviyorum Evie," diye fısıldadı. Eli sanki beni bırakamıyormuş gibi hâlâ kalçamdaydı. Omzunun üstünden bakınca camm diğer tarafında Russell'ı gördüm. Kumral saçları, Detroit Tigers beresiyle örtülmüştü. Russell başıyla kapı kolunu işaret etti. Anya'nın elini tutuyordu. Siyah saçlarıyla uzun, kara kirpiklerine yeni, beyaz karlar tutunuyordu. Aslan şekilli bir kulak koruyucu vardı başında. Reed kapıyı açmak için beni bıraktı. Pencerelerden dışarı baktım. Buns ve Brownie, Buns'ın yarı lüks, 1980'lerden kalma arabası Altın Kaz'm kapılarını kapatıyorlardı. Zephyr de caddede avcı gözleriyle araziyi inceliyor, etrafımızı çevreleyen tehdidi hesaplamaya çalışıyordu.

Russell, Anya'nın önce girmesine izin verdi. Reed ona sarıldı. Russell kısık sesle hırlayınca yüreğinde yatan kurda benzedi. Reed uyarıya rağmen gülümsedi. "Anlıyorum," dedi. Anya'yı bırakıp elini uzattı. Russell tereddüt etmeden el sıkıştı.

"İçgüdü Reed. Geçmişimizi hesaba katarsan beni suçlayabilir misin?" diye sordu.

Anya'ya gidip ona sarıldım. "Nasılsın?"

"Ben iyiyim. İlahi ve Sürgün meleklerin hepsini yolda atlatmayı başardık. Herkes bizi arıyor ama muazzam bir karmamız var."

"Evet, var," diyerek kabul ettim.

Buns içeri gitmek için Russell ve Reed'i ittirdi. "Ve bende Kaz var!" diye bağırdı arabasından bahsederek. "Kimse Kaz'a bulaşamaz." Koşarak bize halat gibi sarıldı. Brownie de çemberimize dahil olarak sımsıkı sarıldı bize. Ayrıldığımızda gözyaşlarım sildim.

Zephyr kapıdan içeri girerek Reed'e baktı. "Russell bize kanatları gözlememizi ve sizi kaçıramayacağımızı söylediğinde şüpheci davranmıştım." Dışarıdaki neon tabelada parlayan beyaz kanatlı pegasusu işaret etti.

"Buluşmak için uygun bir yer gibi göründü," dedi Reed.

Zephyr dönerek bana sarıldı. "Seni özledim," dedi sadece.

"Ben de seni özledim." Başımı omzuna yasladım. Ayrıldık. "Kaçınılmazımla biraz sorun yaşadığınızı duydum."

"Senin için onu öldüreceğim."

"İlk önce ihtiyacımız olan silahı bulmalıyız."

"Bu yüzden Phaedrus'u getirdim."

Kapıdaki Phaedrus'u görebilmem için kenara adım attı. Gülümsemedim ama gidip kara gözlü meleğe sarıldım. "Geldiğin için teşekkürler Phaedrus."

Phaedrus kollarını etrafıma doladı. "Rica ederim. Gancanaghların nerede olduğunu biliyor musun?" Vücudu yanıyordu. Sonuna kadar açık olan bir elektrikli battaniyeyi tutmak gibiydi.

Onu bırakıp başımla onayladım. "Evet. Buradan birkaç kilometre uzakta, eski bir okulda."

"Yeri aklımda canlandırabiliyorum. Burası çok sıcak, değil mi?" diye sordu. Ekoseli kaşkolü boynundan alıp paltosunu çıkardı. Burası onun için çok sıcak olmalıydı, çünkü Gancanagh üssüne epey yakındık. Phaedrus hedeflerini ısıyı takip ederek buluyordu. Aradığı şeye yaklaştıkça daha sıcak hissediyordu kendini. İçgüdülerimin doğru olması içimi rahatlatmıştı. İhtiyacım olan silah Brennus'taydı.

"Sana biraz su getireyim." Bara giderek onun için bir bardak aldım. Geri yürürken onu neredeyse düşürüyordum. Kapıda başka bir melek dikiliyordu. Gümüş sarısı saçları karla kaplıydı. Güç meleği başını sallayarak karlardan kurtuldu ve bana gülümsedi. Sonra Zephyr'e bakarak konuştu. "Çatılar temiz. Takip edilmedik."

"Preben, bizi nasıl buldun?" diye sordum.

"Zephyr beni aradı. Bizim için Dominion'da keşif yapıyordum. Seni kurtarmak için bir planın üzerinde çalışıyordum Reed ama sen kendini kurtardın."

"Biraz yardım aldım," dedi bana bakarak.

"Hey! Ben de yardım ettim," diye şaka yaptı Russell. "Düğümler kendi kendilerine çözülmediler."

"Sana borçluyum," dedi Reed.

"Evet borçlusun."

Buns çıkardığı paltosunu sandalyenin arkasına fırlattı. Bara giderek flüt bardakları doldurmaya başladı. "Kutlama yapıyoruz!"

Phaedrus'a bir bardak su verirken, "Neyi kutluyoruz?" diye sordum. Arkamı dönerek ona yardımcı olmaya gittim. Bana bir şişe şampanya uzattı. Barın altındaki buzdolabından başka bir tane daha aldı ve tırnağını bile kırmadan mantarını çıkardı.

Köpük saçan sıvıyı uzun bir bardağa dökerken, "Ailemizi," diye yanıt verdi.

Ben de kendi şişemin mantarını çıkarıp bardakları doldurdum. Russell ve Anya paltolarını çıkardı. Preben rengi solan Brownie'ye kaçamak bir bakış atıp paltosunu çıkarmasına yardımcı oldu. Onu kenara bıraktıktan sonra kolunu arkasından beline doladı. Bara giderlerken Brownie de ona yaslanmıştı. Gözlerim fal taşı gibi büyüdü. "Brownie'nin nesi var?" diye sordum.

Buns en iyi arkadaşına doğru baktı. "Hiçbir sorunu yok, tamamen sağlıklı. Sadece şu anda buna çok ihtiyacı var."

"Niye?" Bar tezgâhına yaslanan Brownie'ye bir bardak şampanya verdim.

"Benden daha hassas. Ruhları daha keskin işitiyor," diye açıkladı.

Brownie bardak toslamayı beklemeden tek yudumda şampanyayı içti ve daha fazlası için bardağını uzattı. "Biçilmesi gereken tüm ruhları hissediyorum. Onlara yardım etmem için bana haykırıyorlar."

Elim alnıma gitti. "Detroit o kadar kötü durumda mı?" diye sordum tamamen hayret içinde.

Buns başını iki yana salladı. "Hayır tatlım, ruhlar Crestwood'da. Onları buradan hissedebiliyoruz."

"Peki nasıl?" Bunun yanıtını bilmem gerektiği bana dank etti. Cenneti hatırlıyordum. Sayamayacağım kadar çok Ölüm meleğiyle karşılaşmıştım ama onlarla hiç yakınlaşmamıştım. Bunu kendim bile kabul etmekten utandım. Şimdi olduğumdan daha farklıydım eskiden. Meleklerin kast sistemine belirli bir oranda inanıyordum.

İşlerin yürüyüş şeklini kabullenmiştim, olması gerekeni değil.

Brownie, Buns'a baktıktan sonra konuştu. "Hemen ruha gidip işimi yaparsam hiç acımıyor ama direnmeye çalıştığımda, beklediğimde acım artıyor."

"Belki biraz doğum yapmaya benziyordur?" Buns, doğrulaması için Brownie'ye baktı.

Brownie omuzlarını kaldırdı. "Doğum sancısını bilmiyorum ama eğer böyle bir şeyse asla istemezdim."

Buns irkilip öne eğildi, onun da acı çektiği barizdi ama gizlemek için çok çalışıyordu. Onun sırtına dokunup sordum. "Sana nasıl yardım edebilirim?"

"Edemezsin. Biçmemiz gerek," dedi nefesi kesilerek.

"Hiç bu kadar kötü oldu mu Buns?"

"Hayır. Orada neler oluyorsa, dünyanın sonu gelmiş gibi hissettiriyor. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor."

Buns'a bir bardak şampanya verdim. Zephyr arkama geçip raftan bir şişe votka aldı. "Bu daha iyi gelebilir."

Birkaç shot doldurmaya başladı. Rengim attı. Düşünmeden ellerimi Buns'ın omuzlarına koyup bir büyü fısıldadım ve acısının bana gelmesini istedim. Geldi de. Acısı kollarımdan yukarıya şimşekler halinde çıktı. Ellerimi ondan çektim ve cızırdayıp tıslayan acıyı yeniden yönlendirerek iki elimi şampanya şişesinin boynuna yapıştırdım. Parlayan beyaz ateş oklarını şişenin boğazından aşağıya tıktım ve mantarı yerine taktım. Zümrüt hapishanesinin içindeki acı, fırtınalı öfkeler halinde titreyip çakıyordu.

Buns doğruldu. "Tatlım, sen kızıl saçlı bir cadı doktorsun!"

"İyi misin?" diye sordum.

"Çok daha iyiyim!"

Brownie inledi. "Sırada ben varım!"

"Zee, bana boş şişeyi ver," diye emrettim. Verdiğinde Buns'a yaptığım büyüyü tekrar söyledim. Sarı şimşekler çakarak Brownie'den kollarıma tırmandı. Onları şişeye yönlendirdim ve sonra mantarı üzerine bastırdım. Anya ilk şişeye yaklaştı. Parmağıyla ona vurunca içeride ışıltılı bir kaos yarattı.

"Teşekkür ederim Evie!" Taburesinin basamağına tırmanıp tezgâha uzandı. Zephyr'in elindeki shotı alarak tatmadan votkayı kafasına dikti ve bardağı bara koydu.

"İşe yaramadı mı?" diye sordum.

Brownie ağzını bar peçetesiyle sildi. "Ah, hayır. Yaradı ama votkayı çok seviyorum."

Etrafa bakındığımda Russell'ın beni izlediğini gördüm. Soru sorarak kaşım kaldırıp bana başka ne yapabildiğimi ve ne bildiğimi sordu sessizce. İki bardak alarak ona doğru yürüdüm. Arkamda, Zephyr bardan acı dolu şişeleri kaldırmaya çalıştı ama Buns onu durdurdu. "Acıma ne yapıyorsun?"

"Ondan kurtuluyorum," diye yanıt verdi Zephyr.

"Acımı elimden alma. Onun için planlarım var."

"Acın için planların mı var?"

"Evet."

Zephyr'in kurnaz sırıtışı onunkiyle uyumluydu. "Bana bu planları anlat."

Russell'a bardağı verdim. Bardaklarımızı tokuşturduktan sonra ondan bir yudum aldı. "Senin Tigers fanı olduğunu fark etmemiştim."

Komik bir yüz ifadesi yaptı. Başındaki gece mavisi örgü şapkayı işaret ettim. Onu kumral saçlarından çıkardı ve parmaklarını saçından geçirerek taradı. "Ha, bunu diyorsun." Bereyi kaldırdı. "Buns'ın fikriydi. Benzin için durduğumuzda aldı."

"Nasıldı peki?" Şaşkın göründü, bu yüzden açıkladım. "Benzin istasyonundaki bir markete girmek?" Elbette Alfred'in ellerinde ölümün kıyısından döndüğümüzden beri olan korkumuzdan bahsediyordum.

Omuz silkti. "Sürgün meleklerden daha kötü şeyler var, bu yüzden düşünmemeye çalışıyorum. Ve beremi seviyorum." Tekrar başma geçirdi.

"Çok geç değil, biliyorsun değil mi?"

"Ne için?"

"Hâlâ Anya'yı alıp bir yere gidebilirsin, elimde epey yüklü miktarda para var. Mutlu olabilirsin."

Başını iki yana salladı. "Ben bu savaşın içindeyim Kızıl. Yardım edebilecekken etmediğimi bilerek hayaletinle mutlu yaşayamam."

"Sorun da bu Russell. İki türlü de hayaletimle yaşamak zorunda kalmayacaksın."

Kahverengi gözleri içimi okumuştu. "Bunu demek istemedim. Zaten hayaletini hep sevdim senin. Arada sırada onu görmemek kötü olur. Hem bunu seninle bitirmem gerekiyor ki yepyeni bir başlangıç yapabileyim, aynı senin de istediğin gibi." Sesinde hiç suçlama yoktu, sadece gerçek.

"Eğer her şey yolunda giderse bir daha asla Emil'le savaşman gerekmeyecek."

"Eğer her şey yolunda giderse yaşayabileceksin. Çünkü söylemeden edemeyeceğim Kızıl, en iyi arkadaşım olmadan sonsuzluğun pek ilginç olacağını zannetmiyorum. Ya da o olmadan." Bardağını Reed'e doğrulttu. "Ondan hoşlanıyor gibiyim. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim."

"Ben de ondan hoşlanıyor gibiyim."

"O zaman bunu kazanmamızın bir yolunu düşün, çünkü yapabileceğini biliyorum."

"Bu sefer yapabilecek miyim, bilmiyorum." Kendi sözlerimin ağırlığı altında eziliyor gibi hissettim.

Reed bardan bize doğru geldi. "Denge," diye mırıldadı yanıma varınca.

"Hmmm," diye sordum ona kaşımı kaldırarak.

"Aklıma bir şey geldi denge konusunda."

"Nedir?"

"Sheol'u açan bir anahtarımız var." Russell öne eğilerek konuşmamıza kulak verdi.

Başımla onaylayıp konuştum. "Sheol'u kapatmak için kullanmamız gerektiğini düşünüyorum. Bence amacı bu."

"Belki," dedi Reed tarafsızca. "Ayrıca bizden saklanmaya çalışırsa Byzantyne'i almak için Sheol'a giden bir yol olabilir ama şu anda beni endişelendiren bu değil."

"Ne endişelendiriyor?" diyerek koluna dokundum. Onu belime dolayarak beni yanında tuttu.

"Elimizde Sheol'u açan bir şey var. Bu mantığa göre, o zaman Emil'de de cenneti açan bir anahtar olmalı."

Russell gergin bir vücutla, "Neden onda olsun ki?" diye sordu.

"Sürgün, cennete geri dönmek isteyecektir. Sheol'a girmek için bir anahtara ihtiyacımız varsa, bunu sadece cennete giden bir anahtarları olursa kabul ederler."

"Neden Sheol'a gitmemiz gereksin?" diye sordu Russell.

"Bilmiyorum ama bunu yapacak bir aracımızın olduğu gerçeği çok şey anlatıyor. Ve haklıysam, o zaman Sheol zaten silistrenin bizde olduğunu biliyor."

"Ne silistresi?" diye sordu yanınıza gelen Zephyr. Artık herkes pürdikkat bizi izliyordu. "Sanırım bu noktaya nasıl geldiğimizi hepimizin duyması gerek." Odada bir sessizlik oldu. Herkesin dikkati bendeydi. "Size Simone ile Reed'in hikâyesini ve üç orduyu nasıl birleştireceğimizi anlatmak istiyorum."

Zephyr'in buz mavisi katil bakışları bana odaklandı. "Evet. Yeterince sabırlı davrandım. Her şeyi bilmem gerek. Stratejik noktaları, pozisyonları ve oyuncuları, böylece hepsini boyun eğmeye zorlayabilirim."

Sözlerindeki bir şey saklamaya çalışmama rağmen beni gülümsetti. "Masaya otururşanız size anlatacağım." Yuvarlak masadaki bir sandalyeyi seçip bir meleğe ve ruh eşine âşık olan kızın hikâyesini en baştan anlattım. Onlara ölen bir kızı kurtaran Gücün masalını anlattım ve günümüze döndüm. Yol boyunca da ailemin her bir üyesi bana kaçırdığım şeyleri anlattı. Geçmişlerimizin sonuna geldiğimizde, tartışmaya açık olan tek şey geleceğimizdi.

"Sonraki hareketimiz nedir?" diye sordu Zephyr. Sandalyeme yaslandım.

"Güneş doğduğunda Brennus'la buluşup büyülü peri silahını bulacağız ve ölümsüz ordumuzu savaş için toplayacağız."

BÖLÜM 23

kupa kraliçesi

Güneş yükselerek restoranın penceresinden içeriye girip ışıldadı. Uyumamıştım ama önemi yoktu. Yorgun değildim. Vücudum değişerek her geçen günle beraber daha meleksi oluyordu. Dün akşamki konuşmamızdan sonra herkes oturup konuşacak bir yer bulmuştu. Reed ve ben, arka taraftaki bir köşeye çekilmiştik. Geniş koltuklu bir masada yan yana oturuyorduk. Sırtım duvara dayamıştı ve ben de göğsüne yaslanmıştım. Saçımı okşuyor, ara sıra da onları parmaklarının arasına alıyordu.

"Gitsek iyi olacak," diye fısıldadım Reed'e. Belime doladığı kolu sıkılaştı. Dudaklarını saçıma bastırıp beni bırakmak gibi bir niyeti olmadığını gösterdi.

"Birkaç dakika daha." Derin sesinin tonları içimde yankılandı. Pes ederek başımı yine göğsüne bıraktım. Buradan ayrıldığımızda sonumuzun geldiğini biliyorduk ikimiz de. Bu gerçeği kabul etmeye çalışırken dudaklarım çirkin bir şekil aldı. Ağlamayacaktım ama. Beni böyle hatırlamasını istemiyordum.

Phaedrus giriş kapısını açıp paltosunu almadan düşen karların arasma çıktı. Caddedeki kar yığınına oturup yüzünü avuç avuç karla yıkadı. Zephyr gözlerini pencereden ayırmadan yanımıza geldi. "Phaedrus erimeden önce gitmeliyiz."

Kahkahayla hıçkırık arası bir ses çıkardım ve "Tamam," diyerek kabul ettim. Reed hiçbir şey söylemedi. Zephyr başıyla onayladıktan sonra yürüyerek diğerlerinin yanına gitti ve onları harekete geçirdi. Başımı Reed'in göğsünden kaldırıp oturduğumuz

koltuğun ucuna kaydım. Ayağa kalkıp meleğime baktım. Yüzünde bu ifadeyi sadece bir kez görmüştüm. Simone'un öldüğünü ve onu, *beni* kurtarmak için elinden hiçbir şey gelmediğini anladığı zamandı. Gülümsemeye çalıştım ama yapamadım. Elimi uzattım, onu tutup dudaklarına bastırdı. Melek lisanında, "Senin için ve seninle birlikte son nefesime kadar savaşacağım," dedi. Bu yemini bana daha önce de etmişti, günler önce Crestwood'da.

Melek lisanında konuştum. "Her şeyle beraber yüzleşeceğiz, tek vücut olarak."

"Tek vücut olarak," diyerek kabul etti. Ayağa kalktı. Eli elimde, onu kapıya doğru götürdüm. Ne benim ne de Reed'in montu vardı ama hâlâ dışarıda park halinde olan SUV'a olan mesafe kısaydı. Reed kapıyı benim için açık tuttu ve arabanın içine tırmandım. Motoru çalıştırdı. Russell siyah SUV'unun kapısını Anya için açtı, sonra gidip karların arasından Phaedrus'u aldı. Pencerede durunca camı indirdim. "*Heat Miser*"ı aldım," dedi çenesiyle Phaedrus'u gösterip. "Nereye gideceğimizi biliyor musun?"

"Evet, Phaedrus sana izin verirse bizi takip edebilirsin."

"Tamamdır. Buns'a beni takip etmesini söylerim."

Zephyr, Preben, Buns ve Brownie Altın Kaz'a bindiler. Russell onlara koşarak mesajı iletti ve sonra kendi siyah aracına bindi.

Reed yola çıktı. Şehrin kötü kısmına giderken ufak bir cenaze alayına benziyorduk. Terk edilmiş sıra sıra ev ve binanın yanından geçerek hedefimize yaklaştık. Birkaç blok boyunca sokaklarda kimseyi görmediğim için anlamıştım bunu. Sonra onları hissettim. İlk tanıştığımda Gancanaghlarla bağdaştırdığım soğukluk artık benim için geçerli değildi. Brennus beni ısırdıktan sonra farkındalık ensemdeki tüylerin tanıdık biçimde hafifçe dikilmesinden ibaretti daha çok. Yaklaşmamızı seyrediyorlardı. Onları görmüyordum ama orada olduklarını biliyordum. Bu, ya bana yaklaşmama emri aldıklarını ya da benden korktuklarını gösteriyordu. Şu anda ikisi de işime geliyordu. Onları benim için

* *The Year Without a Santa Claus* (Noel Baba'nın Tatil Yaptığı Yıl) adlı çocuk kitabında bulunan, sıcak havayı kontrol eden karakter. –*çn*

savaşsınlar diye tatlı dille ikna etmeyi planlamıyordum. Onlara liderlik etmeyi planlıyordum.

Reed arabayı, kullanılmayan okulun önündeki yola çekip park etti. Arabayı durdurdu. Yolcu koltuğundan baktığımda binanın manzarası muazzamdı. Eski ve gotikti; bir peri masalından çıkmış gibiydi. Çocuklar, yapıyı eski görkemine döndürmek için çok çalışmışlardı. Taş yoldaki ve önde bulunan büyük merdivenlerdeki karlar temizlenmişti. Süslü, demir tırabzanlar ağır, ahşap kapılara gidiyordu. Karanlık kapıdan Brennus çıktı. Koyu renkli bir takım elbise ve muazzam bir siyah palto içinde tam bir kral gibi görünüyordu. Finn peşinden geldi. Benzer şekilde giyinmişti ancak takım elbisesi ağabeyininkinden biraz daha soluktu. Arabamıza doğru gelirlerken rüzgâr siyah saçlarını dalgalandırarak alınlarında dans ettirdi.

Brennus bize ulaşınca kapımı açtı. Eldivenli elini uzattı ve "Evine hoş geldin," dedi. Elini tutmamı bekliyordu. Elimi onunkine koyup bana yardım etmesine izin verdim. Arabadan çıkar çıkmaz elini bıraktım. Brennus ve Finn'le soğukta dikilerek Reed'in bize katılmasını bekledim. Kapalı, gri gökyüzünde karlar uçuşuyor, her şeyi büyülü gösteriyordu. Brennus montunu çıkarıp omuzlarımın üzerine bıraktı. Ağır kumaş vücut ısısı yüzünden sıcaktı, bu beni biraz şaşırttı. Farklıydı, fiziksel olarak yani.

Reed bize yaklaştı. Brennus, Reed'e ikinci kez bakmadan konuştu. "Bu iş bitene kadar ateşkes yaptık *aingeal*."

"Bittiği zaman endişelenmelisin," diye yanıt verdi Reed. Yanımda dikiliyordu. Ona bakarak cansız gelen bir gülümsemeyle içini rahatlatmaya çalıştım.

Russell ve Anya bize katıldı. Russell burada bulunduğu için mutlu görünmüyordu. Anya'nın önünde biraz taş kesilmiş gibi duruyordu; en ufak bir tehlike belirtisinde onu korumaya hazırdı. Anya uzanıp onun beline dokundu. Russell kolunu omzuna dolayıp onu kendisine çekti. Brennus'un denizköpüğü gözleri Russell'ın üzerinde durdu. "Diğeri, bakıyorum da yaraların iyileşmiş. Sen ve *aingeal*'ın harika görünüyorsunuz."

"Bıçağını karnımdan çıkardıktan sonra iyileşmem pek uzun sürmedi. Sanırım bizi kurtardığın için sana teşekkür etmem gerek."

"Kraliçemi iyileştirdiğin için borcumu ödediğimi varsay." Russell'm ve Anya'nın arkasına, Buns ve Brownie'ye baktı. "Ah, Ölüm melekleri de geldi ve daha fazla Güç. Çevren büyüyor *mo chroi*." Bana gülümsedi, Zephyr ve Preben'den bahsediyordu. Sonra gözleri karardı ve kaşları düşerek birleşti. Dişleri ansızın *tık* sesiyle çıktı. Önüme geçip hırlayarak konuştu. "Bir sorun var." Sırtı bana dönüktü. Finn de benim önüme geçti, Brennus her ne seziyorsa beni ondan korumaya hazırdı. Peri duvarı yüzünden etrafı göremiyordum.

Reed yanımda rahat bir halde kaldı. Elimi tutup kahkahasını bastırmaya çalıştı. "Sezdiğin Phaedrus. O bir Erdem. Bir şeyin yerini bulmak için bizimle geldi."

Brennus rahatlayarak döndü ve Reed'e baktı. "Bunu ben Erdemi sezmeden önce söyleyemez miydin?"

Aniden, Erdem meleklerinin çoğu varlığa görünmez oldukları bana dank etti. Sadece yarı melek olduğum için onu görebiliyordum. "Bekle bir saniye. Phaedrus'u göremiyor musun?" diye sordum.

Brennus dişlerini içeri çekti. "Göremiyorum ama hissedebiliyordum. Şu anda Erdem *aingeal*'ı burayı kül edecek kadar çok sıcaklık yayıyor."

Phaedrus tişörtünü çıkarıp tenini soğuk havaya açtı. Tişörtünü ellerine sardı. "Haklı. İçeri girip almaya geldiğimiz şeyi bulmalıyız."

"Onu duyabiliyor musun?" diye sordum.

"Hayır," diye yanıt verdi Brennus.

"Kıyafetlerini bile mi göremiyorsun?" diye ısrar ettim; bu duruma hâlâ inanamıyordum.

"Onlara dokunuyorsa hayır. Kendi büyüsü var." Kolunu kapıya doğrulttu. "Gidip almaya geldiğiniz şeyi bulalım mı? Bu gerilime daha fazla katlanabileceğimi sanmıyorum." Girişten içeri

girdikten sonra yanımdaydı. İçerisi nefes kesiciydi. Kopyamın değil de kendi gözlerimle görünce daha da netleşmişti.

Burası okulun katedral kısmıydı. Detaylıca oyulmuş ahşap sıralar uzun, mermer bir zeminde duruyordu. Koridor bir sahneye gidiyordu. Sunak yerine iki tane kocaman taht vardı. Phaedrus'a döndüm. "Nereye çekiliyorsun?"

Koridorda ilerledi. "Buraya," diye yanıtladı omzunun üstünden. Baykuş kanatları sırtından çıkarak açıldı. Onu takip ettim. Kanatları genişçe açılıp uzarken sahneye yaklaştı ve vitray camlı pencereden giren renkli ışığın altında dikildi. Havalanarak taş duvarlara işlenmiş azizlerin etrafında süzüldü. İlerdeki duvarın yakınlarında durdu. "Burada..." Ayaklarının üzerine iniş yaptı. Tek dizinin üstüne inerek mermer zemini hissetti. Becerikli parmakları bir boşluk arıyordu.

Brennus boğazını temizledi. "Bir sorun mu var?"

"Sahnenin altında ne var?" diye sordum.

"Arşivimden bahsediyoruz sanırım. Görmek ister misin?"

Phaedrus tırnaklarıyla zemini kazıdı. "Ona *evet* de."

"Evet," diyerek mesajı Brennus'a ilettim. Gancanagh kral eldivenli elini zarif bir hareketle salladı. Phaedrus'un altındaki zemin hareket etti. Erdem meleği yukarı sıçrarken zemindeki geçit açılarak aşağıya giden bir merdiven ortaya çıkardı.

"Tünellerini çok seviyorsun," diye mırıldadım.

"Rahiplerle ortak noktamız bu. Belki de tek ortak noktamız." Phaedrus aşağıdaki dünyaya girmek için izin istemedi. Merdivenlerin önüne iniş yapıp aşağıya doğru ilerlemeye koyuldu. Onu takip ettik. Koridorlar, ortadaki şık bir taş çemberde bağlanarak güneş patlaması şekli alıyordu. Binlerce büyülü peri silahı bu odanın duvarlarını süslemekteydi. Tabuta benzeyen parlak, cam vitrinler ışıldayan hançerleri, kılıçları ve baltaları sergiliyordu. Onlar şarkı söylemeyi unutmuş sanat eserleriydi. Dairesel odanın merkezinde Brennus'un peri zırhı olduğunu fark etim. Bana verdiği uzun savaş baltasını tutuyordu. Zırha giderek ona

dokundum. Soğuk ve yalnızdı. En olağanüstü şeyler genellikle öyleydiler. Zamansız olmanın sonucuydu bu.

Finn yanımdaydı. Diğer tarafımda Phaedrus elini Brennus'un zırhının yanındaki zırhta gezdirdi. Brennus'un uzun zaman önce yaptığı altın saplı, gümüş yüzeyli savaş baltasını tuttum. Metal titreyerek canlandı. Müziği bana bir umut konçertosu şeklinde fısıldıyordu.

"Bu." Phaedrus rahatlayarak nefes aldığında alnından bir damla ter aktı. İki yüzü olan savaş çekicini tutuyordu. Bir başı çekiçti, diğeri de keskin bir oraktı. Erdem meleği silahı bana uzattı. Gözlerim şaşkınlıkla fal taşı gibi açıldı. Bu Finn'indi. Ona baktım. Soluk yeşil gözleri benimkilerle buluştu ve anladım. Başından beri Finn'di. Burada bir amaç uğruna bulunuyordu ve ağabeyi yalnız başına düşmesine izin vermemişti. Brennus ona yardım etmek için gelmişti.

Şekillendirilmiş gümüşüne dokundum; yaşayan bir ölüydü adeta. Çok uzun zamandır benim doğmamı, kendisi için gelmemi bekliyordu. Parmaklarım üzerinde hareket edince şarkı söylemeye başladı. Brennus'un silahının zarif şarkısı değildi. Hayır, bu ritim ezmek içindi. Müziği duyunca Finn gözlerini sımsıkı kapattı. Önümde tek dizinin üzerine çöküp başını eğdi. "Kraliçem," dedi tapan bir sesle. "Emretmen için bekliyorum."

"Finn." Savaş çekicini kadim zırhının yanına bıraktım. Elimi omzuna koydum. Ağır kumaş eriyen kar yüzünden ıslaktı. Başını kaldırıp bana baktığında ayağa kalkması için ona işaret ettim.

Kalktı. Ayaklarının üzerindeyken konuştu. "Bunu senin için yaptım. Uzun uzun yıllar önce Genevieve, sen doğmadan çok önce."

"Niye?"

"Bir zamanlar güçlü bir aileden gelen genç bir peri prens vardı. O, bir *de Graham*'dı. O zamanlar dünyada bir sürü peri vardı ama herkes bu adı bilirdi. Bir gün, bir *aingeal* bu prense göründü. Kerubim, toy gence epik bir macera hikâyesi anlattı. Prense, korkunç bir iblisle karşılaşıp onun ellerine düşeceğini söyledi.

Fedakârlığı yüzünden genç acı çekecekti ama karşılığında iblis öldürülecek ve ailesi huzur bulacaktı. Bu yüzden prens korkunç iblisle karşılaşmayı kabul etti. Hayatını ve ruhunun ışığını ailesi için feda etmeyi kabul etti. *Aingeal* ona, bir gün bir kraliçenin geleceğini ve onu Sheol'un felaketinden kurtaracağını söyledi. Bu genç kim biliyor musun?"

"Sensin."

"Evet. *Aingeal*'ın adı Atwater'dı."

"Atwater mı? Brennus'un koruyucu meleği mi?"

"Evet."

"Neden sen? Neden Brennus değil?" diye sordum.

"Neden ben? Çünkü fena silah yaparım Genevieve ama bir şey konusunda yanılıyorsun. Bu ayrıca Brennus. Atwater bana yalan söyledi. Bana ailemin güvende olacağını söyledi ama öyle olmadı. Bunun yerine, görev için kardeşimi de aldı."

"Beni ne zamandır bekliyorsun?" diye fısıldadım ıstırap içinde.

"Çok uzun bir süredir," diye yanıt verdi Finn.

Brennus'a baktım. Gancanagh kralmm gözlerinde keder vardı. Yanımdaki savaş baltasına baktım. Elimi yine üzerinde gezdirirken, "Ne yapabileceğini biliyor musun?" diye sordum. Elimi kaldırınca melodi sustu.

"Vurduğun her şeyi öldürür," dedi Finn. "Her şeyi."

Brennus bize yaklaştı. Finn hırlayarak onu uyarınca Brennus durdu. Kardeşinin saldırgan tonu yüzünden şok olmuştu. "Finn?"

"Görevine müdahale etmeyeceksin. İzin vermem," diye uyardı onu Finn. Vücudu gergindi, bana yaklaşan herkese saldırmaya hazırdı.

"Niyetim müdahale etmek değil Finn. Ben de yardım için buradayım. Onun yaşamasını herkesten çok istiyorum."

"Evie," dedi Reed yumuşak bir sesle. Elini sakince bana uzatıp ona gitmemi işaret etti. Beni aralarından çıkarmak istiyordu. Finn dikkatini Reed'e çevirerek gözlerini kıstı ve tehdit seviye-

sini ölçtü. Finn *aspire*'ıma hırladı, görünüşe göre Reed'de de bir şey yanlıştı.

"Finn," dedim koluna dokunarak. "Sorun yok. Hepimiz aynı amaç uğrunda buradayız."

"Ben tam değilim," dedi. Gözlerinin derinliklerindeki işkence yüzünden kalbim sızladı. "Bunu düzeltmelisin." Kemiklerimin iliklerine kadar titredim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Işığım... Onu özgür bırakmak için buradasın."

"Işığın mı? Özür dilerim, ben anla..."

"Işığım benim ruhumdu. İçimdeki ışığımdı, çoğunlukla iyiydi ve beni özel yapıyordu... Peri yapıyordu. Aodh beni Gancanagh'a dönüştürdüğünden beri yok. Kraliçemin gelip beni bundan kurtarmasını ve yine bütün yapmasını bekliyordum."

"Bunu nasıl yapacağım Finn?" diye fısıldadım. Bu bilgi için çırpınıyordum.

"Bilmiyorum ama beni yüzüstü bırakmayacağını biliyorum."

"Kraliçen olduğumu ne kadar süredir biliyorsun?"

"Brennus Houghton'daki kütüphanede sana dokunduğunda umutlanmaya cüret ettim. Bize kaybetmedin kendini; sıradan bir hatun olmadın ama Keegan'ı madenlerde yok ettiğinde gerçekten sen olduğuna inanmaya başladım. O zaman, eğer ruhun vücudundan ayrılırsa Sheol'a gidip bizi özgür bırakacağını sandım."

"Neden bunların hepsini bana en başında anlatmadın?"

"Anlatamadım. Bir şey anlatmama engel oldu; anlaşmayla yaratılan büyülü bir güç gibi bir şeydi ama artık gitti. Nasıl ya da neden bilmiyorum ama artık boğazımda bir ilmik yok."

Brennus, Finn'le konuştu. "Atwater bana, ancak senin peşinden gelirsem hayatta kalacağım söyledi. Gancanagh'a dönüştürülmüştün ama bunu bilmiyordum. Aodh'la buluşmaya gitmiştim fakat herkes çoktan ölümsüz varlıklara dönüştürülmüştü."

"Hatırlıyorum. Benim için ne yaptığını biliyorum. Sen hâlâ benim kralımsın, ağabeyimsin ama Genevieve benim kraliçem.

Artık onun için savaşacağım. Ruhumu kazıp çıkararak kemiklerimle buluşturacak."

Gözlerimi Finn'den Brennus'a çevirdim. "Savaş için hazırlanmalıyız. Çocukları harekete geçirip onları Crestwood'a..."

"Bu yapıldı," dedi Finn. "Ordumuzun çoğu zaten orada. Ayrılana kadar seni korumaları için birkaç yüz kadar Gancanagh bıraktık. Şimdi sen savaşa hazırlanmalısın. Senin için yaptığım bir zırh var." Yanımdaki Orta Çağ'a ait peri zırhına baktım. Bu hareketimi yakalayınca ilk defa gülümsedi. "Öyle bir zırh değil. Senin için yarattığım modern görünüyor ve sana yük olmayacak." Gözleri arkadaşlarımın üzerinde gezindi. "Hepiniz için zırhlarım ve en iyi ustalarımız tarafından büyülenmiş silahlarım var."

"Teşekkür ederim Finn," diye mırıldadım.

Brennus bana yavaşça yaklaşırken konuştu. "*Aingeal*'ların hepsine karşı çok az şansımız var. Sürgünlerle ya da İlahilerle savaşabiliriz ama ikisine karşı dayanamayız."

"Buna mecbur kalmayacağız Brennus. Emil'le savaşacağız. Xavier ve babam ordularını bize yardım etmek için getirecek."

"Hah? İlahi *aingeal*'lar Gancanaghlarla birlikte savaşmaz," dedi Brennus inanamayarak.

"Artık savaşıyorlar."

"Emil'i öldürmek güç olacak *mo chroí*. Onun vahşeti uzun zamandır görmediğim bir şey. Bu ömürde, ruh eşinin yeryüzündeki yerini öğrendiğinde ne yaptığını biliyor musun?"

Başımı iki yana sallarken rengim attı. "Hayır." Russell'a baktığımda onun da dinlediğini gördüm. Ağzı gergin bir çizgi olmuştu.

"Emil on beş yaşmdayken onun evine gitti. Kızın kim ve ne olduğunu biliyordu, çünkü senin aksine önceki ömürlerinin anılarına sahipti. Ruh eşi hâlâ küçük bir kızdı, sadece on bir yaşında. Onu buldu ve doğradı. Kız, diğerinin kaçınılmazıydı," diyerek Russell'ı işaret etti, "ama artık yaşamıyor. Onu hiçbir ömrünüzde görmeyeceksiniz artık. Emil seni öldürecek olan bıçağı kullandı *mo chroí*, ruhuyla beraber *aingeal* vücudunu da yok etmek için."

"Neden bunu yaptı ki?" diye fısıldadım.

"Kimsenin onun kadar güçlü olmasını istemiyor."

Nefes alamıyormuşum gibi hissettim. Finn fark etti bunu. Bu odadan dışarı giden koridoru işaret etti. "Eğer bu taraftan gelirseniz, sana ve arkadaşlarına düşmanınızla yüzleşmeniz için gerekli olan kıyafetleri vereceğim."

Başımla onayladım. Finn savaş baltasını aldı ve boş koridorda ilerledik. En gelişmiş silahlar ve hafif modern zırhlarla dolu bir odaya girdik. "Bu silahların hepsi," dedi kolunu genişçe açarak Finn, "büyülendi. Zırhlar başka büyüleri püskürtmeleri için elden geçirildi ama Emil'e karşı ne kadar dayanırlar bilmiyorum. İş enerji yaratmaya geldiğinde olağanüstü. Çevik davranıp büyülerinden kaçmanız gerek."

Elindeki silahı duvara yasladı, sonra siyah bir zırhın bulunduğu cam vitrini açtı. Zırhı çıkarıp savaş üniformasını bana uzattı. Göğüs tabakası sert bir kabuktu. Yüzeyi, ona dokunana kadar siyah görünüyordu. Tenim onunla buluşunca yüzeyi kaplayan, gümüş ve altın peri yazıları parıldayarak işlenen koruyucu büyüyü sergiledi. Finn onu kollarıma bıraktı. "Şurada bir oda var," diyerek sağımdaki birkaç gümüş kapıdan birini işaret etti.

"Çişim geldi," dedim birden. Öyle çok korkuyordum ki banyoya gitmek acil bir ihtiyaç haline gelmişti.

"İşte bu yüzden kazanacağız *mo chroí*," dedi arkamdan Brennus, "çünkü hâlâ insansın."

Hâlâ insan mıyım? Bilmiyordum. Tek bildiğim ödümün koptuğu ve kendime birkaç saniye ayırmam gerektiğiydi.

Finn bana merhamet etti. "Onu da sana biraz önce gösterdiğim odada yapabilirsin. Okulun bu kısmı bir yer altı banyosu. Bir duş alıp hazırlanmak..."

Herkesin gözlerinden kaçındım ve Finn'in bana her şeyi açıklamasını beklemedim. Gümüş kapılı odaya koşar adım gittim ve onu arkamdan kapattım. Zırhımı üç taraflı bir aynanın yanındaki kırmızı kadife kaplı divana bırakıp banyoyu buldum ve işimi gördüm. Banyoda kapalı bir duş da vardı. Suyu açıp kıyafetle-

rimi çıkardım ve suyun biraz ısınmasını bekleyip içine girdim.

Yıkanırken aklım tüm bu olanlardan kopmak istiyordu. Böylece korku giderdi ve uyuşabilirdim ama kaçamayacağımı biliyordum. Bunlar oluyordu. Ne durdurabilir ne geri gidip yaşananları değiştirebilir ne de yeni baştan yaşamayı talep edebilirdim. Suyu kapattım. Kancadaki temiz havluyu alıp kurulandım. Ufak bir bakım ihtiyacım olan her şeydi. Saçlarımı havluyla kuruladım. Bir tarak bulup düğümleri açtım. Tepede bir atkuyruğu yapıp çıkardığım kotumun cebindeki lastik tokayla saçımı tutturdum.

Zırhı almak için odaya döndüğümde durdum. Reed kollarını göğsünde çapraz yapmış, kapıya yaslanıyordu. Çoktan siyah peri zırhını giymişti. Saçı duş yüzünden ıslaktı. Aynanın yanındaki divana yaklaştığımda doğruldu ve "Zırhı giymene yardım edeyim mi?" diye sordu.

Aynadaki yansımasına bakarken, "Evet. Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Bana doğru gelerek zırhı aldı ve sırtını açtı. "Kanatlarını çıkararak başlamalısın."

Başımla onaylayıp bornozun kemerini açtım ve omuzlarımdan kaymasına izin verdim, sonra da kollarımdan. Havluyu yakalayıp divanın üzerine bıraktım. Reed'in gözleri bana odaklandı. Tenim yanıt vererek kızardı. Kanatlarım sırtımdan çıkarak vahşi bir kırmızı sergisi halinde yayıldılar. Gözlerini diktiğini fark edince ellerindeki zırha baktı. Arka kısmını açarak içine girmem için bana uzattı. Yardım almak için elimi omzuna koydum, sonra ayak ve baldır kısmına adım attım. Bunu yaparken zırh sıvıya dönerek ayaklarımla bacaklarımın hatlarını aldı ve katılaştı. Kolları da giyince zırh omuzlarımın üzerine ilerledi. Sırt kısmına doğru örülerek pürüzsüzleşti ve göğüs tabakasında peri yazısı olan siyah kabuk beni içine aldı. Birkaç an için ışığı parlak ve uhreviydi. Soldu. Yazıları hâlâ görüyordum ama koyu bir gri tona dönüşerek zırha oyulmuş gibi göründü.

"İstediğin zaman kanatlarını çıkarıp içeri alabilirsin. Zırh uyum sağlayacak."

"Kanatlarım ilk çıktığında bunu kullanabilirdim," dedim ufak bir gülümsemeyle.

"Umarım seni çok rahatsız etmemiştir. Geçişi elimden geldiği kadar yumuşak yapmaya..."

"Mükemmeldin." Onu öptüm. "Sen mükemmelsin." Beni tuttu ve bu, içimde bir ateş olarak korkumu yok etti.

Elimi alarak beni silah odasına geri götürdü. Buns ve Brownie peri zırhlarını giymişti. Ölüm melekleri, askeri sırt çantalarına silah dolduruyorlardı. Meleklerin önündeki can vitrinin üzerinde ölüm koleksiyonu uzanıyordu. Gancanagh askerler onların etrafına doluşmuştu, melek auralarına çekiliyorlardı. Ölümsüzler, benzer çantalara silah doldurmaya odaklanmış görünüyorlardı ama dişleri ağızlarından sarkıyordu. Bakışlarım eldivenli ellerine kaydı. Üniformalarına eklenmiş bu özellik yeni bir kuralı işaret ediyordu. Savaş başladığında onları çıkaracaklarına emindim. Sürgünlerle karşılaştıklarında daha etkili birer katil olmaları için gerekliydi ama şimdilik, bu çok ihtiyaç duyulan bir önlemdi.

Buns'ın yanında dikilen ölümsüz bir peri Buns'ın cam vitrine koyduğu, şimşek çakan, acı dolu şişeye özel bir ilgi gösteriyordu. Uzanıp parmağıyla cama dokundu. Şişe şiddetle tepki vererek titredi ve öfke saçtı.

Buns ölümsüz katili, "Ah tatlım," diyerek uyardı muzip bir sırıtmayla, "ona dokunma. Saf acı o."

Russell, Detroit beresini takmayı tercih etmişti. Peri zırhının içinde harika görünüyordu. Anya'yla beraber dikkatlice silah seçmekteydi. Anya omzunda otomatik, büyülenmiş bir silah tutuyordu. Russell onun duruşunu düzeltip silahın özelliklerini gösterirken elini kalçasını kaydırdı. Anya, elinin orada olmasını sorun ediyor gibi görünmedi.

Preben ve Zephyr geleneksel takılıyordu. Kılıç, hançer ve geri dönen büyülü Ninja yıldızlarıyla daha çok ilgileniyorlardı. Dikkatim beni izleyen Brennus'a kaydı. Elinde Finn'in çekicini tutuyordu. Reed'in elini bıraktım. "Silahlarını seçtin mi?" diye sordum.

"Hayır."

"Gidip gerekenleri al. Bir dakika içinde seninle ve Zephyr'le buluşurum. Brennus'la konuşmak istiyorum."

"Tamamdır." Odanın karşısına geçerek Brennus ve Finn'in dikildiği yere gittim. "Bunu taşımak tuhaf gelecek."

"Endişelenme. Tek yapman gereken konuşmak. Sana itaat edecek."

Yüzümde şüpheci bir bakış olmalıydı, çünkü iç geçirdi. "Al bakalım." Silahın kabzasını elime bıraktı. "Ona bir emir ver."

Savaş baltası elimde titreyip şarkı söylüyordu. "Eee... Şarkı söylemeyi kesebilir misin?" diye sordum. Finn'in ölümcül silahı sustu. Brennus'a bakıp gülümsedim.

"Rakibini şaşırtman gerekirse bu işe yarar. Birini kazara öldürmemek için ufalmasını söyle ona."

"Eee... Ufak ol." Silah kazma boyutuna kadar küçüldü.

"Şimdi sana yapışmasını ve öyle kalmasını söyle. Taşımak için en iyi yer sol omzun, çünkü sağ elini kullanıyorsun." Arkama geçti.

Çekiçle konuştum. "Ben sana ihtiyaç duyana kadar bana tutun."

Omzumun üstünden uzanarak onu sol kanadımın altına koydum. Sırtımda durdu. Kabzayı bıraktığımda yer çekimine boyun eğmedi. Bana tutundu. Onu neredeyse hiç fark etmiyordum, çünkü ağırlığı yok gibiydi.

"Şimdi sapı tut ve bir emir düşün ama yüksek sesle söyleme," diyerek emretti Brennus.

Yaptım, sapa uzanıp onu buldum. *Bırak ve büyü*, diye düşündüm. Çekiç beni bırakmca onu önüme savurdum, bir kez daha tam boyutuna ulaşmıştı.

"Şimdi bizimle İrlanda'da yaşarken çocukların sana öğrettiği gibi kullan onu." Bunu yaparak uzun saplı savaş baltasını, sopasını sallayan bir Bö savaşçısı edasıyla savurdum. "Ölümcülsün," dedi Brennus gururla.

Odadaki her varlığın dikkatini çekmiştim. Herkes silahlarını toplamış ve sırt çantalarına koymuştu. Finn bana yaklaştı. "Eğer

hazırsan, şimdi gidip orduna katılacağız. Şuradaki döner kapıyı büyüledim." Finn yuvarlak kapıyı işaret etti. "Tek yapmamız gereken içinden geçmek."

"Hazırım." Ama değildim, bu yüzden rol yaptım. Eğer Gancanaghlardan biri korku ya da zayıflık sezerse daha başlamadan öldüm demekti.

Zephyr ve Reed gelerek iki yanımda pozisyon aldılar. "Hazırsın," dedi Zephyr başıyla onaylayarak. "Sen gördüğüm en iyi ikinci dövüşçüsün."

"Birinci kim?" diye sordum.

Gözlerini kapatıp açtı. Sanki bunu bilmem gerekirmiş gibi, "Ben," dedi.

Gülümsememi bastırmaya çalışarak konuştum. "Öylesin Zee." Buns ve Brownie onlara dirsek atarak yanıma geldiler ve kollarıma girerek beni dönen kapılara doğru götürdüler.

"Haydi gidip Sürgünleri yenelim," dedi Brownie, sanki bu bir çim hokeyi maçıymış da Kappalarla karşılaşıyormuşuz gibi.

"Onları uygun pozisyona getiririm," dedi Buns strateji konuşarak, "ve sen de onları Sheol'a geri postalarsın. Hepsi domino gibi devrilecek."

"İşler kötüleştiğinde kaç Buns," diyerek onu uyardım. "Her şey bittiğinde sana burada ihtiyacım var."

Gancanaghlar dönen kapılara doğru hareket etti. O kadar hızlı çıktılar ki kapı bulanıklaşıp fırıl fırıl döndü.

"Ne yapmamız gerektiğini biliyoruz tatlım." Buns beni bırakıp kapıya girdi.

Sırada Brownie vardı. "Öbür tarafta görüşürüz." Bakır renkli kelebek kanatları gözden kayboldu.

Reed elimi tutup kulağıma doğru fısıldadı. "Tek vücut?"

Elini sıkıp yanıt verdim. "Her zaman." Sonra fırıl fırıl dönen portalın içinde kaybolduk birlikte.

BÖLÜM 24

Kızıl gök

Portalın diğer ucuna gitmek lunaparkta vahşi bir balerinaya binmek gibiydi. Reed'in yardımıyla Crestwood'un karlı arazisine ayaklarımın üzerinde iniş yapmayı becerdim. Uzakta çakan şimşeklerden birbiri ardına gök gürültüsü geliyor, karanlık gökyüzünü tehdit ediyordu. Soğuk hava saçımı savursa da zırhım beni sıcak tuttu. Kampüs aynıydı ama değildi de. Pek değil. Başımı yana yatırdım. Şu anda her yerde ölümsüz periler kurucuların bronz heykellerinden sallanıyor ve onlara kötü hareketler yapıyorlardı.

"Çocukların çoğu disipline edildi," diye mırıldandı Brennus arkamdan. "Sadece kendilerini nasıl tutacağını bilmeyen bir avuç kadar kaldı. Eğer hayatta kalırlarsa onları öldüreceğim." Reed'in elini bırakıp Brennus'a bakmak için döndüm. Bana öyle yakındı ki kocaman, zırhlı göğsüne bakıyordum. Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda siyah kanatları cüssesine katkı sağlıyordu yalnızca. Takım elbise içinde hep çok yakışıklı olmuştu ama savaş kıyafetleri daha etkileyiciydi. Takım elbiseleri zarifken bu, ne kadar kuvvetli olduğunu gösteriyordu. Yanaklarım kızardı ve bunun soğuk rüzgâr yüzünden olduğunu düşüneceklerini umdum.

Şimdi ona her ne söyleyeceksem aklımdan uçup gitmişti. Karanlık, yakışıklı kralımdan bakışlarımı kaçırıp heykellerden sarkan, saygısız Gancanaghlara baktım bir kez daha. Elimi onlara doğru kaldırıp bir büyü yaptım ve dönüp duran askerler heykellerden savrularak kara fırlatıldı. Brennus'a kaşımı kaldır-

dım. "Sorunu hallettim. Derslerini aldılar. Artık onları öldürmen gerekmiyor."

"Hâlâ işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorsun." Brennus iç geçirdi. "Merhamet göstererek liderlik edemezsin."

"Güç ve merhamet ayrı şeyler, Brennus." Daha mühim bir konuya geçmek istedim. "İlahi meleklerden bir iz var mı?" diye sordum nefesimi tutarak.

"Henüz yok." Güzel dudakları aşağı sarkmıştı. Söylediği şey yüzünden neredeyse harap olmuştum. *Ya gelmezlerse? Ya Xavier ve Tau yine beni terk etmeye zorlandıysa?* Brennus bakışlarımı okudu. "Peri ordusu kadar çabuk değiller Genevieve. Bizim gibi büyüyle gelemezler."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Sadece perilerden daha yavaş olduklarını mı?" Sesimdeki umutlu tonu saklayamamıştım.

"Beni bilirsin. Bu savaşta İlahi *aingeal*'ların bizim safımızda olacağma güvenmiyorum."

Merkez Bina'nın önündeki alandaydık. Binanın içi, sanki kimse yokmuş gibi karanlıktı. "Öğrencilerle öğretmenler nerede?" diye sordum. Günün bu saatinde, normalde dersler arası gidip gelen vızır vızır bir kalabalık olurdu.

"Yarıyıl tatili," dedi yanımdan Reed. Bunu bilmiyordum. Zaman artık benim için neredeyse hiçbir şeydi. Normal insanların telaşları daha da az anlam taşıyordu. "Ama bazıları evlerine ulaşamamış." Reed caddenin karşısındaki, erkek yurtlarından biri olan Calhoun'un önündeki buz tutmuş kaldırımda dikilen insanları işaret etti. İnsan gibi davranmıyorlardı. Ne de Gancanaghların dokunuşuyla hatunların yüzlerinde oluşan hayranlığı sergiliyorlardı. Hayır. Direk gibi duruyor, sinsi yüzlerle bizi seyrediyorlardı.

Titredim. "Kim onlar?" İçlerinden biri kadındı. Beni yüzümden bıçaklamak istermiş gibi bakıyordu. Kıyafetleri tertemizdi. Soğuk havadaki bir insan gibi giyinmişti: palto, kaşkol, eldivenler ve şapka. Makyajı kusursuzdu. Kaşkolünü şık bir şekilde bağlamıştı.

"Ele geçirilmiş ruhlar Evie. Sanırım ilk kez birini gördüğünde ona 'gölge adam' demiştin. Artık Sheol'un casusları. Eğer yaşamalarına izin verirsen geldiğini rapor edecekler."

Eğer sadece bir insan olsaydım onların iblis olduğunu asla anlamazdım. İyi saklıyorlardı. "Eğer onları öldürürsen ruhları Sheol'a gidecek. Sürgün melekler burada olduğumu bilecekler yine de."

"Öyle," diyerek kabul etti Reed, "ama ele geçirilmişleri şimdi öldürürsek gerçek savaşa katılamayacaklar."

"Kurtarılabilirler mi?" Zaten çok fazla kan banyosu ve ikincil kayıp yaşanmıştı. Kimsenin dayımı kaybettiğimde hissettiklerimi yaşamasını istemiyordum. Eğer evlatları eve gelmezse, kaçının canı yanacaktı?

"Normalde hayır derdim ama son zamanlarda bunun aksini o kadar çok gördüğüm için bu yorumu bir daha kolayca yapamam. Gerçi, eğer sen öldürmezsen onları ben öldüreceğim."

"Peki ya kurtarılabilirlerse?"

"Öldürün onları." Brennus kendisini takip eden iki Gancanagh'a işaret verdi. Tereddüt etmeden, iki ölümsüz asker kar kaplı bahçeden sokağın karşısına atıldı ve el baltasıyla onları doğradılar.

"Neden bunu yaptın?" diye sordum. Ellerim iki yanımda yumruk olmuştu ve çenem kaskatıydı.

"Sana bir şey göstermeme izin ver," diye yanıt verdi Brennus. Pek de nazik olmayan bir şekilde dirseğimi kavradı ve beni ufak bir tepenin zirvesine götürdü. İlahi Ölüm meleklerinin ve insan cesetlerinin kanı diğer tarafı kırmızıya boyamıştı. Efsanevi seviyede bir katliam vardı. Brennus omuzlarımı tutup yüzüme doğru hırladı. "Sürgünler ve iblisleri bunu yapıyor işte. Merhamet etme *mo chroí*. Merhamet. Etme! Edersen bu sonucu elde edersin." Kolunu genişçe sallayarak bir kez daha katliamı gösterdi.

Brownie ve Buns yanıma gelmişlerdi. Türlerini kayıpların arasında gördüklerinde şok yerini yasa bıraktı hemen. Eğer burada kalsalardı ya da Zephyr onların dönmesine izin verseydi, onların

da aralarında olacağını biliyordum. Emil arkadaşlarımı katlederdi. Zaten ona gelmemi sağlamak için yeterince katliam yapmıştı ve ona yardım eden herkes başına gelecekleri hak etmişti.

"Emil'le nerede buluşacağım?" diye sordum.

"Sheol'un kapıları *aingeal*'m evinde, dünyayı kestiği yerde."

"O zaman gidip bu işi bitirelim."

Brennus dirseğimi bıraktı ve arkaya dönerek Finn'in yanına, inkâr edilemez bir general olarak uzun adımlarla yürüdü. "Tamam çocuklar! Bu günün gelmesi için ömürlerce bekledik! Gidin ve onları alt edin! Kraliçeniz emrediyor!" diye bağırdı.

Finn de kendi emirlerini vererek komutanlarını dünyanın sonuna giden kısa yolculuk için harekete geçirdi. Omuzlarımı geri attım. Ne olursa olsun, bugün bitiyordu. Bundaki bir şey önümdekilerle yüzleşmek için bana özgüven aşıladı. Sonraki hayatıma gitmek gibi bir şey yoktu. Olup olacak buydu. Buna değmesini sağlamalıydım.

Reed, Zephyr, Russell, Preben, Anya, Brennus, Brownie ve Buns etrafıma toplandı. Reed'in evine giden yolu avucumun içi gibi biliyordum. Gökyüzünü tercih ederek kampüsten ayrıldım. Aklımın alamayacağı kadar çok Gancanagh lejyonu bulanık hızda öne atıldı. Bize yetişmekte sorun yaşamadılar. Sürpriz yapma şansımızın olmadığını biliyordum. Emil'in geldiğimizden haberi vardı. Muhtemelen Gancanaghların kokusunu kilometrelerce öteden alabiliyordu. Bana kimin katılmaya karar verdiğine ya da benim onlara izin verdiğime şaşırdı mı diye merak ettim. Bunun ne anlama geldiğine dair fikri olmaması için dua ettim.

Reed'in evine giden bahçeye iniş yaptık, koruma için donmuş zemine siperler kazılmıştı. Siper labirentinin içinde, Gancanaghlar ufak kulakları ve devasa, yumru yumru vücutları olan kel yaratıklarla beraberdi. O yaratıklardan birinin yanına iniş yaptım ve kokusu yüzünden neredeyse elimle burnumu kapatacaktım. "Eion sana trollerin apış arası gibi koktuğunu söylemişti, değil mi?" dedi yanımdan Brennus. Savaş baltasını sırtından çekip aldı. Sap tam uzunluğuna kadar büyüdü. Kral, silahının ucunu kullanarak

saçıma dokunma niyetinde olan trolü dürterek benden uzaklaştı ve "Bu kadarı yeter keltoş. Gidip arkadaşlarını bul ve savaşa hazırlan," diyerek onu uyardı. Trol itiraz edecek gibi göründüğünde dişlerini çıkartarak ona tıslad. Yumru yumru yaratık arkamızda biriken, yıkanmamış yaratıklara telaşla gitti. "Ve arada dişlerini fırçala," diye sinirle bağırdı omzunun üstünden.

Dikkatimi karşımızda duran eve yönelttim. Modern bir avcı kulübesine benzeyen bir İngiliz köşküydü. Şimdi daha kötücül bir havası vardı. Etrafındaki arazi, çöl pusuna benzeyen bir şeyle kaplanmıştı. Yatak odamın penceresini görünce Emil yatağımızda uyudu mu, çarşaflarımın arasmda yuvarlandı mı diye merak ettim. Eğer hayatta kalırsak, evi yakıp yeniden inşa edecektim. Yanımda duran Reed'e baktım. Savaşa hazırdı. "Koruyucu bir kalkana ihtiyacımız var Brennus. Bir tane yapmama yardım eder misin?"

"Enerji toplayıp sana vereceğim." Öyle de yaptı. Çokça ışıltılı enerji toplayarak bana gönderdi. İçim enerji yüzünden alev aldı. Onu ordumun etrafına güçlü bir büyü örmek için kullandım. Brennus onu kendi büyüsüyle test etti. Büyüyü engellemeyi bırak, bir de enerjisini ona geri fırlatarak yolundan çekilmesine neden oldu. "Bu iş görür," dedi.

Evin giriş kapısı açıldı. Emil ellerini pes eder gibi kaldırarak dışarı çıktı. Onu izleyen bizlere bir sessizlik çöktü. Daha "bekleyin" diyemeden yüzden fazla yaratık ona ateş açtı. Emil kurşun, ok, Ninja yıldızları ve kendisine atılan başka şeylerle bezenmişti. Evin önünde kanlı bir et parçası halini almıştı.

Hareket etmeyen Zephyr, Anya'nın Emil'in üzerine şarjörünü ilk boşaltanlardan biri olması üzerine yorum yaptı. "Tahtlar," dedi Russell'a, "intikam ister. İyi şanslar."

Russell yanıt verdi. "Onu güzel hakladı ama."

Zee her ne söyleyecekse dudaklarında kaldı, çünkü Emil ellerini kaldırarak evden dışarı çıktı. İrkildim. Bu Emil'in arkasında, bir Emil ordusu evden dışarı koştu. Karların üzerinde düşüp kalkarak ilerlediler.

"Kızıl, sahildeki paintball savaşını hatırlıyor musun? Aynı Delt savaşları gibi. Bize birinci sınıfları fırlatıyorlar." Ruh eşim haklıydı. Bu sadece tamamen farklı bir seviyedeydi.

Reed açıklık getirdi. "Cephanemizi bitirmeye ve kurbanlarını öldürterek bizim moralimizi bozmaya çalışıyor." Ağzımdaki ekşi tadı yuttum.

"Kimse ateş etmesin!" diye emrettim. Emil'in yüzünü taşıyan kurbanlar gelmekteydi. Kızıl-sarı saçları ve tembel bakışlarıyla bahçeye akın ettiler. Yüzlerini parçalamak istiyordum. Takılıp sallanarak bize doğru ilerlediler. İşte o anda bazılarının çelik yeleklerinde patlayıcılar olduğunu fark ettim.

"Evie," dedi siperin kenarından bakan Reed.

"Biliyorum! Onları görüyorum!"

"Sesimi yayabilir misin?" diye sordu Reed. Gözlerini, cebelleşerek siperlerimize girmeye çalışan sahte Emillerden bir an için ayırmamıştı.

"Sanırım. Bir büyü bulmam gerek."

"Bul!" diye yanıt verdi telaşla. Katil gözleri, birkaç metre ötedeki ufak gölün donmuş yüzeyinde koşan sahte Emil'e kilitlendi.

Reed'e çabukça bir büyü yapıp konuşması için başımla onayladım. Güç meleğim Emil'in yüzünü giyen ele geçirilmiş insanın yönüne baktı. Bağırdı. "Dur!" İkna edici sesinin yankısıyla başım titredi. Aklımda yankılanıp aksederek sanki çelik yünle çitileniyormuş gibi beynimin isyan etmesine neden oldu. Başımı ellerimle tutup aralık parmaklarımdan baktım. Ele geçirilmiş ruh aramızda bir metre kalınca durdu anca. "Gidip efendini bul. Ona sarılmanı bekliyor."

Ruh bir an için kıpırdamadı. Arkasını dönüp sendeleyerek donmuş suyun üzerinden geri döndü. Reed emrini tekrar etti. Bize gelen çok sayıdaki şeytani ruhun üzerinde yankılandı. Arkalarını döndüler ve efendilerine gitmek için evin kapısında birbirleriyle savaştılar. Ateş makinesinden saçılan alevlerinki gibi bir tıslama sesi geldi ve sonra BOM! Ev, zemini titreterek patlayarak kilometrelerce yukarıya enkaz fırlattı.

Meleğim bileğimi tutup sıktığı dişlerinin arasından konuştu. "Yat!" Emrine uymak için bir saniyem vardı, sonra beni altına alarak vücudunu bana siper etti. Omzunun üstünden, eskiden evin olduğu yerdeki yoldan bize doğru gelen büyülü ateşlerin görüntüsünü yakaladım. Alevler inleyerek siperlerin üzerinden geçti. Milisaniye içinde yoluna çıkan her şey küle dönüştü. Büyü kalkanım silinip gitmişti.

Reed üzerimden kalkarak donmuş çamurdan duvara yaslandı ve yukarımızdaki alanı yansıtması için kılıcının demirini kullandı. Ev tamamen yerle bir olmuştu. Etrafımızda kar gibi süzülen küllere dönüşmüştü. Onun yerine başka bir dünyaya açılan devasa bir delik vardı: sadece bir kez göz atabildiğim cehennem manzarası. Siperin kenarından baktım. Sanki bizim dünyamız kutsal, uhrevi bir peyzaj tablosuydu da kesilince altındaki kan kırmızısı gökyüzünün olduğu, habis sanat eseri kendisini göstermişti. Hieronymus Bosch'un kâbusundan fırlamış bir şeydi adeta. Sheol'un leş kokusu hepimize çarpınca ağzımı kapattım. Öğürmemi yutkunmam gerekti. Öyle kötüydü ki trollerin kokusu parfüm kalırdı yanında.

Sheol göğünde, Sürgün melek lejyonları ardı ardına uçuyordu. Serafimden Ölüme her çeşit Sürgün melek ekşi havada dönüp duruyordu. Uçma yeteneklerine rağmen bazı melekler pulları kor gibi parlayan devasa ejderhaları sürüyorlardı. Parlatılmış siyah boynuzları ve toynakları olan kara kanatlı boğalar, sırtlarında başka kötü melekleri taşıyordu. Bazı Sürgünler, toz beyazı güve adamları koşumlamış, onlara varaklı at arabalarını çektiriyordu gökyüzünde. İnsan ve canavar karması kaba bir yaratık girişten bizim dünyamıza atıldı.

Emil'i Sürgün meleklerin arasında bulmak imkânsızdı. Çekirgeler gibi gökyüzünü karartıyorlardı. Düşmanımın sadece sayısını görmek bile hayal edemeyeceğim kadar korkutucuydu ama sadece melek ve iblislerden oluşmuyorlardı. Sheol'dan yüz binlerce kötü ruh özgür bırakılıyordu. Onlar, ele geçirip kontrol edebilecekleri bir insan konağı bulana kadar vücutsuz varlıklar-

dı. Bu gerçekleştiğinde güçlenerek yaralama ve öldürme yeteneğine sahip olacaklardı. Bu savaşta en azından bine karşı bir olarak sayımız azdı. Bize gelen felaket karşısmda ordumun bir şansı yoktu.

"Sheol'u kapatmalıyız," diye fısıldadım Reed'e. "Eğer bana silistreyi verirsen otomatik olarak bunu yapacağım sanırım. Yani umarım. Bu delik biz oraya varmadan çökecek!" Düdük için ona elimi uzattım.

Eli düdüğün durduğu yere uzandı. Onu tuttu ama bana vermek için bir harekette bulunmadı. "Eğer verirsem, diğer tarafta tutsak kalıp onlar tarafından öldürülebilirsin."

Russell, Reed'le beraber çömeldiğimiz yere emekleyerek geldi. "Kızıl, enerjimizi bir yerde toplamamız lazım. Üzerimize çökmekte olan şeytani kıyameti sonlandırmak için bir büyü bulmalıyız." Çocuklara siperden ayrılıp savaş alanına atılmaya hazırlanmaları için emir yağdıran Brennus ve Finn'e seslendi. "Hey! Azrail Kardeşler! Bize biraz büyü yardımı yapmaya ne dersiniz?"

Brennus kaşlarını çattı ama yine de bize doğru geldi. Finn zaten birkaç metre dışında yanımdan ayrılmamış, gerideki Gancanagh ve trollere karşı hep arkamı kollamıştı. Durumum sallantılıydı. Eğer hayatta kalma şanslarının düşük olduğunu hissederlerse ordum her an bana sırt çevirebilirdi ve şu anda onları pek suçlayamazdım.

Brennus önüme çömeldi. "Sana enerji vereceğim *mo chroí*. Hakkın olarak onu kabul etmelisin. İçine alıp onu kontrol etmelisin. Bir büyü gibi dışarı salma, bir parçan yap." Brennus ellerini uzatarak enerjiyi içime gönderdi. Acı ve zevk vericiydi; bu iki yönünden nefret ettim. Finn ona katıldı. Onun enerjisi ağabeyinin tersiydi. Brennus'un enerjisi güçlü ve dominantken, Finn'inki neşeli ve köpüksüydü. Russell ellerini üzerime koydu. Enerjisinin vücuduma akışını hissettim, favori şarkımı dinlerken duyduğum bir his gibiydi. Hepsi ellerini indirdiğinde ellerimi iki yanıma uzattım, çünkü onları aşağıda tutamıyordum. Zemine demirlenmemiştim. Yükselerek yerçekimine meydan okudum.

Kanatlarımı kullanmadan siperden yukarıya çıktım. Reed uçarak yanıma geldi. Siperden çıkışım ordumu harekete geçirmişti. Arkamdaki mistik yaratık sürüsü siperlerden fırlayarak yanmış zeminden kötülüğe doğru atıldı.

Artık Emil'in nasıl böyle yıkıcı bir büyüsü olduğunu biliyordum. Sadece, benim de biraz önce yaptığım gibi diğer varlıkların büyülerinden besleniyordu. Bunu bilerek büyüyle ateş yaratıp Sheol'a gönderdim ve onu top gibi serbest bırakmaktansa kendi uzantım gibi kullanarak acıyı artırdım. Beyaz ateş bulutları canavar sürüleriyle buluştu. Kızıl gökyüzündeki belirgin yollar iğrenç yaratıkların arasında dalgalandı. Melekler alev alarak cehennem topraklarına düştü.

Sürgün melekler yırtıktan akın akın geliyorlardı, hepsini durduramamıştım. Zemine yakın uçan Sheol melekleri Gancanaghları doğrayıp başlarını vücutlarından ayırdı. Otomatik silahlar dalgalanarak havaya ateşlendi. Vurulan Sürgün melekler renkli ışıklar saçarak patlıyor ve yere düşüyordu. Taktiğimi değiştirdim. Gökyüzünü yakmak yerine aralığı daraltmayı denedim. Bu, onların daha ufak, mücadele edilebilir şekilde dünyamıza girmelerine yarayacak ve bu tarafa geçtikleri an onları daha kolay kesmemizi sağlayacaktı.

Bir büyü söyleyerek kollarımı birleştirdim. Gökyüzü bir bölümde örülerek mühürlendi ve Sheol'un ufak bir kısmı kapandı. Yol almış, güve adamlar tarafından çekilen at arabalarının ilerlemesini kesmiş ve girmelerine engel olmuştum. Geçemeyecekleri kadar daralan dünyanın kenarına ulaşınca durdular.

Ufak zaferimle beraber iç çektim ama kısa sürdü. Büyüm sadece yaraya bant olmuştu. Çözülerek tekrar açıldı. Altın renkli zırha bürünmüş, parlak kırmızı kanatları olan Serafim yırtık boyunca uçarak hançeriyle dünyalarımızı ayıran kumaşı kesti. Delik genişleyerek eskisinden daha büyük bir hal aldı.

Meleği tanımıştım. Emil'di. Kalbim küt küt attı. Onu lanetlilerin arasında bulma umudum sıfırdı ama işte karşımdaydı. Reed yanımda uçuyordu. Kara kanatlarını zarif bir ritimle çırpıyordu.

Dikkati etrafımızda savaşan Sürgün topluluğundaydı. Büyülerime o kadar çok odaklanmıştım ki yakınlıklarını sorgulamamıştım. Şimdi kargaşanın ortasında olduğumu görüyordum. Reed önüme geçerek bana yukarıdan saldıracak bir meleğin kolunu kesti. Ceset, Gancanaghların ele geçirilmiş ruhları parçaladığı zemine düştü.

Buns benden pek uzakta değildi, altın kelebek kanatları onu zikzak çizerek uçuruyordu. Acı dolu şişenin boynunu tuttu ve onu bir beyzbol sopası olarak kullanarak, "Acımı al!" diye bağırıp bir meleğin üzerinde kırdı. Acımasız Güç kasıldı. Sarı şimşeklerin acısı içinde çakarken gökyüzünden aşağıya düştü. Onun yanında Zephyr albino güve adamın karnını kılıcıyla kesti ve ağzı ölen bir balık gibi açılarak sıra sıra çürümüş dişlerini sergiledi.

Ancak yeterli değildi. Emil'in, ruh parçalayıcısıyla attığı her kesikle birlikte dünyamızla Sheol arasındaki yol genişliyordu. Yakında bir delik olmaktan çıkacak, Sheol ufkun kendisi olacaktı. Yanına giderek Emil'i durdurmalıydım. Reed'in dikkatini çekmeye çalıştım ama bunu yaparken neredeyse kalbimi durduran bir çığlık işittim. Omzumun üstünden bakınca Buns'ın altın kanadının katlandığını gördüm. Kara saçlı bir Sürgün Serafim mızrağıyla onu vurmuştu ve ağzıyla göğsünden kan geliyordu. Tepkim otomatikti. Sol omzuma uzanıp savaş baltamın sapını tuttum. Onu bir gülleci gibi tutarak fırlattım. Gümüş çekiç havada takla attı. Düz kısmı sapkın Serafimle buluşarak başını omuzlarından ayırdı ve aşağıya gönderdi. Meleğin vücudu gevşeyerek başını yere doğru kovaladı. Bir emir fısıldadım. "Bana geri gel." Çekiç geri dönerek avucuma vurdu.

Zephyr, Buns'ı kollarıyla yakalayarak düşmesine engel oldu. Mızrağı göğsünden çekip kan kaplı metalin yumruğundan düşmesine izin verirken yüzünden yıkıldığı okunuyordu. Zee, Buns'ın saçını alnından geriye tarayarak lepiska saçlarını kırmızıya boyadı. Ben hareket edemeden önce Russell onlara doğru yukarı uçtu ve kırmızı kanatlarını çırparak yanlarında durdu.

Ellerini kaldırıp büyü yaparak Buns'ı, Zephyr'i ve kendisini bir baloncuk içine aldı. Çocukların, bahçede sabunlu suya batırdıkları plastik sopaları üfleyerek çıkardıkları balonlara benziyordu ama bu kocamandı. Sürgünler balonun kıvrımına yetişerek onlara ulaşmaya çalışıyordu. Duvar içeri büküldü ama dayandı. Russell'ın eli altın rengi bir ışıkla parlamaya başladı. Onu Buns'm yarasına bastırırken diğer yumruğuyla balonun duvarını yumrukladı. Yine patlamadı ama bileğinin etrafını sardı. Sheol iblisinin kurbağa suratını avuçladı. Tuhaf, uçan kurbağa adamın göğsü yarıldı ve turuncu renkli kan içinden çıkarak yanardönerli balonun yan tarafını şeytani kurbağa adamm kanına boyadı. Buns'm göğsündeki delik kapanırken kolları çırpındı.

Korkudan uyuşmuş hissediyordum. Reed'e baktım. Bir dizi Sürgünün etrafındaki bir rüzgâr fırtınasına benziyor, bana yaklaşan her şeyi kesip biçerek öldürüyordu. Yanımdaki bir kıkırtı beni şoktan çıkardı. Belim kavrandı ve siyah kanatlı bir atta oturan Brennus'un arkasma bırakıldım. Brennus atı ileri sürerken saçlarım arkamda uçuşuyordu. Büyüyen kırmızı göğe ve dünyamı parçalayan şeytani ucubelere doğru ilerliyorduk. Brennus'un beline sarılıp arkama baktım. Finn hemen arkamızda, başka bir kanatlı atın üstündeydi. Güzel kanatlarının havayı her dövüşünde hayvanın burnundan alevler püskürüyordu. Bu mistik yaratıkları nereden bulduklarmı merak ettim. Ata benzedikleri için tahminim cehennemdi.

"Bizim için yolu temizle *mo chroí*!" diyerek omzunun üstünden emir verdi Brennus.

Ellerimi kaldırdım. Çakılmak için hazır bir kibrittim adeta. Parlıyordum. İçimden ışık fışkırınca bir kundakçı oldum ve acımadan Sürgün meleklerle iblisleri yok ettim. Emil büyümle yarattığım kargaşayı fark etti. Dünyayı ikiye bölme işinden vazgeçip tüm dikkatini bize verdi. Dudakları hareket etti. "Kaçınılmaz aşkım," dedi Emil zihnimde, "bu sefer seni nasıl tutsak edeyim?"

Büyüyü bize doğrultarak enerji fırlattı. Emil'le aramda kalan Sürgün ordusu kumdan heykellere dönüşüp parçalanarak yavaşça

yere düştü. Brennus kendi enerjisiyle büyüyü engellemeye çalışsa da işe yaramadı, onun üzerine tırmanarak kollarını pürüzlü hale getirdi. Siyah kanatlı atı yana yönlendirerek bizi öldürecek olan hüzmeden uzağa uçtu. Emil bir kez daha elini kaldırdı. Altın zırhı ışık yoksunluğuna rağmen parlıyordu. Avucunu bize doğrulttu ama büyü fırlatamamıştı, çünkü Reed onun önünde belirdi. Emil habis büyüsünü Reed'e fırlatarak onu iğrenç enerjisiyle sıkıştırdı. Reed'in yüzüğü, Emil'in attığı lanetin büyük kısmını engelledi.

Reed, parmak aralarına aldığı maça bıçaklarla Emil'in boğazını keserek teninde X şekli yaptı ve kanın vücudundan dökülmesini seyretti. Emil geri kaçtı, altın zırhının önünden kan akıyordu. Gördüğü ilk varlığa uzandı. Bir Kerubimi eline düştü. Emil'in eli altın rengi parlayınca, boğazındaki kesikler anında kapandı ve tuttuğu Kerubimin boynunda belirdi. Emil kocaman, hırıltılı bir soluk çekti; gözleri nefes alma ihtiyacıyla kocaman açılmıştı ve vahşice bakıyordu. Reed ilerleyerek yoluna çıkan şeytani yaratıkların vücutlarını kesip biçti. Kaçınılmazım tamamen topuklayarak yırtığa doğru uçup yer altına geçiş yaptı. Reed girişte durmayıp onu Sheol'a takip etti. Yüzüğü mavi bir ışık saçtı ve ortasındaki mücevher de kendi ateşiyle parıldadı.

Emil'in arkada bıraktığı diğer iblisler âlemimize saldırarak hiçbir çekilme belirtisi olmaksızın savaşa tutuştu. "REED," diye bağırdım. Kanatlı attan indim. "REED!" Onun arkasmdan süzülerek Sürgün yığınının arasına daldım ve önüme çıkan her şeye çekicimle vurup onları öldürdüm.

Reed, boynundan düdüğün takılı olduğu zinciri çekince zırhının altından çıktı. Dudaklarına götürdü ve dünyamızdan Sheol'a giden geçitten geçti. Bunu yaptığı an yüzüğünün mavi ışığı etrafını sardı ve görünmez oldu. Düdüğü üflemesini görmekten ziyade işittim. Atwater, silistreyi ona verdiğinde dünyalarımızı kapatacak melodiyi ona iletmiş olmalıydı. Ses boğuktu. Beni yanında olduğum anki kadar etkilememişti. Bu sefer hissettiğim bile söylenemezdi.

Etrafımızdaki gökyüzü değişmeye başladı. Gri gökyüzü ve

karanlık bulutlardan oluşan geçit kapanmaya başladı ve arkasındaki kırmızı gökyüzü küçüldü. Reed'in kapanmakta olan geçidin diğer tarafında olduğunu bildiğim için panikledim. Byzantyne ve Emil'i tek başma öldürmeyi planlıyordu. Kötü bir plandı. Eğer Emil'in Serafim efendisini sonlandırıp Emil'in melek vücudunu öldürmeyi başarırsa sadece Emil'in ruhu hayatta kalırdı. *Değil mi?* Ama Emil Sheol'da tutsak kalırdı. Bu işe yarayabilirdi! Bu, Reed ile benim bir arada kalmamıza olanak verirdi ancak bir nedenden ötürü kötü bir plandı: Tek başma yapmaya niyetliydi.

Davullar çalmdı. Korkarak döndüm ve arkamdaki bulutları inceledim. İlahi kanatlı savaşçılar, gökyüzüne asılmış kâğıt melekler gibi havada ilerliyordu. Bulutları kesen güneş patlamalarında silahları parıldıyordu. Bazı İlahi melekler önlerinde kırmızı X olan siyah zırhlar giymişlerdi. Diğerleri göğüslerinde ve karınlarında siyah T harfi olan kırmızı zırhlar giyiyordu. Savaşa katıldılar. Savaş haykırışları gökyüzünde yankılandı.

Geçidin kapanması, savaşın son derece gerçek olmadığı anlamına gelmiyordu. Baktığım her yerde yüz binlerce İlahi ve Sürgün melek birbirlerini biçiyordu. Arkamı dönüp Sheol'a doğru ilerlerken önüme çıkan her şeyi parçaladım. Brennus ve Finn yanımda, Sheol'un geçişinde bize ulaşmaya çalışan iblisleri kesip biçiyordu. "Oraya gitme niyetindesin o zaman?" diye bağırdı Brennus. Çürüme seviyesi epey ilerlemiş, kel bir iskelet canavarı geri püskürtüyordu.

"Evet," diye yanıt verdim ona bakmadan. Savaş çekicimin uzun sapmı bir Bö sopası gibi kullanarak bana yaklaşan her şeyi dövüyordum. Sheol'un girişine ulaştım. Hızla kapanıyordu.

"O zaman seninle geliyorum," dedi Brennus. Sanki itiraz etmemi bekler gibi çenesini kaldırdı. Aksine, birinin bana yardımcı olmasının sağlam bir plan olduğunu düşünüyordum. Ölümsüz hayatmda yaptığı en iyi plan bile olabilirdi.

"Peki," diyerek kabul ettim. Finn yanıma gelerek beni yarasa kanatlı, şekerleme gibi ağızları olan *reconnoître*'ların saldırısından koruyordu.

Aykırı şekilli, vahşi yaratıkların saldırısıyla cebelleşerek Sheol'un kenarına vardım. Diğer tarafa uçtum ve çekicim ürpertici bir mavi ışık yaydı. Finn bağırdı. "Genevieve! İşe yarıyor!"

"Ne yarıyor?" diye sordum ama tuhaf bir şey oluyordu. Şeytani yaratıklar şimdi benden kaçıyor, sanki onları tiksindiriyormuşum gibi etrafımdan dolanıyorlardı.

"Silah, onların âleminde seni görünmez yapıyor ve iblisleri kovuyor. Yaklaştıklarında canları yanıyor, saldığı güç onlara batıyor."

Haklıydı. Sheol'un en iyileri öyle bir alan açmışlardı ki bana yakın oldukları için Finn ve Brennus'tan bile sakınıyorlardı. "Bu aldığım en iyi hediye Finn," diyerek nefesimi verdim. "Büyün meleklerin üzerinde işe yarıyor mu?" diye sordum.

"Sadece Sheol'da. Yeryüzünde böyle davranmıyor. Sheol'un enerjisi farklı." O anda da fark ettim. Düşük iblislerde işe yarasa da gücü meleklere ulaşmıyordu. Beni görmüyorlardı fakat kaçmıyorlardı da.

Finn bana yaklaşmaya çalıştı ama Sheol'un girişinde durdu. Yine denedi ama her seferinde bir duvara çarpıyormuş gibi görünüyordu. Brennus kaşlarını çattı. O da kapıdan geçmeye çalıştı ama Finn gibi o da geçemedi. Öfkeyle hırladı.

Brennus çaresizlikten kalınlaşan bir sesle, "Seninle gelemem!" dedi. "Çoğunlukla ölüyüm. Geçitten geçemem. Beni reddediyor."

"Neden?" diye sordum kalbim burulurken.

"Ruhum orada," diyerek kabul etti. "Bu âlem beni dışarıda tutuyor ki ruhumu kurtaramayayım. Artık vücudum farklı olduğu için girmeme izin vereceğini ummuştum."

"Gitmem gerek." Eğer şimdi ayrılmazsam cesaretimi kaybedip dünyamıza geri dönebilirdim. Reed'i bulmam lazımdı. Bunu bitirmesine yardım etmeliydim. Onlara arkamı döndüm.

"Genevieve bekle! Hâlâ orada mısın?" diye sordu Brennus.

"Evet," dedim tereddüt ederek.

"Ruhumun söylediğini anımsa. Seni melodiden tanıyacak!"

"Tamam. Hatırlayacağım. Brennus?"

"Ne var?"

"Ruhunu bulup sana geri getireceğim."

Bana, ruhunu bir milyon parçaya bölmüşüm gibi baktı. "Sadece geri gel. Tek istediğim bu."

Çekicimi karanlığı aydınlatması için kaldırarak Brennus ile Finn'e arkamı döndüm ve ufuktaki hortlak şehre baktım. Kızıl gökyüzünün ortasında uzun binalar dans ediyor gibi görünüyordu. Meleğimi ve kaçınılmazım olan yaratığı aramak için onlara doğru uçtum.

BÖLÜM 25

teslim ol

Reed'i bulmak için karnımdaki kelebekleri takip ederken zarif bir taş köprüye ulaştım. Uçmaya ara vererek koşmayı tercih etmiştim, böylece kanatlarımı dinlendiriyordum. Yolda tereddüt ettim. Köprü, yılan gibi kıvrılan kırmızı bir nehrin üzerinden geçiyordu ve burada her şeyi kaplayan kalm bir kül tabakasıyla örtülmüştü. Üzerindeki taş yolda bir cam mükemmelliği vardı. Her tuğla aynı kesin yükseklikte yerleştirilmişti. Diğer tarafmda, ileride uzun kuleler ve zarif kubbeler yükselerek kızıl gökyüzünü bıçaklıyordu. Çekicim parlayarak beni kuleye doğru çekti. *Suyu geçmek istediğini biliyorum,* dedim ona aklımdan, *ama bunu yapmak için köprüyü geçmeme gerek yok. Uçabilirim.*

Beni köprüye doğru daha sertçe çekti. Öne doğru sendeledim. *Daha önce Emil'i bulmak için şehre gitmemi işaret ettin. Şehir şu tarafta. Eğer köprüyü uçarak geçersem daha direkt bir yol olur.* Beni yine köprüye doğru çekiştirdi. *Peki...* Dikkatlice ilerledim.

Burada yalnız değildim. Etrafımdaki ürkütücü yaratıklar gerçekti. Sheol'dan yeryüzüne geçen ruhlar gibi hayaletsi ya da ışıksı değillerdi. Burada yüzde yüz katıydılar. Et, kemik, kas, pul, pençe ve dişliler. Taşıdığım silah ve görünmezlik gücü yüzünden hepsi yolumdan çekiliyordu. Ne zaman yaklaşsalar, çekicimin yaydığı batan aurayı hissederek uzaklaşıyorlardı. Ayrıca karşıdaki köprüden de kaçmıyor, güzel taş yoldan geçmektense kızıl suya dalmayı yeğliyorlardı. Bunun bir önemi vardı.

Köprüye ve nehre doğru ilerledim. Kızılgerdan başlı çıplak

bir adamın yanından geçtim. Bir kurbağa adamın karnını gagalıyor, bağırsaklarını yiyordu. Ağzımdaki kusmuğu yutkunmak zorunda kaldım. Kanımı buza çeviren bu görüntü bile değildi, çıkardıkları tiz sesti. Keçi melemesi ya da domuz homurdanması gibi bir şeydi. Tüylerimi diken diken etti.

Bir kez daha ileriye çekildiğimi hissettim ama bu farklıydı. Bu, karnımdan gelmişti. Kelebekler. Etrafı inceledim ama Reed'i göremedim. Yüzüğünü taktığı için bu âlemde görünmezdi ama çok yakında olmalıydı. Ona seslenirdim ama yaşamak istiyorsam bu aptalca olurdu.

Gökyüzünden dökülen korlar pis kokulu bir esintide sürüklendi. Köprüden gelen bir kıkırtı duyunca çömelme hissini bastırmak zorunda kaldım. Görünmez olduğumun ayırdmdaydım ama yaratıklar dehşet vericiydi ve onlardan kaçma dürtüm güçlüydü.

Sessizce ilerlediğimde köprüde beş-altı yaşlarında, coşkulu bir küçük kız gördüm. Vücuduna göre olması gerekenden iki kat büyük, devasa bir başı vardı. Köprüde kıpırdanıp tırabzandan sarktı ve atkuyruğu kırmızı akıntıya doğru sallanmaya başladı. Kancalardaki kıvranan, cesede benzeyen yaratıkları görünce kan donduran kıkırtılarla güldü. Manzara yüzünden yüzümü ekşittim ve biri elimi tutunca neredeyse çığlığı basacaktım. Reed beni köprünün yanındaki kemere çökmem için çekti ve bana sarıldı. Kız canavarı göstererek, "Werree," diye fısıldadı kulağıma doğru.

Artık birbirimize dokunduğumuz için onu görebiliyordum. Elimde koskocaman bir silah tuttuğumu hesaba katarak ona elimden geldiği kadar sıkıca sarıldım. "Reed," diye fısıldadım.

"Çok pervasızsın!" Eğer yapmasa ölecekmiş gibi öptü beni. "Neden geldin? Orduyla kalman gerekiyordu." Dudakları yine benimkilerle birleşti. Etrafıma sardığı kolları dayanılmayacak kadar sıkıydı neredeyse.

"Ben senin şampiyonunum," diye fısıldadım. Sevilesi yeşil gözlerine bakmak için geri çekildim. "Beni bunun dışında bırakmayı denemeyi kes."

Alnını benimkine dokundurdu. "Seni bu yerde görmeyi hiç istemedim. Sana cenneti göstermek istedim."

Yanağını avucumun içine aldım. "Oraya gittim. İşimiz bittiğinde, cennet senin olduğun yer olacak."

Kollarımın arasından çekildi ama bir kez daha elimi tuttu. Kulağıma doğru eğilip kısık sesle, "Emil'i takip ediyordum. Önümüzdeki şehre gidiyor," dedi.

"Çekiç de böyle diyor."

"Seninle konuşuyor mu?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet. Finn'e öyle çok benziyor ki silah biçimini almış sanki."

"Gitmeliyiz." Ayağa kalkarak kemerin yan tarafından köprüye giden merdivenleri çıktı. Hoplayıp duran iblis, başına dikildiğimizde bile bizi fark etmedi. Başının başka bir yaratıktan alınma olduğunu fark ettim, çünkü kara gözleri fincan tabağı büyüklüğündeydi. Titredim. Çekicini başına doğru savurdum. Werree'nin gerçek, gölgeli vücudunu bu bostan korkuluğu cesetten dışarı fırlattım. Cansız Werree köprünün diğer tarafından aşağı düştü.

Reed taş tırabzandan sarkan hamurumsu et yığınına göz attı. "Güzel hareket," diye fısıldadı elimi sıkarak.

Durup onu kendime doğru çektim. Bakışları benimkileri takip etti. Köprünün diğer tarafında Brennus'un ruhu, birkaç tane korkunç görünüşlü perinin önünde dikiliyordu. Gözleri, sanki bir film tabasıyla kaplıymış gibi beyazdı. Güç bela altlarındaki yeşil irisleri görebiliyordum. Sırtından çıkan beyaz kanatlarının uçları sivriydi. Teni soluk ve çekilmişti, özellikle de gözlerinin altı ama vücudu sanki her gün çalışıyormuş gibi diriydi. Üstündeki parçalanmış tunik benzeri kıyafet başka bir âlemden ve muhtemelen başka bir zamandandı. Elinde Gancanagh kralının sahip olduğu savaş baltasma benzer bir alet tutuyordu ancak bununkinin peri yazması, lila renginde parlıyordu.

Brennus'un yanında kardeşinin ruhu vardı. Silahım kolumu çekiştirerek beni Sürgün Finn'e götürmek istedi. Kardeşlerin arkasında, tanıdığım başka perilerin ruhları vardı. Declan'ın ruhunu gördüğümde kalbim kırıldı. Bir şekilde Gancanagh sureti

gibi, diğerlerinden daha yaşlı ama aynı oranda yakışıklıydı ancak artık beyaz kanatları vardı. Gancanagh halindeyken onlara hiç sahip olmamıştı. Onun tanıdığım Declan olmadığını fark ettim. Benimle hiç tanışmamıştı. Kim olduğuma dair bir fikri yoktu, sarı saçlı Lachlan'ın da öyle. Onu kart oynayan, bana büyüler öğreten ve yanında dikilen siyah saçlı peri, Faolan'ın dostu olarak tanıyordum. Lachlan'ın uçurumdaki cenaze törenine katılmıştım. Vücudunun yanışını seyretmiştim.

Brennus'un ruhundan tehditkâr bir hırlama yükselince gözlerim ona döndü. Beni görüyordu. Beni gördüğünü biliyor, yüreğimin içinde uluyan bir kurt gibi onu hissediyordum. Hepsinin kataraktlı gözleri bana kilitlendi. Arkamıza baktığımda Eion'un ruhunun daha fazla Gancanagh ruhuyla orada olduğunu gördüm. Onların Gancanagh kopyalarının çoğunu Zee'nin adasında ve Torun'da öldürmüştük. *Aptal peri silahı! Onlara karşı görünmez değilim! Gancanaghlarda işe yarıyordu ama peri ruhlarında değil!*

Brennus'un ruhu savaş baltasını acımasızca savurdu. Ölümcül açılarda kıvrılarak inanılmaz bir hız ve keskinlikle havayı böldü. Sızlanmak istedim.

"Dikkatini çek Evie. Onları arkalarmdan keseceğim, sonra şehre kaçarız."

Kaşlarımı çatarken gözlerimi Brennus'un ruhundan ayırmadım. "Olmaz!" diye bağırdım fısıldayarak. "Sadece kim olduğumu bilmiyor. Onu buradan kurtarmalıyım. Söz verdim."

"Tutacağımız tek söz, Byzantyne ve Emil'i yok etmek!" diye karşılık verdi Reed.

Brennus'un ruhu bize doğru atıldı. Savaş baltasını öyle sert savurmuştu ki rüzgârı saçlarımı geriye uçurdu. Hareketinden kaçınmak için yukarıya sıçradım. Reed elimi bırakmadan benimle birlikte uçtu.

Köprünün duvarına iniş yaptık. "Brennus," diye yakardım, "benim! Genevieve. Kraliçen..." Brennus'un ruhu, boynumun birkaç milimetre yakınına gelen savaş baltasıyla neredeyse kafamı koparacaktı.

Reed bir kez daha havalanarak beni yanında götürdü. Hızla çırpan kömür karası kanatları kâbus şehre doğru ilerliyordu. Şeytani periler bizi takip ederek yollarına çıkan başka kötü niyetli yaratıkları doğrayıp biçiyordu. Elimdeki silah onlara geri dönmek istiyordu ama Reed takipçilerimizden çok daha hızlıydı. Nehrin üzerinden uçtuk; akıntısına vücutlar kapılmıştı. Domuz başlı yaratıklar tarafından, işkence edilen ruhlara şehrin etekleri nde muazzam, süslü yapılar inşa ettiriliyordu.

Reed, Paris'teki Notre Dame Katedrali'nin yanında soluk kalacağı bir binanın çatısına doğru uçurdu bizi. Saçaklara iniş yapıp benimle birlikte yürürken parmağını dudağına kaldırdı ve kimsenin bizimle bu yeri paylaşmadığından emin olmak için etrafı kolaçan etti. Hiçbir şey bulamayınca derin bir nefes aldı. "Sana zarar verdiler mi? Seni kesti mi?" Beni kucaklayıp nazikçe sırtımı ovaladı. Etrafımızdaki küller kar gibi dökülüyordu. Başımı iki yana salladım. "Hayır. Bana zarar vermediler. Büyü kullanmadılar." Çekicime fısıldadım. *Ufak ol. Bana tutun.* Sol omzumun üstünden uzanarak ufak çekici kanadımın altına tutturdum.

Reed rahatlayarak nefesini verdi ama gözleri kısılmıştı. "Neden büyü kullanmadılar?" diye sordu.

Omuz silktim. "Bilmem. Kullanmadılar işte."

"Periler her daim büyü kullanır. Onların özelliği bu."

"Belki de melek olduğumuz için üzerimizde işe yaramayacağını düşündüler?"

"Olabilir. Dedikoduları duydum..."

"Hangi dedikoduları?"

"Sheol'un içinde, her şeyin dünyadaki gibi işlemediğini. Çoğunlukla tahmin. İlahi melekler bu yer hakkında birinci elden bilgiyi nadiren alıyor. Sorgulamaları, işkenceleri gördüm. Şu âna kadar hiçbiri bana gerçek gelmemişti."

"Bunların hepsi senin için bir ilk mi?"

"Şey, evet. Senin için?"

"Evet," dedim bir anlaşmaya vararak.

"Daha önce yeni bir şehir bulup bizim yapma sözü vermiştin ya, ben bu şehri es geçmemiz taraftarıyım."

Beklenmemiş bir kıkırtı yükseldi benden. Şu anda, bu yerde beni nasıl güldürebildiği anlayışımın ötesindeydi. "Yazlık bile mi olmaz?" diye sordum.

Bir *güm* aramızda koparak beni irkiltti ve Reed'in vücuduna bir ağ düşerek onu içine hapsetti. Sadece şeklini görebiliyordum. İp parlak ve mükemmeldi, melek saçını düşünmeme neden oldu. Lachlan, Faolan ve Declan saldırınca Reed'in elini bırakmak zorunda kaldım. Bir başka gümle beraber ben de ağa takıldım; bacaklarıma ve kollarıma dolanarak omuzlarıma kadar ulaştı. Kurtulmaya çalıştım ama güçlüydü. Melek saçı.

Finn'in ruhu sırtıma bir diziyle bastırarak arkadaki koca deliklerden ipi kanatlarıma doladı. Ellerimle ayaklarım da daha fazla iple bağlandı. Ağı çözdü ama diğer bağlar beni tutsak ediyordu. Birlikte doğrulduk. Boğazıma bir bıçak tutup çekici sırtımdan çekip aldı. Silah onu özlemiş gibi gitmişti. Bu yerdeki tüm iblislere görünür oldum. Brennus gölgelerden çıkınca beyaz bakışları üzerime kilitlendi ama ne bir tanıma ne de beni bildiğine dair bir ipucu vardı. Parmaklarımı oynatarak bağları kırmak için çabuk bir büyü fısıldadım ama işe yaramadı. Ateş büyüsü denedim. Yine işe yaramadı.

"Brennus," dedim hüsran dolu bir sesle. "Neden burada olduğunu biliyorum. Seni eve götürmeye geldim. Lütfen. Beni dinle."

Aramızda kıl payı kadar mesafe kalana dek yaklaştı. Eliyle çenemi kaldırdı, parmakları etimi morartıyordu. Arkasmdaki periler bıçaklarını çekmiş, Reed'i öldüresiye bıçaklamaya hazırdı. Brennus'un ruhu eğilerek yüzünü benimkine yaklaştırdı. Neredeyse burun burunaydık. Boğazının derinliklerinden hırladı. Kalbim öfkeyle attı. "Seni özgür bırakmak için geldim. Emil ve Byzantyne'i öldürmeliyim. Beni melodiden tanıyacağını söylemiştin! Bu ne demek?"

Başka bir peri gölgelerden çıkarak yaklaştı. Seksi ve derin bir sesle Peri lisanı konuştuğunda bunu anladım ama nedenini bil-

miyordum. Bir an için düşündüm ve "Onu bulduk. İyice bağlayın. Onları bu akşam Byzantyne'e teslim edeceğiz," dediğini fark ettim. Brennus'un ruhu başını kaldırarak iyi bir robot gibi diğer perinin emirlerini uyguladı.

"Aodh olmalısın sen," dedim peri lisanında. Declan ve Lachlan'ın Reed'i yerden kaldırıp ağı etrafına daha sıkı bağlamalarını seyrettim. Yüzünü göremiyordum, ağın içindeki bir çıkıntıydı sadece.

"Öyleyim. Ve sen kim oluyorsun?" diye sordu Aodh'un ruhu. Yarı aydınlığa çıktı. Çarpıcı derecede yakışıklıydı. Uzun, siyah saçları yüzünden geriye çekilerek başının arkasmda bağlanmıştı. Çene yapısı güçlü, ucuysa sivriydi. Teni pürüzsüz ve yumuşaktı. Gözleri yeşil bir ateşle parıldadı. Beyaz peri kanatları yukarı kalkarak başının üstünde keskin uçlar yarattı. Boğazını yumruklamak istedim. İçimde bir şey kıpırdandı. Bir avcı olarak tüm zayıflıklarını buldum.

"Brennus sevgilerini gönderiyor," dedim gülümseyerek. Aodh'un ruhu bana doğru atılarak yüzüme vurdu. Pek acımamıştı. O kadar güçlü değildi ve ben bir melektim. Onu öfkelendireceğini bildiğim için kahkaha attım. "Beni Byzantyne'e götür. Haydi durma. Hepinizi öldüreceğim."

"Ve kanımda banyo yapacaksın," dedi sıkılmış bir sesle.

"Iyy," diyerek yüzümü ekşittim. "Neden bunu yapayım? Senin ve iğrenç hijyen algının sorunu ne?"

Buna nasıl tepki vereceğini bilmediği için beni göz ardı etti. "Emil'in *aingeal*'ını bulduk. Alın onları. Karanlık çökmeden önce halledilmesini istiyorum. Bu, yaşadığımız delik yerine yüksek şehirde yeni bir yer sağlayacak bana." Brennus'un ruhu beni kollarına aldı. Öyle tanıdıktı ki onun bildiğim Brennus olmadığını hatırlamakta zorluk çektim. O kadar uzun süredir bu kâbustaydı ki başka bir şeyi asla hatırlamayabilirdi. Bunu aklımda tutmalı, bildiğim Brennus'la diğer Brennus'u ayırt etmeliydim.

Diğer Brennus'un beyaz kanatları aşağıya inerek bizi çatıdan yükseğe kaldırdı. Declan ve Lachlan'ın ruhları, Reed'in ağmm

birer ucunu alarak göğün kırmızı buğusuna doğru ilerledi. Allak bullak şekilli binaların arasmda uçtuk. Her biri emsallerinden daha süslü inşa edilerek onları alt etmeye çalışmış gibi görünüyordu.

Şehrin sonundaki, kırmızı nehrin yakınındaki fantastik bir mimari parçasına yaklaştık. Ona bakmak karnıma ağrılar sokuyordu, çünkü Emil hakkında bildiğim her şeyden ibaretti. Bina Rokoko tarzındaydı, bu da aşırı süslü demekti. Taştan yapılma bina kırmızı gökyüzüne bir taş binanın ağırlığı hesaba katıldığında yükselmemesi gerektiği kadar yükseliyordu. Açık kapıların olduğu yüzeye, yine Rokoko tarzında, Emil'in devasa sureti oyulmuştu. Kısık gözleri on civarı kat boyunca boş boş bakarken, bükülen yılan dili ağzından dışarı sürünüyordu. Emil'in yüzünün iki yanında iki ufak heykel vardı. Aynıydılar. Simone'un çıplak vücudu ucuna melek başları saplanmış uzun bir metal tutuyordu. Bir meleğin başı kesinlikle Reed'indi ve diğeri de Xavier'mdı.

Emil'in iğrenç taş başının altındaki kapıdan giriş yaptık. İçerisi devasaydı. Zarifçe giyinmiş melekler lüks mobilyaların arasmda, ellerinde köpüklü sıvının olduğu güzel cam bardaklarla cirit atıyordu. Baktığım her yerde ya kaçınılmazımın heykeli ya da geçmiş ömürlerine adanmış oymalar vardı. Gelişimiz bir kıpırtı uyandırdı; kanatlar titredi, tiz kahkahalar havayı deldi. Peri ruhlar burada durmayıp diğer odaya geçtiler.

Girdiğimiz diğer oda asimetrikti ve güzel oymalarla yoğunca donatılmıştı. Yüksek tavandaki avizeler aşağıya doğru epeyce sarkıyordu. Brennus ağaçlarmış gibi aralarından yürüdü. Bu bir taht odasına benziyordu. Başlarımızın üzerinde bir balkon vardı, Emil köylülerine bakmak için onu kullanıyor olmalıydı. Emil balkona çıktı. Altın zırhı yoktu. Siyah kumaş pantolon giymiş olarak tırabzanda dikiliyordu. Göğsü çıplaktı ama üzerinde önü açık, siyah, ipek bir robdöşambr vardı. Dirseklerini tırabzana koyup yukarıdan bize bakarken önünü kapatmakla uğraşmadı.

"Simone," dedi adımı solur gibi söyleyerek. Sanki duyduğu en olağanüstü şeydi. "O kadar zamandan sonra sonunda beni ziyaret etmeye geldin. Evim hakkında ne düşünüyorsun?"

"Sana adanmış çirkin bir tapınak olduğunu."

Emil kahkaha attı. "Kibar davranmıyorsun Simone. Senin hakkında bildiğim tek bir şey var, o da hep kibar olmaya çalıştığın."

"Ben artık Simone değilim Emil."

"Evet, öylesin. Sen hâlâ Simone'sun, ben de hâlâ Emil'im ve sana sahibim." Tırabzandan atlayarak bir kat düştü ve önümüzde ayaklarının üzerine indi. Robdöşambrını çıkararak kırmızı Serafim kanatlarını açtı. İki yanında hem ilkel hem de heybetlice yayıldılar. Eğer onu tanımasaydım bana güzel görünürdü ama tanıyordum. Onu, kendimi tanıdığım kadar iyi tanıyordum. O, kötülüğün vücut bulmuş haliydi. O, güzel görünümlü bir karaydı.

Aodh'un ruhu Emil'e hitap etti. "Onu sana bir bütün olarak teslim ettik. Ödülümüzü istiyoruz."

"KONUŞMA!" Emil'in yüzü öfkeyle ekşidi. Aodh'un ruhuna bakmamıştı, gözleri sadece beni görüyordu. "Bacaklarını özgür bırak." Diğer Brennus onun emrine itaat etti ve bacaklarım çözüldü. "Reed'i yanında getirdin mi? Ağa takılmış bir balık gibi kıvranan melek İlahi Güç mü?"

Dikkatini meleğimden koparmaya çalıştım. "Boynundaki ne Emil?"

Şeytani yarı Serafim başını eğerek boynuna baktı ve zincirde duran parlak, metal düdüğe dokundu. "Bir silistre. Onu tanıdığına eminim. Sende de olduğuna inanıyorum ama benimki, seninkinden çok daha iyi bir yeri açıyor. Benim anahtarım cennete gidiyor, kaçınılmazım. Cenneti basacağım ama öncesinde bizi tehdit eden her şeyi yeryüzünden temizlemem gerekiyor. Yeryüzünü bu sebeple işgal ettim. Bir savaş başlattım. Dünyaya bağlı İlahiler ve Gancanaghlar yok edildiğinde, cennette hakkımız olan yeri almamız için önümüzde sadece birkaç engel kalacak."

Emil bir akbaba bakışıyla bana yaklaştı. Elini Brennus'un

omzuna koyup onu benden uzaklaştırdı. Peri ruh geri giderek Emil'in rızasına boyun eğdi. Emil bana sarılarak yüzünü saçıma bastırdı ve kokumu içine çekti. "Ah," dedi en sonunda, "seni özlemişim. Kendime hep başımın belası olduğunu ve senin başını ezmek istediğimi söylüyorum ve bu doğru ama sen benim merhametim altındayken sensiz yaşayamayacakmışım gibi hissettiğim de doğru."

"Bunun nedeni aklımdan zorunun olması. Bir savaş başlattın ve diğer varlıklar senin için savaşırken bir korkak gibi buraya kaçtın."

"Beni kızdırdığında hayatının ne kadar kötüleştiğini unuttuğunu görüyorum Simone." Kollarını omuzlarımın etrafına sararak mermer zeminin üzerinden beni balkonun altındaki bir çift kapıya götürdü. Tüm periler bizi takip ederek Reed'i beraberlerinde getirdiler. Emil kapıyı açtı ve loş bir odaya girdik. Duvar lambalarından gelen yumuşak ışık odaya törensel bir hava veriyordu.

Kocaman, yassı bir kütükten yapılmış, sunak benzeri masa odanın ortasmda duruyordu ama bir kısmı sırtını bize dönmüş Serafim tarafından saklanıyordu. Titredim. Byzantyne'i tanımak için koyu kahverengi gözlerini görmeme gerek yoktu. Sunağa doğru eğilirken kanatları genişçe açılmıştı. Kolunu bir şey koparıyormuş gibi geri çekmesini izledim. Biraz kenara kaydığında ne olduğunu görebildim. Az önce bir meleğin kanadını testereyle kesmişti. Karnım korkuyla kasıldı ve öğürdüm. Byzantyne koparılmış kanadı zemine koyarak sunağın kenarına yaslandı. Başımı çevirip kustum. Bu şiddetli tepkiye engel olamamıştım.

Byzantyne ses yüzünden dönüp bana baktı. Elleri kan ve başka şeylerle kırmızıydı. Masadaki kurbanını görmem için kenara bir adım attı. Kalbim göğsümde kararıp öldü. Xavier'dı. Dizlerimin bağı çözüldü ve eğer Emil'in kolu omuzlarımda olmasaydı yere yığılırdım. "Simone." Byzantyne'in gülümsemesi eziciydi. "Buradasın işte. Geç kaldın. Çoktan başladım. Bekleyemedim. Sabırsızlığımı affedeceğini biliyorum. Bu an için o kadar çok bekledim ki."

Emil beni sunağa yaklaştırmaya çalıştı ama ona direnerek uzak kalmaya uğraştım. Bunu göremezdim. Bunu görürsem aklımı kaçırırdım. *Xavier!*

"Geçti, geçti Simone. Buna ihtiyacın var. Kim olduğumuzu hatırlaman için bunu görmek zorundasın. Senin efendin olduğumu ve asla kölemden başka bir şey olmayacağını bilmen gerek."

Emil beni sunağa çekti. Gözlerimi kapattım. Bu katliama bakmak istemiyordum. Başımı bir el tuttu ve çevirdi. "Ona bak Simone. Ona bak ya da Reed'i öldürürüm!" Gözlerimi açtım. Daha önce işkence görmüş, birçok ömürde kendim de tecrübe etmiştim. Tüm o tecrübelere rağmen buna hazırlıksızdım yine de. Byzantyne, Xavier'ın yüzünün ve vücudunun yarısmdaki deriyi soymuştu. Gözleri açıktı, bir serap görüyormuş gibi bana bakıyordu. Yüzünde korkunun izi yoktu; sadece kabulleniş vardı. "Senin için ölmeye hazırdı," diye alay etti Emil. "Seni kurtarmak için buraya geldi ama sen yoktun, değil mi? Hep geç kalıyor. Daha önce sana pek yardım etmedi ve seni yine hüsrana uğrattı."

Peri ruhlar yaklaştı, Serafimin işkencesini görmek istiyorlardı. Brennus yanımda dikildi, beyaz gözlerini neredeyse kırpmıyordu. Byzantyne eliyle başka bir testereyi kaldırdı. İrkilip inlerken zangır zangır titredim. Emil beni bırakınca başımı çevirdim ve testerenin seslerini bastırmak için bir yol düşünmeye çalıştım. Mırıldanmaya başladım. Bir ses bana katılana dek melodinin ne olduğunu bile fark etmemiştim. Mırıltı Brennus'tan geliyordu. Savaş baltasının her dokunduğumda bana söylediği melodiydi. Brennus'un gözleri üzerimdeydi ve artık beyaz değil, içlerinde siyah noktalar olan, yanardöner yeşillerdi. Başımı çevirince sol tarafımda Finn'i gördüm. Beyaz gözleri dümdüz ileri bakıyordu. Çıt çıkarmadan düşündüm. *Şarkını Finn'e mırıldan.*

Finn'in ruhunun elindeki çekiç fısıldayan bir sesle şarkı söylemeye başladı. Gözleri aniden parlak yeşile döndü. Gözlerini kırptı ve sonra gözlerimiz kilitlendi. "Bana yardım et," dedim sadece dudaklarımı oynatarak.

Finn benim üzerimden ağabeyine baktı. Brennus, Emil'in be-

lindeki kılıftan ruh avcısı hançeri çekip aldı. İki peri ruhu birbirlerine baktı, sonra Brennus başıyla onaylayarak kardeşine işaret verdi. İkisi aynı anda Emil'e atılarak acımasız bıçak darbeleriyle saldırdılar. Emil arkamdaki zemine düştü, vücudu çabucak kanlı bir et yığınına dönüşmüştü. Emil'in ruhu başı kesilmiş melek vücudundan yükseldi. Brennus ona hırlıyordu. Beni öldürmek için yapılmış hançeri kaldırıp Emil'in ruhunu bıçakladı. Tembel bakışlarına ıstırap yerleşirken görüntüsü siyah oldu ve dönen bir kara duman şeklini alarak patladı. Finn bana sıradaki emrim için baktı. Brennus, Emil'in ruh avcısını kullanarak bağlarımı kesince ipler yere düştü.

"Onu öldürün," diye emrettim Byzantyne'i göstererek. Peri kardeşler dikkatlerini barbar Serafime çevirdiler.

Byzantyne'in yüzünde kaderin sillesini yemiş bir ifade vardı. Sunaktan bir adım geri sendeleyerek kemik testereyi düşürdü. Ayaklarımın önündeki Emil olan karmaşayı görünce ağzı şokla bir karış açıldı. Gözlerimi LachIan'a çevirdim ve onun şarkısını mırıldandım. Perinin gözleri maviye döndü ve onları bir rüyadan uyanmış gibi kırptı. Melodimi Faolan'ın şarkısına değiştirdim ve Faolan'ın ruhunun aklı yerine geldi.

LachIan'ın ve Faolan'ın ruhlarına, "Meleği özgür bırakın," diye emrettim. Reed'in üzerindeki ağı kestiklerinde hapishanesinden sıçrayarak kurtuldu. Parmağındaki yüzüğü çekince bir kez daha görünür oldu. Yüzüğü yere bırakarak bileklerindeki kılıflardan maça bıçaklarını çekti.

Reed bana gelerek iyi miyim diye baktı çabucak. Sonra çömelip bir an için Emil'in cesedini inceledi. Yine ayağa kalktığında zırhının altındaki silistreyi çekti. Başının üstünden çıkararak onu bana verdi. Sheol'un anahtarı boynuma yerleşmişti.

"Bunu neden bana veriyorsun?" diye sordum çıkarmaya çalışarak.

Reed elimi durdurup kendi eliyle onu tuttu.

"Peri ruhları Emil'in ruhunu yok etti. Ne olursa olsun, buradan çıkmak için bir yola ihtiyacın var."

"Reed," dedim şok içinde.

Elimi bıraktı. "Seni hep seveceğim Evie. Sonsuza dek." Dudaklarını alnıma bastırdı ve sonra arkasını dönerek Byzantyne'e saldıran Brennus ile Finn'e katıldı. Köşeye sıkışan Serafim beline bağlı kılıftan bir hançer çıkarıp savunma pozisyonu aldı. Ne zaman bir peri ruhu ona yaklaşmayı denese Byzantyne saldırıyor, neredeyse onların kafasını kesiyordu. Reed harekete geçti. Öyle hızlıydı ki Byzantyne daha kesildiğini anlamadan başka bir kesik alıyordu. Reed onu yavaşça, adım adım öldürüyordu. Siyah zırhı, Byzantyne'in atardamarından sızrayan kanıyla kaplıydı.

Aodh'un ruhu olanları görüp ayrılmaya kalkıştı ama LachIan ve Faolan'm ruhu üstüne atlayarak kollarını yakalayıp iple bağladılar. Tişörtünü yırtan Faolan'm ruhu, kimse bağırışlarını duymasın diye onu Aodh'un ağzma tıktı.

Xavier ıstırapla inledi. Sunağın yanlarından damlayan kan yüzünden rengim attı. Ona gittim. Elim etinin üzerindeyken tereddüt etti, ona olağanüstü bir acı yaşatmadan nereye dokunacağımı bilememiştim. Elini bulup onu tuttum. Parmaklarını dudaklarıma kaldırıp onları öptüğümde yanaklarımdan gözyaşları akıyordu. "Özür dilerim Xavier," diye fısıldadım.

Farklı renklerdeki gözlerini açıp bana baktı. "Şimdi," dedi solan bir fısıltıyla, "senin her işkence çekişinde nasıl hissettiğimi biliyorsun. Her ölüşünü izlediğimde." Göğsümdeki acı yatışmıyordu. Nefesim kesilmiş gibi hissediyordum.

Burnumu manşetime silerek, "Burada üstünlük bende," dedim, "çünkü bu konuda bir şey yapabilirim. Acını senden alabilirim."

Neredeyse dayanılmaz bir acıyla, "Yapma Evie," diye inledi.

"Ölmene izin veremem Xavier."

"Mecbursun," diye hırladı.

"Hayır, değilim." Elimi göğsüne koyup acısını alabilmek için altına dönmesini istedim. Saniyeler geçti ama hiçbir şey olmadı. Xavier'ın solukları solmaya başlamıştı. Ölüyormuş gibi geliyordu sesi. Elimi göğsünden başka bir yere koyup yaralarını

kendime çekmeye odaklandım ama bunu başaracak olan ışıkla aydınlanmadı. İyileştirme yeteneğim gitmişti ya da bu korkunç yerde işe yaramıyordu. Yine yumruklarımı sıkıp çalışması için zorladım ama hiçbir şey olmadı. Yaralarını ondan alamıyordum. Boğuldum. Taze, yakıcı gözyaşları gözlerimden aktı. "TESLİM OLUYORUM! BENİ DUYUYOR MUSUNUZ?" diye bağırdım. Yukarıya baktım. "Teslim oluyorum! Anlaşmadaki şartımı fes ediyorum! Seçim hakkımı bırakıyorum! Beni duyuyor musunuz? Lütfen Xavier'ı cennete geri alın! Ölmesine izin vermeyin! *Lütfen!*" Yüzüm kızardı ve gözlerim yandı. Alnımı Xavier'm göğsüne bıraktım ve katıla katıla ağladım.

Melek seslerinin müziği etrafımda yankılanarak Xavier'ın ismini söyledi. Gözlerimi açtığımda kimse yoktu ama Xavier'ın göğsünün düştüğünü hissettim. Başımı çapraz yaptığım kollarımdan kaldırdım. Kâğıt kadar incelmişti ve ışıltılar saçarak parlıyordu. Kollarımı göğsünden kaldırdım. Parıltı sönerken hatlarını kaybetti. Yerlerini bir yıldız galaksisi aldı. Yıldızlar kararda ve boyutları ufalarak iğne ucu kadar ışıklara döndü. Derken Xavier gitti.

Masadaki kan ve etlerin arasmda yüzüğünü buldum, üzerinde kalkan ve kılıç olanı. Onu alıp zırhımın yanındaki bıçak kılıfına koydum. Başımı yukarıya doğrultup boğazımdaki yumrunun arasmdan zorla, "Teşekkür ederim," dedim.

Bir çığlık beni düşüncelerimden kopardı. Byzantyne bacaklarının üzerine düşmüştü, en azından ben Byzantyne olduğunu tahmin ettim. Hain melek kandan parlıyordu ve öyle çok kesilmişti ki kalan kanatları ve saçları olmasa tanınmaz haldeydi. Başı göğsüne düşmüştü. Reed arkasma geçerek Byzantyne'in başını kulağından tuttu. Kolunu şeytani Serafimin alnına dolayıp çevirerek boynunu kırdı, sonra kafatasını ezdi.

Reed doğruldu ve yeşil gözlerinde kederle bana baktı. "Onları duyuyorum Evie. Beni çağırıyorlar."

Gözlerim yine yaşlarla doldu. Ben de bir sürü meleğin fısıldayan sesini duyuyordum. Cennetin çağrısma karşı koyamayacağım bilerek, "O zaman gitmen gerekiyor," diye fısıldadım.

"Beni seçebilirsin Evie. Aşkın olarak beni seçebilirsin," dedi çaresizce. Sanki orada bir şey varmış gibi gökyüzüne baktı.

"Seni seçiyorum Reed. Aşkım olarak hep seni seçeceğim." Dudaklarına hayatımda gördüğüm en güzel gülümseme yerleşti.

Reed'in vücudu, makineye doğru düzgün yerleştirilmemiş bir film gibi titreşmeye başladı. Gülümsemesi soldu. "Yine söyle Evie."

Bir adım yaklaştım. "Seni seçiyorum Reed. Benim aşkım sensin," dedim ona.

Reed'in yanıp sönen vücudu gittikçe solmaya başladı. "Hayır!" diye bağırdı Reed. Düz oldu, iki boyutlu. Hatları öyle soldu ki sadece yıldızlarla dolu bir siluete, bir gölgeye dönüşmüş, sonra solarak ufak bir ışık noktasıyla yok olmuştu.

"Reed!" diye feryat ettim. Bir an için hareket edemedim. Yanımdaki zeminde bir şey parıldadı. Ona gittim. Çömelerek Reed'in yüzüğünü aldım ve yumruğumda sıktım. Peri ruhlar gelip önümde dikildiler ve onlara bir emir vermemi beklediler. Artık hepsi uyanıktı, bir lanetten daha kurtulmuşlardı. Ben hareket etmeyince Finn bana yaklaştı. Göz seviyeme çökerek taparcasına kanadıma dokundu. Ona baktım. Savaş çekicini bana uzattı. "Bu, kraliçeme ait." Peri lisanında konuşunca silah bir kez daha küçüldü. Uzanıp onu sırtıma koydu. Çekiç oraya tutundu. Melodisini şakıyıp beni neşelendirmek için kendi yeteneğini sergiledi. Bir kez daha yere baktım. Kederde kaybolmuştum, *tristitiae*'de...

Brennus önüme gelerek dikildi. Yüz yüze olalım diye önümde diz çöktü. Elini yanağıma kaldırıp parmaklarının tersiyle tenimi okşadı, gözyaşlarımı sildi. "Sen benim kraliçemsin. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle ve senin için yapayım."

Gözlerimi onunkilere kaldırdım. "Eve gitmek istiyorum," diye fısıldadım.

"Bana yolu göster."

Boynumdaki silistreye dokundum. Dudaklarıma götürdüm ve ona ilk kez dokunduğumda kullandığım melodiyi çaldım. Önümüzde yeryüzüne bir kapı açıldı. Brennus beni kucağına

alıp kollarında tutarak tüm heybetiyle doğruldu. Göz kamaştıran güneş ışığı üzerime döküldü. Peri ruhlar siper alarak ondan sakındı, keskin ışığa alışkın değillerdi. Brennus irkilmedi, sanki duasma yanıt bulmuş gibi onunla yüzleşti ve beni diğer taraftaki güneş ışığına taşıdı.

BÖLÜM 26

savaş alanı

Beni taşıyan Brennus Sheol'dan uzun adımlarla çıktı. Dünyama giden kapıdan geçince varlığı olmayan hayaletsi bir ruh oldu. Beni tutamadığı için kollarından kayarak bir zamanlar karlı olan donmuş zemine düştüm; şimdi tek tük çimenli, çamurlu, yanmış bir alandı. Brennus'un ruhu aşırı şişirildikten sonra ağzı bırakılan bir balon gibi uçtu ve bıraktığım yerde hâlâ savaşan canavar kalabalığının arasında kayboldu. Gidişini seyrettim, büyüyen karanlıktaki parlak bir ışıktı. Altımdaki zemin şiddetli bir patlamayla sarsıldı. Kulaklarım sesle çınladı. Öfke ve ıstırap çığlıkları havayı doldururken gökyüzünden melek parçaları yağıyordu.

Finn'in ruhu Sheol'un kapısından geçerek yeryüzü âlemine girdi. Ona da aynısı oldu. Sheol'daki vücudunu kaybetti ve hayaleti kalabalığın içinde uzaklara uçtu. Yerden kalktım. Şaşkın ve uyuşmuştum. Yönsüz bir şekilde yürüdüm. "Ben yanındayım *aingeal*," dedi yanımdan bir ses. Ona baktım ama yürümeyi kesmedim. Declan'dı ama tanıdığım Declan değildi. Gancanagh değil, bir periydi. Kanadıma hafifçe vurdu ve vızıldayan katil kalabalığını gözleriyle inceledi. "Bana ikinci bir şans verdiler. Eski vücudum gibi yeni bir vücut. Aodh'tan önceki gibi..." Sözünü bitirmedi.

"Kim sana ikinci bir şans verdi?" diye sordum.

"Cennet," dedi Declan, "ve sen. Seni hüsrana uğratmayacağım kraliçem."

Declan ölü bir meleğin yanındaki kılıcı aldı. Bir trol ellerini başının üzerine kaldırmış halde bana doğru koşuyordu. El bal-

tasının bıçağı beni ikiye bölmek üzere kaldırılmıştı. Kel yaratığa uyuşuk halde baktım ve onun tarafından ikiye bölünmenin nasıl hissettireceğini merak ettim. Declan baltayı engellemek için kılıcını kaldırdı ama trol Eion tarafından fırlatılan bir elf okuyla ateş aldı. Faolan ve Lachlan koşarak önüme geçtiler ve iblislerin yaklaşmasına engel oldular.

"Trollerden nefret ediyorum," diye homurdandı Eion yanımdan. Yukarıdan bir tehdit gelmediğinden emin olmak için gökyüzünü incelerken, "Apış arası gibi kokuyorlar," dedi.

Déjà vu uyuşmuş duygularıma yardımcı olmadı. Yürümeye devam ettim ama her şey şiddetli bir buğu altındaydı. Ogreler meleklerle savaşırken Werreeler terk edilmiş cesetleri kurcalıyordu. Peşimize daha fazla peri takılarak etrafıma yayıldı: Goban, Alastar, Cavan, Eibhear, Torin, Lonan ve Ninian. Keegan yanıma geldiğinde sendeledim. Elinde bir hançer vardı. Bıçak, kırmızı saçının rengini yansıttıktan hemen sonra, çemberlerinin içine girerek bana ulaşmaya çalışan Sürgün meleğin kafatasına sapladı.

"Keegan." Adı dudaklarımın arasmdan dökülmüştü. Öldürdüğüm ilk varlıktı. Gancanagh kopyasını Houghton'daki bakır madenlerinde onunla savaştığımda öldürmüştüm. Keegan bıçağını meleğin alnından çekince Güç yere yığıldı. Gözlerinde endişeyle bana baktı. "Kraliçem, iyi misin? Seni taşımama ihtiyacın var mı?" Dünyam ve başım dönüyordu. Elimi omzunun üstüne koydum. Kolu önümden belime dolanarak beni destekledi.

"Hayattasın," diyerek verdim nefesimi. Yüzüne dokunurken gözlerim doldu ve yaşlar yanaklarımdan aşağı döküldü. "Seni öldürmek istemedim. Seni..."

"Beni sen öldürmedin. Aodh öldürdü. Sen beni Sheol'dan kurtardın." Başımla onaylarken yüzünü okşadım. Güçlükle nefes alabiliyordum. "Gitmemiz gerek. Seni güvenli bir yere götürmeliyiz."

Yine başımla onayladım, konuşamayacak kadar şaşkına dönmüştüm. Zemin bir dizi patlamayla sarsıldı ve Keegan'la ben iki yana savrulduk. Parmaklarım tüylerimin ipeksi yumuşaklığının

üzerinde kaydı. Başım çimenlerin üzerindeydi ve her yerden keskin duman kokusu geliyordu buram buram. Yukarıda melekler kavga kıyamet uçuşuyordu.

Karanlık semadan düşen ateş yağmurları, maviliği, kırmızı ve turuncu renklere dönüştürürken fırlatılan devasa roket ortalığı karıştırdı. Patlamalar toprağı titretti. Böğrümde bir acı vardı; karnım korkuyla buruldu. Yankılanan bir kükreme vücudumdaki tüm tüyleri bir anda diken diken etti. Daha önce hiç böyle bir ses duymamıştım ve böyle kükreyen şeyi görmekten ödüm kopuyordu.

Oturup güm güm eden başımı ellerime bıraktım ve dünyanın dönmeyi keseceğini umut ettim. Baştan ayağa zırh kuşanmış bir Güç meleğinin bana doğru uçtuğunu gördüm gözümün ucuyla. İri cüsseli bir Serafim yan tarafından ona çarptığında gökteki ilerleyişi sekteye uğradı. Hızla irtifa kaybederek üzerime doğru düşmeye başladılar.

Savaşa tutuşan melekler benim birkaç metre öteme düşünce ellerimi başımın üstüne kaldırdım ve çarpışma için kendimi hazırladım. Onlar tarafından ezilmek üzereyken biri beni kaldırıp omzuna atıverdi. Yanağım kan rengi, güçlü kanatlarına çarptı. Savaşın kaosu etrafımdaki zemini kirletiyor, Melek lisanındaki bağırışlar dört bir yanda yankılanıyordu.

Perilerimin de havalandığını gördüm. Peşimizden gelerek bana ulaşmalarını engellemeye çalışan canavarları doğruyorlardı. İlahi meleklerin koruduğu ufak bir açıklık vardı. Oraya iniş yaptık ve Serafim beni ayaklarımın üzerine bıraktı. Doğrulduğumda babamın ordusunun kırmızı zırhını fark ettim. Kahverengi yerine gri gözler, kumral yerine kahverengi saçlar görünce hayal kırıklığına uğradım. Tau benim konuşmamı beklerken meraklı gözlerle beni inceledi. Başımı eğerek kendime baktım. Siyah zırhım çamur ve kana bulanmıştı. Saçım pislikten keçeye dönmüş ve düğüm düğüm olmuştu. Berbat görünüyor olmalıydım.

Tau ürkmüş bir çocukla konuşan birinin sesiyle, "Silistre sende mi?" diye sordu.

"Evet," dedim duygusuzca.

"Bizim için bir şey yapabilir misin?" Kanatlarının kırmızı tüyleri esintide kıpırdandı.

"Biz kim?"

"Şu anda bu savaş alanmda mücadele veren tüm İlahi melekler."

"Ne yapmamı istiyorsunuz?"

"Sheol'un kapısını kapatabilir misin? Sürgünler oraya kaçıyor. Yollarını kesmek istiyoruz." Yüzümü çevirdim. Haklıydı. Sheol'a giden yol hâlâ açıktı ve canavarlar içine kaçıyordu. Zırhının altındaki silistreyi çekip dudaklarıma götürdüm ve onu kapatacak melodiyi üfledim. Tau, daha iyi görebilmek için biraz uzaklaştı. Dünyamızın kumaşı örülerek Sheol'un yolunu kapattı.

Gözlerimi Tau'ya diktim. Ellerini arkasında bağlamış, tepedeki açıklıktan katliamı izliyordu. Ordusunu izleyen bir general gibi görünüyordu. Onun için her şey bundan ibaret olabilirdi. Hep bundan ibaret olmuş olabilirdi. Sürgünleri Sheol'dan çıkarmanın yollarını bulmak, onları dışarıya çekmek için etkileyici bir yem kullanarak tehlikeli tuzaklar kurmak. Belki de bu, başından beri Sheol ve cennet arasındaki savaştan ibaretti.

Belki de değildi. "Xavier'ı buldum."

Tau bir an için nefes almayı bıraktı ama dönüp bana bakmadı. "Öldü mü?"

"Hayır. Yükseldi. Döndüğünde onu yine göreceksin."

"Neler oldu?"

Ona açıklamaya bile yeltenmedim. Anlatabileceğimi sanmıyordum. "Sana söyler."

"Peki Reed?" Adının yüksek sesle söylenmesi yüreğimdeki bir bıçak yarasıydı.

"O da yükseldi."

"O zaman cennet ve Sheol'la yaptığın anlaşma yerine getirildi mi?" Tau yüzümdeki şaşkınlığı görünce ekledi. "Xavier bana yaptığın anlaşmayı anlattı."

"Byzantyne son buldu... Emil yok oldu... Vücudu ve ruhu."

"Olağanüstüsün Evie," dedi Tau gözleri gururla parıldarken.

"Hayır. Sadece her şeyi," dedim incecik bir sesle, "bırakıyorum."

"Sheol'la savaşta olduğumuz sürece bırakmak yok."

Onunla tartışmadım. Faydası yoktu. Hayatıma dair onun ayrı, benim ayrı görüşlerimiz vardı. Sadece zaman kimin haklı olduğunu gösterecekti. Bunun yerine ondan uzaklaşarak bizi kavgadan koruyan melek hattına doğru ilerledim. Tau arkamdan seslendi. "Bana arkadaşlarını sormadın." Durdum ve gitmem gerekse de ileri doğru hareket edemedim. *Eğer onlardan biri öldüyse hayatta kalamam.* Omzumun üstünden ona baktım. Tek kaşım kalktı.

"Hepsi yükseldi."

Dizlerimin bağı çözüldü. İlk tepkim rahatlamaydı ancak açıklık getirmeliydim. "Hepsi mi?"

"Hepsi."

"Buns ve Brownie?"

"Evet. Ölüm melekleri sen Sheol'a girdikten hemen sonra almdı ve anladığım kadarıyla bundan mutlu değillerdi."

"Zephyr."

"Güç, savaşın bir kısmı boyunca kaldı ama yaralandığında eve çekildi..." Kaşlarım endişelendiğimi gösterince Tau ellerini kaldırdı. "Tedavi edilemeyecek bir şey değil. Preben'le gitti, o da sanırım arkadaşın?"

Başımla onayladım. "Ya Russell?" diye ismini fısıldadım.

"Kalmak istedi, seni beklemek istedi. Döneceğini bildiğini ve sen dönene kadar kapının yanında bekleyeceğini söyledi ama Anya yaralanıp yükselince onunla gitti."

"Başka bir şey söyledi mi?"

"Zamanı olmadı."

"Elbette," diye mırıldandım dalgın dalgın. Ondan başka bir yere baktım. Tepenin hemen aşağısında toplanan perilerle ilahi melekler arasında bir tartışma yaşanıyordu. Kraliçelerinin geri verilmesini talep ediyorlardı.

"Yapman gereken bir iş var. Bu yüzden yükselmedin," dedi Tau.

"Bir iş mi?" Ne yapmamı istediklerini hiç umursamıyordum.

"Perileri kurtardın. Daha fazlasını kurtarabilirsin."

"Bunu nasıl yapabilirim?"

"Brennus'a yardım ederek."

"Dediklerini anlamıyorum."

"Bir görevi var. Yıllar içinde binlerce Gancanagh yarattı. Şimdi onları kurtarma, onlara ikinci bir şans verme fırsatı var. Bunu başarmak için yardımma ihtiyaç duyacak."

"Neden yardım edebileceğimi düşünüyorsun?"

"Bir takım olabilirsiniz. Birlikte silistreyi kullanarak Sheol'daki perileri bulup onları kurtarabilir ve yeryüzündeki Gancanagh vücutlarıyla onları birleştirebilirsiniz."

"Peki ya kötülerse?"

"Onları izlersin. Eğer Sheol'dan döndüklerinde seni hayal kırıklığına uğratmaya devam ederlerse ruhlarını geri gönderirsin."

"Yeşil kartlarını iptal mi ederim?"

"Molly'yle başlayabilirsin," dedi tarafsızca.

Yüreğim çocukluk arkadaşımın düşüncesiyle sıkıştı. "Brennus cennet hakkında ne söylüyor, biliyor musun?"

"Hayır, ne söylüyor?"

"Cennetin tüm sırlarını bildiğini. Bize istediklerini yaptırmak için hangi düğmelere basacaklarını iyi bildiklerini."

"Bana ürkütücü bir sezgi yeteneği olduğu söylenmişti. Yani yapacak mısın, Molly için?"

"Yapacağım." Sesim rüzgârın taşıdığı bir fısıltıydı.

"*Mo chroi*," diye seslendi Brennus arkamdan. Bakınca tepenin aşağısından bana doğru hareket eder buldum onu. Beyaz kanatlarının sivri uçları gözlerimle buluştu. Siyah saçları alnına, normal tondaki ama serin hava yüzünden pembeye dönen son derece pürüzsüz tenine dökülüyordu. Üzerindeki siyah zırh kan ve çamura bulanmıştı. Artık Gancanagh değildi; ruhu vücuduyla birleşmişti ve bir kez daha periydi.

Hiç bu kadar kayıp hissetmemiştim. Ona doğru sendeledim. Kollarının korumasına düşüp yüzümü göğsünde sakladım ve etrafımdaki şiddeti engellemeye çalıştım. Kalp atışı hızlı ve güçlüydü. Kendimi ona bırakınca daha güvende hissettim. "Bana yardım et lütfen," demeyi başardım. Güçsüz parmaklarla ona tutunurken bacaklarımın dermanı kesildi.

Beni kucağına aldı. "Edeceğim *mo chroí*. Seni hayatım pahasına koruyacağım." Tau'ya arkasını dönüp bizi perilerin beklediği yere indirdi.

Finn yanımızdaydı. Ruhu Gancanagh vücuduyla birleşmiş ve bir kez daha peri olmuştu. Beyaz kanatlarını genişçe açarak bana baktı. "Başardın Genevieve. Bizi kurtardın." Bakışmdaki saygı beni neredeyse parçalayacaktı. Tek dizinin üzerine çökerek başını eğdi. Beni taşıyan Brennus haricinde tüm periler onu takip ederek dizlerinin üzerine çöktü. "Hayatlarımızı sana adıyoruz kraliçem, şimdi ve sonsuza dek."

Ayağa kalktığında, gözyaşlarımın arasından onu güçlükle gördüm. Brennus acımı fark etti. "Şimdi seni eve götürüyorum, izin verirsen?" diye sordu.

Konuşamadığım için başımla onayladım. Brennus âdet yerini bulsun diye başıyla onayladı ve karşısındaki Finn'e baktı. "Seninle orada buluşuruz kardeşim." Finn bizden bir adım uzaklaştı. Brennus bir büyü fısıldadı. Yumuşak bir ışıltı yaydık. Duman dolu gecenin hırpalanmış ufku adım adım solarak yerini zarif bir yatak odasına bıraktı. Sadece ikimiz vardık. Binanın diğer taraflarındaki hareketleri duyuyordum; periler evlerine dönüyordu ama bu katta yalnızdık.

Beni ayaklarımın üzerine bıraktı. "Finn senin için odanı hazırladı. Eğer hoşuna gitmezse değiştirebiliriz."

Oda parlak ve zamansızdı. Bembeyaz bir yatak ve şömineye bakan iki sandalye vardı. Brennus elini salladığında odun yığını ateş aldı. Solan ışığı gösteren bir dizi pencere vardı. Pervazlara dalgalar halinde kar yığılıyordu. Odanın köşesinde bir boy aynası duruyordu. Brennus güzel bir gardıroba giderek sevdiğim

tarzda pamuklu bir pijama takımı buldu. Onu yatağa götürerek şık örtünün üzerine bıraktı.

"Ne yapmamızı istediklerini biliyor musun?" diye sordum.

Başıyla onayladı. "Atwater beni buldu, periye dönüştükten hemen sonra. Kefaretin yolunu bana açıkladı."

"Yapacak mısın?"

"Tüm hatalarımı düzeltme fırsatı bu Genevieve. Kabul edeceğim ve minnettar olacağım. Bana katılacak mısın?"

"Katılacağım," diye mırıldadım. "Beni... hatırlıyor musun?"

"Sanırım her şeyi hatırlıyorum. Gancanagh'ken olanları ve Sheol'dayken ruhuma olanları."

"Bu iyi mi, kötü mü?"

"İkisi de. Şimdi dinlenmen gerek. Zırhını çıkarmana yardım edebilir miyim?" Başımla onaylayıp ona sırtımı döndüm. Saçımı ensemden çekince tüylerim diken diken oldu. Parmağını zırhımın omurgasmda gezdirince elinden büyü aktı ve tenim gözler önüne serildi.

Utanarak kaçtım. Yüzümü ona dönerek, "Teşekkür ederim. Gerisini hallederim," dedim.

Başıyla onayladı, çekingenliğim onu gülümsetmişti. "Nasıl istersen. Şurada banyo var." Odadaki bir kapıyı işaret etti. "İrlanda'dakine çok benziyor."

"Öyle," diyerek kabul ettim. Odadan bahsettiğini biliyordum ama ben her şeyi kastetmiştim.

"Odam seninkinin yanında. Bu duvarı paylaşıyoruz." Yatak başlığımın arkasındaki duvarı işaret etti. "Eğer bana ihtiyaç duyarsan çağırman yeter."

Zırhımın önünü tutarak, "Teşekkür ederim," diye mırıldadım. Başıyla onayladı. Tek kelime etmeden odadan geçerek kapıya gitti ve beni yalnız bıraktı. Banyoya gittim. Siyah zırhı üstümden çıkarınca bir ton toprak döküldü ve beyaz fayanslarla paspaslara çamur saçıldı. Onu yerde yığın halinde bıraktım. Üzerime su vurunca ağlamadım. Düşünemeyecek kadar uyuşmuştum. Duşun altında bir saat kadar dikilerek cehennem ve kayıp düşünce-

lerini kendimden uzak tuttum. Su soğumaya başladığında onu kapattım. Bir havlu bularak yatak odasına geri döndüm. Yatağın üzerindeki pijama takımı mükemmeldi. Hemen kurulanıp onları üzerime geçirdim.

Makyaj masasının önüne oturup saçımı taradım. Hareketin ortasında elim dondu. Aynadaki yansımama baktım. Atletimin düşük yakası kalbimin üzerindeki teni gösteriyordu. Reed'in kömür karası kanatları gitmişti. Bağlanma işaretim etimden alınmış, arkasında var olduğuna dair bir iz, Reed'in beni sevdiğine dair bir şey bile bırakmamıştı. Tarağı bırakıp tabureden kalktım. Devasa yatağın üzerinde emekleyip bir top halini aldım ve yas tuttum.

BÖLÜM 27

periler

Birkaç saat uyuduktan sonra kalktım. Gözlerim ağlamaktan şişmişti. İlk başta nerede olduğumu bilmiyordum. Her şey karanlıktı. Her şey yabancıydı. Nefes almaya cüret edemedim. Sonra neden burada olduğumu hatırladım. Derin bir korku ve keder üzerime çöktü. Soğuk çaresizlik yüzünden dünya sarsılıyormuş gibi hissettim ama sonra yatağımda titrediğimi fark ettim. Battaniyeyi çeneme kadar çektim.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" Brennus'un sesi şöminenin oradaki sandalyeden gelmişti. Kanatlarını içine çektiği için bildiğim Brennus gibi görünüyordu. Bir saniye öncesinden daha çok korkacağımı düşünmezdim ama hata etmiştim.

Yatakta oturup yandaki lambayı açtım. Hafif bir ışık odayı aydınlattı. Tenini aydınlatarak yakışıklı yüzünün canlı rengini gösterdi. Peri olduğunda aşırı güzeldi. Gancanagh halinden bile daha çekiciydi. Işığı yine kapattım. Nedense karanlık daha güvenli gelmişti. Melek görüşümle Brennus'u gayet iyi görebiliyordum ve onun da beni gördüğünü biliyordum. "Neden buradasın?" Sesim sanki başka birine aitti.

"Bağırıyordun. Bana ihtiyacın olduğunu sandım ama buraya geldiğimde uyuduğunu gördüm."

Rüyalarım bana ihanet etmişti. Meleklerin Xavier'ın tenini soyduğu bir kâbus görmüştüm ve Reed'i bulamamıştım. Gitmişti. Puf. "Yapabileceğin bir şey yok."

"Dün bir manada gerçekten öldün. Bir daha asla aynı olmayacaksın. Olmaya da çalışma."

Haklıydı. Bildiğim hayat, istediğim hayat Sheol'da katledilmişti. Emil ölmüş olabilirdi ama o hâlâ kaçınılmazımdı. Onu sonsuza dek içimde taşıyacaktım. Göğsümdeki acı dayanılmazdı ve tek yaptığı büyümekti.

"Ne yapmalıyım?" diye sordum. Istırap tenimin altındaki en acı zehirdi.

"Buradan devam edeceksin. Geçmişten öğrenecek ama onun içinde yaşamayacaksın. Olan oldu ve hiçbir şey bunu değiştiremez."

Yüreğim sancıdı. Reed'in tuttuğu ip gittiği için savunmasız kalmıştım. Panikledim. Reed olmayınca karanlığa karşı savunmasızdım. Beni dize getirmekten başka bir şey istemeyen yaratıkları düşünmekten alıkoyardı beni hep. Dişlerim birbirine çarptı. İliklerime kadar üşüyordum.

Brennus yanıma geldi. Yatağın üzerine oturarak bana sarıldı. "Haydi sus, *mo chroí*. Başını buraya yasla." Yanağımı göğsüne bırakmama izin verdi. "Şoktasın."

"Öyle kayboldum ki," diye fısıldadım. Yerine kuşanacak bir gardım yoktu. Savunmasızdım.

"Yolunu bulacaksın. Sana yardım edeceğim. Asla yalnız kalmayacaksın. Söz veririm." Derin sesi uzun zamandır unutulmuş bir dilde konuştu. Onu biliyordum. Nasıl olabilir anlamıyordum ama biliyordum. Beni sakinleştirdi. Parmaklarının tersi yanağımda altın rengiydi. "Bir gün yaralarımızı iyileştirip olduğumuz kişiler olacağız." Bana büyü yaptı. Gözlerimi kapattım. Rüyalarımda kahkahalar saçarak gülüp koşuyordum. Brennus yeşil tarlalara düşen parlak güneşin altında benimle dans ediyordu.

Sheol'dan dönüşümüzden birkaç hafta sonrası bulanıktı. Uyumasam bile yataktan çıkamadığım günlerim oldu. O günler boşa akıp geçti. Tavandaki çatlakları sayıp evdeki perilerin bir yerde

çaldığı piyanonun fısıltılarını dinledim. Çoğu yönden yabancıların arasındaydım. Declan ve Eion gibi ölen ve dönecek Gancanagh vücutları olmayan ölümsüz yaratıklar, yeryüzünde geçirdikleri zamanı hatırlamıyorlardı. Sadece Sheol'u ve Aodh'tan önceki yaşamlarını hatırlıyorlardı. Brennus ve Finn her şeyi hatırlıyordu.

Kâbuslar bana musibet olmuştu ama çok uyumuyordum, bu yüzden işkencem azaldıkça azaldı. Bir rutin yaratmaya odaklandım. Beni kederin tutsaklığından kurtaracak her şeyi yapmaya çalıştım. En çok yardımcı olduğunu hissettiğim şey işti. Buraya yapmak için geldiğim işim, yani Gancanaghları avlayıp peri ruhlarını Sheol'dan kurtarmak yeni saplantım oldu. Yaşamaya değer bir hedef.

Yapacak çok şey olduğunda zaman çabuk geçiyordu. Her gün yataktan kalkıp siyah tayt ve siyah tişört giyiyordum. Bunlar ihtiyaç halinde savaş zırhıma girmemi kolaylaştırıyordu. Saçlarımı atkuyruğu yapıp aşağıya koşuyor ve çocuklarla kahvaltı ediyordum. Teknik olarak artık "çocuklar" değillerdi ama onları öyle düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum.

Mutfağa gidip bana yer ayırmış olan Finn'in yanına oturdum. Ona gülümsedim, otomatik bir tepkiydi. Pankeklerini yerken o da bana gülümsedi. Yeni müşterimizin dosyasını bana uzattı. Pankeklerime şurup dökerken dosyayı inceledim. "Ahh... Brono'nun biyografisi adeta bir terörist öz geçmişi gibi. Sence kurtarılabilir mi?"

Finn omuz silkti. "İblisin tekidir ama yargılamamaya çalışıyorum. Tanıdığım en berbat Gancanaghlar seni görünce ağlamaya başlıyor ama kolay dönüştürüleceğini düşündüklerimin ruhlarını Sheol'a geri postalamak zorunda kalıyoruz."

Başımla onayladım, neden bahsettiğini biliyordum. "Diğerinden haber var mı?" diye sordum. Nazik bir konu olduğu için sabahın erken saatlerinde bahsini açmıyordum genellikle.

Finn gerildi. "Ondan bir haber yok. Molly'yi çok iyi eğitmiş olabilirim. Brennus ve çocuklardan kaçınma konusunda daha az kapsamlı olmalıydım."

"Onu bulacağız. Sheol'da ruhunu aramadan önce her şeyi kabul etmesi gerek."

"Bir anlaşma yapılması gerek. Kuralları biliyorum."

"Pardon. Bildiğini biliyorum," diye fısıldadım.

Brennus mutfağa girdi. Taş masadaki koca kâseden bir portakal seçti. Onu havaya fırlatıp yakaladı. Sandalyemin arkasına gelerek elini omzumun üstüne koydu ve sıktı. Başımı kaldırıp ona gülümsedim. "Günaydın."

Eğilerek yanağımı öptü. "Günaydın."

Önümdeki dosyaya baktı. "Bruno Sarcasey?" Kaşlarını çattı. "Bugünkü müşterin o mu, *mo chroí*?"

"Öyle," dedim tabağıma bakarak. Kızarmış ekmeğime yağ sürdüm.

"Bunu ben alsam iyi olur." Brennus, Bruno'nun dosyasını aldı.

"Bırak onu peri. O benim." Sırıttım. Onu neşelendirip telaşını yatıştırmak için konuşmasını taklit etmeye çalışmıştım. Benim için çok fazla endişeleniyordu. Eğer birisinin endişelenmesi gerekiyorsa bu ben olmalıydım. Her gece yan odadan onu dinliyordum. O da korkunç kâbuslar görüyordu. Ne zaman yanına gitsem kan ter içinde havayı pençeliyor, görünmez iblislerle savaşıyordu. Gündüzleri saklamaya çalışıyordu ama hepimiz gibi ıstırap çekiyordu. "Neyse, Atwater'la şeyin yok muydu senin?"

"Neyim?"

"Şeyin... buluşman?"

"Ha, o." Sinirle omuz silkti. "Erteleyebilirim. Neden beni görmek istediğini söylemedi bile."

"O zaman kesinlikle buluşmalısın. Eğer söylemediyse kötüdür."

"Her zaman kötü zaten. O bir *aingeal*."

"Bu yoruma alındım," dedim sahte bir öfkeyle.

Elini boş veren bir edayla salladı. "Sen onlardan biri değilsin. Sen bizden birisin. Kraliçemizsin."

Gülümseyerek sandalyemden kalktım ve boş tabağımı al-

dım. Dosyayı elinden kaptım. "Affedildin. Portakalını ye. Gidip Bruno'ya bakacağım ben." Lavaboya yürüdüm.

"Yanına çocukları alıyorsun, değil mi?"

"Almıyorum. Onu izleyeceğim sadece. Henüz yaklaşmayacağım."

"Rica etmiyordum," dedi beni paylayarak. "Koruma olmadan hiçbir yere gitmiyorsun."

Tabağımı duruladıktan sonra onu bulaşık makinesine koydum. "Keegan," dedim, Brennus'un yanındaki kızıl saçlı periyle konuşarak. "Bir saat içinde ne yapıyorsun?"

"Bruno'yu gözlemek için seninle geliyorum."

"Mutlu musun?" diye sordum.

"Hiç de değil."

İç geçirdim. "Declan, Lahlan ve Faolan, bir saat içinde benimle gelebilir misiniz?"

Yemek yemeğe devam ederlerken, "Evet," dedi hepsi aynı anda.

Brennus'a *istediğin oldu* hareketi yaptım. "Şimdi mutlu musun?"

"Ölesiye," dedi alaycı bir sırıtışla.

Bruno görünüşe göre hatun seven bir playboydu. Üstelik berbat bir iş teamülü ve korkunç bir tarz anlayışı vardı. Evinin olduğu caddenin karşısmdaki terk edilmiş binadan, hedefimizi ve aşırı büyük yakalarını net bir biçimde görüyorduk.

"O bir silah satıcısı," diye mırıldandım.

"Öyle," diye hırladı Declan. "Geçenlerde neredeyse yüzümü patlatan bir rahatlama büyüsü sattı bana. Sırf prensip gereği onu öldürelim diyorum."

"Neden ondan rahatlama büyüsü aldm ki?"

"Onu boş ver. Yeterince gördün mü? Bugün halletmem gereken kişisel işlerim var."

"Nedir onlar?"

"Kişisel. İşler. Hem diğerleri Bruno'nun bağlantılarını yük istasyonuna kadar takip ederken seninle biraz daha kalmayı kabul ettim. Teşekkür edebilirsin."

"Teşekkürler. Sanırım yeterince gördüm." Eşyalarımı toplayıp sırt çantama tıktım. Ona dokunduğumda savaş baltam şarkı söyleyince gülümsedim. "Şişşt küçük kardeş!" dedim çantayı kapatmadan önce. "Seni ne mutlu eder biliyorum Deck. Poletown'da durup sevdiğin ponçiklerden alabiliriz."

"Tereyağı kremalı olanlardan mı?"

"Hı-hım ve kahve." Artık Declan gerçek yemek yediği için daha çok ortak paydamız vardı.

"Orası yolumun üzerinde."

"Ya, ne işin var peki?" diye sordum. Harap binanın diğer tarafındaki pencerelere yürüdük. Beş kat atlayarak ayaklarımızın üzerine iniş yaptık.

"Kuru temizlemeden şanslı tişörtümü almam gerek."

Burnumu kırıştırdım. "Bu yüzden mi ayrılıyoruz yani?"

"Genevieve, bir randevum var."

"Gaganı. Kapa!" 1970 model siyah Cadillac'ma bindim. Koltuğun beyaz derisi üzerinde kayıp kapıyı kapatırken çığlık attı. Pencereyi açtım, çünkü güneşten ısınmıştı. Sıcak bir bahar olmuştu. "Kız kim? Ya da erkek mi?"

"Kız. Ve onu tanımıyorsun."

"Onunla ne zaman tanışacağım?"

"Sana haber veririm."

"Lütfen ver!" Gülümsedim. Declan'ın da gülümsediğini gördüm.

Şehrin içinde arabayı kuru temizleyiciye doğru sürdü. Onunla birlikte dışarı çıktım. "Seninle ponçikçide buluşurum. Sevdiğinden bir düzine alacağım," dedim.

"İki düzine al. Eion tek başma bir düzineyi yer." Başımla onaylayıp pastaneye doğru ilerledim. Caddeyi geçip kaldırımda koşarak ilerledim. Köşeye varmıştım ki biri beni boğazımdan yakalayıp ara sokağa çekti.

Bruno beni binanın yan tarafına vurdu. Tuğla duvar asfalta düşerken irkildim. "Kimsin sen?" diye hırladı. Yanında Gancanagh takımından biri vardı. Çetesi çantamı karıştırıyordu.

"Bunu yapmak istemezsin," diye mırıldandım tek kaşında piercing olan ölümsüz periye.

Piercingli, "Burada neler var?" diye sordu açgözlülükle.

"O küçük kardeş ve ölümsüz perilerin kendisiyle uğraşmasından nefret ediyor."

Karnımda bir şey kıpırdandı. Kelebekler gibi gelmişti. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bruno karnıma öyle sert yumruk attı ki ciğerlerimdeki hava boşaldı. Kesik kesik nefes alıyordum. Konuşmadan çekicime bir emir verdim. *Bana uç küçük kardeş.* Bir andan daha kısa sürede silahım elimdeydi. Onu Bruno'nun başına savurdum ve kafatasını çatlatarak onu fırlattım. Yere uzanmış, başını tutan vücuduna baktım. "Bir saniye beni dinlersen, *neden* burada olduğumu ve *niye* burada olmamı isteyeceğini açıklayacağım. Sana bir teklifim..." Sözümü bitiremeden kömür karası kanatlar bulanık halde geçti. Bruno ile piercingli arkadaşı neredeyse ikiye bölündü ve vücutları sokağm sonundaki çöp kutusuna fırlatıldı. Reed içine bir çakmak bırakınca alev aldı.

Reed bir anda önümde belirdi, yanağımı avucunun içine alıyordu. "Yaralandın mı?" diye sordu. Hasar var mı diye kontrol etti. "Seni incittiler mi?" Melek yüzü odaklanarak kaşlarını çattı. Nutkum tutulmuştu, kılımı bile kıpırdatamıyordum. Tek yapabildiğim başımı iki yana sallamaktı. Çantamı yerden alıp bana verdi. Bir an için onu tuttum ve sonra bıraktım. Reed kaşlarını çattı. "Teknik olarak, sana kesin bir öldürme niyeti gösterene dek müşterilerini öldürmemem gerektiğini biliyorum ama sana vurdu. Yani benim için bu kesin niyet."

Sesimi buldum. "Burada ne yapıyorsun?" Sesim benim değildi sanki.

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarını çattı. "Seni koruyorum."

Gözlerimi kırptım. "Niye?"

"İşim bu?"

"İşin mi?"

"Bilmiyor musun?" Gözlerini üzerime dikti. Yüzü aniden umutla dolmuştu.

Başımı iki yana salladım. "Neyi bilmiyorum?"

"Koruyucu meleğin olduğumu bilmiyor musun?" Küçük kardeş elimden düşerek asfalta iniş yaptı.

Gözlerime yaşlar doldu. "Xavier öldü mü?" Hıçkırığımı yutmaya çalıştım.

Reed ellerini omuzlarıma koyup yumuşak bir sesle konuştu. "Hayır, yaşıyor. Ona yeni bir görev verildi. Pozisyonu ben kazandım."

"Sen mi kazandın?"

"Dövüşmem gerekti ama sonunda bana bahşedildi. Kimse sana söylemedi mi?"

"Hayır," diye fısıldadım.

"Bu yüzden mi beni görmeye gelmedin?" Güzel dudaklarının kenarları yukarıya kıvrılmaya başlamıştı.

"Seni görmeye gelmek mi? Ne kadar süredir buradasın?" dedim boğularak.

"Aylardır Evie. Aylardır buradayım, aynı senin gibi."

"Kim biliyordu?" İçime öfke doldu.

"Atwater."

"Bana neden söylemedi?"

"Bilmiyorum."

"Neden beni görmeye gelmedin?"

"Koruyucu meleğin için yeni kurallar var Evie. Sen beni bulana ya da hayatın tehdit edilene kadar hayatına müdahale etmem yasak. Beni aramadın."

"Burada olduğunu bilmiyordum."

"Yani... hâlâ beni sevi..." Öne eğilerek dudaklarını kendiminkilerle örttüm. Nazik olmasını istemiştim ama neredeyse şiddetle tepki vererek parmaklarını saçlarıma doladı ve sanki ona yetmeyecekmişim gibi beni öptü. Beni kendisine bastırıp sokağın ortasına doğru geriledi. Kilitli bir çelik kapıyı kâğıttan

yapılmış gibi ittirdi. İçeri girerken beni hâlâ öpüyordu. Burarın, duvardaki kancalarda eski tekerleklerin asılı olduğu bir bisikletçi olduğunu hayal meyal fark ettim. Toza bakılacak olursa bir süredir kimsenin bisikletini tamir ettirdiğini sanmıyordum.

Reed beni geniş tamir tezgâhına ittirdi. Beni kenarma kaldırırken ceketimi çıkardım, dudaklarımız hâlâ birleşikti. Tenime dokunan ellerinin uyandırdığı tutkunun yoğunluğu ıstırap ve coşku veriyordu. Öpücükleri beni cennete ulaştırırken ona duyduğum ihtiyaçla titredim. Tişörtümü üzerimden çıkardı. Ben de onunkini başmın üstünden.

Kanatlarım sırtımdan çıkınca tezgâhın tozunu aldılar. Çenemi avucunun içine alırken inledi. Aralık dudaklarımı kendisininkilerle kapattı. Boynumdan aşağıya öpücükler kondururken dudakları kalbimin üstüne gelince durdu. Artık orada damgası yoktu. Eskiden durduğu yeri başparmağıyla okşadı. "Artık kanatlarını üzerimde taşımadığım için yas tutuyorum," dedi Reed. Gözleri, içindeki boşluğu yansıtıyordu. "Ama kanatlarımı sende görememek ıstırap veriyor bana." Kalbim sözlerine tepki vererek göğsümün duvarlarına dayandı ve ona ulaşmak istedi. "Sen benimsin, teninde sembolüm olsun ya da olmasın." Sahiplenici bir şekilde hırladı. Vücudumun ilkel titreyişi açıklayıcıydı. Artık aramızda sözlere gerek kalmamıştı. Vücudunun her ateşli dokunuşuyla beni ne kadar çok özlediğini gösterdi bana.

Reed tişörtümü getirdi. Almak için uzandığımda diğer eliyle kolyeme dokununca durdum. Reed'in sıcak parmakları onu tenimden kaldırdı. Ucundan kendi yüzüğü, silistre ve Xavier'm yüzüğü sallanıyordu.

"Yüzüğüm sende."

Kilidi açarak yüzüğünü zincirden çıkardım. "Bir gün sana verebilirim umuduyla senin için güvende tuttum." Kolyemin kilidini kapatırken onu parmağına taktı. Kanatlarımı içeri çekip Sheol'un anahtarını gizlemesi için tişörtümü üzerime geçirdim.

"Xavier'ın yüzüğü de sende. Ona da bir gün verebilmeyi mi umut ediyorsun?" diye sordu Reed.

Sesindeki gerginlik yüzünden ona baktım. "Bilmiyorum," dedim nefesim kesilerek. "Tek bildiğim Sheol'da bırakamadığım."

Sanki derin düşüncelerde kaybolmuş gibi yüzüğünü döndürdü. "Evime gelmek ister misin? Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Bir evin mi var?"

"Aslında benim değil. Şu anda daha çok bir merkez."

"Nerede?"

"Sana gösteririm."

"Ya, bir sürpriz demek?"

"Öyle."

Ev konusunu açınca kendi evimi ve bir saat önce orada olmam gerektiği gerçeğini anımsadım! "Gitmem gerek Reed!" dedim kocaman açtığım gözlerimle. "Benim için endişelenmişlerdir. Genellikle geç kalmam. Ah, hayır! Declan! Declan'ı unuttum!" Ceketimi giymeye çalıştım ama kolları deliklere girmişti. Düzeltene kadar kolumu salladım. Telaşla Reed'e gidip ayak parmaklarımın ucunda yükseldim ve onu dudaklarından çabucak öptüm. "Nerede yaşadığımı biliyor musun?"

Kaşlarını çatmaya başlayarak, "Elbette," diye yanıt verdi.

"Bir saat sonra beni al." Alelacele kapıya gittim.

"Evie, bekle!"

Sırtımı kapıya yaslayıp kolu açtım. "Onlara iyi olduğumu söylemem gerek. Bana karşı epey korumacılar."

"Seni oraya götürürüm." Reed beni takip etti.

"Onunla yalnız konuşmam gerek. Anlamayacaktır."

"Brennus mu?"

"Evet."

"Ben anlamasını sağlarım." Sesinde gizli bir tehdit vardı.

"İstemediğim şey tam olarak bu."

Arka sokağa girdim. Declan tuğla duvara yaslanmış, bir eliyle çantamı, diğeriyle de savaş baltamı tutuyordu. Doğruldu. Beni

bekliyordu. İrkildim. Ne duyduğunu biliyordum. Taş gibi bir yüz ifadesiyle bana eşyalarımı uzattı. "Sanırım bunları bıraktın."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım çantamı alırken. Çekici içine koyup kapattım.

Declan, Reed'e baktı. "*Aingeal*, döndüğünden haberim yoktu."

"Günün teması bu gibi görünüyor," diye sinirle yanıt verdi Reed.

Declan'ın dikkati bana döndü. "Brennus'un bilmediğini de garanti ederim Genevieve."

"Kimin neyi ne zaman bildiğini tam olarak öğreneceğim." Sokakta ilerledim. Declan adımlarıma uyum sağladı. "Görüşürüz Reed."

"Bir saat sonra Evie," diye seslendi.

Durup omzumun üstünden ona baktım. "Bekleyeceğim."

Declan beni arabasma götürdü. İçeri girdik ve arabayı döndürüp evimize doğru sürdü. "Seni korkuttuğum için özür dilerim Declan. Dükkâna hiç gidemedim."

"Bruno'yu çöplükte buldum. Kefaret için şansı kalmadı sanıyorum ki." Kaşını kaldırdı.

"Reed benim koruyucu meleğim," dedim *pat* diye.

Declan gözlerini yola sabitledi. "Bu biraz rahatsız edici."

"Atwater biliyordu."

"Atwater her daim biliyor. Topraktan daha yaşlı o. Gökyüzünden iki kat kadim bile olabilir hatta."

"Randevunu bozduğum için özür dilerim."

Bu sorunlarının en ufağıymış gibi gülümsedi. "Şanslı tişörtümün pek de şans getirmediğini düşünmeye başladım," dedi ve her şeye rağmen kahkaha attım. "Tekrar ayarlayabilirim. Belki bir randevuya çıkmak istemem delilik."

"Hayır, delilik değil. Gerekli. Eğer yaşamıyorsan bir hayatının olmasının manası nedir?"

"Bilge bir kraliçesin." Evin yaşadığım kısmma giden patikaya arabayı çekti.

İçeri gittim. Gördüğüm ilk çocuk Eion'du. Çalışma odasında oturmuş, silahlarını temizlerken bir parça elma çiğniyordu. Sheol'dan döndüğünden beri durmadan yiyordu. "Brennus nerede biliyor musun?" diye sordum namluyu temizlemesini seyrederken. Yutkunduktan sonra namluya üfleyerek dibindeki pamuk tiftiğini temizledi.

"Ofisinde Atwater'la. Saatlerdir tartışıyorlar. Oraya girmek istemezsin."

"Tam da girmek istediğim yer." Brennus'un ofisine doğru yürüdüm.

"Bana ihtiyacın olursa seslen," diye bağırdı Eion. "Seni korumak için yemin ettim, onları değil."

Finn, Brennus'un ofisinin kapı çerçevesine kollarını önünde düğüm yapmış bir halde yaslanıyordu. Beni görünce sanki durum daha da kötüleşmiş gibi kaşlarını çattı. "Oraya gitmek istemezsin Genevieve."

"Evet, isterim," dedim göreceli bir sakinlikle. Kapıyı açtım. Odanın içi karanlıktı. Perdeler çekilmişti ve ışıklar kısılmıştı. Atwater kollarını çapraz yapmış, pencere pervazına yaslanıyordu. Brennus'u masasının arkasında aradım ama sandalyesi boştu. Bunun yerine onu odanın diğer köşesinde buldum. Ayaklı bir lambanın loş ışığı altında deri bir koltukta oturuyordu. Elindeki bardak kehribar rengi bir sıvıyla doluydu.

"*Aingeal*'ın dönmüş *mo chroi*," diye bildirdi Brennus. Bir yudum alırken bardağındaki buzlar ses çıkardı.

"Haberin yok muydu?" diye sordum.

Brennus azarlayarak güldü. "Hayır. Cennet sır saklamakta bu kadar iyiyken nasıl haberim olabilir?"

"Sen biliyordun ama," dedim Atwater'a bakarak. Aslan sureti gölgede daha vurguluydu.

Elmas şekilli irislerini bana çevirdi. "Biliyordum."

"Ve *aspire*'ımm koruyucu meleğim olarak dönüşünün bana söylenmesine gerek olmadığını mı düşündün?"

Atwater omuz silkti. "O artık senin *aspire*'ın değil."

Buna itiraz ettim. "Ama öyle. O kalbime mühürlendi ve işaretini göremesen bile onu orada hissediyorum. Neden bana bunu yaptın? Neden onu benden sakladın?"

"Burada dikkatin dağılmadan kalman mühimdi. Birlik olmanız, birbirinize bağlanmanız gerekiyordu. Bunu yapıyordunuz." Brennus ile beni işaret etti.

"Buna karşısın. Reed'in koruyucu meleğim olarak dönmesine karşısın."

Mavi kanatları kıpırdandı. "Sekteye uğratacak."

"Sekteye mi uğratacak?" diye sordum hayrete kapılarak.

"Bir kaderin var Evie."

"Ve onu yerine getiriyorum. Bu benim hayatım. Tüm yönlerini yönetemeyeceksin."

"Büyük resmi göremiyorsun."

"Benden bir şey saklıyorsun sen. Nedir?" İkisi de sessiz kaldı. Ellerimi kaldırdım. "Peki. Taşınıyorum. Gidip *aspire*'ımla yaşayacağım."

"Bu kararını biraz düşü..."

Arkamı dönüp odadan ayrıldım. Yatak odama giderek çantama birkaç şey koydum. Brennus yanıma geldi. Odanın içinde hareket etmemi, ihtiyacım olan eşyaları toplamamı seyretti. Sessizliği korkunçtu. Bunu kırmam gerekiyordu. "Onu seviyorum."

Bitkin biçimde iç geçirdi. "Onu seviyorsun, beni seviyorsun, onları seviyorsun... Hepimizi seviyorsun."

Çaresizlikle alnımı ovaladım. "Her şeyi Reed başlattı. Burada olmamızın nedeni o."

"Burada olmamızın nedeni o değil. Nereden geldiğine dair hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Çok iyi bir fikrim var. Artık geniş bir hafızam var."

"Anılarının başladığı zamandan öncesinden bahsediyorum. Russell ya da Xavier'ın varlığından öncesini."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum içimde bir korku parlarken.

"Bir gün sana neden bahsettiğimi gösterebileceğim. Bir gün söylemem gerekmeyecek."

"Gitmem gerek."

"O zaman gitmelisin ama geri gel. O gittiğinde gelip bizimle yaşa. Sheol'un Anahtarının Sahibi'ni ve kraliçemizi koruyacağız."

"Tamam." Yanından geçip gitmeyi denedim.

Elini uzatıp dirseğimi tuttu. "Yapman gereken bir iş var hâlâ."

"Ve yapacağım," diyerek içini rahatlattım. "Biz bir takımız. Sen, ben ve çocuklar. Bana düşen görevi yerine getireceğim."

"Ve ben de benimkini *mo chroí*. Sana söz veriyorum."

BÖLÜM 28

Ben elçiyim

Okulun eski kilisesinden çıktığımda Reed beni parlak kırmızı bir SUV'un içinde bekliyordu. Patikanın sonuna ulaştığımda yolcu koltuğundan çıkarak bana kapıyı açtı. "Merhaba," dedi. Eğilerek beni öptü. Ufak bir dokunuştan fazlasıydı.

"Selam," dedim nefesim kesilerek. Sırf onun yanında olduğum için kalbim hızla atıyordu. Elimdeki çantayı aldı. Koltuğa oturunca kapımı kapattı. Milisaniye içinde yerine oturmuştu, arabayı çalıştırdı.

"İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?" diye sordu. Kaldırımdan uzaklaşırken dikiz aynasını inceledi. "Takip ediliyoruz," dedi yumuşak bir sesle. En azından üç araba peşimizden geliyordu.

"Özür dilerim," dedim iç geçirerek. "Bunu bekliyordun ama, değil mi?"

"Evet."

"Ben kraliçeleriyim Reed. Beni korumak için yemin ettiler."

"Biliyorum. Sorun etmemeye çalışacağım."

"Teşekkür ederim. Eee, nereye gidiyoruz?"

"Tau ihtiyaç duyduğumuz kadar kalmamız için bana evini verdi." Bahsettiği yeri biliyordum. Shore Drive Gölü'nün hemen yanında, Grosse Pointe'teki en büyük malikânelerden biriydi.

"Kendisi burada mı?" diye sordum.

"Hayır. Şu anda annenle beraber cennette."

"Mutlu mu?"

"Evet."

Yolculuğun geri kalanında suskun kalarak babamı düşündüm. Keşke ilişkimiz farklı olsaydı, belki onu bir daha gördüğümde öyle olurdu. Reed açık demir kapıdan geçerek araba yoluna girdi. Lisede Xavier'la çok takıldığım için iyi bildiğim zarif, Fransız Norman tarzı ön cephenin önüne park etti. Ev kireçtaşından inşa edilmişti ve çatı arduvazla kaplıydı. Bakır süslemelerdeki yeşil pas kireçtaşma iltifat ediyordu.

Reed arabayı kapattı. Dışarı çıkıp benim için kapımı açtı. Elini tutunca beni kapının taştan oyulmuş çerçevesinden geçirerek eve soktu. Girişteki devasa avizenin altında yürüyüp St. Clair Gölü'ne bakan etkileyici resmi salona geçtik. Odanın bir duvarında muazzam cam pencereler vardı. En seçkin oyma ahşaplarla kaplanmış duvarlara gömülmüş kitap rafları vardı. Mobilyalar mükemmeldi. İki elimi tutup gözlerimin içine baktı.

"Evie, aceleye getirilmiş bağlanma törenimiz, beni Dominion'da bulmak için her şeyi tehlikeye attığında olacağını tahmin ettiğin bir şey değildi. O zamandan beri, bağlanmamızı daha az baskı olan bir ortamda yenilememiz gerektiğini düşünüyorum. Artık birbirimize bağlı olmadığımız için her şeyi istediğin gibi yapma şansımız var. Seni seviyorum. Seni sonsuza dek seveceğim. Tekrar benimle bağlanır mısın? Hayatını benimkiyle birleştirir misin?"

Gözlerim yaşlarla buğulandı. "Evet, elbette sana bağlanırım." Uzun uzun nefesini verdi. Ayaklarımı yerden keserek beni döndürdü ve yere bıraktı. Kalbimi durduracak bir tatlılıkla beni öptü. Dudaklarıma dokununca daha fazlası için açlık duymama neden olmuştu.

"Sana göstermem gereken bir şey var." Elini boynuna götürerek yakasının altındaki zinciri çıkardı. Ucunda silistre şeklinde altın bir efsun vardı. Onu hemen tanıdım. Emil'in Sheol'da taktığı düdüktü. "Sen Sheol'un anahtarını korurken ben de cennetin anahtarını koruyorum."

"Sheol'dayken Emil'in anahtarını aldın," dedim hayranlıkla. Uzanıp uhrevi bir ışıkla parıldayan efsuna dokundum.

"Sheol'dayken sana anahtarını vermeden hemen önce Emil'inkini cesedinden aldım. Orada bırakamazdım. Yanımızda yeryüzüne getiririm diye düşünmüştüm ama bunun yerine yükseldim."

"Yani istediğinde bununla cennetin kapısını açabilir misin?"

"Teoride açabilirim ama nasıl ve ne zaman kullanacağıma dair katı kurallar var."

"Nedir bu kurallar?"

"Sana söylemeye iznim yok."

"Elbette yok."

"Ama," Reed sırıttı, "bu işin bazı avantajları var." Bana bakabilmek için arka arka yürürken beni çekti. Onu takip ettim.

"Nasıl avantajlar? Emeklilik planı gibi bir şey mi?"

"Hayır." Kocaman bir kapıya dayandı. Kapı kolunu çevirip onu ardına kadar açtı. Işıl ışıl oda geldiğimiz yere benziyordu. Buns ve Brownie balayımız için tatil planını kimin en iyi şekilde yapacağı konusunda tartışıyorlardı. Zephyr, Russell'ı satrançta darmaduman ediyordu. Anya'ysa kucağındaki gri kediyi sevmekteydi. Ve Preben de Phaedrus'la bir mucizenin tam olarak ne içerdiğini tartışıyordu.

"İşin en büyük avantajı," dedi Reed, "anahtarı korumama yardım edecek bir ekibimin olması." Odanın içinde gözlerimi diktim, hemen harekete geçememiştim.

Buns ve Brownie bizi fark ettiler. Oturdukları zarif koltuklardan çığlıklar atarak sıçradılar. Odayı geçen Brownie üzerime atlayarak mengene gibi bana sarıldı. Reed'e şöyle bir göz atan Buns kollarını Brownie ile bana doladı. "Nihayet bizi ziyaret etmeye karar verdin tatlım! Çok mutluyum! Seni özledim!

"Ben de," diye itiraf etti Brownie. "Sen meşgul olduğundan beri Buns'la yaşamak çekilmezdi."

"Öyleydi," diye kabul etti Buns. "Benimle yaşamak çekilmezdi ama nihayet geldiğin için bu değişecek!"

Ölüm melekleri ayrılınca Russell beni kaldırdı ve bana sarıldı. Başımı omzuna bırakıp ağlamamaya çalıştım. İşe yaramadı, gözlerimin köşelerinden birkaç damla yaş kaçtı. Buns, Reed'in

elini tutarak onu bir odaya çekti ve arkalarından kapıyı kapatıp bizi yalnız bıraktılar.

Russell nihayet beni indirdi. Ayaklarım yere değince ellerini ceplerine soktu. "Detroit demek ha?" dedi irkilerek. "Daha sıcak bir iklim seçemez miydin? Tekrar kış geldiğinde donarak öleceğimi bilmek yeryüzüne gelmeyi zorlaştırıyor, biliyor musun?"

"Geri döndün," diye fısıldadım ve tişörtümün manşetine gözyaşlarımı sildim.

Russell elini uzatıp başparmağıyla gözyaşımı nazikçe sildi. "Öyle. Biraz mecbur kaldım. En iyi arkadaşımı özledim. Sensiz hiçbir şey aynı değil."

"Anya dönmeyi sorun etmedi mi?"

"Benimle birlikte olmak için cennete karşı çıktığından yeryüzünde karma cezası çekmesi gerekiyor falan filan." Elini kumral saçlarından geçirdi. "Onunla gelmem gerekmiyordu ama Reed bize şu anahtar işini teklif etti; birlikte olmak için iyi bir bahaneydi ve seni görecektim. Yani daha kötü işlerde de çalıştım, değil mi?"

"Ah, şüphesiz," dedim gözyaşı izi olan bir gülümsemeyle. "Elçi olduğun..."

"Onu hiç açma!" Kahkaha attı. "Neyse, herkes buradayken cennette ne yapacaktım? Sıkılırdım Evie. Yaşadığımız hayatlardan sonra, oyuna geri dönmeden on yıldan fazla dayanabileceğimi sanmıyorum. Ve artık kaçınılmazın da yok. Hayatlarımızı mahveden bir Emil."

"Senin kaçınılmazın da gitti."

"İyi olmuş," dedi sertçe. Kötü yarısı yok edildiği için hiç mutsuz değildi.

"Emil'in yokluğu nasıl olacak onu bile bilmiyorum."

"Yine de sürekli iblislerle uğraşmak zorundasın."

"Evet ama en azından artık ne olduklarını biliyorum ve merhametlerine bırakılmış değilim."

"Değil misin?" diye sordu üzgün bir ifadeyle.

"Hayır, değilim. Birlikte yaşadığım periler artık iblis değiller."

"Ama Sheol'dan ruhları kurtarıyorsun. Bu tehlikeli bir iş."

"Baş edebilirim."

"Birisi edebilirse o da sensin," dedi Russell. "Neyse, burada olduğun için Reed mutlu. Cennetten nefret etti. Oranın hasretini çeken birine göre dönmek için sabırsızdı."

"Çok uzun süredir oyunda."

"Sen de öylesin."

"Oyunun kendisi benim."

Russell kederle gülümsedi. "Daha doğru sözler söylenmedi Kızıl. Ayrıca seni çok özlediğini düşünüyorum. Eee, ne zaman yanımıza taşınıyorsun?"

Zephyr kapıyı fırlatıp açmca bu soruya yanıt veremedim. Kollarına alarak bana sarıldı. "Sheol nasıl? Reed bana anlatmadı. Sana sormam gerektiğini söyledi."

"Öğrenmek istediğin her şeyi sana anlatacağım," diye söz verdim.

Beni ayaklarımın üzerine bıraktı. Buz mavisi gözleri benimkileri inceledi. "Sheol'daki ruhları kurtarmak için çıktığın kefaret yolculuğuna beni de götürmeni sağlayacak bir yol var mı?"

"Eee, bilmem. Neden olmasın?"

"Harika," diye yanıt verdi gözlerinde tekinsiz bir pırıltıyla.

Reed elimi tutup beni odanın içine götürdü. Kanepeye oturunca ona sokuldum. Göğsüne eğilince kolunu omzuma doladı ve parmaklarını saçlarıma doladı. Buns, Brownie ve Anya'yla beraber Reed'le bağlanma törenimize dair her şeyi konuştuk. Buns, töreni tekrar yapması için Phaedrus'u ikna etti. Saatlerce konuştuk. Cennet hikâyelerini dinledim.

"Evin geri kalanını görmek ister misin?" diye sordu Reed. Heyecanla başımı *evet* anlamında salladım.

Kanepeden kalkıp elimi tuttu. Bana evde bir tur attırdı. Çoğunu liseden tanıyordum ama beni daha önce hiç girmediğim bir odaya götürdü. Büyük bir süitti. Dipteki duvar tamamen pencereden yapılmıştı. İki kapı suya bakan geniş, taş bir verandaya açılıyordu. "Lütfen bu bizim odamız de." Sırıttım. Kapıyı arkasından kapattı.

"Bu bizim odamız," dedi. Gelip bana sarıldı ve birlikte odayı bizim yaptık.

Reed'le yaşamak çaba gerektirmiyordu. İçimdeki bir boşluğu dolduruyordu. Aşkta bana ikinci bir şans verilmişti. Buna hiç duymadığım kadar şükran duyuyor, her şeyin kıymetini biliyordum. Sorumluluklarım tabii ki vardı. Hâlâ perilerimin kraliçesiydim. Yapmam gereken ama Reed'le konuşamayacağım şeyler vardı. Onun da benimle paylaşmaya izni olmayan kendi sırları vardı, anahtarının ve cennet kapısının sırları. Birbirimize saygı duyduğumuz için bunun üstesinden gelebiliyor ve değiştiremeyeceğimiz şeyleri kabulleniyorduk.

Yine saatime baktım ve sonra Reed'in kolunu nazikçe omzumdan kaldırdım. Elimden geldiği kadar sessizce koltuğumdan kalkıp karanlık ev sinemasından usulca çıkmaya çalıştım ki film izleyen melekleri rahatsız etmeyeyim. Reed beni kapıya kadar takip etti. Koridora çıktım. "Şimdi mi gitmen gerekiyor?" diye mırıldandı.

"Brennus beni almaya geliyor. Strateji toplantımız var." Başparmağımla omzumun üstünü işaret ettim. "Her an burada olabilir."

Merdivenlerden yukarı çıkıp kapıya kadar beni takip ederken, "Toplantınız ne hakkında?" diye sordu.

"Anlatamam," dedim rahatsız biçimde. "Sabaha gelmiş olurum ama. Birlikte kahvaltı edebiliriz." Dolaptan ince bir ceketle içinde savaş çekicim olan çantamı aldım.

"Bütün gece mi yoksun?"

"Bu akşam okulda kalacağım," dedim tatlı bir gülümsemeyle. "Geç dönmeyi planlıyoruz ve Sheol'dan yeryüzüne geçiş süreci var. Atlatana kadar perilerle kalmam en iyisi." Neden bahsettiğimi biliyordu. Sheol'dan ilk dönüşümde bir şeyi ya da birilerini anlamam zor oluyordu. Hep bir alışma süreci vardı ama üstesinden gelmeye çalışıyordum. Gözlerinde endişe vardı. "İyi olacağım."

"Olacağını biliyorum." Ancak ben yarım dönene kadar endişeleneceğini biliyordum. Sheol'dayken beni koruyamıyordu ve bu onu rahatsız ediyordu.

Kapı zili çaldı. "Seni seviyorum," dedim ceketimi giyerken. Ona ufak bir veda öpücüğü verdikten sonra kapıya gitmek için döndüm ama Reed beni kendisine çekti.

"Bekleyebilir," diye mırıldandı. Eğilerek nefesim kesilene ve daha fazlasını isteyene dek beni öptü.

Kapı zili yine çaldı. "Gitmem gerek," diye fısıldadım.

"Seni seviyorum Evie," dedi dudaklarıma doğru.

"Biliyorum." Ona gülümseyip kapıya gittim. Açtığımda Brennus'a sırıttım. "Selam."

"Harika görünüyorsun Genevieve. Hazır mısın?" dedi Brennus.

"Evet," dedim ama sonra tereddüt ettim. "Ah, unuttum! Çocuklara ponçik almıştım. Mutfaktalar. Biraz bekler misin?"

"Beklerim."

"İçeri buyur." Kapıyı açtım ve içeri adım attı.

Reed'i görünce başıyla gergince selam verdi. "*Aingeal.*"

"Peri," diye karşılık verdi Reed.

Mutfağa koşup ponçik kutusunu aldım. Girişe yaklaştığımda durup dinledim.

"Sizin bu düzenlemeniz ne kadar sürecek?" diye sordu Brennus.

"Senin hâlâ şeytani olduğunu anlayana kadar."

"Öyle olmadığımı biliyor ama senin için endişeleniyorum *aingeal*. Senin işin bizimkinden çok daha tehlikeli. Cennetin anahtarını koruyorsun. Böylesine paha biçilemez bir eşyaya sahip olmak için her şeyini verecek kimseler çok."

"Bir ekibim var, aynı senin gibi."

"Birkaç *aingeal*'dan daha fazlasına ihtiyacın var. Sheol'a ulaşmak için çok iblis çabalamıyor, oysa cennet..."

"İki orduyu kontrol ediyorum: Tau'nun ve Xavier'mki."

"Onlara ihtiyacın olacak. Varlığınla ve o anahtarla Evie'yi tehlikeye atıyorsun."

"Onu koruyacağım. Tekrar *aspire*'ım olmayı kabul etti."

"Sana hiç peri kraliçesinin hikâyesini anlattım mı Reed?"

"Emin değilim Brennus. Bana bir sürü hikâye anlattın."

"Uzun zaman önce bir peri kraliçesi varmış, biliyor musun? Âleminin yüreğiymiş ama bir gün, cennetten bir *aingeal* ona gelmiş. Dünyasının yok olmaya mahkûm edildiğine dair uyarmış onu. Öyle bir zaman gelecekmiş ki peri âlemi, düşmanları tarafından işgal edilecekmiş ve barış kalmayacakmış.

"Kraliçe, sadece halkının iyiliğini düşündüğü için *aingeal*'a onlara merhamet etmesi için yalvarmış. *Aingeal* insafa gelerek ona halkının yok edildikten sonra tekrar dirilmesinin tek bir yolu olduğunu söylemiş. İnsan olmayı kabul ederse, peri dünyasından sadece incecik bir perdeyle ayrılan insan dünyasını kötülükten kurtarabilecekmiş. Kraliçe, büyük tehlikelerle yüzleşip çok çile çekecekmiş ama bir gün, bir peri kralı mezarından dönerek onu kurtaracakmış. Kraliçeye, insanları kurtarma görevini başardıktan sonra yine bir peri kraliçesi ve ırkının kurtarıcısı olacağını söylemiş. Bu hikâyeyi hiç duydun mu Reed?"

"Hayır, bu kurgu parçasını duymadım."

"Ah, belki de araştırmalısın."

"Belki başka bir günün hikâyesidir."

"Sana yakmda tamammı anlatmayı umuyorum *aingeal*."

Hızla girişe girdim. Reed'e yanağından ufak bir öpücük verip Brennus'a döndüm. "Ben hazırım," diye mırıldandım.

"Ben de *mo chroí*."

teşekkür

Tanrım, her şey senin rızanla mümkün oldu. Sonsuz lütfun ve istediğim meslek olan yazarlığı yapmama izin verdiğin için teşekkür ederim.

Okurlarıma ve bloggerlara teşekkür ederim! Hepinizden gelen büyük sevgi bir harika. Bana karşı cömertliğiniz mahcup edici. Bin tane kitap yazmak istememe neden oluyorsunuz.

Gloria Lutz, sarsılmayan desteğin ve karşılıksız sevgin hayatımın rehber ışığı.

Tom Bartol, sen benim en iyi arkadaşımsın. Senin olmadığın bir dünya hayal edemem. Seni seviyorum.

Max ve Jack Bartol, ikiniz de hayatımda olduğunuz için kendimi dünyadaki en şanslı insan sayıyorum. Bana ne zaman yazmama izin vermeniz gerektiğini ve ne zaman beni bilgisayarımdan kurtarmanız gerektiğini bildiğiniz için teşekkür ederim.

Tamar Rydzinki, hayatımdaki en iyi günlerden biri, ajansım olmayı kabul ettiğin gündü. Her daim arkamda durduğun için teşekkür ederim.

Janet Wallace, ilham vericisin. Yarattıklarını görmeye bayılıyorum. *Kefaret*'i pazarlamadaki yardımlarınız için hepinize teşekkür ederim. Minnettarım.

Regina Wamba, sen bir sanatçısın. Pazarlama dehanı benimle paylaştığın için teşekkür ederim.

Vilma Gonzalez, bu seriye verdiğin destek akıllara durgunluk vericiydi. Bu yolculuğun bir parçası olduğu için teşekkürler.

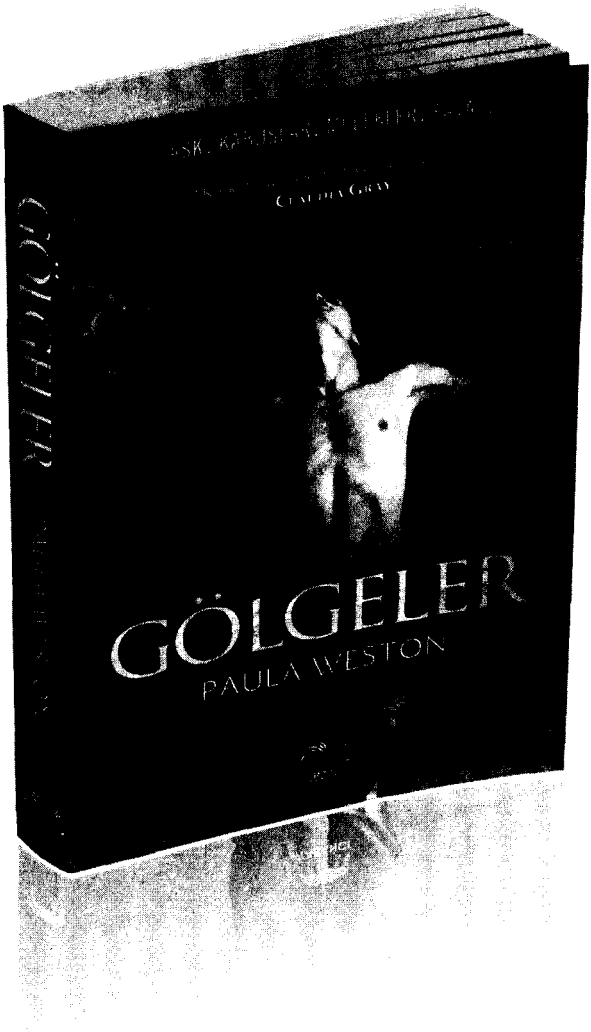
Trish Brinklet, beni çevrene her zaman dahil ettiğin için teşekkür ederim.

Amber McLelland, arkadaşlığın için teşekkür ederim.

yazar hakkında

İki oğlum ve kocamla beraber Michigan'da yaşıyorum. Ailem kitaplarım konusunda bana çok destek oluyorlar. Yazdığım zamanlarda seçip sipariş edebileyim diye bana hazır yemek menüsünü getirirler sık sık. Karakterlerimden gerçeklermiş gibi bahsettiğimde sabırla beni dinliyorlar. Bir bölümü yazmayı bir dakikaya bitireceğimi söylediğimde bana nadiren gözlerini deviriyorlar ve sonra da montlarını çıkarıyorlar. Saatlerce kendi yarattığım dünyada yaşadıktan sonra dışarı çıktığımda bana hikâyenin nasıl gittiğini sorarlar. Siyah tayt, tişört ve pembe eşofman üstünden oluşan "çalışma üniformamı" kabul etmeyi öğrendiler. Onlara fantastik türü ne zaman açıklamayı denesem kitap kurdu hallerime gülümsüyorlar. Kısacası beni anlıyorlar, yani mükemmeller ve şanslıyım.

Daha fazla bilgi için: www.amyabartol.weebly.com

GÖLGELER
PAULA WESTON

AŞK. KABUSLAR. MELEKLER. SAVAŞ.

Gaby Winters yaklaşık bir yıl önce ikiz kardeşi Jude'u bir trafik kazasında kaybetmişti. Kazadan sonra bedeni iyileşmişti ama acısı hâlâ ilk günkü gibi tazeydi ve kâbusları bitmiyordu: Her gece kâbuslarında iblislerle ve cehennemin diğer yaratıklarıyla savaşıyordu.

Ve sonra karşısına Rafa çıktı. Rafa, sadece kâbuslarında sık sık gördüğü çocuk değildi, aynı zamanda ikiz kardeşi Jude'la da bir geçmişleri olduğunu iddia ediyordu. Gaby, hayatı ve kendi hakkında bildiğini düşündüğü gerçeklerin sadece birer yalan olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı ve bulması gereken gerçekler kâbuslarındaki gölgelerde gizliydiler.

Rafa kimdi? Refaimler kimlerdi? Ve en önemlisi, Gaby kime güvenebilirdi?

"Korkutucu, ateşli ve merak uyandırıcı."

—Claudia Gray

"Sıkı, zekice yazılmış ve farklı... Okuduğum en iyi melek temalı kitaptı!"

—Alpha Reader